Joan D. Vinge

Joan D. Vinge

Regina zăpezii

Vol. 2

Jerusha părăsi camerele pustii ale locuinţei, lăsând pe masă pâinea şi fructele nedoritei sale cine pe jumătate mâncate, şi ieşi din casă luând-o în jos prin Labirint. Crepusculul de dincolo de zidurile de la capetele aleilor marca sfârşitul încă unei zile de nesuportat pe care o străbătuse de bine de rău… şi promisiunea unei alteia de a se naşte mâine, şi alteia, şi alteia. Munca fusese viaţa ei şi acum întreaga-i viaţă devenise un iad. Somnul era singura evadare, dar el doar grăbea venirea noii dimineţi. Mergea, astfel fără ţintă, anonimă, prin mulţimile ce-şi pierdeau importanţa, pe lângă magazine jumătate din ele goale acum, jumătate încă agăţându-se îndârjite de viaţă şi profit, ţinându-se scai până la sfârşitul sfârşitului.

„Sfârşitul sfârşitului… de ce? De ce te deranjezi? Ce sens are?” Îşi trase mult pe ochi gluga caftanului ei dungat, ţesut grosolan, umbrindu-şi faţa, când coti pe Aleea Lămâiului. La jumătatea drumului către crepuscul exista o botanerie pe care o frecventa: leacuri şi mirodenii vegetale, rafturi dezordonate ticsite de sfinţi băştinaşi şi talismane împotriva ghinionului, toate importate de-acasă de pe Portul Nou. Jerusha mersese până acolo încât şi-şi cumpere cea mai puternică amuletă pe care o putuse găsi şi s-o poarte la gât… ea, care acasă îşi bătuse joc de cei bătrâni pentru că manifestau o încredere oarbă şi-şi iroseau bani buni pe asemenea fleacuri generate de superstiţie. La asta o împinsese slujba ei. Cu toate acestea, blestemata de vrajă nu-i făcuse mai mult bine decât orice altceva încercase.

Nimic nu-i făcea bine, nu ducea la ni-mic, n-avea nici un efect.

Iar acum singura persoană care o sprijinise, care n-o lăsase să creadă că a suferit un eşec total şi îngrozitor, se dusese. „BZ… Fir-ai tu să fii, BZ! Cum ai putut să-mi faci mie una ca asta? Cum de-ai putut să… mori?”. Aşa venise iarăşi aici, dar nici ea nu ştia de ce…

Pe măsură ce se apropia de magazin, zări o faţă cunoscută – cu o claie bine-ştiută de păr roşu-aprins – ce venea spre ea; Sparks Dawntreader, îmbrăcat ca o sex-hologramă. Îl văzuse doar rareori în ultimii câţiva ani, pe timpul vizitelor ei oficiale nu prea frecvente Ia palat. O surprindea acum să constate că el nu arăta nici măcar cu o zi mai bătrân decât prima dată când îl întâlnise întinzându-şi mădularele pe aleea aceea cu aproape cinci ani în urmă. Dar apoi, o mirase şi faptul că Arienrhod îl ţinea (în toate sensurile cuvântului, presupunea ea) la palat… l-o fi ţinut oare şi tânăr?

Interesul ei începu s-o privească în mod direct, pe măsură ce drumurile lor se apropiau, cu o preocupare vinovată, Jerusha presupuse că tânărul avea s-o vadă şi-şi închipui c-o s-o recunoască chiar aşa deghizată, citindu-i în ochii neliniştiţi motivele ascunse. Încetini, căutând să nu-şi dezvăluie destinaţia. „O zei, mă strecor acum ca o criminală?!”

— Salut, Dawntreader!

Căutând să sfideze, i se adresase ea prima, dar din, modul cum tresărise Sparks atunci când o recunoscu, îşi dădu seama că nu s-ar fi uitat a doua oară la ea dacă nu i-ar fi vorbit.

Totuşi expresia ce-i apăru imediat pe chip nu a fost una la care s-ar fi aşteptat, pe care ar fi meritat-o ci un zâmbet ce-i etala tinereţea fără cusur ca pe o oglindă în care femeia să se vadă cât de dureros de mult îmbătrâneşte, când fiecare zi trece ca un an. Ochii lui erau un ecou stânjenitor al ochilor Reginei: prea ştiutori, prea cinici pentru faţa care-i

purta. Privirea îi trecu de la scena cu figuri de zei şi talismane din vitrina botaneriei, înapoi la amuleta ce atârna de gâtul Jerushei. Se trase nervos de volănaşele gulerului cămăşii sale mulate pe piele, într-un gest vădit de ostilitate.

— Nu te mai obosi degeaba, Comandante PalaThion. Zeii tăi nu pot ajunge aici la tine. Toţi zeii Hegemoniei n-ar putea să te scape de ceea ce ţi se întâmplă… asta în cazul că le-ar păsa cumva de tine.

Jerusha se retrase un pas, auzind cuvintele care o muşcau ca nişte vipere otrăvite cu veninul celor mai adânci spaime ale ei. „Şi el vrea asta? Chiar şi el? De ce?”

— De ce, Dawntreader? De ce tu? şopti ea.

Duşmănia se arătă brusc în ochii tânărului.

— O iubeam – şi ea a plecat.

Coborî privirea şi trecu în grabă pe lângă Jerusha, fără să se mai uite în urmă.

Poliţista rămase îndelung pironită locului pe stradă, până să priceapă că Sparks îi spusese motivul purtării sale. Apoi porni mai departe spre intrarea în botanerie, ameţită ca o femeie prinsă de vrajă.

Se opri în spaţiul strâmt dintre rafturile prăfuite ce conţineau acel ceva pentru care venise aici; oarbă la nostalgia dulce-amară a locului, la refuzul încăpăţânat al tradiţiei de pe Portul Nou de a se conforma standardelor unei noi ere sau ale altei lumi. Nu luă în seamă mănunchiurile de piciorul-dragonului, ghirlandele împodobite cu ierburi, amestecul sălbatic de mirosuri care-i atingeau simţurile ca o mângâiere, era surdă la…

— Vorbeaţi cu mine? Îşi dădu dintr-o dată seama, cu necaz, că nu mai era singură.

— Da. Se pare că au schimbat locul prafului de louge. Ştiţi cumva unde…?

Era o femeie cu părul închis la culoare, cu pielea albă, între două vârste, probabil o localnică. Oarbă… Jerusha recunoscu banda cu senzor de lumină pe care o purta peste frunte.

Jerusha aruncă o privire asupra rafturilor, îl văzu pe vânzător prins într-o discuţie animată cu alt expatriat de pe Portul Nou, apoi se uită în spate.

— Cred că este lângă peretele din fund. Păşi către rafturi, pentru a o lăsa pe oarbă să treacă.

Aceasta rămăsese însă proţăpită în culoarul îngust, cu capul puţin aplecat de parcă încă mai asculta.

— Inspectorul… PalaThion, nu-i aşa?

— Comandanta PalaThion, preciză Jerusha cu acelaşi ton dispreţuitor folosit de necunoscută.

— Bineînţeles. Iertaţi-mă.

„Când s-o înnegri soarele”. Jerusha îşi mută privirea.

— Ultima oară când v-am auzit glasul, eraţi încă Inspectorul PalaThion. Nu uit niciodată o voce, deşi uneori îmi uit bunele maniere. Oarba zâmbi cu un aer de scuză jovială pe care continuă să-l răspândească în jur până când Jerusha renunţă fără să vrea la obişnuita ei încruntare. Au trecut aproape cinci ani, continuă femeia. Prăvălia mea este alături… Am venit odată la circa de poliţie, împreună cu Sparks Dawntreader.

— Eşti fabricanta de măşti, zise Jerusha reuşind în sfârşit s-o identifice. Da, îmi amintesc. „Îmi amintesc foarte bine. Salvarea acelui mic ticălos a fost a doua dintre cele mai mari greşeli pe care le-am făcut în viaţă.”

— V-am văzut vorbind cu el afară. („Văzut?” Jerusha fu dezorientată pe moment, auzind această afirmaţie, dar încercă să-şi ascundă o iritare evidentă). El mai mă vizitează din când în când, atunci când are nevoie de adăpost. Cred că nu sunt mulţi aceia cărora le mai poate vorbi. Sunt bucuroasă că v-a vorbit.

Poliţista ascultă fără să spună un cuvânt.

— Spuneţi-mi, Comandante… v-aţi necăjit şi dumneavoastră ca şi mine, văzând cum s-a schimbat el? Trecuse peste golul creat de tăcerea lui Jerusha, de parcă nici nu existase.

Jerusha nu se obosi să comenteze întrebarea, sau s-o înfrunte pe cea care o pusese; atingându-şi cu degetele propria faţă scofâlcită şi schimbată, se mulţumi să remarce sec:

— Din câte am putut să văd, nu s-a schimbat deloc. Nu arată nici măcar cu o zi mai în vârstă. „Şi poate că nici nu este, lua-l-ar naiba!”

— Dar este, s-a schimbat…, spuse apăsat fabricanta de măşti. A îmbătrânit cu o sută de ani de când a venit în Carbuncle.

— Asta-i valabil pentru noi toţi.

Jerusha întinse mâna şi şovăind luă de pe raft o sticluţă din plastic de culoare închisă conţinând ulei de vitriol, apoi mai luă una. Se gândi brusc la mama ei.

— Picături de dormit, nu-i aşa?

Mâna se strânse posesiv peste sticluţe, ca pentru a le apăra.

— Da, confirmă ea în timp ce oarba încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Le simt mirosul. Se strâmbă, le-am folosit şi eu, înainte să folosesc senzorii de imagine aveam nişte insomnii îngrozitoare. Am încercat totul. Fără vedere, nici măcar nu ştiam dacă e zi sau noapte… şi nici nu sunt adaptată cum trebuie la ritmurile de pe Tiamat. Presupun că nimeni dintre noi nu este adaptat cu adevărat. Suntem cu toţii străini aici în cele din urmă… sau din capul locului.

Jerusha ridică privirea.

— Cred că aşa este. N-am abordat niciodată chestiunea în felul ăsta… Şi poate că asta-i întreaga mea problemă, oriunde mă duc sunt o străină. Se pomeni spunând cu glas tare ceea ce intenţionase să ţină doar în gând, îşi scutură capul, indiferentă acum. Cu cât vreau mai mult să dorm, cu atât dorm mai puţin. Somnul este singura mea plăcere în viaţă. Aş putea dormi veşnic.

Se întoarse, încercând să se îndrepte către negustorul ce se afla lângă uşă.

— Nu pe calea asta vă veţi rezolva problemele, Comandante PalaThion. Fabricanta de măşti îi blocă drumul fără să lase impresia că ar fi vrut s-o facă.

— Ce spui? Jerusha se holbă la ea, simţind cum i se moaie picioarele.

— Picăturile de dormit. Astea nu fac decât să strice şi mai mult. Îţi alungă visurile… dar noi trebuie să visăm cu toţii, uneori, sau să suportăm consecinţele. Întinse mâna şi bâjbâi până dădu peste sticluţele pe care le ţinea Jerusha, dându-le deoparte. Găsiţi-vă un răspuns mai bun. Trebuis să fie unul. Astea or să treacă. Toate trec, dar numai cu timpul.

— Ar dura o veşnicie.

Totuşi apăsarea se menţinu pe braţul ei… Împotriva voinţei sale… simţi apoi cum mâna cedează iar sticluţele se întorc pe raft.

— O hotărâre înţeleaptă, zâmbi fabricanta de măşti, privind prin ea, în sufletul ei.

Poliţista nu răspunse şi nici măcar nu ştia sigur cum să răspundă.

Femeia se dădu în fine la o parte, lăsând într-un fel impresia că o eliberează dintr-un prizonierat, trecu apoi pe lângă ea, ducându-se către rafturile din fundul magazinului. Jerusha merse mai departe spre uşă şi ieşi fără să cumpere nimic, fără măcar să-i spună o vorbă negustorului.

„De ce oare am ascultat-o?” Jerusha stătea nemişcată, rezemată într-un cot pe canapeaua joasă sinuoasă. În timp ce mâna îi amorţea, avea senzaţia că nervii terminali îi sunt înfăşuraţi în vată şi că se contractă implacabil de la palmă la încheietură şi apoi la cot. De fiecare dată când intra în acest loc, părea s-o copleşească un fel de paralizie care-i distrugea capacitatea de a acţiona sau măcar de a reacţiona, de a funcţiona, de a gândi. Privea secundele clipind pe cadranul searbăd al ceasulu încastrat în cristal în matricea searbădă a rafturilor goale care împăienjeneau peretele îndepărtat al camerei. O zei, cum ura imaginea acestui loc, fiecare centimetru lipsit de viaţă din el… era

exact cum fusese când plecase Liouxked, aceeaşi faţadă izolându-şi ocupanţii de realitatea atemporală a clădirii şi a oraşului care-i înconjura.

Cu o dăruire chinuitoare adoptaseră aici un stil de viaţă Kharemoughi, o imitaţie sofisticată, rafinată şi lipsită de suflet a unui mod de a trăi pe care-l găseai şters şi nici măcar atrăgător. Patima obiectelor personaje abia dacă modifica mediul înconjurător. Visa cu ochii deschişi la fresce şi mulaje rococo ornamentale, la căldura lipsită de sfială a unei palete de culori vii împrăştiate peste tot… Îşi acoperi ochii cu mâna, dar subtilitatea neobosită a adevărului se infiltra ca apa prin această barieră, provocând ştergerea şi scurgerea culorilor.

Locul acesta înţesat de amintiri neplăcute îi fusese impus Jerushei… făcea parte din povara ei, din pedeapsa ei. Ar fi putut să răspundă la lovituri, să cureţe acest mausoleu de relicvele sale morbide, aducând în locul lor cevai proaspăt şi viu… ar fi putut chiar să se descotorosească în întregime de el, să revină în apartamentul ei vechi, strâmt dar confortabil din Labirint, dar mereu, la terminarea zilei de muncă, se întorsese aici şi nu făcuse nimic. Ce rost ar fi avut? Totul era inutil, fără speranţă… era neajutorată… Îşi ridică mâinile încleştate la gură şi le apăsă puternic pe buze. „Eşti supravegheată, opreşte-te…!”

Se ridică în capul oaselor, retrăgându-şi mâinile şi aplecându-şi capul astfel încât gluga caftanului să-i cadă pe faţă. Spionii Reginei, ochii Reginei, se aflau peste tot – în special, era sigură, în această locuinţă de serviciu din oraş. Îi simţea ca şi cum ar fi atins-o cu mâini murdare, oriunde mergea, orice făcea. În vechiul ei apartament fusese liberă să fie umană, liberă să fie ea însăşi ca să trăiască aşa cum apucase din moşi strămoşi… liberă să-şi scoată uniforma puritană scorţoasă şi să umble în pielea goală dacă aşa dorea, la fel cum putea s-o facă pe planeta ei, aşa cum poporul ei o făcuse de secole. Aici însă era privită

permanent pentru plăcerea Reginei, şi se temea să se expună, fizic sau mintal, batjocurii nevăzute a Căţelei Albe.

Luă cititorul de benzi ce căzuse pe podea şi privi fără să vadă manualul de analiză spectrală pe care încerca să-l studieze de o săptămână… de două săptămâni… de-o veşnicie. Niciodată nu făcuse parte dintre iubitorii ficţiunilor, indiferent sub ce formă: auzea multe minciuni zilnic pe străzi şi nu avea răbdare cu cei care-şi câştigau traiul din neadevăruri. Iar acum nu se mai putea concentra asupra faptelor. Totuşi nu-şi putea permite să evadeze în imaginaţie… aşa cum o făcuse întotdeauna BZ, atât de uşor, cu atâta nevinovăţie. Deşi, ca să fii Tehnician Kharemoughi însemna să trăieşti oricum într-o lume a fanteziei, una în care fiecare îşi ştie locul, iar tu te afli totdeauna în vârf. Unde viaţa funcţionează ca o maşinărie perfectă… numai că de data asta maşinăria se stricase şi haosul care aştepta afară se năpustise să-l distrugă.

Îşi imagina nava de patrulare pulverizându-se, eliberând cele două spirite din aeroglisorul morţii să intre în… ce? În veşnicie, în neant, într-un ciclu fără de sfârşit al renaşterii? Cine putea crede în vreo religie, când existau atât de multe, fiecare pretinzând că ea deţine singurul Adevăr, şi când fiecare adevăr era altfel decât celelalte. Exista doar o singură cale ca să-l afle vreodată pentru ea… iar o parte din propriul ei spirit trecuse deja fără bilet peste apa întunecată, plecase cu Luntraşul şi cu singurul ei prieten din toată această lume de duşmani. Singurul ei prieten… „De ce dracu' am ascultat? De ce-am lăsat sticluţele acelea pe raft?” se ridică în picioare, cititorul de benzi căzându-i din nou neobservat pe podea. Făcu un pas, ştiind că pornea către uşă, se opri iarăşi, cu corpul contractându-i-se nehotărât. „Motivaţia, Jerusha!” gândi ea cu disperare. „Am vrut să las sticluţele acolo, nu oarba mi-a schimbat intenţia.” Muşchii i se destinseră şi se prăbuşi, cu întregul corp cuprins de oboseală. „Dar nu pot dormi aici!” Nu era nici o scăpare, nu mai rămăsese nici un liman, nimeni…

Ochii ei cercetători se agăţară de scoica de culoarea zorilor care stătea ca o ofrandă pe masa altar, lucrată într-un stil din perioada Imperiului, ce se afla lângă uşă. „Ngenet… O zei, mai eşti prietenul meu?” Pacea netulburată a casei de pe plantaţie şi calmul acela imperturbabil din toiul furtunii se îngrămădeau în lumea ei interioară. Îl văzuse cu mai mult de un an în urmă, fusese în egală măsură conştientă şi inconştientă, izolându-se chiar şi de legăturile slabe şi superficiale pe care le reprezentau rarele lor întâlniri pe măsură ce deprimarea îi sporea iar lumea se îngusta din ce în ce în jurul ei. Îşi spusese că nu voia ca el să vadă ce căţea cu dinţi ascuţiţi ajunsese… dar în acelaşi timp începuse în mod ipocrit să-l urască fiindcă nu înţelegea că avea nevoie de protecţia lui mai mult ca oricând.

Şi acum? „Da… acum.” Ce fel de masochism orb o făcuse să se zidească singură în propriu-i mormânt? Traversă camera către telefon, introduse un cod, şi apoi altul, din memorie, luând legătura cu plantaţia lui pe un canal radio. Numără secundele ce treceau, prin lovituri ale vârfurilor degetelor pe suprafaţa albicioasă şi dură a peretelui, până când la apelurile ei răspunse o voce, fără imagine, distorsionată de bruiajul atmosferic. „Blestemat loc!” Furtuna afecta undele radio. Întotdeauna existau paraziţi.

— Alo? Alo?

Cu tot bruiajul, îşi dădu seama că vocea nu era cea pe care dorea s-o audă.

— Alo! Se aplecă mai aproape de microfon şi vocea puternică răsună până în camera tăcută dinapoia ei. La telefon este Comandanta PalaThion, din Carbuncle. Vreau să vorbesc cu Ngenet.

— Ce?… Nu, nu-i aici, Comandante… ieşit cu nava lui.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu. N-a spus… lăsaţi un mesaj?

Închise telefonul cu pumnul; se răsuci cu spatele la perete cuprinsă de furie.

— Nici un mesaj.

Traversă din nou odaia şi luă scoica trandafirie ca răsăritul, ţinând-o la piept şi urmărindu-i cu degete nehotărâte ondulaţiile netede ca satinul. Atinse locul fisurii, acolo de unde se rupsese un ţep fragil. Degetele i se strânseră peste următorul ţep şi-l rupseră. Rupse apoi altul şi altul, ţepii căzeau fără zgomot pe covor. Jerusha scâncea încet pe măsură ce căzeau, de parcă îşi rupea propriile-i degete.

— Orice facem are influenţă asupra tuturor celorlalte lucruri.

— Ştiu…

Moon păşea alături de Ngenet în josul pantei dealului care se aşternea colorat în ocru şi argint de la iarba de mare udată de apa sărată, murmurând ca o harfă de vânt dincolo de casă. Clădirea însăşi se contopea cu dealurile aride, piatra ei bătută de vânturi şi lemnăria albită de sare aparţineau la fel de mult acestui pământ cât… „cât îi aparţinea şi el”. Moon trase cu coada ochiului la Ngenet şi-i studie profilul, amintindu-şi cât de ciudat îi păruse prima dată, ultima dată, când îl văzuse. Acum cinci ani… Era adevărat, putea distinge cinci ani de schimbări pe faţa lui, dar nu şi pe a ei.

Cu toate acestea, se schimbase şi ea, se maturizase, în momentul în care văzuse lumina vieţii părăsind ochii Elsevierei. Moartea o lăsase pe ea să treacă… dar lovise altundeva. Durerea o înălţase şi o coborâse, precum fluxul jelirii încapsulat într-o sticlă. Dacă n-ar fi sfidat cu încăpăţânare Moartea, această moarte nu i-ar fi apăsat acum sufletul.

— Dacă Elsevier nu m-ar fi adus înapoi pe Tiamat, ar fi fost încă în viaţă. Dacă aş fi rămas pe Kharemough cu ea, ar fi fost fericită.

Dintr-o dată, chipul bătrânei îi dispăru din faţa ochilor, înlocuit de al lui Sparks. „Niciodată visele cuiva n-au contat atât de mult ca ale mele.” Clipi puternic, înfruntând vântul.

— Dar tu n-ai fi fost fericită, o privi Ngenet, sprijinind-o cu o mână fermă când panta deveni mai abruptă. Ştiind că ai fi fost nefericită, ar fi fost şi ea nefericită. Nu ne putem duce zilele trăind în minciună pentru altcineva,asta nu serveşte niciodată la nimic. Trebuie să-ţi fii credincios ţie însuţi. Ea ştia asta, altfel nu te-ai afla aici acum. Moartea este inevitabilă, oricât am vrea să ne-o alungăm din minte.

Fata se uită la el cu asprime, îl văzu desfigurat de propria ei suferinţă, şi privi iarăşi într-o parte. Ngenet clătină din cap.

— După ce a murit TJ, ea n-a mai fost niciodată aceeaşi. Tata obişnuia mereu să spună că ea este femeia unui singur bărbat. La bine şi la rău. Îşi vârî mâinile în buzunarele canadienei, privind înspre nord, urmărind linia ţărmului până în depărtările înceţoşate unde se întindea Carbuncle. Dragă Moon, orice facem are influenţă asupra tuturor celorlalte lucruri. Am trăit atâta fără să fi învăţat nimic, dar măcar atâta am priceput. Să nu-ţi atribui niciodată toate meritele… sau toată vina. Tu n-ai nici o vină.

Ea scutură neconsolată din cap.

— Mai bine ai începe să te gândeşti ce poţi face ca s-o răsplăteşti!

El îi aşteptă întrebarea din ochi. Nu lăsa ca durerea să se transforme în venin. Tu singură ai spus că un sibil ţi-a zis să revii pe Tiamat. Că trebuia s-o faci.

— Pentru a-l ajuta pe Sparks.

Fata urmări direcţia privirii sale spre nord „Femeia unui singur bărbat…” Vântul îi prinse părul precum o aripă de pasăre şi i-l ridică peste umeri. Îşi îndepărtă din ochi şuviţele albe ca laptele.

— Un simplu circuit dintr-o maşinărie mai mare. Mintea sibilului nu trimite mesaje la distanţă de jumătate de galaxie doar pentru a consola o iniză zdrobită, în destinul tău există ceva mai mult decât atât. Se opri pe neaşteptate, privind-o drept în faţă.

— Şt… ştiu. Brusc înspăimântată, Moon porni prin iarba încâlcită, î-şi observă umbra ca un nor privind în jos pe faţa pământului. Acum înţeleg asta, murmură, deşi în inima ei ştia că nu prea pricepuse şi nici nu credea cu adevărat. Dar nu ştiu de ce, dacă nu pentru a-l ajuta pe Sparks. Ceva mi-a zis să vin… dar nu mi-a spus destul.

— Ce-ai învăţat mergând pe Kharemough şi n-ai fi învăţat aici?

Ea tresări surprinsă.

— Am învăţat… ce înseamnă să fii sibil. Am aflat că pe Kharemough există lucruri pe care avem dreptul să le avem şi aici, dar pe care ei le ţin departe de noi.» (îşi auzi vocea devenind rece ca vântul.) Am înţeles în ce credea Elsevier şi de ce… Toate astea sunt o parte din mine. Nimeni nu mă poate face să le uit. Şi vreau să le schimb. Ochii ei căutară orizontul nordic. Dar nu ştiu cum…

— Vei găsi calea, când vei ajunge în Carbuncle.

— Ultima oară când am vorbit despre asta, nu voiai să mă duc deloc acolo.

— Şi nici acum nu vreau, replică el cu glas aspru. Dar cine sunt eu să mă opun destinului? Tata m-a învăţat să cred în reîncarnare… ceea ce suntem în această viaţă reprezintă recompensa ori pedeapsa pentru ceea ce ara făcut în cea precedentă. Dacă ar fi s-o fac pe filosoful, ţi-aş spune că atunci când Elsevier a murit, spiritul ei a renăscut în tine, acolo, în mare. O schimbare a mării.

Fata închise ochii, simţind cum lucrează cuvintele, surâse în cele din urmă şi-i deschise din nou.

— Miroe, te-ai întrebat vreodată cine ai fost tu înainte? Şi dacă, în caz că ne-am naşte ştiind ce trebuie să recuperăm în loc să ne târâm orbeşte sub povara penitenţei, asta ar schimba cu ceva situaţia?

— Asta-i genul de întrebare pe care să ţi-o pun eu ţie, sibilo, râse el.

„Sibilă. Sunt întreagă din nou. Mai completă. Sfântă…” Aerul rece îi ardea plămânii. Apăsă locul de sub canadiană

unde era ascuns trifoiul, se descoperi privind iar către Carbuncle, tânjind după o străfulgerare din ceea ce se întindea dincolo de limita vederii. Se apropia cel din urmă Festival, când Primul Ministru avea să vină în Carbuncle pentru ultima oară, simţi că i se trezeşte curiozitatea la gândul că o urma aici, venind din Kharemough. Deşi abia peste alte două săptămâni nava unui comerciant avea să apară pentru ca s-o ia la Carbuncle. Doar două săptămâni până când va şti… Dintr-o dată inima începu să-i bată mai puternic şi nu ştiu dacă era din cauza anticipării sau de teamă.

Trecură pe lângă acareturile ce adăposteau atelierele speciale ale bărbatului şi coborâră dealul către vastele câmpuri inundate ce mărgineau spre nord şi sud porţiunea îngustă de coastă până la limitele terenului său luat în arendă. În ateliere, Ngenet repara o varietate incredibilă dg motoare vechi şi unelte primitive,lucruri care lui Moon i s-ar fi părut minunate cu doar câteva luni în urmă, dar care acum i se păreau pur şi simplu fără rost. Îl întrebase de ce-şi mai bătea capul cu ele, când avea altele, din oraş, care puteau face aceleaşi lucruri şi încă mult mai bine. El se mulţumi să zâmbească, murmurând că era o toană de-a lui.

Muncitorii Iernatici se plimbau pe lângă ei pe picioroange prin răsadurile apoase de păr-marh, o cultură consumată atât de oameni cât şi de animale aici, la latitudinile nordice mai aspre. Muncitorii ridicau privirile, salutându-i cu respect, ici un bărbat, colo o femeie, îi mai adresau lui Moon şi câte un zâmbet fugar. Ngenet informase personalul de serviciu că fata era un matelot salvat de la înec de către mersi. Totuşi Iernaticii din regiunile periferice, care trăiau cu Marea, nu erau atât de îndepărtaţi de credinţa în Marea Mama cum auzise fata. Avuseseră grijă de ea cu toată solicitudinea datorată obiectului unui mic miracol. Într-o după-amiază însorită, lucrătorii de la câmp o învăţaseră să meargă pe picioroange; ţinându-şi cu greu echilibrul, păşind caraghios şi împleticindu-se pe teren uscat, Moon

înţelesese cu tristeţe de ce ei purtau costume impermeabile atunci când lucrau în încâlceală ierburilor inundate.

Îl urmă pe Ngenet pe potecile din piatră înălţate care acopereau câmpurile ca o reţea. Vederea şi mirosul recoltei o făceau pe Moon să se simtă de parcă ar fi trecut printr-un tunel al timpului, ce o ducea acasă la Neith, la Buni, la mama ei, la Sparks… la timpul pierdut. La vremea când viitorul era la fel de sigur ca şi trecutul şi ea ştia că nu trebuie să-l înfrunte niciodată singură, „Timpul pierdut”. Acum auzise vocea noului viitor şi acesta o chema din stea în stea către Oraşul din Nord…

Cizmele lor răsunară pe debarcaderul din lemn al golfuleţului adăpostit care servea drept port pentru plantaţie. Apărate de braţe sigure împotriva vântului care sufla permanent, apele golfuleţului se întindeau sub cer cu reflexe albastre şi argintii. Fata putea încă privi Marea fără să se simtă împinsă înapoi în coşmarul grelei încercări prin apă la care o supusese Doamna; fusese surprinsă să constate că o poate face. Deşi mai puternică decât amintirea însăşi era conştiinţa faptului că Marea o cruţase. Moon supravieţuise. Marea a dat şi Ea a luat, o manifestare elementară a unei indiferenţe superioare, universale. Cu toate acestea, fata înfruntase de două ori această indiferenţă, cu mintea şi cu trupul, şi fusese cruţată. O altă soartă, fără nume, era vie în interiorul său şi cât timp trăia acolo, ei n-avea să-i fie teamă.

Suprafaţa albastră îndepărtată a apei ţâşni albă ca o fântână arteziană când un cuplu de mersi îi sparse liniştea cu arcul perfect al trupurilor. Îi privi cum se înălţau şi cădeau, mereu şi mereu prin suprafaţa golfului; apoi dispărură în lumea acvatică. Altă dâră, mai puţin evidentă, coti înspre ea traversând apa în timp ce stătea rezemată de balustrada negeluită, era Silky, care de la sosirea lor aici îşi petrecuse majoritatea timpului în golf.

— Ce va face el, Miroe? N-are pe nimeni, nici un cămin.

Îşi aminti cum îl găsiră Elsevier şi TJ.

— E binevenit aici şi ştie asta. Ngenet descrise un gest larg către proprietăţile lui, privi din nou către Moon şi zâmbi.

Fata îi întoarse surâsul şi reveni cu ochii asupra golfului. Ironia prezenţei lui Silky printre mersi o frapă profund acum, când îi privea pe toţi laolaltă. Oamenii de pe plantaţie îi urau pe cei ca Silky şi nu aveau încredere în ei… nu pur şi simplu pentru că proveneau de pe altă planetă, ci fiindcă erau Dulăii Reginei, care-i hăituiau şi-i omorau pe mersi. Sibila aflase că Ngenet detesta măcelul şi-i proteja pe mersi între graniţele teritoriului său, în plus, se înconjurase de lucrători care simţeau în acelaşi fel. Ngenet îl cunoscuse pe Silky drept tovarăş al Elsevierei de destui ani ca să aibă încredere în el, însă oamenii lui nu-i împărtăşeau opinia.

Totuşi mersii, care ar fi trebuit să fie cei mai neîncrezători, îl acceptaseră şi astfel îşi petrecea aproape toată vremea în mare. Era mai taciturn şi mai puţin comunicativ ca oricând, şi doar din amintirea ultimelor momente petrecute pe LB putea Moon ghici că Silky, era îndoliat.

L-i se alătură pe debarcaderul şubrezit şi scârţâitor, deplasându-se ca un fluid în sus şi peste balustradă pentru a rămâne lângă ei, picurând de apă. Trupul lui ud,asexuat, era lipsit de orice podoabe ale lumii aerului, singura găteală fiind giuvaerurile efemere ale stropilor de apă. (Fetei i se păruse ciudat că Elsevier şi ceilalţi îl considerau drept mascul, când după mintea ei corpul său neted putea fi în aceeaşi măsură cel al unei femele). Ochii lui reflectau imaginile oamenilor, nelăsându-i pe aceştia să-i pătrundă gândurile cele mai profunde. Încuviinţă din cap spre ci şi se rezemă de balustradă, cu tentaculele atârnând pe jos.

Fata se uită pe lângă el în golf, unde alţi trei mersi se alăturaseră primei perechi într-un balet scânteietor, o imagine exterioară a altruistei lor frumuseţi interioare. În fiecare după-amiază când trecea pe aici, mersii executau un nou dans acvatic, precum argintul viu, parcă celebrând întoarcerea tinerei la viaţă. Graţia lor o umplu de o bruscă

dorinţă arzătoare de a fi aidoma lor, aidoma lui Silky, un adevărat copil al Mării, şi nu o veşnică fiică vitregă…

— Uită-te la ei, Silky! Dacă mi-aş putea schimba pielea cu a ta, măcar pentru o oră…

— Vrei să revii în mare după ce doar cu două săptămâni în urmă te-am pescuit vânătă de frig şi tremurând ca varga? Ngenet o privi sever, neîncrezător, chiar indignat. Am impresia că după toate cele întâmplate ai cam luat-o puţin razna.

Ea clătină din cap.”

— Ei, nu… nu aşa. Fereşte-mă, Doamnă, să mi se mai întâmple o dată!

Se crispă, frecându-şi muşchii braţelor prin canadiana groasă. Spasmele hipotermiei îi răsuciră fiecare muşchi al trupului, lăsând-o dezorientată şi paralizată. Acum că putea din nou să gândească şi să se mişte, umbla tot mai mult, zilnic, în compania răbdătoare a lui Ngenet, alungându-şi amorţeala din corp şi încercând să-şi aducă aminte cum e să te mişti fără să te doară peste tot.

— Am crezut de când mă ştiu că poporul meu aparţine Mării. Dar ca să aparţii cu adevărat Mării, cum se întâmplă cu mersii chiar şi pentru o perioadă scurtă… dar destul de lungă ca să afli… Se întrerupse.

Mersii îşi sfârşiseră dansul şi dispărură din nou sub ape; acum, pe neaşteptate, trei capete înguste, cu apa şiroindu-le pe blană, ieşiră la suprafaţă în penumbra de sub debarcader. Gâturile lor mlădioase se curbară pe spate precum unduirea ierbii de mare în timp ce ochii negri, lucitori ca abanosul, o priveau insistent pe sibilă. Membrane protectoare alunecară lin peste suprafeţele cenuşii sticloase, sprâncenele din ţepi penaţi se zbârliseră, conferindu-le un aer de uimire. Cel din mijloc era mersul care o ţinuse ca pe propriul copil când ea se pierduse pe mare. Moon se aplecă peste balustradă, întinzând mâna în jos.

— Mulţumesc, mulţumesc, murmură cu vocea întărită de emoţie. (Unul câte unul, mersii se ridicară din apă, îi atinseră scurt palma şi se afundară din nou). E aproape ca şi cum ei ar şti, zise ea.

Se îndreptă, simţind frigul muşcându-i mâna de pe care picura apa. O băgă înapoi în mănuşă şi în buzunar.

— Poate că ştiu, zâmbi Ngenet. Poate că îşi dau seama, cumva, că au salvat o sibilă şi nu doar un simplu marinar ghinionist. Nu i-am văzut niciodată dansând aşa pentru un străin, sau să zăbovească aici în felul în care au făcut-o. Sunt fiinţe remarcabile, mai adăugă el răspunzând la întrebarea din ochii ei.

— Fiinţe?

Moon îşi dădu seama cât de multe spusese el, şi câte negase prin acel singur cuvânt. După salvarea ei, aflase multe lucruri despre Ngenet, despre raporturile lui cu mersii, despre respectul ce li-l purta şi despre grija ce-o avea pentru siguranţa lor. Exista chiar o comunicare rudimentară prin semne şi sunete care avea loc între mers şi om, datorită acesteia, ei o căutară şi-l aduseseră pe Ngenet la timp la locul accidentului. Totuşi ea nu bănuise…

— Vrei să spui… fiinţe umane? Se împurpură şi clătină din cap. Vreau să zic, fiinţe inteligente, ca Silky?

Se uită atentă, de la o faţă la alta.

— Ar fi atât de greu de crezut pentru tine? replică Ngenet.

Fusese jumătate întrebare, jumătate provocare. Vocea lui o stăpânea cu o ciudată intensitate.

— Nu, Dar nu m-am gândit niciodată… chiar că nu m-am gândit vreodată. „Nu mi-a trecut nicicând prin minte că voi întâlni un străin de pe altă lume, nu m-am gândit vreodată că ar fi posibil ca el să nu fie o fiinţă umană, nu m-am gândit niciodată că un sibil va trebui să răspundă la o asemenea întrebare. Îmi…îmi ceri… să răspund…?

Vocea îi era subţire şi încordată şi fata simţi cum alunecă…

— Moon?

Alunecă tot mai departe… „Introducere de date”.

— Ce-am spus? îl întrebase ea după aceea.

— Mi-ai vorbit despre mersi, zâmbise Ngenet.

Moon reluă cuvintele în memorie în timp ce se deplasa prin lumea submarină albastru-verzuie unduindu-se sinuos. „Atmosfera” lichidă se împotrivea şi ceda pe rând sub apăsarea braţelor ei. Acesta era cadoul pe care i-l oferise Ngenet pentru că-i răspunsese la întrebarea nerostită, confirmându-i credinţa: Moon afla în sfârşit ce înseamnă să fie a Mării, pe de-a-ntregul, în mod exuberant, nu făcând veşnic echilibristică pe sârma nesigură dintre mare şi cer, pe marginea îngustă dintre lumi.

Asculta fâşâitul ritmic, liniştitor, al aerului ce-i răspundea fiecărei solicitări de respiraţie; îi savura gustul călduţ, uşor stătut, ce intra prin valva regulatorului. În depărtare, spaţiile nemărginite ale mării erau acoperite de o pâclă din fire de nisip în suspensie. Dar aici, în acest golf puţin adânc, puţea să vadă destul de clar… putea să vadă frumuseţea fără de cusur a mersilor şi a lui Silky, însoţitorii ei, formele lor hidrodinamice păreau suspendate de fire nevăzute.

— De asta cântaţi voi! Le vorbi prin muştiucul aparatului de respiraţie şi vocea îi fu însoţită de un hohot de râs, nedistorsionată, deşi pentru ei nu însemna decât un nor de bule de aer. „Pentru că nu vă puteţi înfrâna bucuria”. În intervalele dintre expiraţii ajungeau la ea cântecele mersilor, melodiile de sirene pe care le ştia din legende şi pe care le auzise doar în vise, o tapiserie de fluierături, vaiete şi clincheturi, suspine şi ţipete… sunete singuratice, uitate, ce se distingeau separat, dar se împleteau laolaltă într-un cor ce înălţa imnuri de slavă Mării Mamă. Cântecele lor continuau uneori ore întregi şi-şi meritau pe deplin acest nume, fiind intonate necontenit de creatorii lor fară vârstă, neschimbate peste secole.

Ea ştia asta, deşi complexitatea lor îi depăşea capacitatea de a distinge cântecele între ele, deşi nu era sigură dacă aveau vre-un înţeles în sensul cântecelor umane… Moon o ştia pentru că singură şi-o spusese.

Când ieşise din neaşteptatul ei Transfer, îl găsise pe Ngenet ţinându-i mâinile, cu faţa încordată de emoţie. Când îl recunoscu, el îi ridicase mâinile înmănuşate şi i le sărutase.

— Am crezut… Întotdeauna am crezut, am sperat, m-am rugat… Vocea i se frânsese. Dar n-aş fi îndrăznit niciodată să te-ntreb. Şi este adevărat. Nu ştiu dacă să râd sau să plâng!

— Ce… ce este? murmurase ea, încă ameţită.

— Mersii, Moon! Mersii…

o formă de viaţă inteligentă, folosind oxigen, creată prin manipulare genetică, gazda realizată prin bioinginerie a tehnovirusului genei longevităţii…” Specificaţiile biologice ale Vechiului Imperiu continuaseră la nesfârşit, lipsite de înţeles pentru ea. Însă Ngenet o silise să asculte fiecare detaliu ce i se întipărise în memcrie, cu vocea lui răguşită de emoţie. „Formă de viaţă inteligentă… inteligentă…”

Moon îşi simţi braţele înfăşurate de tentaculele lui Silky, care o trase în sus şi peste el într-o tumbă, imitând corpurile ce spiralau, o ajunse din urmă în crearea imaginii momentului. Fata văzu plafonul albastru-scânteietor al golfului alunecând departe deasupra capului, şi fundul nisipos, umbrit, zăbrelit cu colonii de crenolide branhiate şi împestriţat de crustacei nalizi. De fiecard parte a lentei ei spirale se găsea viaţă, izolată sau în bancuri, familiară şi necunoscută, vânători şi vânaţi… iar ea trecea liberă printre toate în compania mersilor, al căror teritoriu ancestral îl parcursese până în acest loc pentru a vedea… mersii ce constituiau un pericol pentru puţini, dar nu se temeau de nimeni, aici, în adâncurile oceanului… mersii care nu se temeau decât de Vânătoare.

Năucită, îl întrebase pe Miroe cum puteau justifica extraplanetarii apa vieţii când ştiau că mersii erau mai mult decât nişte simple animale.

— Ei trebuie să ştie asta, din moment ce sibilii ştiu.

— Din totdeauna fiinţele umane s-au tratat unele pe altele ca pe nişte animale. Dacă ei nu pot recunoaşte o fiinţă inteligentă în oglindă, nu-i deloc surprinzător că îi tratează şi mai rău pe non-umani. Ngenet îl privise pe Silky, care stătea ghemuit gânditor lângă balustradă şi privea mişcările valurilor. Chiar dacă mersii n-ar fi fost decât nişte animale, ce drept aveam noi să-i omorâm pentru propriul nostru capriciu? Ei erau un produs genetic sintetic. Fuseseră probabil animale de laborator. Vechiul Imperiu s-a prăbuşit probabil înainte de a se fi putut generaliza „infecţia benignă” care să dăruiască perfecta nemurire unei fiinţe umane. Totuşi uciderea mersilor pentru apa vieţii datează de demult, din haosul de la sfârşitul Imperiului… când celor ce şi-au luat nemurirea nu le-a mai păsat câte vieţi urmau să curme. Adevărul a fost probabil ascuns cu un mileniu în urmă, când Hegemonia a redescoperit această planetă. Acum singurele lor griji sunt legate de costuri, atât.

— Dar… de ce… Vechiul Imperiu le-a atribuit inteligenţă mersilor?

— Nu ştiu. Şi nici tu nu ştii. Clătinase din cap. Trebuie să fi existat un motiv, dar de ce? Ştiu doar că n-au căpătat inteligenţă ca să devină victime ale Vânătorii!

Îi spusese atunci de ce se folosise el de serviciile unor contrabandişti, aşa cum o făcuse şi taică-su înaintea lui – o tradiţie ce se transmisese de la bunicul lui, primul strămoş băştinaş, care ajunsese să iubească mersii aşa cum îşi iubea planeta, şi făcuse din terenul său un sanctuar. Însă generaţiile următoare nu se mulţumiseră cu un rol pasiv de protector, şi începuseră acţiuni ostile împotriva exploatatorilor – avertismente, intervenţii, sabotaje – până „…în ziua aceea când Albaştrii au năvălit peste tine la han şi au produs o ruptură în vieţile noastre”. Apoi bărbatul privise iarăşi înspre nord, cu o încruntare ce n-avea nimic de a face cu vorbele sale.

Dar acum, după alţi o sută cincizeci de ani de exploatare, extraplanetarii erau pe punctul de a părăsi liamatul; nedreptatea pe care el încercase s-o stăvilească se apropia de sfârşit… iar epoca regresului şi ignoranţei aproape revenise, o altă jumătate de rotaţie pe roata nesfârşită a deşertăciunii. Măcar Vara avea să ofere mersilor un răgaz de timp inviolabil – timpul necesar pentru a-şi completa efectivul cu o încetineală chinuitoare, îndreptând în mod inevitabil răul hidos făcut de creatorii lor.

Totuşi, greşit şi corect, timpul însuşi nu însemna nimic pentru mersi, nici un concept pe care Moon să-l poată recunoaşte în ceea ce făceau ei. Neagresaţi, puteau trăi sute, probabil chiar mii de ani. În creierul lor avea prioritate un set diferit de parametri, ei trăiau pentru clipă, pentru efemera frumuseţe a unei bule de aer ridicându-se la lumină şi dispărând… pentru actul creaţiei, al devenirii. Nu exista nici nevoie, nici ţelul unui artefact de durată, fiindcă melodia, dansul, interpretarea erau în sine lucrări de artă, ca o floare sau o viaţă, înfrumuseţate prin însăşi efemeritatea lor. Tangibilul, materialul, nu le foloseau şi nici nu-i afectau mai mult decât timpul însuşi. Vieţile lor erau nesfârşite după standardele umane, şi le trăiau hedonistic, absorbiţi în dezmierdarea senzorială a trecerii lor prin apă, în valurile de căldură şi frig, flux şi reflux – extraordinara schismă dintre apă şi aer, arşiţa fluidă a dorinţei, apăsarea mângâietoare a unui copil care se agaţă.

Existau puţine lucruri pe care fata le-ar fi putut împărţi prin intermediul cuvintelor cu ei, chiar dacă ar fi existat un translator care să-i poarte peste bariera neînţelegerii. Şi totuşi, aici şi acum chiar învăluită în pielea insensibilă a costumului de scufundător, sibila putea simţi dizolvându-se rigidul înveliş mental al percepţiilor, valorilor şi ţelurilor ei. Putea abandona amintirile despre cele ce se petrecuseră şi nesiguranţa care o aştepta, lăsând ca „acum” să devină „veşnic”, iar viitorul să se topească în spumă. Văzu mersul care-i fusese ca o mamă înconjurând-o exuberant, îi ştia pe

toţi ca prieteni, rude, iubiţi, se simţea ea însăşi devenind o parte a lumii lor atemporale… Încetişor, şovăind Ia început, Moon începu să-şi amestece glasul în armonia cântecului mers.

Îl simţi pe Silky apropiindu-se înapoia ei şi îi simţi tentaculele alunecând peste umerii înveşmântaţi în costumul lucios, apucându-i tubul de aer al rezervorului de oxigen şi trăgându-l…

— Silky! strigă ea furioasă, dar vorbele se auziră, bolborosite când prinse regulatorul cu dinţii pentru a nu i-l putea scoate din gură.

Îşi ridică mâinile, dar mai multe tentacule se încolăciră în jurul lor împiedicând-o să-şi protejeze rezerva de aer; îşi îndoi genunchii, încercând să-l izbească cu picioarele şi să-l îndepărteze. Abia atunci îşi dădu seama că erau doi Silky care se luptau lângă ea; văzu cuţitul cum iese din teaca de la spatele impostorului şi cum se leagănă printre tentacule ca un şarpe prins între victime. Moon îşi repezi picioarele înainte, trimiţându-l departe, dar nu înainte ca lama să-şi găsească victima şi să înflorească un nor de sânge negru lângă umărul lui Silky.

Moon îl prinse pe Silky în braţe şi încercă să înoate cu el cât mai departe de ucigaş. Brusc însă apele tăcute clocotiră de năvala mersilor din colonia de pe ţărm, care se aruncaseră cu toţii în apă ca o turmă cuprinsă de panică. Se zvârcoleau în jurul fetei, o îmbrânceau şi o înghesuiau cu înotătoarele, capul şi corpul, lovind şi învineţind. Fata se agăţă cu înverşunare de tentaculele lente, încleştate ale lui Silky, luptându-se să se înalţe prin haos. Dar apa care era tot mai luminoasă pe măsură ce se apropiau de suprafaţă îi arătă forma unei plase grele ce cobora spre ei, alături de pata neagră a corpului dublu al unei nave ciudate ce spărsese oglinda golfului. Mai multe fiinţe asemănătoare lui Silky, dirijau plasa pe măsură ce se aşternea peste faţă ca un giulgiu, trăgând-o înapoi în jos într-o claustrofobie sălbatică… „Vânătoarea! Nu… Nu aici, nu aici…”

Era însă inutil să nege că imposibilul o cuprinsese de beregată, că mersii de dedesubt erau înnebuniţi de durere şi năuciţi din cauza zgomotelor neobişnuite… că vor muri cu toţii. Dându-i drumul lui Silky şi ţinându-se aproape de el, îl văzu arătând cu capul şi fluturându-şi tentaculele prin năvod, în timp ce ea se îndoi şi trase cuţitul de scafandru din teaca legată de picior. Începu să taie cu toată puterea firele plasei, care se rupea sub atacul furios al cuţitului, lăsându-le un spaţiu destul de larg prin care să se poată strecura.

Înotă prin spărtură, remorcându-l şi pe Silky, tocmai în momentul când plasa îi apăsa puternic peste mersii înnebuniţi. Moon se agăţă de spărtură şi continuă să taie şi să rupă, lărgind gaura.

— Aici! Aici! Ieşiţi! Ieşiţi! Ieşiţi! ţipă ea în larma strigătelor lor, pe jumătate plângând în hohote de furie. Dar panica mersilor era surdă la gândirea coerentă, cei câţiva care se rostogoliră prin deschizătură fuseseră împinşi afară de îmbulzeala de sub ei. O căută în vălmăşagul clocotitor pe cea care-i ţinuse loc de mamă, dar n-o găsi. Tăie mai departe, înjurând şi gâfâind din cauza efortului pe care-l făcea ca să tragă aer. Mersii însă se înecau, se înecau singuri, căci ucigaşii lpr îi lipsiseră de posibilitatea de a fi ajutaţi, iar ea nu-i putea salva…

Silky atârna de plasă alături de ea, mişcându-se cu stângăcie, ameţit din cauza rănii sau a undelor sonice care-i năuciseră pe mersi. Ridicându-şi ochii către el, sibila văzu doi Dulăi care căzură asupra lui şi-l prinseră în tentacule, smulgându-l din plasă, când…

Mai multe tentacule o înfăşurară din spate, pe jumătate orbind-o, şi-i smulseră din strânsoare cuţitul pe care încercase să-l îndrepte către atacator. Biciuind ca nişte şerpi, tentaculele îi acoperiră vizorul, îi găsiră furtunul de aer şi-i smulseră regulatorul de respiraţie. Apa rece ca gheaţa îi pătrunse prin etanşarea măştii iar panica o făcu să-şi dubleze forţele. Însă membrele Dulăului nu-i ofereau

nici un punct de sprijin, aşa încât era zadarnic… Abia când capul îi ieşi deasupra, apei, când plămânii gata să explodeze se deschiseră în sfârşit pentru a inhala aer şi nu ultima răsuflare, ucigaşă, de lichid, Moon înţelese că nu intenţionaseră s-o înece, încă nu terminaseră cu ea.

Se împletici, fără să-i vină a crede, agăţându-se cu labele înotătoare de algele de pe fund, îşi şterse din ochi lacrimile de foc ale oceanului şi văzu marginea clipocitoare a apei şi ţărmul ridicându-se în faţa ei. Doi Dulăi o împinseră pe mal, pe jumătate o traseră, pe jumătate o purtară pe sus, urcând pe panta plajei pietroase a coloniei mersilor. Acum nu se mai zărea niciunul şi Dulăii o lăsară pe fată să se prăbuşească, să zacă tuşind. Auzi cum cade un alt trup alături de ea pe pietrele dure şi-l văzu pe Silky trântit pe jos în apropiere. Se sprijini în coate că să-l a-jungă şi încercă să-i vadă rana, dar nu fu în stare; îi atinse doar umărul ca o slabă încurajare.

După aceea se ridică în capul oaselor, fiecare răsuflare neregulată hârşâindu-i gâtul ce-i părea o rană vie şi coborând în plămânii congestionaţi. Îşi scoase masca aburită şi simţi vântul tăios biciuindu-i faţa. După o vreme, mai multe siluete ieşiră din apă în josul plajei, târând năvodul plin cu cadavre de mersi în apele puţin adânci pentru prelucrarea finală. Moon îşi îngropă pumnii în cenuşa plajei, scâncind încetişor, dar nu de durerea ei.

Stând în picioare pe ţărm şi privindu-le munca se afla o ciudată arătare în negru cu aspect de bărbat şi cu capul înconjurat de ţepi al unui totem. Fata îl văzu fluturând din mâini şi gesticulând; vocea lui lipsită de expresie abia răzbătea până la ea prin vânt… o voce umană. Primii mersi fură traşi sus pe ţărm; un Dulău îngenunche lângă fiecare dintre ei, cuţitul sclipi şi sângele se revărsă peste blană, precum un suspin, în găleata de colectare. Şi apoi, odată graţia lui dispărută, viaţa furată, bucuria şi frumuseţea smulse, trupul era lăsat să putrezească pe plaja lui

ancestrală şi să fie ospăţ pentru păsările care se hrănesc cu stârvuri.

Ochii lui Moon se umplură de lacrimi, refuzând să mai vadă. I se făcu tot mai mult greaţă şi simţi cum îi creşte ura ucigătoare. Mâinile i se încleştară pe un bolovan greu, strângând tot mai tare, se ridică în genunchi. Alături de ea, Silky se sculă singur, în picioare cu o mişcare bruscă şi se rezemă de umărul ei. Sibila îl auzi vorbind, neînţelegând cuvintele, dar simţind rana adâncă pe care o căpătase când îşi văzuse fraţii măcelărindu-i prietenii. Silky înaintă clătinându-se, înainte ca ea să-l poată urma. Porni către fiinţa inumană înveşmântată în negru şi grupul de Dulăi din jurul acesteia.

— Silky… Moon se chinui să se ridice în picioare, scoţându-şi labele înotătoare, dar, ţinând strâns piatra când se repezi după el.

Bărbatul în negru abia le aruncă o privire.

— Opriţi-i.

Făcu un gest indiferent şi trei dintre Dulăi plecară de lângă el pentru a bloca înaintarea lui Silky, înconjurându-l fără ezitare. Urmă o izbucnire de grai străin şi o bolboroseală, apoi Moon îi văzu luptându-se. Tentaculele biciuiau peste capete şi ochi arginti şi ea văzu un cuţit sclipind din nou scos din teacă…

— Nu! Silky!

Se repezi înainte. Cel de-al treilea Dulău o prinse, îmbnâncind-o apoi într-o parte… ea văzu lama serată înfigându-se. Tipă, de parcă ea însăşi ar fi primit lovitura. Silky se prăbuşi ca un pietroi printre pietroaie. Omul în negru se întoarse la ţipătul ei, dar chiar în acel moment ea îl lovi cu toată puterea pe cel de-al treilea Dulău doborându-l. Ceilalţi o înhăţară şi o ţinură cu forţa între ei, în timp ce al treilea se ridică clătinându-se, sângerând şi smulse gluga costumului fetei, dezgolindu-i gâtul. Părul i se împrăştie în voie peste umeri; tentaculele se încolăciră în el, smucindu-i capul pe spate.

— Stop! strigă cineva, însă Moon nu mai avea nici voce, nici timp, doar un ultim caleidoscop de nori şi cer când lama picurândă îi muşcă gâtui…

O mişcare violentă îi azvârli pe Dulăi departe de ea, trântind-o pe jos.

— Plecaţi de lângă ea! Ce dracu' credeţi că faceţi aici?

Cizmele grele ale bărbatului în negru se opriră de o parte şi de alta a ei, adăpostind-o ca un copac în faţa furtunii. Ea ridică privirea, văzând doar silueta lui de umbră pe ţărmul pustiu, plin de pietroaie.

— Pentru că-i sibilă, la naiba, d-aia! Ce vreţi să faceţi, să mă contaminaţi? Duceţi-vă dracului de-aici şi aruncaţi cuţitul în mare! Le făcu semn să se îndepărteze, se dădu deoparte când plecară şi se ghemui lângă Moon.

Fata se ridică încet în capul oaselor şi simţi o dâră subţire de sânge cald scurgându-se în jos peste tatuajul din scobitura gâtului, prin decolteul costumului şi apoi printre sâni.

Bărbatul în negru… acum era sigură că avea de-a face cu un bărbat ascuns în spatele unei măşti. Nu-i putea distinge decât ochii: gri-verzi. El întinse şovăind o mână înmănuşată către gâtul ei. Moon tresări speriată, dar el şterse sângele de pe tatuaj cu o mişcare bruscă a mâinii. Fata îl văzu cum se înfioară desluşind semnul trifoiului, tremurând, îşi şterse de pietre mâna înmănuşată.

— Zei! Oare înnebunesc? Privi într-o parte şi cercetă ţărmul, de parcă ar fi aşteptat o negare sau o confirmare. Nu eşti aievea. Nu poţi să fii! Ce eşti tu? (Mâna i se ridică din nou, prinse bărbia fetei pentru a-i ţine faţa spre el, îi dădu drumul trecându-i apoi uşor palma peste obraz şi păr, aproape ca o dezmierdare. Nu e ea… conchise aproape ca o rugăminte.

Moon îşi ridică mâna înmănuşată către gât, unde durerea se întindea de la o ureche la alta, de la bărbie la osul pieptului, căută să-şi ascundă rana, să-şi ferească trifoiul de privirea lui fixă.

— Eu sunt Moon, şopti fata nu prea sigură de ce-şi dădea numele, dar mulţumită că încă avea voce să şi-l rostească. Sunt sibilă… Vocea ei devenise stridentă din cauza stării de isterie care i se accentua mereu. Da, sunt! Şi-ţi spun că tu comiţi o crimă. N-ai nici un drept să vânezi pe aceste terenuri. Şi nici un drept să ucizi o fiinţă inteligentă! Întinse o mână către carnagiul de pe plajă, fără să se uite într-acolo. Asta-i crimă, crimă!

Ochii lui îi urmăriră mâna, apoi reveniră înapoi, verzi şi duri ca smaraldele.

— Taci, fir-ai a naibii… Totuşi ochii îi rămăseseră pironiţi la faţa fetei, neîncrezători, întrebători, iar mâinile i se încleştau pe genunchi. Lua-te-ar dracu', lua-te-ar dracu'! Ce cauţi aici? Cum ai putut să vii aici, să mă vezi în halul ăsta? După ce m-ai părăsit… Te-aş putea ucide pentru asta! Îşi răsuci capul ca să n-o mai vadă, aruncând cuvintele în vânt.

— Da! ţipă ea ca o apucată. Omoară-mă şi pe mine, ucigaşule de mersi, ucigaşule de sibili, laşule… şi mai du-te şi tu la dracu'! Îşi dezveli din nou gâtul spre eî. rânjind în timp ce făcea mişcarea. Varsă-mi sângele şi ia-i blestemul asupra ta! Întinse degetele însângerate, încercând să-l atingă, să-l rănească, să-l infecteze…

Dar mâna ei îşi pierdu forţa şi căzu uitată, când văzu în sfârşit simbolul care licărea pe costumul lui negru: semnul rotund cu două cruci încrucişate, semnul Hegemoniei; medalia pe care o văzuse în fiecare zi a vieţii ei din Vară… Braţul i se ridică iarăşi, şi el n-o opri să atingă medalia încet, încet, Moon înălţă ochii, ştiind că în clipa următoare ar…

— Nu!

Pumnul lui o lovi pe neaşteptate şi-o aruncă în beznă.

— Bună Miroe.

Jerusha ieşi din nava de patrulare, îmbrăcată în uniformă şi afişând cea mai bună imitaţie de zâmbet pe care o putea produce. Vântul îi suflă rece peste umeri, încercând să-i smulgă haina pe jumătate închisă şi s-o deschidă pentru

nişte intimităţi mai grosolane. „La naiba cu vremea asta!” Zâmbetul ei făcu sforţări să se menţină

— Jerusha?

Ngenet coborî panta cu paşi mari dinspre acareturi, fusese chemat de oamenii de la câmp care o văzuseră venind. Zâmbetul de bun venit ce i se lărgea pe faţă păru real, şi cel al femeii începu să se încălzească. Cu toate acestea î-i citi echivocul din privirea fugară care-i măsură uniforma înainte de a-i întâlni ochii.

— E mult de când nu ne-am văzut.

— Da, încuviinţă ea din cap, o scuză pentru a privi în jos, întrebându-se dacă doar timpul se afla în spatele ezitării lui. Ştiu. Cum… cum o mai duci, Miroe?

— Cam tot aşa. Totul e aproape la fel. Îşi îndesă mâinile în buzunarele canadienei, ridicând din umeri. Ca de obicei. Ai venit cu o treabă oficială, sau pentru o vizită strict mondenă?

Privi pe lângă ea la nava de patrulare în care nu mai era nimeni.

— Cred că un pic din amândouă, spuse poliţista încercând să pară nepăsătoare. Văzu cum buzele i se strâng uşor, abia mişcându-i mustaţa. Vreau să spun că avem o informaţie despre un contrabandist de tehnică a cărui navă a fost doborâtă pe-aici pe-aproape – exact acum două sau trei săptămâni – şi pentru că tot eram în zonă am vrut să verific…

— Comandantul Poliţiei îi urmăreşte pe infractori în teritoriile periferice? De când? întrebă el, amuzat.

— Păi, eram singura de care se puteau lipsi, schţă ea un râs jalnic, care-i întinse muşchii nefolosiţi ai obrajilor.

— Las-o-ncolo, Jerusha, râse el. Ştii doar că n-ai nevoie de un pretext oficial ca să mă vizitezi. Eşti oricând binevenită… ca prietenă.

— Mulţumesc. Înţelese condiţia şi fu recunoscătoare pentru asta. Este plăcut să fii considerată, printre altele, şi fiinţă umană, nu numai Albastră. Trase de haină, brusc

stânjenită de ea. „Scutul meu, armura mea. Ce-o să mă fac când o să-mi fie luată?” Am… am încercat să te sun, acum vreo două săptămâni. Dar erai plecat.

Îi trecu deodată prin minte să-l întrebe de ce nu-i răspunsese la telefon. „O, zei, cine ar putea să-l învinuiască, când. eu nu i-am răspuns niciodată când m-a căutat?”

— Îmi pare rău, n-am putut… (Păruse să ajungă la aceeaşi întrebare, fără să găsească nici el vreun răspuns); Presupun că ai fost… ocupată.

— Ocupată! Pe toţi dracii din iad, a fost… a fost cu adevărat un iad, complet! Se rezema de nava de patrulare, culisă portiera în jos şi o trânti cu zgomot. BZ nu mai e, Miroe. A murit. Ucis de bandiţi, în afara oraşului. Şi eu pur şi simplu nu mai pot… nu mai pot să suport situaţia asta. Lăsă capul în jos. Nu ştiu cum voi putea să rezist să mă-ntorc iarăşi în Carbuncle. Nu pot să mă gândesc decât la ce bine ar fi pentru toţi, cât de bucuroşi ar fi toţi, dacă eu nu m-aş mai întoarce. Cât de bine ar fi dacă eu aş fi fost cea dispărută.

— Pe toţi zeii, Jerusha… de ce nu mi-ai spus?

Femeia se întoarse, îndepărtându-se de mâna lui întinsă, se sprijini de capotă şi privi disperată către mare.

— N-am venit aici să… la naiba, să te folosesc drept lada de gunoi!

— Bineînţeles c-ai făcut-o. Pentru ce mai există prieteni?

Ea îi simţi zâmbetul.

— Ba n-am făcut aşa!

— Bine, bine. Atunci de ce n-ai făcut-o? De ce?

O trase de un cot.

— Nu mă atinge. Te rog, Miroe, nu. Simţi cum mâna lui îşi slăbeşte strânsoarea, dar braţul încă îi palpita sub senzaţia atingerii. Pot să rezolv situaţia. Voi fi bine, pot să descurc singură treaba.

Autocontrolul ei mai atârna doar de-un firicel.

— Şi simţi tu că moartea este calea de a rezolva lucrurile?

— Nu! izbi ea cu pumnul în metalul vechi al navei. Nu! De asta a trebuit să plec… trebuia să găsesc o altă cale. Se întoarse, încetişor, dar cu ochii închişi.

Ngenet rămase tăcut pentru o clipă, aşteptând.

— Jerusha… cunosc genul de presiuni la care ai fost supusă în tot acest timp. N-ai să le poţi rezolva doar ţinându-le în tine. Nu poţi face singură acest lucru. Brusc, el vorbi aproape cu furie: De ce ai încetat să mai cauţi? De ce ai încetat… să-mi mai răspunzi? N-ai avut încredere în mine?

— Ba prea multă. Femeia îşi strânse buzele, oprind un chiot ce ar fi părut absurd. O, zei, am avut prea multă încredere în tine! Priveşte-mă, abia am venit de cinci minute şi deja ţi-am povestit totul. Numai cât te văd şi mă simt doborâtă. Clătină din cap, ţinându-şi ochii închişi. Vezi tu, nu mă pot sprijini pe tine, fără să nu devin o infirmă.

— Toţi suntem infirmi, Jerusha. Ne naştem infirmi.

Ea deschise încet ochii.

— Chiar aşa?

Bărbatul stătea în picioare cu mâinile încleştate la spate, privind în direcţia mării. Vântul se înteţi, biciuindu-i părul negru ca pana corbului; Jerusha se înfioră înăuntrul hainei groase.

— Cunoşti răspunsul, altfel n-ai fi venit aici. Hai să urcăm în casă. O privi din nou şi ea încuviinţă din cap.

Îl urmă în susul dealului, flecărind fără chef despre Culturi şi vreme, lăsându-şi ţoala rezistenţa să i se scurgă din trup şi să cadă în mare. Trecură pe lângă moara de vânt scârţâitoare, ce şedea precum o santinelă singuratică deasupra acareturilor. Ngenet o folosea ca să pompeze apa din puţ,Jerushei îi trecu prin minte, ca şi altădată, mai demult, că moara reprezenta un anacronism absurd pe o plantaţie ce funcţiona pe baza generatoarelor energetice importante.

— Miroe, întotdeauna m-am întrebat de ce foloseşti tu chestia asta pentru pompa de apă?

Ei privi de la Jerusha la moara şi răspunse amuzat:

— Păi, tu mi-ai luat aeroglisorul, Jerusha. Nu pot să ştiu când mi-aş putea pierde şi generatoarele.

Nu era răspunsul pe care-l aştepta, dar femeia se mulţumi doar să clatine din cap. Ajunseră la casă, trecură prin veranda protejată contra furtunilor şi intrară în camera pe care Jerusha şi-o reamintea perfect de la prima ei vizită. Nu se schimbase aproape deloc în anii trecuţi de atunci, de la acele câteva seri pe care le petrecuse aici, ghemuită în faţa focului, învăluită de căldură şi de lumina aurie, prinsă într-un joc de imagini tridimensionale sau alimentând atenţia fascinată a lui Miroe cu amintirile ei despre o altă planetă.

Scoase casca de pe cap şi scutură buclele părului închis la culoare. Îşi lăsă apoi ochii să hoinărească de jur împrejur: o încăpere cu aspectul confortabil al unui magazin de vechituri, în care relicvele strămoşilor lui Ngenet, amintiri de familie implicite, păstram un armistiţiu instabil cu mobila băştinaşă, grosolan făurită. Mergând către căminul mare din piatră, Jerusha se întoarse ou faţa la extraplanetar, lăsându-şi spatele să se dezgheţe.

— Ştii, deşi a trecut atâta timp, mă simt de parcă nici n-aş fi plecat de aici. Curios, nu-i aşa, cum pot fi unele locuri?

Bărbatul o privi lung din mijlocul camerei; nu răspunse, dar zâmbi.

— De ce nu-ţi duci lucrurile sus? Eu pregătesc ceva de mâncare.

Ea îşi luă geanta de umăr, pe jumătate plină cu un rând de schimburi, şi urcă la etaj pe scara tocită. Era o casă mare… plină de ecouri de glasuri de copii şi râsete… plină de amintiri. Balustrada de sub mâna ei fusese, lustruită de mâinile care trecuseră peste ea, şlefu-ind-o; dar holurile şi camerele erau acum pustii şi tăcute. Doar Miroe mai locuia aici, ultimul din familia lui, rămas singur. Singur chiar printre Iernaticii care munceau pentru el. Jerusha simţea legătura bazată pe încredere şi respect care părea să existe între ei, o legătură mai puternică decât s-ar fi aşteptat între

un stăpân şi angajaţii săi, între un extraplanetar şi băştinaşi.

Cu toate acestea, în jurul bărbatului dăinuia un permanent câmp intangibil de reţinere, ce-l distanţa, izolându-i. Poliţista îl simţea uneori atunci când, atingându-se de propriul ei câmp, scotea scântei.

Intră în odaia pe care o folosise mereu, îşi azvârli geanta şi casca pe patul mototolit şi le privi afundându-se printre cutele cuverturilor. Patul în sine, era tare ca scândura – din câte ştia ea, era făcut chiar din scânduri dar aici nu stătuse niciodată trează jumătate din noapte, rugându-se să-i vină somnul în timp ce ochii îi sfredeleau precum nişte tăciuni pleoapele în întuneric…

Îşi descheie haina, scoase şi se îndreptă către şifonierul masiv ca s-o pună acolo. Se opri brusc când privirea îi poposi asupra unui costum de zbor colorat ţipător, ce zăcea pe podeaua dulapului. Cu gesturi mecanice îşi agăţă haina într-un cârlig, ridică costumul de zbor şi-l ţinu pe ea ca pentru probă. Îl depărtă iarăşi la o lungime de braţ, studiindu-i contururile, apoi, cu mişcări lente, îşi luă haina şi agăţă salopeta în locul ei.

Se întoarse către pat, uitându-se din nou la cuverturile mototolite, luă peria aşezată pe un taburet şi-şi trecu degetele peste firele de păr lungi, deschise la culoare. O puse jos la loc. Rămase tăcută în picioare, văzând deodată cu ochii minţii o fetiţă mică, singuratică, cu părul cârlionţat, în pantaloni zdrenţuiţi şi sandale, care se ghemuise pe vine ca să privească wogii argintii zbătându-se într-o băltoacă a morţii. Lumina soarelui se revărsa peste ea precum mierea, fierbinte înăbuşind toate sunetele, iar albia secată a râului, cu fundul zgrunţuros şi încrustat cu pietre se întindea la nesfârşit…

Îşi luă casca şi geanta de pe pat şi coborî iute pe scări.

— Jerusha? Miroe se ridică de la masa joasă din scânduri de lângă foc, încruntându-se surprins. Credeam c-ai să…

— Nu mi-ai spus că ai şi… alţi oaspeţi. Cuvântul capătă un sens pe care ea nu-l dorise. Nu mai rămân.

Faţa lui se schimbă, precum a unui om care tocmai a făcut o gafă teribilă. Chipul femeii părea să fi îngheţat.

— Tot timpul te crezi în misiune? întrebă calm Ngenet.

— Moralitatea ta nu este trea… nu mă priveşte pe mine, nici chiar când sunt în misiune.

— Ce? Pe faţa lui se ivi o cu totul altă expresie. Vrei să spui… La asta te gândiseşi? Uşurarea lui izbucni într-un râs din toată inima. Credeam că până şi acum eşti în căutarea contrabandiştilor!

Ea deschise gura însă nu spuse nimic.

— Jerusha… Porni spre ea prin camera ticsită de obiecte. Zeilor, n-am intenţionat să se întâmple aşa! Nu-i ceea ce crezi tu – e o prietenă. Nu o iubită. E destul de tânără ca să-mi fie fiică. Chiar acum a ieşit pe mare, cu barca.

Jerusha îşi feri privirea.

— N-am vrut să… deranjez.

Bărbatul îşi drese glasul.

— Nu sunt o icoană, zeii ştiu asta… Luă o pernă decolorată, apoi o lăsă jos.

— Nici nu mă aşteptam să fii. Jerusha îşi dădu seama că vorbise cu răutate.

— Eu… ai zis odată că nu sunt un prost. Dar în tot acest timp, după atâtea vizite pe care mi le-ai făcut, nu mi-am dat seama niciodată că… (mâna se ridică şi-o atinse într-un fel în care n-o mai făcuse vreodată)… că tu voiai ceva mai mult.

— Nu doream să înţelegi.

„Nu voiam să admit asta, nici chiar faţă de mine însămi”. Încercă să se mişte, încercă să se desprindă de mâna lui, încercă, încercă… tremurând ca o pasăre sălbatică.

El îşi retrase braţul.

— Ai pe altcineva? În oraş, sau acolo pe planeta ta, un alt…

— Nu, răspunse ea, roşie ca focul. Niciodată.

— Niciodată? Bărbatul îşi reţinu respiraţia. Niciodată?… Nimeni nu te-a atins vreodată aşa…(Îşi purtă mâna de-a

lungul cefel, lobului urechii, a liniei maxilarului ei)… sau aşa… (urmărind mai departe reverele tunicii ei, acolo unde se întâlneau deasupra sânilor)., sau n-a făcut asta… (încercuind-o uşor cu braţele trăgând-o spre el, până când Jerusha simţi cum liniile trupului lui se dizolvă în ale ei, iar gura se lipeşte de a ei dulce ca nectarul).

— Da… acum…, murmură ea când sărutul lui îi eliberă buzele. Şi-i căută iarăşi gura, plină de dorinţă.

— Vă, rog să mă iertaţi, domnule!

Jerusha simţi cum i se taie respiraţia, şi se desprinse brusc din îmbrăţişare; îl văzu în uşă pe bătrânul bucătar, cu spatele întors la ei.

— Ce este? izbucni vocea lui Miroe.

— Amiaza, domnule. Prânzul este gata… dar nu se va răci până când veţi fi dumneavoastră gata, domnule.

Jerusha simţi zâmbetul complice al bătrânului, care plecă spre bucătărie târşâindu-şi picioarele.

Ngenet oftă adânc, încercând să zâmbească şi să se încrunte, dar izbutind numai să pară mâhnit. Se întinse ca să prindă mâna femeii, dar Jerusha şi-o retrase iute. O privi şi ea îi văzu surppriza de pe chip.

— Ai pus întrebarea cu elocvenţă. Zâmbetul ei tremură pe măsura emoţiilor care o încercau. Dar trebuia s-o fi pus altă, dată, Miroe. Clătină din cap, apăsându-şi pentru o clipă mâinile de buze: Acum este prea aproape de sfârşit pentru mine… sau nu destul de aproape.

— Înţeleg, încuviinţă el sec, de parcă ceea ce se petrecuse între ei, momentul pe care Jerusha îl aşteptase atât de mult, nu însemna nimic pentru el.

Dezamăgirea şi ruşinea îi strânseră ca o gheară pieptul. „Asta e tot ce-ar fi însemnat pentru tine?”

— Mai bine mă întorc în oraş. „Le poţi spune amantelor tale Iernatice că ai fost cât pe-aici s-o posezi pe Comandanta Poliţiei”.

— Nu trebuie să pleci. Putem… să pretindem că, nu s-a întâmplat nimic.

— Poate că tu poţi, dar eu nu mai sunt în stare să mă prefac. Realitatea este prea puternică. Îşi îmbrăcă haina şi se îndreptă pe ocolite către uşă.

— Jerusha… Ai să te simţi bine?

Îngrijorarea lui o mişcă. Se opri, apoi se întoarse, stăpânindu-şi emoţiile.

— Da. Chiar şi numai o zi în afara lui Carbuncle are efectul unei transfuzii. Poate că… ne revedem, la Festival… Înainte de plecarea definitivă? Se urî pe sine că pusese întrebarea, când văzu că el n-ar fi făcut-o.

— Nu, nu prea cred. E un Festival de la care vreau să lipsesc şi nici nu părăsesc Tiamatul – aici este casa mea.

— Bineînţeles. Simţi cum pe buze îi reapare un zâmbet artificial, ca o contracţie musculară. Bine, atunci poate am să… te sun, înainte să plec. „Să plec naibii, să plec dracului…”.

— Te conduc.

— Nu te deranja. Ea clătină din cap, îşi puse casca şi trase cureaua pe sub bărbie. Nu-i nevoie.

Deschise uşa întunecată, prinsă în balamale de fier şi ieşi, punând-o între ei cât de repede putu.

Coborâse dealul pe jumătate când îl auzi strigând-o. Se uită în spate şi-l văzu venind în fugă. Se opri, încleştându-şi pumnii în interiorul mănuşilor.

— Da?

— Vine furtuna.

— Nu-i adevărat. Am consultat buletinul meteorologic înainte să plec din Carbuncle.

— La naiba cu prognoza meteo! Dacă ticăloşii ăia şi-ar lăsa puţin simulatoarele şi ar privi pe cer… Gesticulă cu braţul, arătând de la orizont până la zenit. Furtuna va ajunge aici mâine în zori.

Ea cercetă cerul şi nu văzu decât nişte nori împrăştiaţi şi o dublă parhelie palidă în jurul Gemenilor care se eclipsau.

— Nu-ţi fie teamă. Am să ajung acasă înainte să se întunece.

— Nu din pricina ta sunt îngrijorat. Ochii lui continuau să fixeze orizontul nordic.

— Ah… Jerusha simţi cum faţa i se goleşte de orice expresie.

— Fata care locuieşte aici a plecat în susul coastei cu o bărcuţă. Trebuia să se-ntoarcă abia mâine seară. Se încruntă spre femeie. Am pescuit-o deja o dată pe jumătate îngheţată din mare. S-ar putea să nu mai fiu la fel de norocos. N-o s-o găsesc la timp dacă…

Jerasha făcu somn că a priceput.

— E-n ordine1, Miroe. Hai s-o căutăm.

Bărbatul ezită o clipă.

— Nu… nu ştiu cum să-ţi cer o astfel de favoare… n-am nici un drept s-o fac. Dar…

— E-n regulă. Datoria mea este să dau o mână de ajutor.

— Nu. Ceea ce vreau să te rog este… să te consideri în afara serviciului când faci asta. Să… uiţi c-ai întâlnit vreodată pe cine vei întâlni. Zâmbi, strâmb. Vezi, şi eu am prea multă încredere în.tine.

Începu să-şi frece braţele şi abia atunci poliţista observă că venise după ea fără să-şi îmbrace haina. Îşi aduse aminte de stinghereala pe care o simţise în el când sosise aici şi în sfârşit o înţelese.

— Sper că nu-i vreun asasin în masă, sau ceva de genul ăsta?

— Departe de aşa ceva, izbucni în râs Ngenet.

— Atunci voi avea o memorie groaznică. Hai, să mergem înainte să îngheţi de tot. Pe drum poţi să mă pui la curent cu acuzaţiile de conspiraţie.

Continuară în josul dealului, înfruntând pieptiş colţii ascuţiţi ai vântului. Jerusha decolă, îndreptându-se către nord de-a lungul panglicii zimţate a coastei.

— Aşa! Cred că acum îmi pot permite să pun laolaltă piesele poveştii ăsteia. Ai avut o legătură cu contrabandiştii care au fost doborâţi pe-aici cam cu două săptămâni în urmă. Oaspetele tău este o contrabandistă.

Aproape uşurată, lunecă înapoi în schemele obişnuite, în obiceiurile de rutină, în vechea lor relaţie lipsită de complicaţii.

— Pe jumătate corect.

— Pe jumătate? exclamă ea aruncându-i o privire. Atunci, explică.

— Îţi aduci aminte de… împrejurările primei noastre întâlniri.

— Da. Mintea ei se umplu brusc cu imaginea feţei lui Gundhalinu, cuprinsă de o indignare perfect justificată. BZ nu ţi-a dat nici o şansă atunci.

— Sergentul tău, spuse Ngenet. Femeia îi simţi zâmbetul, apoi el îşi aduse aminte. Îmi pare rău despre… ce s-a întâmplat. De dragul tău.

— Cel puţin a fost o moarte rapidă. „Asta-i toată mila la care putem spera în viaţa noastră”. Fata?… întrebă ea, presimţind din ce în ce mai mult răspunsul.

— Este Văratica aceea care ţi-a rupt braţul, cea care a părăsit planeta cu contrabandiştii.

— S-a întors? Cum? murmură Jerusha uimită, dar cumva totuşi fără să fie pe deplin surprinsă.

— Ei au adus-o înapoi.

Poliţista simţi cum aeronava se prăvăleşte într-un curent descendent şi reglă comenzile

— Înseamnă că este o persoană revenită ilegal pe planetă. „Şi poate nu numai atât”. Unde a stat până acum?

— Pe Kharemough.

— Ca să vezi, mormăi ea. Spune-mi, Miroe… eşti sigur că ducerea ei în afara planetei n-a fost decât un accident?

Sprâncenele bărbatului se încruntară.

— Sută la sută. Ce vrei să. spui?

— Nu te-a frapat niciodată asemănarea dintre Moon Dawntreader Văratică şi Regina Zăpezii?

— Nu. Urmă o tăcere adâncă. N-am văzut-o de ani de zile pe Regina Zăpezii.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că Regina ştia cine este Moon… şi că era, furioasă din cauza dispariţiei ei? Dacă ţi-aş zice că toate necazurile mele au început fiindcă am lăsat-o să-mi scape? Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că Moon Dawntreader este clona Reginei?

El făcu ochii mari.

— Ai vreo dovadă?

— Nu, n-am nici o dovadă! Dar o ştiu. Ştiu că Arienrhod avea planuri cu fata asta… voia să-şi transforme alter ego-ul în Regina Verii. Iar dacă afla că Moon s-a întors…

— Ele nu sunt la fel. Nu pot să fie! Miroe se încruntă cu privirile îndreptate către mare. Ai uitat ceva în legătură cu Moon.

— Ce?

— Este sibilă.

Jerusha tresări, când memoria îi verifică afirmaţia aceea.

— Aşa deci… Totuşi asta nu înseamnă că eu greşesc. Sau că ea nu este un pericol pentru Hegemonie.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Ngenet răsucindu-se în scaunul său ca s-o privească drept în faţă.

Femeia clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu voi şti până când nu voi ajunge acolo.

— Du pieile alea jupuite acolo. Grăbeşte-te… vine ceva alb… la adăpostul întunericului…

Se auzea lătrat de câini.

Moon simţi cuvintele venind şi îndepărtându-se precum limba rece a mareei lingându-i tălpile, gleznele, picioarele. Deschise ochii către amintirea pe care nu mai voia s-o vadă. Dar nu zări decât cerul, sfărâmăturile lipsite de sens ale norilor ce pluteau. De teamă nu făcu nici o mişcare.

— Asta-i mort.

—.e noroc, slavă Mamei!… niciodată n-am găsit aşa multe piei…

— Slavă Reginei Zăpezii! (Râsete).

— Asta nu-i mort.

O faţă învăluită în alb acoperi cerul. Silueta îngenunche şi o trase în capul oaselor.

— Negru. Moon îşi auzi propria-i vace bolborosind ca unei nebune. În negru. Unde… unde? Întinse o mână, îşi înfipse degetele în umărul acoperit cu un veşmânt gros şi alb, ca să se sprijine, şi atunci văzu trupul întins lângă ea… Silky!

Silueta în, alb o dădu la o parte, ridicându-se în picioare.

— Cred că-i una din iubitoarele alea de mersi. Trebuie c-a ucis Dulăul. Ceilalţi au crezut-o moartă.

Vocea era masculină, tânără.

— Silky… Silky… Moon se întinse ca să atingă terminaţiile tentaculelor inerte.

— Termin-o, se auzi o voce aspră, roasă de vreme.

Moon te strădui să se întoarcă pe o parte când, tânărul se aşează pe vine şi luă o piatră de jos. Îşi înfipse apoi, unghiile în închizătoarea costumului. Trăgând de ea şi deschizând-o pe jumătate, în timp ce piatra se înălţă deasupra capului ei.

— Sibilă! azvârli ea cuvântul ca pe un scut.

Băiatul lăsă piatra să-i cadă dintre degete şi-şi împinse gluga pe spate. Moon văzu cum faţa lui îşi pierde expresia inumană, iar ochii săi uimiţi urmăresc dâra de sânge uscat în susul gâtului ei rănit.

— Sibilă… Arătă înspre tatuai, rugându-se ca acesta să fie destul de distinct şi ca băiatul să înţeleagă.

— Mami! Băiatul se lăsă pe călcâie, strigând peste umăr, ia uită-te la asta!

Alte siluete albe ca nişte stafii se întrupară în jurul ei precum un tribunal al spiritelor, înceţoşându-se şi strălucind în privirea ei nesigură.

— O sibilă, Mami! Lângă ea o siluetă feminină subţirică ţopăia cu înflăcărare. N-o putem ucide.

— Nu mi-e teamă de sângele sibililor! Moon identifică vocea babei printre făpturile albicioase din jur atunci când aceasta se bătu cu pumnii în piept. Eu sunt sfântă. Am să trăiesc veşnic.

— O să trăieşti pe naiba.

Fata îşi îmbrânci în lături fratele şi se aplecă deasupra, lui Moon ca să-i examineze gâtul. Se îndreptă şi chicoti uşor nervoasă.

— Poţi să vorbeşti?

— Da.

Moon se ridică în capul oaselor, îşi duse o mână la gât şi cealaltă la obrazul umflat. Dincolo de corpul răşchirat al lui Silky, mai multe siluete albe îşi foloseau cuţitele, mutilând cadavrele mersilor. Se aplecă în faţă, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, şi-şi ascunse ochii să nu mai vadă acele imagini. „Nu l-am văzut pe el. Nu, era altcineva”. Gemu; vocea îi era jalea deznădăjduită a cântecului unui mers singuratic.

— Atunci o vreau eu. Fata se întoarse către bătrână, O vreau pentru menajeria mea. Poate să răspundă la orice întrebare!

— Nu! Bătrâna o plezni dar ea îşi feri capul. Sibilii sunt bolnavi, aşa spun extraplanetarii. Sunt cu toţii nişte escroci. Gata cu atâtea animale de casă, Blodwed. Ai împuţit deja tot locul cu duhoarea lor. Am să scap eu de…

— Numai să-ncerci! replică Blodwed, lovind-o răutăcioasă cu picioarele. Bătrâna urlă de durere şi împleticindu-se, se trase mai în spate. Numai să-ncerci! Dacă vrei să trăieşti veşnic, băloasă bătrână ce eşti, atunci lasă-mi în pace animalele!

— Bine, bine… scânci baba. Nu vorbi aşa mamei tale, puştoaică nerecunoscătoare ce eşti. Nu te-am lăsaţi eu să ai tot ce-ţi pofteşte inima?

— Aşa-mi place mai mult. Blodwed îşi puse mâinile în şolduri, se uită iarăşi la Moon ce şedea ghemuită, copleşită de durere, şi rânji: cred că tu ai să fii exact ce-mi trebuie.

— Zei! O, zeii mei… Invocarea sună mai mult a blestem decât a rugă.

Jerusha stătea tăcută lângă Miroe pe plaja fără viaţă, ascultând ţipetele ascuţite, îndepărtate ale păsărilor mâncătoare de hoituri. Ochii ei trecură iute pe deasupra

terenului pietros acoperit de moarte, nevrând să se oprească nicăieri, înregistrând fiecare detaliu al scenei, dar incapabili să se întoarcă iar către bărbatul ce stătea nemişcat lângă ea, cu faţa cenuşie. Incapabilă să rostească vreun cuvânt sau măcar să-l atingă, ruşinându-se să intervină în durerea lui ce depăşea înţelegerea Aceasta era Vânătoarea, sacrificarea mersilor – un abator urât mirositor pe ţărmul sterp. Acesta era lucrul care ei îi displăcea în principiu, dar de a cărui realitate nu încercase niciodată să se apropie. Însă Ngenet urâse realitatea.

Miroe se depărtă de navă, păşind printre cadavrele mutilate ale mersilor, inspectând fiecare trup însângerat şi jupuit complet de piele cu o pornire aproape masor chistă. Jerusha îl urma la o oarecare distanţă; simţi că i se încleştează fălcile atât de tare încât se întrebă dacă va mai fi vreodată capabilă să deschidă iarăşi gura. Îl văzu pe bărbat cum se opreşte şi îngenunchează lângă un corp. Apropiindu-se, îşi dădu seama că nu era mers, dar nici om.

— E… e un Dulău mort?

— Un prieten mort.

Ridică trupul fără! vlagă al dillyp-ului mort, ca pe un copil adormit, Jerusha observă pata întunecată care rămase pe plajă. Privi, incapabilă să priceapă, cum Ngenet intră cu trupul în mare, înaintând tot mai departe, până când apa îngheţată îi acoperi pieptul. Abia atunci dădu drumul exilatului să plece în tăcere către casă.

Când ieşi din apă, Jerusha îşi scoase haina şi i-o aruncă pe umeri. Bărbatul îi mulţumi din cap cu un gest absent, ea fu gata să creadă că frigul nici nu-l afecta. Brusc îşi aduse aminte că unul dintre contrabandiştii de acum cinci ani fusese un dillyp.

— Probabil că şi ea a murit, zise Miroe cu o voce dură ca oţelul şi Jerusha înţelese că pe plajă nu exista nici un semn al lui Moon Dawntreader. Starbuck şi Dulăii, au făcut asta, gesticulă el, iar cuvintele sunară ca un blestem. Ultima Vânătoare. Pe pământul meu. (Mâinile i se încleştară în

pumni.) Şi să-i părăsească astfel, să-i mutileze, să-i… expună aşa. De ce?

— Aşa a ordonat Arienrhod.

Adevărul o arse ca o rază, de laser când pricepu singurul motiv posibil pe care îl putea avea Regina ca să lovească într-un extraplanetar, complet străin pentru ea. „Din cauza mea? Nu, nu… nu din cauza mea!”

Miroe se întoarse către femeie de parcă vinovăţia acesteia îi strălucea pe chip ca un far.

— Asta-i o fărădelege împotriva unui cetăţean, al Hegemoniei comisă pe pământul ce-i-a fost alocat. Vocea, lui o acuza printre cuvinte. Ai văzut totul cu ochii tăi şi ai competenţa juridică necesară. Ai autoritatea de a-l acuza pe Starbuck de crimă… Comandante?

Auzindu-l numind-o astfel, ea înţepeni.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu, Miroe… Atinse însemnele de pe gulerul hainei şi inspiră adânc. Dar îţi jur, în faţa zeilor tăi şi-ai mei, că voi face tot ce-mi stă în putere să se întâmple astfel, (văzând trupurile mutilate”). Ea distruge tot ce atinge, lua-o-ar dracu… (viaţa lui BZ î explodat într-un glob de flăcări…”). şi o voi face să plătească, dhiar dacă ar fi să mor ca să reuşesc asta! Nu va scăpa uşor cu ce-a făcut… („viaţa distrusă a lui Liouxked”) crede că-i de neatins, crede că va fi veşnic Regină, dar n-o să scape uşor („propria ei viaţă ruinată…”). chiar dacă va fi s-o înec eu însămi!

— Te cred, Jerusha, spuse Miroe fără să zâmbească şi femeia simţi acuzaţia rece pălindu-i din voce. Dar n-a mai rămas, prea mult timp.

— Ştiu. Îşi întoarse privirea, imprimându-şi deliberat în minte rănile larg deschise ale unei creaturi a cărei singură crimă fusese faptul că trăia. N-am văzut niciodată un mers… Strânse buzele.

— Nici aici n-ai văzut vreunul, completă el cu o voce şovăielnică. Mormanele acelea de carne moartă… nu, ele nu mai înseamnă nimic. Nu cunoşti mersii până când nu i-ai văzut dansând în apă, sau până nu le-ai auzit cântecul… N-

ai să înţelegi adevărata crimă până când n-ai să cunoşti adevărul despre ceea ce sunt ei în realitate. Nu sunt doar nişte animale, Jerusha.

— Ce? se întoarse ea. Ce spui tu acolo? „Nu, nu-mi spune asta, nu vreau să aflu!”

— Sunt fiinţe inteligente. N-au fost numai două crime azi, aici, pe plajă, au fost vreo sută cincizeci. Iar în decursul ultimului mileniu…

Jerusha se clătină.

— Nu… Miroe, nu se poate! Nu pot fi astfel!

— Reprezintă o formă de viaţă creată prin inginerie genetică. Vechiul Imperiu le-a dat atât inteligenţă cât şi nemurire. Moon Dawntreader mi-a spus adevărul despre ei.

— Dar de ce? De ce ar fi ei inteligenţi? Şi cum putea Hegemonia să nu ştie?… Vocea i se stinse.

— Nu ştiu de ce. Ştiu doar că Hegemonia trebuia să fi cunoscut adevărul, de un mileniu. Când am auzit, i-am spus lui Moon că nu ştiu dacă trebuie să râd sau să plâng. Munşchii i se contractară pe faţă. Acum ştiu.

Se întoarse cu spatele la ea.

Jerusha rămase tăcută, fără să se mişte, aşteptând ca fragila cupă a cerului să se despice şi să cadă, aşteptând ca greutatea nedreptăţii comise să strivească lumea asta de minciuni ca o coajă de ou şi să azvârle peste ea toate sfărâmăturile… Nu se produse însă nici o schimbare în mare sau în văzduh, nici o diferenţă în profilul falezelor ori în sufocanta prezenţă a morţii, a pierderii, a doliului.

— Miroe…, întoarce-te la navă, O să… o să răceşti.

El încuviinţă încet cu capul.

— Cu vremea, supravieţuitorii au să se întoarcă. Trebuie să-i las să… să-şi ia ce le aparţine. Nu pot să-i ajut, nu mă pot ajuta pe mine, nu mai pot. Privi către micuţa canoe cu balansier trasă pe plajă aproape de apă, a cărei pânză flutură trist. Ea mi-a dat cel mai important cadou pe care putea să mi-l dăruiască cineva. Jerusha: adevărul… Spunea că i s-a zis să se întoarcă aici, a fost trimisă de un sibil. Nu

înţeleg, nu pot să cred că i-a fost sortit să sfârşească astfel. Ce înseamnă toate astea?

— Nu ştiu. Nimic. Jerusha clătină din cap. Poate că tot ce facem este lipsit de înţeles. Dar trebuie să încercăm, nu-i aşa? Trebuie să fim mereu în căutarea dreptăţii… şi să hotărâm cum va fi răzbunarea.

Poliţista porni înapoi către navă, cu braţele strânse în jurul trupului. Când trecură lângă canoea abandonată pe ţărm, se gândi o clipă că Dulăii lui Arienrhod îi uciseră copilul clonă iar Regina nu va şti asta niciodată.

— M-am îngrijorat pentru tine când am primit raportul despre furtună.

— N-a fost nimic. Am traversat-o fără probleme, spuse el indiferent.

Ea râse uşor.

— Câţi dintre cei care mi-au fost Starbuck puteau spune asta fără să mintă?

Sparks nu răspunse – stătea întins nemişcat pe pat, privindu-se pe sine în oglinzi, uitându-se la ea cum îl privea în timp ce el se privea, într-o infinită înşiruire. Arienrhod şedea întinsă alături; liniile curbe ale trupului ei păreau relieful unui continent ridicându-se din mare, înveşmântat în câmpurile de zăpadă ale părului Reginei. Şuviţe de lanţuri argintii subţiri ca firul de păr se revărsau mai jos de mijlocul ei precum un râu de lumină. Atingându-i pielea încet, cu degete leneşe, femeia îl masă cu ulei parfumat, dar trupul lui nu avu nici o reacţie. Nu-i va răspunde, nici celei mai intime atingeri, nici celor mai ştiutoare propuneri. „Ca un cadavru… o, zei, ajutaţi-mă, sunt îngropat de viu.”

Mâna lui Arienrhod alunecă de pe coapsa lui în momentul când îi simţi muşchii întărindu-i-se, rigor mortis. Ea se rostogoli pe burtă, sprijinindu-se de pieptul bărbatului în timp ce-l privea cu ochii de culoarea agatului străbătuţi de îngrijorare. Ochii falşi – el vedea umbrele care se întindeau dedesubt, adâncurile unei înţelepciuni lipsite de milă… ochii unei femei care luase locul alteia şi-l întemniţase în propria

lui minte. Închise pleoapele. „Dar toate astea le-am făcut pentru tine, Arienrhod.”

— Chiar eşti aşa de obosit?

Ridică medalia de pe pieptul lui, răsucind-o absentă printre degete; sub aparenta ei solicitudine, Sparks auzi limpede tonul îngheţat al reproşului.

— Sau chiar aşa de plictisit? continuă ea. Sau să caut şi un al treilea motiv…?

— Nu.

O cuprinse în braţe şi-o trase în jos peste el, umplându-şi palmele cu vălul mătăsos al părului ei, sărutându-i buzele, ochii, scobitura de la baza gâtului… fără să simtă ceva. Absolut nimic. Fantoma care ieşise din mare şi venise către el avea să stea între ei doi ori de câte ori vor fi întinşi pe pat de acum încolo, iar Sparks avea să-i vadă mereu ochii – ochii adevăraţi, singurii ochi. Ei urmau să-l acuze, veşnic, vărsând lacrimi de sânge…

— Arienrhod, spuse el cu disperare în glas. La naiba, doar ştii că te iubesc! Ştii că eşti totul pentru mine, tot ce a fost şi ea vreodată, ba chiar mai mult…

Dar vorbele sunară ca un geamăt, îşi luă mâinile de pe ea.

Corpul lui Arienrhod deveni rigid deasupra lui.

— Ea…”? Despre ce vorbeşti tu, dragostea mea? Despre Moon a noastră? Vocea îi era blândă şi voalată. Încă se mai întoarce să te chinuie şi după atâta timp? S-a dus. Am pierdut-o de mult – trebuie s-o uiţi. Îi dezmierdă tâmplele cu degtetele, făcând uşoare mircări circulare.

— Pe toţi zeii, credeam c-am uitat-o! Sparks îşi răsuci capul dintr-o parte în cealaltă, încercând să nu-şi mai vadă reflecţia în oglindă, însă femeia îl urmărea inexorabil oriunde se uita.

— Atunci de ce? De ce te gândeşti acum la ea? Ţi-e teamă de Schimbarea care vine? Ţi-am promis că n-o să vină niciodată.

— Nu-mi pasă de asta.

„De uciderea celor din neamul meu… atunci nu-mi pasă chiar de nimic.” O coborî de pe el cu grijă, se rostogoli pe burtă şi-şi sprijini capul în mâini. Arienrhod se ridică în capul oaselor, cu centura de fire argintii foşnindu-i pe piele.

— Atunci ce?… În întrebare se simţea furie. Ea-şi strânse mâinile pe umerii lui. Eşti al meu, Starbuck… eşti tot ce iubesc pe lumea asta. N-am să te-mpart cu un vis din Vară. N-am să te pierd pentru o fantomă… fie ea şi fantoma mea.

— N-a fost fantomă! Era reală. Îşi muşcă pumnul.

Unghiile Reginei i se înfipseră şi ele în carne.

— Cine? întrebă ea, ştiind despre cine era vorba.

— Moon. Ceva îl zdruncină, un fel de hohot de plâns. Moon, Moon, Moon! Era acolo, la Vânătoare… a ieşit din mare odată cu mersii.

— O fantasmă, se încruntă Regina.

— Nu era un vis, Arienrhod! Se aruncă pe spate, simţind cum îl scrijelesc unghiile femeii. Am atins-o, i-am văzut semnul de pe gât… şi sângele. I-am atins sângele.,; M-a blestemat. „Moarte dacă ucizi o sibilă… moarte dacă iubeşti o sibilă…”

— Prostule! Nu se referea însă la nesăbuinţa lui. De ce nu mi-ai povestit imediat?

Sparks clătină din cap.

— N-am putut. Eu…

Ea îl pălmui; bărbatul căzu pe spate peste perne, cuprins de uimire.

— Unde-i? Ce i s-a întâmplat?

El se şterse cu mâna la gură.

— Dulăii… ar fi ucis-o. I-am oprit. Am… am lăsat-o acolo de plajă.

— De ce? O lume pierdută, în două silabe abia şoptite.

— Pentru că m-ar fi recunoscut. (Smulgea cuvintele parcă din rădăcinile sufletului. Ar fi aflat… ar fi văzut ce sunt eu!

Reflecţia din oglindă îl străpungea, din toate direcţiile, ori încotro şi-ar fi întors capul.

— Deci ţi-e ruşine că eşti iubitul meu şi cel mai puternic bărbat de pe planetă? replică Regina scuturându-şi părul pe spate.

— Da. (Când răspunse, îi fu şi ruşine s-o privească). Acolo cu ea, mi-a fost ruşine.

— Totuşi ai lăsat-o singură pe ţărm când se apropia un viscol şi de asta nu te mai ruşinezi.

Arienrhod îşi înfăşură braţele în jurul trupului, tremurând de parcă ea însăşi fusese abandonată pe plajă.

— La naiba, n-am ştiut de furtună, n-a existat nici un raport!

„Trebuia doar să te uiţi sus pe cer ca să afli…” Dar el se închisese în cabină ca să nu-l vadă Dulăii că se pierduse cu firea şi tremura tot, ieşise iarăşi numai când furtuna se năpustise asupra lor, numai când era prea târziu să se mai gândească la altceva în afara propriei lor lupte pentru supravieţuire. Şi mai târziu… era mult prea târziu să mai facă ceva. Î-şi ridică mânios privirile şi întâlni furia lui Arienrliod.

— Nu te-nţeleg? De ce contează ea atât de mult pentru tine? Chiar dacă ţi-e rudă, n-aţi fost niciodată apropiate. Nu aişa cum am fost eu cu ea…

— Nimeni de pe lumea asta nu-i este mai apropiat decât mine. Arienrhod se aplecă înspre el. Nu ţi-ai dat seama de asta? Nici până acum n-ai văzut… că eu sunt Moon.

— Nu. Se îndepărtă de Regină, dar ea-l prinse de lanţul medaliei şi-l opri.

— Moon este clonă mea! Am crescut-o în vară ca să-mi ia locul ca Regină. Suntem identice din toate punctele de vedere – absolut toate. Luă mâinile bărbatului şi le plimbă pe corpul ei. Şi amândouă te iubim, mai presus de orice altceva.

— Nu-i posibil…

Îi atinse faţa şi ştiu că era posibil. Ele erau ca noaptea şi ziua, ca fierul şi aerul, ca fierea şi mierea… Şi-atunci de ce

vă iubesc pe-amândouă? Îşi coborî fruntea. „Pentru că într-adevăr vă iubesc pe-amândouă; fie ca zeii să m-ajute.”

— Orice e posibil. Chiar şi ca ea să se întoarcă la mine. (Arienrhod privi prin el, dincolo de timp). Dar oare mai am nevoie de ea… Încă o mai vreau? Privirea i se focalizăiarăşi asupra lui, şi tu, dragostea mea?

Sparks se lăsă peste ea, simţi cum braţele ei îl încercuiesc, şi cum mâinile îl mângâie iubitoare, posesive.

— Nu. „Nu mai mult decât faptul că întotdeauna am dorit-o pe ea, numai pe ea.” Numai pe tine te vreau, Arienrhod. Tu m-ai făcut tot ceea ce sunt. Tu eşti tot ce-mi doresc. „Şi exact ceea ce merit.”

— Hai, sibilo! Vino să faci cunoştinţă cu celelalte animale ale mele.

Vocea ascuţită a lui Blodwed o înţepă pe Moon întocmai ca un bold şi o împinse prin mulţimea de gură-cască adunaţi la intrarea în grotă. Veniseră cu toţii să se zgâiască la ea, arătând cu degetul şi murmurând, strigând întrebări vulgare pe care Moon încerca să le ignore cu toată forţa care-i mai rămăsese în trupul ameţit, se simţea ca un peşte zbătându-se pe dig. Totuşi niciunul dintre nomazi nu s-ar fi apropiat îndeajuns ca s-o atingă şi toţi se fereau din calea mersului ei împleticit precum nişte fire de iarbă suflate de vânt. Nici chiar Blodwed n-o atinsese vreodată cu adevărat, dar Moon recunoştea forma tranchilizatorului atârnat la centura fetei.

Chiar dacă ar fi încercat să scape, nu avea unde să se ducă. Călătoriseră până aici două zile cu glisoarele de zăpadă, urcând în ţinuturile înalte, delimitate de gheţuri, din interiorul uscatului, ca să ajungă la tabăra izolată. Nu-i mai rămăsese destulă forţă să-şi poarte trupul prin sălbăticia Iernii… abia dacă mai avea putere să traverseze imensa podea a adăpostului de piatră. La trecerea ei câţiva câini lătrară şi încercară s-o muşte, însă erau înlănţuiţi printre corturile din materiale sintetice colorate strălucitor şi corturile cu desene gri şi maro făcute din piei. Corturile

punctau spaţiul peşterii precum nişte excrescenţe groteşti. Zeci de radiatoare perpetue şi lanterne umpleau spaţiul vag conturat din jurul lor cu lumină şi căldură, în timp ce vocile bărbaţilor dinapoia ei, care se ciorovăiau la împărţirea prăzii, îl umpleau până la refuz cu zgomote răsunătoare. Moon încetini puţin, întinzându-şi mâinile vârâte în mănuşile cu un deget către unul dintre încălzitoarele pe lângă care trecu, însă nerăbdarea lui Blodwed radia precum căldura, „Hai, grăbeşte-te!”, aşa că merse mai departe, prea amorţită de frig şi de oboseală ca să mai protesteze.

Blodwed o împinse printr-un coridor îngust, ce cobora uşor şi era pe jumătate umbrit, spre fundul peşterii; deasupra capului desluşi vag o geană de lumină. Pe măsură ce înaintă, o miasmă de mirosuri ciudate începu să-i asalteze nările. Drumul era blocat de o poartă făcută din lemn şi sârme răsucite. Blodwed o împinse în lături pe sibilă şi apăsă cu degetul mare în partea de jos a încuietorii grosolane. Aceasta se deschise şi fata îi făcu semn să între.

Moon o luă înainte, auzind în urma ei paşii nomadei, rămase liniştită pe loc, măsurând cu privirea detaliile noii sale închisori. Încăperea de piatră măsura şaptezeci-optzeci de metri în diametru, iar tavanul se afla cam tot atât de sus, având în centru, un încălzitor cu lumină incandescentă precum un soare. De jur-împrejur, închise în cuşti, priponite cu funii sau lanţuri, se aflau creaturi din şase-şapte specii de neidentificat, acoperite cu blană, pene, solzi sau cu grămezi de zbârcituri dezgolite. Moon îşi acoperi cu mâna gura şi nasul când simţi mirosul puternic al mizeriei lor cumplite. Le văzu ghemuindu-se, sau arătându-şi colţii, le văzu pe cele care şedeau întinse, ursuze, apatice, lipsite de orice reacţie… văzu apoi fiinţa umană zăcând pe un pat de campanie, simplu, undeva lângă peretele opus, departe de poartă, ca şi de restul celor care populau grota.

— Lua-o-ar dracu! Lua-o-ar dracu! ţipă deodată Blodwed.

Sibila se răsuci brusc, iar menajeria începu să şuiere, să zbiere şi să facă larmă, în momentul în care fata se întoarse şi dispăru fugind prin coridor. Poarta se trânti cu zgomot înapoia ei. Moon se răsuci iarăşi privind de-a lungul încăperii până la silueta care continua să stea întinsă, nemişcată, pe patul de campanie. Înaintă încetişor, şchiopătând pe măsură ce începu să simtă o senzaţie de arsură în tălpile picioarelor. Animalele înspăimântate se ghemuiră, retrăgându-se în fundul cuştilor.

Ajunse lângă străin fără să-l trezească – pe măsură ce se apropia,văzu că era un bărbat, un extraplanetar… un Albastru. Haina groasă a uniformei era stropită cu pete de culoare închisa; purta pantaloni strânşi pe picior, albi şi soioşi, şi o pereche de cizme nomade. Privindu-i faţa, Moon recunoscu trăsăturile fine pe care le remarcase adesea la Kharemoughii aristocraţi; dar acest chip era jalnic de slăbit, iar pielea îi era întinsă pur şi simplu pe oase. Tot nu se trezise. Avea o răsuflare greoaie, neregulată. Sibila întinse şovăind o mână şi îi atinse fruntea; şi-o trase înapoi, simţind arsura febrei.

Îşi îndoi anevoie picioarele tremurânde şi se aşeză pe jos, lângă patul lui, pe podeaua rece. Animalele se mai potoliseră, dar le simţea ochii înspăimântaţi fixându-o, iar suferinţa lor copleşitoare umplu treptat şi cupa ei de chinuri, revărsându-se. Îşi lăsă capul pe marginea patului de campanie, zgâlţâită de hohote puternice de plâns fără lacrimi. „Ajută-mă, Doamnă, ajută-mă… pe tot ce pun mâna distrug.”

— Care-i necazul? O mână înfierbântată îi ciufuli părul. Ea se smuci îndepărtându-se, şi încercă să-şi înghită suspinele. Tu pentru… mine plângi?

Vorbise în Sandhi. Bărbatul cel bolnav se chinui să-şi ridice capul, văzându-i ochii injectaţi şi acoperiţi de cruste, Moon se gândi că probabil cu greu putea s-o zărească.

— Da. Răspunsul ei abia dacă se auzi mai tare decât întrebarea.

— Nu-i nevoie… Se întrerupse cuprins de un acces de tuse.

— Ia uite! Ia uite la asta!

Moon se întoarse brusc când Blodwed năvăli din nou în cameră, târând după ea o fată mai înaltă.

— Poftim cum miroase! Ţi-am zis s-ai grijă de ele cât timp sunt plecată!

— Am avut… Fata mai mare zbieră când Blodwed o prinse de plete şi o smuci.

— Ar trebui să te bag cu nasu-n ele, Fossa. Dar n-am s-o fac dac-ai să cureţi locul ăsta înainte ca…

— Bine, bine! Fossa se retrase, ştergându-şi de pe faţă lacrimile de durere. Mucoasă cu bube ce eşti!

— Aşteaptă! Ce-i cu el? întrebă Blodwed arătând pe lângă Moon către extraplanetar.

— E bolnav. A încercat să fugă când l-am lăsat afară ca să facă pipi. A fugit chiar în mijlocul viscolului! A mers în cerc şi l-am găsit aici, afară.

Făcu semn că „e nebun” şi, clătinând din cap, porni înapoi prin coridorul îngust.

Blodwed străbătu încăperea, se ghemui lângă Moon şi privi faţa bărbatului bolnav.

— lâh. Îi prinse falca în mână, cu un gest dur, când el încercă să-şi întoarcă faţa în partea opusă. De ce-ai făcut asta? Ochii lui se închiseră.

— Nu cred că te aude. Moon puse palma peste mâna bărbatului şi-l strânse uşor pentru o clipă. Are nevoie de un tămăduitor, Blodwed, murmură ea.

— O să moară? Fata se aşează pe genunchi, vocea îi era mai puţin agresivă. Nu-i nici un tămăduitor pe-aci. Mami obişnuia să facă aşa ceva, dar nu mai e zdravănă la cap. N-a învăţat niciodată pe altcineva. Nu poţi tu să-l ajuţi?

Moon o privi atentă.

— Poate că aş putea… Începu să-şi împletească părul în cosiţe. Ai ceva medicamente extraplanetare? (Blodwed clătină din cap). Atunci nişte ierburi… orice.

— Pot să fur de la Mami. Sunt vechi…

Se ridică în picioare, aşteptând.

— Du-te şi adu-le.

Moon privi în urma ei, puţin derutată de amabilitatea fetei. Apucă iarăşi mâna extraplanetarului, căutându-i la încheietură bătaia pulsului; simţi cum i se opreşte răsuflarea când văzu partea din interior a braţului brăzdată de cicatrici urâte. Se uită cu ochii mari, tăcută, nevenindu-i să creadă, apoi îi lăsă iar braţul pe pat, cu multă grijă, aşezându-l cu încheietura în jos. Continuă însă să-i strângă mâna cât timp rămase în aşteptare, golindu-şi mintea de orice gând.

— Uite-le.

Blodwed deschise în sfârşit poarta şi reveni în încăpere ducând un pachet înfăşurat în piele, împodobit cu oscioare şi bucăţele de metal. Îl deschise şi îl desfăşură pe podea între ele.

— Activate neutronică, continuă ea arătând conţinutul. Mami spune întotdeauna cuvinte magice. Tu spui descântece, sibilo? În întrebarea fetei nu se simţea nici urmă de zeflemea.

— Presupun că da. Moon cercetă pachetele cu frunze uscate şi mirosi punguliţele transparente din plastic pline cu seminţe şi măciulii de flori. Speranţa din suflet îi păli. Nu cunosc niciuna din plantele astea.

— Păi, asta-i…

Ea scutură din cap.

— Vreau să spun, nu ştiu cum să le folosesc.

KR Aspundh îi povestise despre serviciul de explorare al Vechiului Imperiu, înainte ca noile planete să fie deschise pentru coloniştii umani, ele fuseseră însămânţate cu o mulţime de plante medicinale, game diferite din ecosisteme diferite.

— În insulele de uade vin eu se folosesc plante marine. „Şi le numim darurile Doamnei.” Va trebui să întreb… tu va trebui să întrebi pentru mine, să introduci datele – vrei să

faci asta? (Blodwed aprobă din cap, aţâţată). Atunci întreabă-mă cum să le folosesc. Nu uita, va trebui să-ţi aduci aminte ce-ţi spun… cu exactitate, altfel n-au să aibă nici un efect. Eşti în stare?

— Desigur, rânji Blodwed cu aroganţă. Sunt capabilă să cânt toate momentele importante ale cântecului procesiunii. Nimeni altcineva nu poate… nu mai poate. Pot să reproduc orice melodie pe care-am auzit-o vreodată la radio, chiar şi numai o singură dată.

Moon izbuti să zâmbească puţin, o împiedica durerea de la vânătaia de pe obraz.

— Atunci să te văd! întreabă, şi eu îţi voi răspunde. Introducere de date…

Blodwed îşi drese glasul şi-şi îndreptă spatele.

— O, sibilo! Spune-mi… ăă, cum să folosesc aceste plante fermecate?

Moon luă un pachet cu ierburi şi simţi cum începe să se afunde în puţul absenţei…

Clavally. Ajunse din nou la lumină şi acolo descoperi o faţă cunoscută, chipul îmbujorat şi uimit al lui Clavally, părul ei ciufulit, umerii dezgoliţi la fel de aproape de ea ca şi… Danaquil Lu. O văzu pe Clavally trăgând în grabă o pătură ca să se acopere. Gândi, fără sens, „Danaquil Lu, îmi pare rău… Clavally, sunt eu Moon…” Dar ea nu le putea afecta vieţile nici chiar atunci când îşi impunea prezenţa atât de profund, ca să le ceară scuze sau să împărtăşească fericirea cu ei măcar la această reîntâlnire, să le ceară ajutorul, sau să comunice în vreun fel.

Însă în colţul gurii largi a lui Clavally începu să se nască un zâmbet, de parcă citea vreun secret în ferestrele ochilor lui Danaquil Lu. Ea îi atinse cu tandreţe obrazul, încă zâmbitoare şi, cu o răbdare înţelegătoare, se întinse pe pat ca să aştepte…

— Sfârşitul analizei! Moon se prăbuşi brusc în faţă, secătuită de fprţă, şi simţi mâinile iuţi ale lui Blodwed prinzând-o.

— Ai făcut-o! Nu eşti o impostoare… Îi răsună în urechi vocea neîncrezătoare a fetei. O sprjiini de patul de campanie, apoi îşi retrase mâinile, cuprinsă pe neaşteptate de bănuială. Trezeşte-te! Eşti trează? Unde-ai fost?

Moon încuviinţă din cap, apoi îşi sprijini fruntea pe genunchi.

— Eu… mi-am vizitat nişte vechi prieteni.

Îşi strânse braţele în jurul gambelor, mai rămânând puţin în atmosfera amintirilor, singura căldură, singura fericire de care-şi putea aduce aminte.

— Acum cunosc toate plantele, sibilo, o zgândări iarăşi vocea lui Blodwed. Am să-ţi arăt. Şi chiar ai să-l vindeci?

— Nu. Moon înălţă fără chef capul, deschizând ochii. Am să aduc aici un tămăduitor adevărat care să folosească ierburile. Dar tu va trebui să m-ajuţi, să-mi dai tot ce-mi trebuie.

Fata încuviinţă. Moon se pregăti, ştiind că dacă izbutea să înceapă, Transferul avea s-o poarte prin toată încercarea până la sfârşit. Trupul i se răzvrătea, refuzând să se adune pentru o altă strădanie. Totuşi dacă se abandona acum în braţele oboselii, timpul după care ar fi putut să reînceapă s-ar fi putut dovedi prea lung pentru extraplanetar. Iar sibila nu putea sta cu braţele încrucişate, văzând cum cineva moare din cauza ei. Îşi concentră toată atenţia asupra, feţei bărbatului.

— E-n ordine, întreabă-mă cum să-l tratez. Introducere de date! şi se azvârli prin neant…

Într-o cameră antigravitaţională, cu pereţii albi, unde zări un grup de bărbaţi purtând costume pastelate şi transparente plutind lipsiţi de greutate, legaţi prin cordoane de o masă şi discutând asupra unei proceduri medicale de neînţeles. Înapoia lor, dincolo de sticla armată a ferestrei largi, Moon văzu degetele groase de gheaţă atârnând sub o streaşină şi proiectoare iluminând un câmp cu zăpadă spulberată de vânt.

—.analize! Se întoarse în propriul trup, abia auzind răpăitul sec al semnalului de final în capul ei. Când se aplecă înainte fără vlagă, simţi pe mâini şi pe haine mirosul acru, înţepător, a vreo şase-şapte ierburi. Ceaţa minţii forma o aureolă în jurul feţei cercetătoare a lui Blodwed şi al formei inerte a extraplanetarului bolnav, înfăşurat în pături, transformându-l într-un fel de viziune sfântă. Calmată, îşi regăsi mâinile şi genunchii şi porni de-a buşilea către încălzitorul din mijlocul încăperii. Când norul de energie deveni atât de intens încât trupul ei nu-l mai putu suporta, se lăsă în sfârşit să alunece pe podea şi adormi.

Moon se trezi sub apăsarea unui sentiment de teroare şi se holbă, fără să ştie ce să creadă, la neaşteptatele ziduri care o înconjurau. Ziduri de piatră – nu nesfârşita pustietate a cerului de deasupra unei plaje pietroase, fără viaţă, unde un călău îmbrăcat în negru purta o medalie ce-i era la fel de familiară ca şi faţa singurului ei iubit… Se ascunse de fantomă în spatele unui zid de degete, apăsându-şi vânătăile dureroase ale feţei. „Nu; nu-i adevărat!”

Un tril uşor îi sili conştiinţa să revină în camera cu pereţi de stâncă. Îşi cobori mâinile, concentrându-şi privirea pe grupul de cuşti aflate în partea opusă a încăperii şi simţi cum revărsarea timpului o poartă cu sine înapoi în prezent. Fusese mutată pe un maldăr de pături. Mirosul greu de animal dispăruse, cineva curăţase cuştile, iar în aer se simţeau aromele tari ale ierburilor. Nici un sunet n-ajungea la ea de dincolo de poarta încuiată; presupuse” că era deja o oră târzie din noapte. Animalele se agitau şi fremătau, văzându-şi de treburile lor şi privind-o pe ea doar cu un ochi.

— Să ştiţi că şi eu sunt tot un animal domestic, murmură ea blând, cu tristeţe în glas. Se ridică în picioare şi se clătină ameţită o clipă, înainte să fie în stare să traverseze încăperea.

Extraplanetarul şedea întins sub un fel de cort făcut din pături, înfăşurat în mai multe învelişuri, precum un prunc în scutece. O oală cu infuzie de ierburi aburea, aşezată pe o plită lângă capul lui. Moon îrgenunche alături de patul de campanie şi puse mâna pe faţa lui. Părea mai rece, totuşi nu era sigură cu adevărat că îi scăzuse febra.

— Revino… şopti ea, aproape ca o rugăciune. „Dovedeşte-mi că am dreptul să fiu în viaţă, şi să fiu sibilă”. Îşi înclină capul şi îşi apăsă fruntea pe scheletul dur al patului.

— Deci, pentru mine… te-ai întors?

Ridicând ochii, îl văzu pe extraplanetar străduindu-se să deschidă pleoapele.

— Nu… nu te-am părăsit niciodată. Bărbatul se încruntă şi clătină din cap de parcă vorbele n-aveau nici un sens. Niciodată n-am plecat, repetă ea în Sandhi.

— Aha. El o privi cu ochii întredeschişi. Nu mi-e teamă, acum. Când… când vom pleca?

— Când? Curând. Îi mângâie părul umed de transpiraţie şi-l văzu că zâmbeşte. Ne prea ştiind ce să-l întrebe, spuse doar: Când ai să-ţi recapeţi puterile. Fără să-şi dea seama, folosea forma de adresare familiară.

— Nu am crezut ca dumneata aşa de frumoasă să fii. Rămâi lângă mine… până atunci?

— Am să stau. Aruncând o privire în jos, văzu pe podea, cana cu fiertura groasă de ierburi, neatinsă. O ridică, spunând: Tu asta trebuie să bei.

Îşi trecu un braţ pe sub umerii lui şi-l rostogoli pe-o parte. Ascultător, el reuşi să-şi elibereze o mână de sub pături, dar nu putu să ţină cana; Moon îi văzu, de-a lungul încheieturilor, cicatricile albicioase. Luă cana şi-l ajută s-o bea până la fund. Când isprăvi, bărbatul fu apucat de un acces de tuse, ce-i zornăia în piept ca nişte pietre. Cana de plastic alunecă din mâna sibilei şi. se rostogoli sub pat. Ea-l ţinu strâns în braţe, împărtăşindu-i din puterea ei până ce atacul trecu, şi încă puţin după aceea.

— Tu pari… atât de-adevărată. Oftă pe umărul ei. Aşa de bună…

Îl lăsă să alunece la loc pe pat, deja adormit. Râmase mult timp privindu-l, apoi se aşeză pe rama patului, cu capul rezemat pe braţ, şi închise iarăşi ochii.

— Eşti adevărată.

În timp ce se trezea, cuvintele lui o salutară precum nişte prieteni vechi, îşi ridică încetişor capul de pe braţul amorţit în timpul somnului. Se aşeză pe podea, clipind din ochi.

Extraplanetarul se rezemă de perete proptindu-se cu câteva pături.

— Am visat asta oare, sau… În Sandhi tu mi-ai vorbit?

— Aşa e, răspunse ea în Sandhi. Îşi mişcă degetele şi simţi cum o înţeapă mii de ace când sângele îşi reluă circulaţia. Nu… nu pot asta să cred. Erai atât de bolnav.

Simţi cum o umple o căldură strălucitoare.,;Dar puterea a venit prin mine şi te-am vindecat”.

— Am crezut că tu Hoaţa de Copii eşti. Când eram mic, doica îmi spunea că ea la fel de palidă ca strălucirea aurorei este… Se sprijini mai bine de maldărul de pături. Dar tu nu eşti o fantomă. Nu-i aşa?… întrebă, de parcă încă se mai îndoia pe jumătate de simţurile lui.

— Nu. Cu cealaltă mână, Moon îşi masă muşchii răsuciţi de la gât, crispându-se de durere. Căci dac-aş fi nu m-ar durea atât!

— Deci şi tu eşti prizonieră. (El se aplecă puţin în faţă, uitându-se la ea printre gene; ochii îi erau încă inflamaţi. Fata încuviinţă din cap). Faţa ta. Nu te-au… bătut? '

— Nu. Nu m-au rănit. Ei… se tem de mine – deocamdată.

— Se tem de tine? repetă bărbatul, aruncând o privire către poartă şi către ceea ce se întindea dincolo ds aceasta. Sunetele îndepărtate ale începutului unei noi zile în tabără ajunseră la ei ca un ecou al altei lumi.

Moon. ridică bărbia şi-l văzu făcând o grimasă când zări rana de la gâtul ei, apoi chipul îi deveni inexpresiv.

— Eşti sibilă?

Moon plecă iar capul.

— Zeilor, e prea repede pentru mine.

Se întinse din nou pe pat, rezemându-se pe-o parte din cauza unui alt atac de tuse.

Fata prinse cu coada ochiului un amănunt nepotrivit în peisajul înconjurător. Se răsuci şi descoperi în spate ie ei un maldăr de haine negre-albăstrii împodobite cu panglici, un ulcior şi un vas cu pastramă.

— Cineva ne-a adus de mâncare. Mâinile i se întinseră după bol chiar în timp ce vorbea. Hrană…, adăugă, fără să ştie măcar cât timp trecuse de când nu mai mâncase nimic.

— Blodwed. Acum câteva ore. M-am prefăcut că dorm.

Moon luă o înghiţitură lungă din ulcior – era un lichid smântânos alb-albăstrui care se scurse precum ambrozia pe gâtui ei uscat până în stomacul contractat.

— Ooh…, oftă ea, de plăcere şi de uşurare, când lăsă iar jos ulciorul. Umplu cana de plastic şi o întinse bărbatului.

— Nu. Extraplanetarul îşi acoperi faţa cu braţul. Nu vreau.

— Trebuie. Ca să te vindeci, ai nevoie de putere.

— Nu. N-am… Coborî braţul şi înălţă capul ca s-o privească pe Moon. Da… Cred că trebuie.

Luă cana cu mâna sănătoasă, sibila văzu cicatrici şi pe aceasta. El îi prinse căutătura, ridică ceaşca la gură fără să comenteze şi sorbi încet.

Moon mestecă o îmbucătură dintr-o fâşie de pastramă şi o înghiţi în întregime înainte de a-l întreba:

— Cine eşti? Cum ai ajuns aici?

— Cine sunt… Îşi plecă privirile asupra uniformei şi o atinse, expresia de pe faţă i se schimbă într-un soi de uimire, ca a unui om care tocmai a ieşit din comă. Gundhalinu, sibilo. Inspectorul de poliţie BZ Gundhalinu., de pe Kharemough. Mi-au doborât nava de patrulare, şi m-au înhăţat,

— De cât timp te afli aici?

— De-o veşnicie. Închise ochii, apoi îi redeschise. Şi tu? De pe portul stelar te-au răpit? De unde eşti… Marele Albastru,

sau Samathe?

— Nu, de pe Tiamat.

— De-aici? Dar eşti sibilă… Coborî cana de la gură. Iernaticii nu…

— Sunt o Văratică. Moon Dawntreader Văratica.

— Unde ai învăţat Sandhi? Ceva mai întunecat decât o simplă curiozitate umbri întrebarea.

Moon se încruntă şovăielnică.

— Pe Kharemough.

— Atunci eşti o proscrisă! Cum te-ai întors aici?

Vocea i se frânse, prea plăpândă încă pentru a suporta greutatea unei întrebări autoritare.

— În ocelaşi mod cum am plecat… cu contrabandiştii. Fără să-şi dea seama alunecă în plasa propriilor cuvinte, fu luată prin surprindere, revoltată de indignarea lui. Ce-ai de gând să faci în privinţa asta, Albăstrule? Să mă arestezi? Sau ai să mă deportezi? Îşi puse mâinile în şolduri, furioasă.

— Le-aş face pe amândouă… dac-aş avea vreo posibilite.

Trecuse şi el ursuz de la o limbă la cealaltă. Totuşi siguranţa de sine i se scurse treptat din trup, lăsându-l fără vlagă pe patul de campanie. Râse, scoţând un sunet răguşit şi duşmănos.

— Dar nu-ţi face griji. Am buşit zdravăn… cu infractorul cosmic, şi iată-mă ducându-mi traiul într-un coteţ… nu mai am nici un fel de posibilitate.

Termină lichidul din cană şi o ţinu atârnată de un deget peste marginea patului de campanie.

Moon umplu recipientul şi i-l puse iarăşi în mână.

— O sibilă contrabandistă. Sorbi cu atenţie, privind-o pe tânără. Credeam că eşti menită să serveşti umanitatea, nu pe tine însăţi. Sau ţi-ai făcut tatuajul ăla… pur şi simplu din raţiuni de afaceri?

Moon se împurpură, cuprinsă de un nou acces de mânie.

— Aşa ceva nu este permis!

— Nici contrabanda nu-i permisă, dar se face. Gundhalinu strănută violent, vărsând băutura pe amândoi.

— Nu sunt contrabandistă, replică fata, ştergându-şi stropii de pe canadiană. Dar nu pentru că aş crede că e o fapta incorectă. Voi greşiţi, Gundhalinu, voi, Albaştrii… lăsându-i pe ai voştri să vină aici şi să ia tot ce vor, nedându-ne nimic în schimb.

BZ surâse melancolic.

— Ai înghiţit deci cu cârlig cu tot momeala asta simplistă, aşa-i? Dacă vrei… să vezi adevărata lăcomie şi exploatare, încearcă pe o planetă care n-are forţa noastră de poliţie pentru a menţine liniştea. Sau pentru a opri… oamenii ca tine să revină şi să facă necazuri, odată ce au fost plecaţi în exterior.

Moon se aşează pe călcâie, fără să zică nimic, reţinându-şi cuvinte de mânie. Gundhalinu se alătură şi el tăcerii, ea rămase ascultând cum îi şuieră respiraţia în gât.

— Asta-i lumea mea şi am dreptul să mă aflu aici. Sunt sibilă, Gundhalinu, şi am să mă pun în slujba Tiamatului pe orice căi posibile. Ceva mai aspru decât mândria răzbătu din vocea ei. Îmi pot dovedi dreptul oricând ai să-mi ceri acest lucru. Întreabă, şi-ţi voi răspunde.

— Nu-i nevoie, sibilo, şopti el, scuzându-se. Ai făcut-o deja. Ar trebui să te urăsc pentru că m-ai tratat… Se întoarse pe burtă, ca s-o poată privi, Moon clipi văzându-i expresia şi-şi retrase mâinile. Dar ştiind că trăiesc şi că nu sunt singur, văzându-ţi faţa… auzindu-te vorbind o limbă civilizată, limba mea: o, zei, n-am crezut nici o clipă c-am s-o mai aud vreodată! Î-ţi mulţumesc… Vocea i se frânse brusc. Cât timp… cât timp ai stat pe Kharemough?

— Aproape o lună. Îşi băgă în gură altă bucată de pastramă, apoi se uită iar la el, lăsă sucurile să dizolve carnea şi să-i calmeze gâtul strâns de o bruscă emoţie. Dar… ar fi fost posibil să rămân mai mult, poate chiar toată viaţa, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— Aşadar ţi-a plăcut acolo? În vocea lui nu se mai simţea sarcasmul, ci poate doar o sete de informaţii. Unde-ai fost? Ce-ai văzut?

— În special Piaţa Hoţilor şi oraşul astroportului. Îşi încrucişă picioarele şi-şi lăsă mintea să vadă doar zilele care-i desfătaseră privirile, îi văzu pe Elsevier, pe Silky şi pe Cress, vii, şi împărţind cu ea bucuriile, călătoria în jos către planetă şi grădinile ornamentale ale lui KR Aspundh… Am băut lith, am mâncat fructe zaharisite… Oo, şi pe ecran l-am văzut pe Singalu ridicat la rangul de Tehnician.

— Ce? întrebă Gundhalinu rezemându-se de perete şi icnind cuprins de încântare. Sibila observă că îi lipsea un dinte. Zeilor, asta n-o mai cred! Bătrânul Singalu? Ai născocit asta pentru mine, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Nu, e adevărat! A fost o întâmplare. Dar până şi KR era încântat.

Îşi aminti de lacrimile ce izvorâseră atunci din ochii lui Elsevier, şi din ai ei… Brusc, simţi cum o podideşte iarăşi plânsul; de data aceasta erau lacrimi de durere.

— Ai trecut pe la KR Aspundh. El clătină din cap şi se şterse la ochi, încă zâmbind. Nici măcar tatăl meu n-a fost vreodată acasă, la KR Aspundh! Hai, continuă, ce-a urmat?

Moon înghiţi în sec.

— Păi, am… am stat de vorbă. El mi-a cerut să rămân acolo câteva zile. Ştii, e sibil…

— Ştiu că există o mulţime de… lucruri pe care nu m-i le spui, replică, liniştit Gundhalinu clătinând din cap.

— Nu. Nu vreau să ştiu. Nici măcar nu vreau să ştiu de ce naiba KR Aspundh a invitat la ceai nişte contrabandişti. Dar acolo puteai să ai tot ce-ţi doreai, viaţa, toate lucrurile pe care nu le-ai putea avea aici. De ce? De ce le-ai părăsit şi ai riscat totul ca să te întorci pe Tiamat? Pot să văd asta în ochii tăi, ai vrea să n-o fi făcut.

— Am crezut că aşa trebuie. Simţi cum unghiile rupte îi intră adânc în palme. În primul rând n-am vrut niciodată să plec în afara planetei. Eram în drum spre Carbuncle în căutarea vărului meu… Dar când am ajuns în Golful

îndepărtat am întâlnit-o pe Elsevier, şi apoi Albaştrii au încercat să ne aresteze…

— Golful Îndepărtat? O expresie încruntată îi apăru pe chip. Ce mica-i lumea! Nu-i de mirare de ce mă tot gândeam că… ţi-am mai văzut faţa undeva.

Ea se aplecă înainte, zâmbind pe jumătate, şi-l studie.

— Nu… cred că eram prea ocupata s-alerg.

Gundhalinu îşi strânse buzele.

— N-am auzit pe nimeni spunând că figura mea ar trebui ţinută minte. Aşa, deci erai în drum spre Carbuncle… Dar după cinci ani, doar nu te îndrepţi acum tot într-acolo? Indiferent ce s-a întâmplat cu ruda ta, toate sunt de-acum o poveste veche.

— Ba nu, clătină Moon din cap… În timp ce mă aflam pe Kharemough, am pus o întrebare şi Transferul mi-a spus că trebuie să mă întorc, că încă n-am terminat aici. Tăcerea rece a nimicului întunecat răsună din ce în ce mai tare în mintea ei, gâtuindu-i răsuflarea. Dar chiar de când m-am întors i-am distrus, sau i-am rănit, pe toţi cei la care ţin…

Vocea începu să-i tremure şi fata se ghemui, vrând parcă să se pitească într-o ascunzătoare.

— Tu? Dar nu… Înţeleg.

— Pentru că m-am întors! Lăsă cuvintele să se reverse, spunându-i totul, fiecare faptă şi fiecare răsplată care o aduseseră în chip necruţător în acest loc… Eu am făcut să se-ntâmple astfel! Eu i-am făcut să procedeze aşa, totul era pentru mine. Sunt un blestem… nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aş fi fost eu, nimic din toate astea!

— Pur şi simplu nu le-ai fi văzut cum se întâmplă, doar atât. Nimeni nu conduce soarta altcuiva… nu ne-o controlăm nici măcar pe-a noastră. Fata îi simţi mâna atingându-i ezitantă umărul. N-am fi prizonieri aici… n-aş fi acum în viaţă ca să spun… că greşeşti învinovăţindu-te de ceea ce ni se întâmplă. Nu-i aşa?

Ea înălţă capul, privindu-l fix.

— Dar mersii? O, Doamnă, până şi mersii,. erau în siguranţă pe pământul lui Ngenet, până am ajuns eu acolo!

— Dacă Starbuck şi Dulăii făceau braconaj în zonă, asta nu-i vina ta. Nu este altceva decât o faptă a Reginei. Ţi-aş spune că de fapt eşti de trei ori binecuvântată, nu blestemată, dacă tot ceea ce… ai căpătat dintr-o întâlnire cu Starbuck sunt nişte vânătăi pe gâtlej.

Începu să tuşească, şi-şi duse mâinile la gât.

— Starbuck? Sibila inspiră adânc adunându-şi curajul să pună întrebarea: El era omul în negru? Ce este el?

Nu întrebase: Cine este el?

Gundhalinu ridică sprâncenele şi-şi luă mâna de pe umărul fetei.

— N-ai auzit niciodată de Starbuck? Este consortul Reginei: Vânătorul ei, omul de încredere, principalul sfătuitor în afacerile cu noi, extraplanetarii… iubitul ei.

— El mi-a salvat viaţa, spuse Moon pipăindu-şi crusta de pe rana de la gât. Cine este el, Gundhalinu?

— Nu ştie nimeni. Identitatea îi este ţinută în secret.

„E1 te-a iubit odată, dar acum o iubeşte pe ea.” Cuvintele Transferului îi umplură mintea, catalizându-se deodată.

— Acum înţeleg. Înţeleg totul!… Este adevărat.

Îşi mută privirea dintr-o parte, în cealaltă; dar ochii de smarald, dinapoia măştii negre de călău, o urmăreau peste tot.

— Ce este?

— Starbuck este vărul meu.

— Nu poate fi el, replică liniştit Gundhalinu, Starbuck este extraplanetar.

— Şi Sparks este… adică tatăl lui a fost. Dintotdeauna şi-a dorit să fie ca ei, ca Iernaticii… Şi-acum aşa a ajuns.

„Un monstru, Cum a putut să-mi facă una ca asta?… Se frecă pe faţă, întinzându-şi pe obraji umezeala apărută în jurul ochilor.

— Te grăbeşti să tragi concluzii. Numai fiindcă lui Starbuck i-a fost teamă… să omoare o sibilă…

— Ştia că sunt sibilă chiar înainte să-mi fi văzut semnul, îi contracară ea convingerile nesuferite. M-a recunoscut. Şi purta medalia lui Sparks. „Şi ucidea mersi”. Îşi apăsă pe gură pumnul strâns, Cum a putut? Cum a putut să se transforme în aşa ceva?

Gundhalinu se întinse iar pe pat, stânjenitor de tăcut.

— Carbuncle îi transformă pe oameni. Dar dacă ce spui tu e adevărat, măcar a avut destulă omenie în el ca să-ţi cruţe viaţa. Acum îl poţi uita. Poţi să uiţi… măcar o singură problemă. Oftă, privind fix în sus printre umbrele tavanului.

— Nu. Moon se sculă brusc şi începu să dea ocol patului cu paşi ţepeni. Mai mult ca oricând, vreau să mă duc în Carbuncle. Trebuie să existe un motiv pentru faptele lui. Dacă s-a schimbat, atunci există o cale să-l fac să se schimbe iarăşi. „Să-l recâştig. Nu voi pierde… după ce-am ajuns atât de departe”. Îl iubesc, Gundhalinu. Nu are importanţă ce-a făcut, nu contează cât s-a schimbat, pur şi simplu nu mă pot opri să-l iubesc „Sau să am nevoie de el, sau să-l vreau înapoi. Este-al meu, întotdeauna a fost al meu! N-am să-l abandonez… indiferent al cui este, sau în ce l-a transformat ea…” Fu îngrozită de adevăr, se simţi deodată neajutorată. Nu mai văzu expresia de pe faţa lui Gundhalinu, care se schimba încet, încet.

— Ne-am legat vieţile laolaltă, continuă ea, şi va trebui să-mi dovedească dacă într-adevăr nu-şi mai ţine legământul. O mână i se strânse în pumn, iar cealaltă îl încleştă.

— Înţeleg, zâmbi Gundhalinu, deşi nesigur. Iar eu, care întotdeauna crezusem că voi, băştinaşii, duceţi a viaţă monotonă, fără complicaţii. Expresia i se relaxă iarăşi. Cel puţin pe Kharemough dragostea are bunăvoinţa de a-şi cunoaşte locul şi nu ne smulge inimile din piepturi.

— Aşadar n-ai fost niciodată îndrăgostit, comentă fata iritată.

Se ghemui lângă maldărul de haine luminoase şi întunecate lăsat de Blodwed, luă distrată una din ele. Era o tunică, cusută cu benzi late din panglici împletite.

— Dacă înţelegi prin asta iubirea care mistuie totul, întunecă simţurile şi loveşte ca fulgerul… nu. Am citit despre ea… Vocea i se îmblânzi. Dar n-am întâlnit-o niciodată. Nu cred că există în realitate.

— Kharemoughii nu trăiesc în universul real, se încruntă Moon.

Îşi scoase canadiana, desfăcu închizătorile costumului de scafandru şi ieşi din el, frecţionându-şi pielea inflamată de pe braţe şi scărpinându-se pe spate. Lăsându-l s-o privească, era conştientă că el încerca să n-o facă, simţea chiar o plăcere perversă văzând stânjeneala bărbatului. Îşi trase tunica grea, catifelată, peste lenjeria ei sărăcăcioasă, se chinui să intre în pantalonii strâmţi şi în cizmele căptuşite cu blană, îşi trecu în jurul şoldurilor centura lată din piele vopsită, şi o închise cu catarama. Atinse panglica împletită de mână ce cobora pe partea din faţă a tunicii, urmând apoi tivul – toate culorile apusului erau pictate pe lâna de culoarea nopţii albastre.

— E foarte frumoasă…, spuse ea şi uimirea o făcu să uite de preocupările mai sumbre. Îşi dădu brusc seama că panglica şi îmbrăcămintea erau foarte vechi.

— Da.

Expresia bărbatului nu era cea la care se aşteptase, dar îi citi stânjeneala de pe chip şi simţi o împunsătură de ruşine din pricina ruşinii lui.

— Gundhalinu…

— Zi-mi BZ, strânse el din umeri ca să-şi alunge stinghereala. Aici ne spunem toţi pe numele de botez. Făcu un gest în direcţia animalelor.

Ea încuviinţă din cap.

— BZ, noi am…

Se întrerupse iarăşi, auzind paşii cuiva pe coridor. Încuietoarea zornăi, poarta se deschise, şi apăru Blodwed, trăgând după ea un copilaş cu obrajii trandafirii, şi ducând în mână o cutie. Trânti poarta cu piciorul. În cuştile înşirate de-a lungul zidurilor, animalele se agitară şi o priviră cu

atenţie, teama le făcu să se furişeze în colţuri. Ţâncul o porni agale către cuşti şi, pe nieaşteptate, se aşează pe podea în faţa uneia. Blodwed nu-l băgă în seamă şi traversă încăperea.

Moon se uită spre bărbat şi văzu cum ochii i se golesc de viaţă, iar însufleţirea lăsa loc unei resemnări triste. Blodwed însă radia de încântare, lăsând cutia jos, îl inspectă ca un inchizitor.

— Nu-mi vine să cred, s-a făcut bine! Vezi…, zise ea prinzându-l de o mânecă şi trăgându-l zdravăn de braţ. Am adus o sibilă veritabilă doar ca să te ţină în viaţă, Albăstrelule. El îşi smuci mâna, ridicându-se în capul oaselor. Fata continuă: Acuma poţi să termini să-mi citeşti.

— Lasă-mă-n pace!

Gundhalinu îşi coborî picioarele peste marginea patului de campanie, sprijinindu-şi capul în mâini. Începu să tuşească, ursuz.

Blodwed ridică din umeri se întoarse către Moon, scărpinându-şi nasul coroiat.

— Şi tu te simţi bine. Azi dimineaţă am crezut c-aţi murit amândoi. În glas i se distingea o urmă vagă de respect.

Moon aprobă, îşi drese glasul şi începu să vorbească, alegând cuvintele cu atenţie.

— Mă simt bine. Mulţumesc că mi-ai adus haine. Atinse partea din faţă a tunicii. Este foarte frumoasă.

Nu-şi putea stăpâni surpriza. Pentru o clipă, ochii azurii ai Iui Blodwed se umplură de mândrie, apoi şi-i plecă spre pământ.

— Sunt doar nişte boarfe vechi. I-au aparţinut străbunicii mele. Nimeni nu mai îmbracă lucruri din astea… nu mai ştie nimeni nici măcar cum să le facă.

Trase canadiana ei albă murdară, de parcă într-adevăr o prefera pe aceea. Răscoli în cutia de carton şi scoase un cub de plastic de mărimea unui pumn. Zgomote neinteligibile umplură aerul din jurul lor precum o perdea de ploaie. Nomada începu să fredoneze o melodie şi Moon îşi dădu

seama că fata o distingea cumva dintre pârâiturile radioului.

— Recepţia nu-i deloc grozavă în peştera asta, a încercat să-l facă bucăţi şi să-l transforme într-un emiţător. Se strâmbă înspre BZ. Iată cina voastră, zise ea, azvârlind pe pat o cutie de conserve.

Un ţipăt brusc în spatele lor o făcu pe Moon să tresară şi să se întoarcă. Copilaşul şedea în picioare şi se tânguia, fluturându-şi mâinile înspre cuşti.

— Păi, la naiba, nu-ţi mai vârî degetele pe-acolo! Uite-o pe-a ta.

Moon prinse cutia ce zbură spre ea, se aşeză şi smulse capacul. Conţinutul semăna vag cu o tocană. Se uită la Gundhalinu până când acesta îşi deschise conserva şi începu să mănânce. Îi aruncă o privire ţâncului care smiorcăia.

— E… e fratele tău? o întrebă pe Blodwed.

— Nu.

Faţa băieţelului era perfect roz şi albă ca o figurină de porţelan.

Fata se îndepărtă, ţinând în mâini nişte carne şi cu o cutie având desenat pe ea un animal. Trecu de la creaturile priponite la cele închise în cuşti, dând fiecăruia masa de seară. Moon le privi fluturându-şi aripile sau ghemuindu-se într-un colţ, gonite de mişcările grosolane ale fetei; observă cum se furişau iarăşi mai în faţă după trecerea ei.

Încruntată Blodwed reveni lângă ei, şi se aşeză ţinând în mână o cutie de conserve. Băieţelul se ivi,trăgând-o de haină şi scâncind.

— Nu acum! Îi vârî în gură o lingură plină cu tocană. Tu cunoşti câte ceva despre animale? îi aruncă ea o privire lui Moon.

— Despre astea nu.

— Atunci o să faci iarăşi ce-ai făcut şi ieri – numai că de data asta ai să-mi povesteşti despre animale. O privi urât, aşteptându-se la un refuz. Cred că şi unele dintre ele sunt

bolnave. Nu… nu ştiu cum să le îngrijesc. Privirea fixă i se frânse. Vreau să aflu cum anume.

Moon dădu aprobator din cap, înghiţind ultima îmbucătură de tocană, şi se sculă încet în picioare.

— De unde le-ai căpătat?

— Le-am furat din astroport. Sau le-am luat de la negustori, ori din capcane… vulpea pitică, păsările cenuşii de-acolo, şi iepurii. Dar la celelalte nu le ştiu nici măcar numele.

Moon simţi ochii lui Gundhalinu, urmărind-o plini de acuzaţii mânioase, dar îi ignoră şi se îndreptă către cel mai apropiat animal, cel mai greu de privit – o pungă tremurândă din piele cu zbârcituri care se ghemuise într-un cuib de iarbă uscată. Când deschise uşa cuştii, creatura scoase un smiorcăit obscen, arătându-i o gură largă precum o ventuză. Muşcându-şi buzele ca să-şi înfrângă sila ce-o cuprinsese, sibila se ghemui în faţa animalului şi rămânând cât mai nemişcată îi oferi de la distanţă o mână plină cu granule de hrană.

Bolboroseala isterică se potoli treptat şi, după ce mai trecu un timp, lighioana îşi mişcă greoi corpul, înaintând centimetru cu centimetru, şi-i tatonă uşor mâna cu botul. Tânăra se înfioră, animalul se retrase iute, apoi reveni. Luă granulele din palmă, una câte una, cu multă delicateţe. Moon îndrăzni să-l atingă cu cealaltă mână; convoluţiile asemănătoare celor ale unui creier erau netede şi reci la pipăit, aidoma suprafeţei unei perne îmbrăcate în satin. Rămase liniştit şi mulţumit sub mâna sibilei, scoţând un sunet asemănător unor băşicuţe care plesnesc.

Ea părăsi încetişor animalul, şi-şi continuă drumul către perechea de carnivore zvelte, care se agitau înainte şi înapoi în cuşca alăturată. Urechile li se turtiră, iar colţii se iviră albi pe blana întunecată cu desene negre. Comportamentul lor avea un aer felin, aşa că Moon începu să şuiere încetişor, scoţând nişte sunete cu care, acasă, îşi chema pisicile să-i toarcă în poală. Urechile lungi,

împodobite cu smocuri, se ciuliră brusc, se învârtiră, se răsuciră ca nişte antene de radar… animalele păşiră către ea aproape împotriva voinţei lor, atrase de sunet. Moon le întinse degetele ca să le miroasă şi simţi un fior de plăcere când un obraz de abanos îi mângâie mâna într-un gest de acceptare. Creaturile pisică lunecară de-a lungul gratiilor, cerşind atingerea palmei ei prin strigăte guturale.

Mai încrezătoare, Moon trecu la reptila cu aripi de piele şi cu capul ca un târnăcop, la creaturile lunguieţe cu pene moi şi fără capete, la pasărea cu penaj ca smaraldul şi creastă rubinie care zăcea nemişcată în fundul cuştii. Pierduse noţiunea timpului sau scopului iniţial, rămânând doar nevoia pe care o simţea de a comunica, chiar şi în cel mai mic grad, cu fiecare creatură, şi de a dobândi răsplata sâmburelui lor de încredere… Până când ajunse în cele din urmă la capătul raitei prin menajerie şi-l descoperi pe băieţel adormit pe genunchiul lui Blodwed şi pe aceasta hoibându-se la ea cu o invidie tăcută pe chip.

Moon îşi feri privirea, înţelegând căutătura fetei.

— Sunt… sunt gata să încep Transferul, Blodwed – oricând spui tu.

— Cum ai făcut asta? Cuvintele lui Blodwed o izbiră ca nişte lovituri. De ce la tine vin şi la mine nu? Sunt animalele mele! Ar trebui să mă iubească pe mine! Băieţelul se trezi auzindu-i izbucnirea de mânie şi începu să plângă.

— Motivul ar trebui să fie evident, murmură acru Gundhalinu. Ea tratează animalele ca pe nişte fiinţe umane, iar tu te porţi cu oamenii ca şi cu animalele.

Blodwed se ridică furioasă în picioare şi Gundhalinu îngheţă.

— Blodwed… ele se tem de tine. Fiindcă… Moon se căzni, căutând cuvintele cele mai potrivite pentru gândurile ei, fiindcă tu te temi de ele, sfârşi ea fraza cu asprime în glas.

— Nu mi-e frică de ele! Ţie ţi-a fost frică.

Moon clătină din cap.

— Nu în sensul ăsta. Vreau să spun… ţi-e teamă să le laşi să vadă că-ţi pasă de ele.

Evită privirea lui Blodwed şi se uită iar la cuşti.

— Bine, dar eu le hrănesc, fac totul pentru ele. Ce naiba ar mai trebui?

— Să înveţi să fii… blândă cu ele. Să înveţi că… blândeţea nu înseamnă… slăbiciune.

Băieţelul se agăţă de piciorul lui Blodwed, continuând să scâncească. Ea îl privi şi, şovăind, îşi puse mâna pe capul lui, înainte s-o urmeze pe Moon înapoi la cuştile cu animale.

Sibila porni iarăşi de la creatura ca un creier, ademenind-o în mâini, făcând-o focarul simţurilor sale.

— Întreabă-mă despre ele. Introducere de date…

Auzi întrebarea lui Blodwed şi o trase cu ea în jos…

—.analiză!

Se trezi stând pe podea, epuizată, cu puiul de vulpe pitică cu nasul cârn sugându-i panglica de la tunică. Îi netezi cu grijă coama albă stufoasă, îi scoase panglica din gură şi ghearele ca nişte ace din tunică, apoi, i-l întinse lui Blodwed.

— Uite, şopti ea cu voce slabă, ia-l în braţe.

Fata întinse mâinile, cu mişcările încetinite de nesiguranţă, puiul nu se zbătu şi nici nu protestă când Moon îl făcu să alunece în braţele care-l aşteptau. Blodwed şi-l aşeză pe burtă, ţinându-l acolo aproape cu sfială. Începu să chicotească simţindu-l cum îşi croi drum prin deschizătura canadianei şi se ghemui lipit de coastele ei. Copilaşul se aşeză la picioarele fetei, întinse o mână după pui, şi-şi băgă în gură degetul mare al celeilalte mâini.

— Ţi-am spus… destule? Moon îşi întoarse privirea, uitându-se de-a lungul cercului de cuşti goale încă acoperite de vopseaua posomorâtă verde cu auriu a unui magazin de animale de casă importate de pe o altă planetă. „Atât de îndepărtată… noi toţi, atât de departe de casă.”

— Lissop, starli, aripă-de-liliac… Blodwed le numi pe toate. Am aflat chiar şi ce nu e-n ordine cu alea, adăugă ea. N-am

hrana potrivită. (Demoralizarea i se citi deodată pe chip). Dar tu ai făcut bine.

O privi iar pe Moon, încercând să spună cuvintele cât mai încurajator cu putinţă. Strânse puiul în braţe.

— Nu-i aşa. c-a făcut bine, Albastrule?

Gundhalinu zâmbi morocănos şi făcu un salut în batjocură.

— O nobilă… Se întrerupse.

Trei perechi de ochi se înălţară simultan la sunetul paşilor cuiva care intra în coridor. Poarta se deschise brusc şi apăru un bărbat cu faţa grosolană, bărboasă. Toate animalele se retraseră de-a lungul pereţilor.

— Ce vrei, Taryd Roh? Grosolănia revenise în vocea lui Blodwed.

— Şamana vrea să fie reparat ăsta. Întinse un instrument cu un aspect fragil, necunoscut lui Moon. Spune-i Tehnicianului de colo să-nceapă să-şi câştige hrana.

— E prea bolnav, replică Blodwed, împingându-şi bărbia înainte.

— E viu, rânji Taryd Roh, rotindu-şi privirea insistentă către Moon. Şi păpuşica asta drăguţă pe care i-ai adus-o are să-l trezească iar la viaţă. Ce-ai zice să-mi vizitezi cortul, sibilă mică ce eşti?

O mână aspră îi atinse obrazul plin de vânătăi, provocându-i durere. Moon făcu un pas înapoi, plină de dezgust. El râse şi trecu pe lângă ea.

— Ascultă, băi rahat, zise Blodwed, ţine-te departe de ea! Ea are puterea… Într-adevăr.

— Şi-atunci ce face aci? pufni batjocoritor nomadul. Tu nu crezi tâmpenia asta superstiţioasă, Tehnicianule, nu-i aşa? Aşează în faţa lui Gundhalinu instrumentul; stricat şi alături de el o trusă cu scule. Numai să nu te distrezi prea tare, adăugă el. Pentru că dacă până mâine nu faci chestia asta să funcţioneze, ţi-o bag pe gât.

Dădu un bobârnac peste însemnele de pe gulerul lui Gundhalinu; Moon observă cum faţa slabă a lui BZ păli, golindu-se de orice expresie.

Taryd Roh îi întoarse spatele şi parcurse tacticos încăperea îndreptându-se către poartă, precum un skule ucigaş printr-un năvod.

Blodwed făcu un semn vulgar cu mâna la adresa celui care pleca.

— Zeilor, cât îl urăsc pe ticălosul ăsta! Tresări de durere când puiul de vulpe pitică se trezi în interiorul jachetei, zgâriind-o. Gândeşte că-i Primul Ministru sau ceva în genu' ăsta, şi doar pentru că-i favoritul lui Mami. A fost în Carbuncle şi e nebun… de-aia îi place ei aşa mult.

Moon îl văzu pe Gundhalinu întinzându-se pe patul de campanie, cu mişcările unui infirm bătrân, apoi întorcându-se cu faţa la perete. Nu făcu nici un comentariu.

Blodwed scoase din canadiană puiul care nu mai avea astâmpăr şi-l azvârli iarăşi în cuşcă, aproape cu furie. Moon simţi cum nomada cercetează camera din priviri, căutând ceva fără nume care dispăruse de-acolo, rămase cu ochii asupra lui Gundhalinu. Trăgându-l după ea pe copilaşul care gângurea, Blodwed ieşi pe poartă, lăsându-i pe cei doi cufundaţi în tăcere.

Moon îşi croi drum până lângă Gundhalinu şi se lăsă în genunchi.

— BZ? rosti, ştiind că el nu voia ca ea să întrebe, dar ştiind şi că trebuia s-o facă.

Îi atinse umărul. Simţi tremurul trupului chiar şi prin stofa groasă a hainei.

— BZ…

— Lasă-mă-n pace.

— Nu.

— Pentru numele zeilor, nu-s unul din animalele ei!

— Nici eu! Îşi înfipse degetele în braţul lui, forţân-du-l să-i ia în seamă prezenţa.

El se rostogoli pe spate şi râmase întins, fixând-o cu ochi pustii.

— Şi eu care nu credeam că lucrurile nu pot fi mai rele de atât…

— Atunci poate că vor1 începe sa se îndrepte, comentă tânăra.

— Nu cred, scutură el din cap. Nu-mi spune c-o să mai existe vreun viitor. De-abia mai pot suporta gândul la ziua de mâine.

Jos pe podea, lângă genunchii ci, Moon zări instrumentul pe care îl lăsase Taryd Roh.

— Poţi să-l repari?

— Şi legat la ochi, răspunse Gundhalinu, cu un zâmbet frânt. Ridică o mână. Dac-aş avea două mâini sănătoase… Dar n-am.

— Ai chiar trei. Moon îşi strânse braţele la piept ca pentru un jurământ de credinţă.

El înălţă şi cealaltă mână, aşezând-o stângaci peste ale ei.

— Îţi mulţumesc. Trase adânc aer în piept şi se scula în capul oaselor. Taryd Roh…, înghiţi un nod. Taryd Roh m-a prins refăcând circuitele radioului lui Blodwed. După ce a terminat treaba cu mine, două zile n-am mai fost în stare nici să merg. Zeilor, şi i-a plăcut s-o facă. Îşi trecu prin păr mâna tremurătoare. Nu ştiu cu ce s-a ocupat cât a stat în oraş… dar la asta ştiu că era bun.

Moon se cutremură, ştergându-şi din memorie clipa în care Taryd Roh o atinsese pe faţă.

— De aceea?… întrebă ea, aruncând o căutătură mâinilor bărbatului şi încheieturilor crestate de cicatrici.

— Nu numai asta! Totul! Orice a fost motiv. Clătină din cap. Sunt un aristocrat, un Tehnician, un Kharemoughi! Să fii tratat precum un sclav de către sălbaticii ăştia… mai rău decât un sclav! Nici o persoană care mai are măcar o urmă de mândrie n-ar mai continua să trăiască în halul acesta, fără cinste, fără speranţă. Aşa că am încercat să fac singurul lucru onorabil. (Rememoră toate întâmplările cu un calm perfect). Dar Blodwed m-a găsit înainte să fi terminat treaba.

— Ea te-a salvat?

— Bineînţeles. Moon auzi duşmănia, din răspuns. Care mai e rostul umilirii unui cadavru? Privi în jos către mâna nefolositoare. Un infirm, totuşi… Am încetat să mănânc… până când ea mi-a zis că are să-l lase pe Taryd Roh să mă hrănească. Numai cincisprezece minute şi mă putea face să mănânc şi rahat. Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe pat, tuşind până când ochii începură să-i lăcrimeze. Apoi a venit furtuna…

Îşi desfăcu braţele neajutorat, de parcă ar fi vrut ca sibila să afle cât de mult încercase să facă ce era corect.

Temându-se că a înţeles deja, femeia întrebă doar:

— Şi acum?

— Acum totul s-a schimbat. Eu… eu trebuie din nou să mă mai gândesc şi la altcineva în afară din mine.

Moon nu-şi dădu seama dacă era mulţumit, sau doar ranchiunos.

— Mă bucur că n-ai reuşit, zise ea plecându-şi privirea. Vom merge la Cărbunele, BZ. Ştiu că vom merge. „Încă nu s-a terminat”. Deodată! fu atât de sigură de lucrul ăsta de parcă în ea se trezise la viaţă un fel de ştiinţă a prevederii viitorului.

Gundhalinu clătină din. cap.

— Pentru mine nu mai are nici o importanţă. E prea târziu, mă aflu aici de prea mult timp. Ridică uşor cu degetele bărbia ei. Dar am să sper, de dragul tău.

— Nu este prea târziu.

— Nu-nţelegi. Trase de închizătoarea hainei Sunt aici de luni de zile, totul s-a terminat! Festivalul, Schimbarea, plecarea definitivă… de-acum toţi au plecat în afara planetei, şi m-au lăsat aici. Pentru totdeauna! Faţa lui scofâlcită se contractă. „În vise, ţara mea natală aud cum mă cheamă; şi să răspund nu pot…”

— Dar n-au plecat! Încă nu s-au întâmplat toate astea.

El căscă gura mare de parcă ea îi dăduse un pumn. O trase pe pat alături de el, aproape zgâlţâind-o.

— Adevărat? Cât mai e? Cât? O, zei, spune-mi că-i adevărat!

— Aşa e, încuviinţă ea. Dar nu ştiu c… cât mai este… vreau să spun, nu sunt sigură… o săptămână sau două, cred, până la festivităţi.

— O săptămână? Îi dădu drumul, rezemându-se iar de perete. Moon… Lua-te-ar, nu ştiu dacă eşti raiul sau iadul, o săptămână. Îşi frecă mâna pe gură. Cred totuşi că eşti raiul.

O îmbrăţişă scurt, cast, cu faţa întoarsă în altă parte. Ea îşi înălţă braţele când bărbatul îi dădu drumul şi se agăţă de gâtul lui cu o neaşteptată recunoştinţă, şoptind:

— Nu, nu pleca. Mai stai un pic aşa. Te rog, BZ – simt nevoia să mai stai puţin aşa. Strânge-mă în braţe…

„Până când nu se îneacă totul în hidoşenie. Până pot simţi cum mă strâng braţele lui…”

Gundhalinu se încordă surprins şi parcă străbătut de o stranie repulsie. Totuşi braţele lui o încercuiră cu un gest aproape mecanic şi o atraseră iarăşi către el, protejând-o, răspunzându-i.

„Atât de mult timp…”, amintindu-şi de mâinile tandre ale lui Sparks de parcă toate se petrecuseră cu o zi în urmă… „a trecut atât de mult timp”. Moon îşi coborî capul pe umărul bărbatului, lăsându-şi trupul parcă să se dizolve, fără să se gândească la nimic, lăsând timpul să se scurgă, simţind doar materialitatea cărnii Kharemou-ghiului. Acesta conferea materialitate fantomei unui alt trup şi se lovi de lanţurile cunoaşterii amare din viitor. După o vreme, simţi cum braţele lui Gundhalinu, se încordează, îi percepu răsuflarea schimbată; simţi cum bătăile propriei inimi se accelerează pe neaşteptate.

— Vrei tu… cu mine în Sandhi câteodată să vorbeşti? întrebă el şovăielnic.

— Da, zâmbi ea cu faţa îngropată în mâneca lui. Deşi eu… n-o vorbesc prea bine…

— Ştiu. Accentul tău groaznic este, râse bărbatul cu blândeţe.

— Aşa-i şi-al tău!

Îi simţi capul sprijinit pe umăr, îl frecă pe spinare cu mişcări lente, liniştitoare şi-l auzi oftând. Treptat braţele lui îşi slăbiră încleştarea şi căzură în lături; ritmul respiraţiei se schimbă iar. Îşi înălţă capul, îi văzu faţa aproape zâmbitoare adormită. Îl lăsă cu grijă pe pat, îi sui şi picioarele şi-l acoperi cu pături. Îl sărută apoi blând pe buze şi se duse la culcuşul ei de pe podea.

— Ai reparat-o, ăă? Norocul tău, Albăstrelule.

Blodwed se aplecă la intrarea în cameră şi luă telemetrul defect pe care îl reparaseră poliţistul şi Moon, lucrând împreună. În glasul fetei aproape că se simţea uşurarea, dar Gundhalinu auzi doar ameninţarea şi se încruntă.

— Hei, de ce-ai făcut asta?

De pe umerii lui Moon, păsări albe îşi fluturară aripile în sus, perechea de stării se strecură sub patul de campanie la auzul vocii lui Blodwed.

— Ca să le dau puţină libertate, răspunse sibila, cu mai multă siguranţă de sine decât simţea.

— O să fugă! De-aia le ţin eu în cuşti… au să plece dacă nu le ţin închise, creaturi tâmpite ce sunt!

— Nu, n-au să plece. Moon întinse palma plină cu bucăţele de pâine. Păsările coborâră zburând în spiralăşi i se aşezară iar pe braţ înghiontindu-se pentru o poziţie cât mai bună. Ea le dezmierdă penele răsfrânte. Dacă le ţii în cuşti, n-o să le faci să fie ale tale. În nici un caz, dacă nu vei deschide niciodată uşa.

Blodwed traversă camera către ea şi păsările zburară iar. Moon îi puse fărâmiturile în palmă, dar fata strânse pumnul, lăsându-le să cadă pe podea.

— Las-o baltă. Nu vreau! Albăstrule, spune-mi o poveste. Se apropie de Gundhalinu şi se aşează pe pat. Mai zi-mi ceva despre Vechiul Imperiu.

El se retrase în mod deliberat.

— Nu măi ştiu alte poveşti. Le cunoşti pe toate.

— Nu-mi pasă. Tu zi-i înainte. Îi scutură braţul. Mai citeşte-mi din cartea aia. Citeşte-i ei, doar e sibilă.

Moon îşi ridică privirea de la păsările care ciuguleau fărâmiturile din jurul picioarelor ei.

— Stai jos, sibilo, făcu Blodwed un gest poruncitor. O să-ţi placă asta. Este vorba despre primul sibil care a existat vreodată, şi de sfârşitul Vechiului Imperiu. E cu piraţi ai spaţiului cosmic, şi cu planete artificiale, şi cu unii de pe alte planete, şi cu super-arme, poc!

Râzând, se prefăcu că o dezintegrează pe Moon, cu degetul îndreptat spre ea ca o armă.

— Adevărat? zise Moon uitându-se la Gundhalinu. Se cunoaşte într-adevăr ceva despre primul sibil?

Bărbatul înălţă din umeri.

— El zicea că totu-i adevărat. Entuziasmul lui Blodwed crescu odată au tonul vocii. Hai, Albastrule! Citeşte partea aia unde ea îşi salvează Adevărata Dragoste din mâinile piraţilor.

— El a salvat-o pe ea, tuşi indignat Gundhalinu.

— Bine, dă-i drumul şi citeşte. (Se aplecă, iar starlii fugiră, clicăind din gheare când fata cotrobăi pe sub patul de campanie. Găsi cartea ferfeniţită şi i-o azvârli lui Gundhalinu). Şi în final, continuă Blodwed, ea crede că el e pe moarte şi el crede că ea a murit – i-aşa de trist Rânji cu un aer de vampiră.

— Blodwed, îţi voi spune eu o poveste, interveni Moon agăţându-se de o inspiraţie neaşteptată şi văzând-o ca pe o soluţie la problema lor. Se aşează pe jos cu picioarele încrucişate, starlii veniră, gonind păsările, şi-şi lăsară boturile ascuţite în poala ei. Despre mine…, adăugă, despre Adevărata mea Dragoste, despre contrabandişti de tehnologie şi despre Carbuncle. „Şi tu vei asculta, şi vei înţelege…” Simţi cum inspiraţia pune stăpânire pe ea, aproape ca o constrângere exterioară.

Spuse din nou povestea; coborând barierele ce-i zăgăzuiau emoţiile, permiţându-şi să vadă iarăşi chipul lui

Sparks râzând în lumina soarelui, să audă muzica lui plutind în voie pe deasupra mării, să simtă apropierea strălucitoare ca focul a celui iubit… să simtă plecarea lui şi odată cu ea cum i se smulge o parte din suflet. Şi nu uită să spună nimic din toate lucrurile pe care le văzuse şi le făcuse…

— Vrei să spui că habar n-aveai că va dura cinci ani ca să ajungi pe Kharemough? Chiar c-ai fost proastă!)

— Aflu cu timpul).

despre oamenii care încercaseră să o ajute, despre preţul pe care îl plătiseră pentru asta.

— Şi atunci, pe pieptul bărbatului în negru care omora mersii, am văzut medalia, medalia lui… Era Sparks, în sfârşit îl… îl găsisem.

Plecă privirea, apăsându-şi o mână pe obrazul purpuriu, aducându-şi aminte doar de mângâierea lui.

— Vrei să spui că… el e Starbuck? şopti Blodwed, plină de uimire şi veneraţie. Fir-aş a dracu'! Adevărata ta Dragoste a ucis mersii… Şi… şi tu încă-l mai iubeşti?

Moon încuviinţă în tăcere din cap, gura îi tremura. „La naiba cu toate, da, îl iubesc!” Inspiră adânc, luptându-se să se controleze; făcând sforţări să revină în prezent ca să evalueze reacţia lui Blodwed.

Nomada se şterse la ochi pe furiş, apoi se scărpină în cap, firele părului ei scurt, ridicându-se precum nişte paie.

— Of… nu-i drept! Acum el o să moară şi n-o să afle niciodată.

— Ce? încremeni Moon.

— Schimbarea, zise Gundhalinu. Ultimul Festival, sfârşitul Iernii. Sfârşitul Reginei Zăpezii… şi al lui Starbuck. Ei se înecă împreună. Asta-i sfârşitul a tot şi a toate…

BZ o privi cu o neaşteptată înţelegere tăcută.

Moon se ridică pe genunchi, şi împinse starlii într-o parte, rupând vraja ce-o stăpânise şi-i permisese s-o subjuge pe Blodwed.

— Mama Noastră a Tuturor… mai e doar puţin timp! Blodwed, trebuie să ne dai drumul! Trebuie să-l găsesc trebuie să ajungem în Carbuncle înainte de Schimbare.

Fata se sculă în picioare, înăsprindu-se la faţă.

— Nu trebuie să fac nimic! Voi aţi inventat totul, doar ca să vă las să plecaţi. Ei bine, n-am s-o fac!

— Nu-i o minciună! Starbuck este Sparks, şi el are să moară… Nu se poate să fi făcut atâta drum ca să las lucrurile aşa! Moon se lupta cu panica ce-i creştea în suflet, simţind cum pierde lupta. Dacă pot ajunge în Carbuncle, atunci BZ mă va puţea ajuta să-l găsesc la timp pe Sparks. Iar dacă el nu se întoarce acolo cât mai curând, cei din neamul lui vor părăsi planeta, lăsându-l aici. N-au mai rămas nici măcar două săptămâni…

— Atunci peste două săptămâni totul va fi terminat şi niciunul a dintre voi n-o să-i mai pese chiar de nimic. Aşa că puteţi să rămâneţi aici cu mine pentru totdeauna. Blodwed îşi încrucişă braţele fulgerând din priviri.

Moon se ridică în picioare, având senzaţia că pereţii de stâncă se strâng în jurul ei.

— Te rog, te rog, Blodwed! Ajută-ne!

— Nu-mi pasă dacă toată povestea asta e adevărată! Nici vouă nu vă pasă de mine, de ce-ar trebui să-mi pese mie de voi.

Blodwed prinse mâneca tunicii lui Moon şi trase de pânza subţire, sfâşiind-o pe jumătate, apoi ieşi din încăpere, trântind poarta în urma ei.

— Chestia asta nu pot s-o înţeleg, murmură BZ, cu un ton aflat undeva între ironie şi disperare. Poveştile pe care le-am citit aveau întotdeauna finaluri fericite.

Întinsă pe jos, dar fără să doarmă, târziu în noapte, Moon simţi, cum starlii ce dormeau lângă ea se treziră şi ciuliră urechile. Ascultând şi ea auzi sunetul paşilor cuiva care se apropia pe coridor. Se sculă în capul oaselor, clipind orbită de strălucirea radiatorului. BZ se ridică şi el, tânăra îşi dădu seama că, asemenea ei, extraplanetarul rămăsese

treaz jumătatie de noapte, suferind în tăcere. „Oh, Doamnă, e Blodwed care s-a răzgândit…”

Poarta se deschise brusc, dar silueta care prindea contur. În lumină nu era a lui Blodwed. Moon sesiză că Gundhalinu aproape îşi ţinea respiraţia. Ea rămase liniştită ca o moartă, paralizată.

Trezeşte-te, sibilă mică. Am venit să-mi arăţi secretele tale… şi să te-nvăţ câteva dintr-ale mele.

Taryd Roh străbătu încăperea, dându-şi jos canadiana de pe umeri! Moon se ridică în picioare cu greutate, cu mişcări lente. „El nu crede… Mamă, te rog, Mamă, lasă-mă să mă trezesc!” Se împletici retrăgându-se când văzu că visul nu se destramă, iar rugăciunile ei zburaseră nebăgate în seamă. Simţi cum mâinile lui Gundhalinu o apucă de umeri şi o trag către el.

— Las-p-n pace, pui de căţea ce eşti, dacă nu vrei să-ţi pierzi puţina minte pe care-o ai.

Taryd Roh izbucni în râs.

— Nici tu nu crezi ce spui, darămi-te eu! Nu te băga-n chestia asta, Albăstruie! Altfel o să-ţi arăt eu ce-i aia durere adevărată.

Strânsoarea lui BZ îşi pierdu toată forţa. Braţele îi căzură în lături şi el se trase mai în spate. Moon îşi încleştă dinţii ca să-şi înăbuşe un strigăt. Insă când Taryd Roh se întinse spre ea, Gundhalinu făcu o mişcare în faţă şi-l izbi în beregată cu o lovitură îndelung exersată.

Nu avea însă nici un pic de forţă aşa că nomadul Roh îi pară braţul, i-l răsuci, şi-l aruncă pe poliţist peste cuşti. Gundhalinu se împinse de la perete, dar înainte să-şi recapete echilibrul, pumnul greu al lui Taryd Roh îl doborî în genunchi, iar o cizmă îl trimise, răşchirat pe podea. Apoi Taryd Roh ajunse iar la tânără, cuprinzând-o în braţe. Gura lui o acoperi pe a sibilei; înnebunită, Moon se zbătu până când îi găsi o buză şi-şi vârî dinţii în ea, simţind cum sângele lui se amestecă cu propria-i salivă.

Cu un strigăt de durere bărbatul o împinse deoparte. Moon fu gata să cadă, clătinându-se în încercarea de a se ţine cât mai departe de el.

— Eşti blestemat, Taryd Roh! Acum ai luat nebunia sibililor, tu cel fără de Mamă, şi numai e nici o speranţă pentru tine!

Vocea ei izbucni ascuţită precum ţipetele păsărilor ce băteau din aripi deasupra capului său. Cu toate acestea el continuă să se apropie, cu sângele strălucindu-i pe faţă şi cu totul altă nebunie lucindu-i în ochi. Moon se agăţă de sârma porţii încuiate, urlând:

— Blodwed! Blodwed!”

Degetele bărbatului i se încleştară în jurul gâtului, iar ea icni şi-şi pierdu, vocea când durerea îi înaintă treptat de-a lungul braţelor, paralizându-i mişcările. El o smuci de acolo.

Un starl îi atacă piciorul, înfigându-şi ghearele groase prin stofa pantalonului, în carne. Colţii se încleştară în gambă, Taryd o trase mai departe pe tânără, scuturând din picior ca un cal nărăvaş, până ce reuşi să azvârle animalul peste perechea sa care îi dădea târcoale. Însă când îşi strânse iarăşi mâinile în jurul gâtului sibilei, începu să se clatine, pierzându-şi toată vlaga.

— Căţea ce eşti! mormăi el, cu vorbele îngroşate de frică. Îşi duse mâinile la cap, împleticindu-se, se răsturnă şi căzu, întinzându-se nemişcat pe podea.

Moon rămase în picioare deasupra lui, vorbind cu vocea răguşită.

— Te voi învăţa eu câteva secrete, necredinciosule. Păşi peste trupul inconştient şi alergă către locul unde Gundhalinu încerca nesigur să se scoale. Se strădui să-l sprijine cu mâinile ei împovărate de durere şi teamă, şi-i zări Vânătaia de pe frunte.

— BZ, te simţi bine?

El o privi nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Întrebi dacă mă simt eu bine? Îi prinse faţa în palme şi o ţinu aşa mult timp, apoi braţele lui o înlănţuiră, strângând-o

lângă inimă, Moon îşi lăsă fruntea pe gâtul lui. Mulţumesc zeilor… mulţumesc zeilor, suntem bine amândoi!

— Ei bine, dar ce credeţi voi că… faceţi aici?

Blodwed năvăli prin poartă şi se opri brusc la vederea corpului întins jos pe podea. Stârlii stăteau în preajma lui precum vânătorii în jurul prăzii, mârâind ameninţător. Îşi ridică privirile către Moon şi Gundhalinu, aflaţi de partea cealaltă a încăperii; sibila văzu întrebarea ce-i apăru în ochi, şi răspunsul pe care-l căpătă fără s-o mai pună.

— Tu… tu i-ai făcut asta? întrebă pe jumătate înspăimântată.

Moon făcu un gest de încuviinţare.

Blodwed căscă gura de uimire.

— E mort?

— Nu. Dar mâine când se va trezi o să… o să înceapă să înnebunească. O să fie mai nebun. Moon înghiţi deodată un nod.

Fetiţa se uită la fâţa inertă a lui Taryd Roh, apoi îşi ridică iar privirile. Pe chip i se citea un ciudat amestec de emoţii; încet-încet, mânia se desprinse de celelalte sentimente şi se risipi. Scotoci în interiorul canadienei, scoase tranchilizatorul şi-i reglă scala. Se aplecă şi lipi ţeavă armei de tâmpla lui Taryd.

— Nu, n-o să înnebunească. Apăsă butonul, corpul zvâcni.

Moon tresări şi-îl simţi pe Taryd cum devine rigid. Totuşi în sufletul ei nu exista nici milă, nici remuşcare.

— Adio şi n-am cuvinte. Blodwed dădu arma deoparte. I-am spus c-o să-i pară rău dacă încearcă să-ţi facă vreun rău. Îşi înălţă capul şi-i privi iarăşi pe cei doi, cu o expresie mai profundă decât simplul simţ al proprietăţii şi mai puternică decât frustrarea. Lua-v-ar naiba, acum chiar c-aţi făcut-o lată! Când o să afle Mami ce s-a întâmplat, o să vrea să vă jupoaie de vii,ea obţine tot ce vrea, aşa că n-am s-o pot opri. Toţi cred că-i sfântă, dar în realitate este doar nebună. Se şterse la nas. Bine! Bine, bine, nu vă uitaţi aşa la mine! Am să vă dau drumul.

Moon se clătină pe picioare când pricepu în sfârşit răspunsul şi căzu în genunchi.

Frigul pătrunzător de dinaintea zorilor o sfredelea pe sibilă, chiar şi prin îmbrăcămintea etanşă şi masca de lână maro-cenuşie pe care şi-o trăsese pe faţă. Stelele pâlpâiau pe cupola neagră a cerului, iar zăpada se întindea argintată dincolo de gura căscată a peşterii în lumina unei luni gheboase.

— N-am văzut niciodată o noapte aşa frumoasă!

— Nici eu. Pe nici o planetă. Gundhalinu se foi sub păturile termice, printre pachetele cu provizii bine legate în faţa glisorului încărcat până sus. Şi n-am să mai văd niciodată, chiar dacă ar fi să trăiesc până la Noul Mileniu.

Inspiră adânc, şi tuşi chinuitor când aerul îngheţat îi atacă plămânii încă nevindecaţi.

— Vrei să taci odată? Blodwed se ivi pentru ultima oară lângă ei. Vrei să trezeşti toată tabăra? Uite! Vârî ceva în poala lui Gundhalinu; Moon recunoscu trei cuşti mici. Duceţi-le înapoi la astroport. Nu le pot ţine aici.

Vocea îi era extrem de încordată. Gundhalinu strecură cuştile sub pături alături de el.

Nomada se îndreptă către celelalte cuşti pe care le îngrămădise lângă intrarea în peşteră. O descuie pe prima din ele.

— Şi le-azvârl afară pe toate blestematele astea sălbatice, care nici măcar pe tine nu te plac continuă pe un ton acru uitându-se la Moon.

Păsările fluturară din aripile cenuşii, rostogolindu-se uimite afară din cuşti direct pe sol. Se ridicară din zăpada şi zburară, ţipând libere. Fata smuci uşa celei de-a doua cuşti; iepuri de casă ou blana albă ieşiră în salturi, căzând peste picioarele lor şi alergară ţopăind sub lumina lunii fără nici un zgomot.

Blodwed deschise şi ultima cuşcă, scuturând-o; puiul de vulpe pitică se rostogoli afară, scuipând indignat. Fata îl împinse cu piciorul în zăpadă.

— Hai pleacă naibii de-aici!

Puiul se aşează scheunând dezorientat, cu blana lui argintie zbârlită în toate direcţiile; se ridică iarăşi, tremurând, şi se strădui să se întoarcă iarăşi în locul ce însemna căldură şi adăpost. În drumul lui dădu peste piciorul lui Blodwed; scheunând, se frecă linguşitor de cizma ei îmblănită la exterior.

Blodwed trase o înjurătură, se aplecă şi-l luă de jos.

— Atunci, bine…, şi vocea i se frânse. Am să păstrez restul animalelor! O privi din nou pe Moon. Însă acum ştiu să le îngrijesc mai bine. Vor dori să rămână cu mine.

Sibila se mulţumi să încuviinţeze din cap, neîncre-zându-se în vocea ei.

— Cred că aţi luat tot ce vă trebuie. Cu gesturi stângace, Blodwed dezmierdă capul puiului. Chiar şi telememtrul. Rugaţi-vă să-l fi reparat bine, Albăstruie.

— Şi-acum ce-o să faceţi? zise Gundhalinu. Când nu mai aveţi pe nimeni să vă repare lucrurile astea… şi nici vreun mijloc de a căpăta altele? Voi aţi uitat să mai trăiţi ca adevăraţii păstori şi vânători… nu sunteţi decât nişte paraziţi.

— N-am uitat, replică fata dispreţuitoare. Cunosc şi metodele vechi. Mami n-o să trăiască veşnic, indiferent ce-ar crede. Am să pot avea grijă de mine însămi…, şi de toţi ceilalţi, odată ce voi fi la conducere. N-am nevoie de tine, străinule! Se şterse la ochi. Sau de tine, adăugă şi o îmbrăţişă brusc pe Moon. Aşa că mai bine aţi pleca de-aici. Duceţi-vă să-lgăsiţi pe Sparks, înainte să fie prea târziu.

Moon o strânse tare în braţe, uitându-i şi iertându-i toate relele. Simţi puiul de vulpe zvârcolindu-se între trupurile lor.

— Am să-l găsesc.

Împinseră împreună sania pe câmpul acoperit cu zăpadă şi Moon se instală la comenzi. Porni sursa de alimentare, urmând instrucţiunile predate fără chef de Gundhalinu.

— Hei, Blodwed! Poliţistul se răsuci şi-o privi peste umăr. Ţine asta! Azvârli cartea ferfeniţită. Nu cred c-am să mai vreau s-o recitesc.

— Dar nici eu n-o pot citi, e în limba ta.

— Mai înainte nu te-a oprit amănuntul ăsta.

— Plecaţi odată de-aici, lua-v-ar naiba! Flutură cartea ca pe o ameninţare, dar Moon îi zări zâmbetul pe buze.

Sibila aprinse farul săniei şi începură călătoria finală înspre nord.

Arienrhod stătea pe tronul din sala de audienţe unde peste mai puţin de două săptămâni avea să-l primească pe Primul Ministru al întregii Hegemonii în ultima sa vizită oficială. Se întrebă aşa, într-o doară, dacă va avea milă de ea. Astăzi însă venea doar, Cbmandantul Poliţiei şi nu-i trebuia prea multă imaginaţie ca să ghicească motivul vizitei. Faptul că PalaThion apărea aici în persoană trebuia să fie un indiciu asupra gradului de reuşită a acţiunii lui Starbuck.

PalaThion îşi lăsă escorta printre nobilii care şedeau la taclale în partea îndepărtată a sălii, probabil pentru ca aceştia să nu fie siliţi să îngenuncheze. Nici ea nu mai era dispusă să îngenuncheze, acum că devenise Comandant – o mică victorie pe care o dobândise, singura, de altfel. Arienrhod zâmbi în sinea ei când poliţista îşi scoase casca şi se înclină oficial.

— Maiestate!

— Comandante PalaThion, arăţi îngrozitor – probabil că munceşti din greu. Plecarea oamenilor tăi de pe Tiamat nu înseamnă sfârşitul lumii, să ştii. Trebuie să ai grijă de tine, sau vei îmbătrâni înainte de vreme.

PalaThion o privi cu o duşmănie prost disimulată şi cu o disperare abia perceptibilă.

— Maiestate, există lucruri mai rele decât bătrâneţea.

— Nu-mi pot imagina vreunul, replică Regina rezemându-se de spătar. Cărui fapt îi datorez această vizită, Comandante?

— Două lucruri le socotesc mai rele: crima şi măcelărirea ilegală a mersilor. Din tonul glasului se înţelege că amândouă aveau aceeaşi importanţă pentru ea. Am venit cu un mandat de arestare pentru Starbuck, sub acuzaţiile de crimă şi omorâre a mersilor de pe pământul aparţinând unui extraplanetar numit Ngenet. După cum ştiţi, el interzisese Vânătoarea pe plantaţia sa. Ochii ei priveau acuzator.

Arienrhod ridică din sprâncene, cu o surprindere doar parţial simulată.

— Crimă? Trebuie să fie vreo eroare, sau altă explicaţie.

— Am văzut eu însămi un cadavru şi corpurile mersilor, PalaThion clipi, când îi reveni amintirea şi colţurile gurii i se lăsară în jos. N-a fost nici o eroare şi nu există altă explicaţie, li vreau pe Starbuck şi îl doresc acum… Maiestate.

— Bineînţeles, Comandante. Vreau să-l chestionez eu însămi în legătură cu acuzaţiile. (Nu mai aflase nimic despre reapariţia lui Moon. Dar acum…) Sparks! zise ea. Privi peste albul sălii către locul unde acesta stătea printre nobilii care veniră cu costumele de Festival pentru a fi examinate de Regină. Bogătaşii izbutiseră deja să obţină prototipurile cele mai frumoase şi mai complexe ale fabricanţilor de măşti şi să aibă costume care să se asorteze acestora. Stăteau toţi laolaltă precum nişte superbe animale fantastice, privind-o impasibile, cu fetele lor totemice de mutanţi, creaturi provenite dintr-o halucinaţie provocată de droguri.

Sparks veni iute la chemarea lui Arienrhod. Îl privi cum se mişca, observând că vesta albastră fără mâneci şi pantalonii strânşi îi accentuau supleţea mişcărilor. Totuşi expresia lui era falsă, iar gravitatea nepăsătoare îl făcea la fel de străin ca şi orice mască de festival. Îngenunche în faţa ei cu o slugărnicie tăcută, ignorând-o complet pe PalaThion. Regina nu era sigură dacă grosolănia era calculată sau doar

vinovată, ştiind că el se simţea vinovat faţă de femeie, dar neînţelegând niciodată motivul.

— Da, Maiestate.

Ea îi făcu semn să se ridice.

— Unde este Starbuck, Sparks?

Bărbatul o privi cu uimire apoi îşi veni iute în fire.

— Eu… ăă, nu ştiu, Maiestate. A părăsit palatul. Nu mi-a zis când se-ntoarce. Rânji sarcastic, arătându-şi curiozitatea. Nu vorbeşte cu mine.

— Comandantul PalaThion a venit să-l aresteze pentru crimă.

— Pentru crimă? se-ntoarse Sparks către poliţistă. Veninul se ivi în ochii acesteia când îi întoarse privirea şi nu dispăru când se uită spre Arienrhod.

— Cât de bine şi-a ales momentul plecării.

— Haide, Comandante, făcu Regina iritată. Crezi că pot citi minţile? Să ştii că nu închid ochii la crimele supuşilor mei. (Expresia lui PalaThion spunea că n-ar fi fost surprinsă ca ambele afirmaţii să fie neadevărate).

Vreau să ştiu mai multe amănunte. Spuneai că ai văzut tu însuţi cadavrele? Ale cui cadavre?

— Am văzut un cadavru… dacă nu puneţi la socoteală leşurile mersilor.

PalaThion înghiţi un nod, de parcă pentru ea constituia ceva mai mult decât o simplă amintire neplăcută. Sparks se juca cu agatele de la capetele centurii sale, lovindu-le de coapsă ca pe-un bici şi strâmbându-se la fiecare lovitură.

— Era cadavrul unui dillyp.

— Un Dulău! nu-şi putu ea reţine dispreţul din glasul uşurat.

— Nu, Maiestate, zise cu răceală PalaThion. Un dillyp. Un cetăţean liben al Hegemoniei, un oaspete al Cetăţeanului Ngenet. Fusese înjunghiat. Conform declaraţiilor lui Ngenet, altă musafiră a lui lipsea şi se presupune că a murit. Este vorba de o cetăţeană a acestei planete, o femeie

din neamul văratic, pe nume Moon Dawntreader. Trupurile mersilor fuseseră mutilate.

— Mutilate? repetă Sparks puţin cam tare.

Arienrhod simţise privirea insistentă a lui PalaThion îndreptată către ea când rostise numele lui Moon: „Bănuieşte”. Era totuşi pregătită pentru asta şi-şi păstră neschimbată expresia de dezgust politicos.

— Numele ăsta mi-e vag cunoscut… Nu-i o rudă de-a ta, Sparks?

— Da, Maiestate. Bărbatul îşi cuprinse încheietura mâinii şi Arienrhod îi văzu unghiile muşcând din carne. Dacă vă aduceţi aminte, era… verişoara mea.

— Condoleanţele mele, vorbi ea fără pic de căldură. PalaThion o privea nici uimită, nici dezamăgită, ci cu o expresie ce împletea ambele sentimente.

— Revenise în mod legal pe planetă. A dispărut cu aproape cinci ani în urmă. Propria ei voce scârţâia.

Cred că-mi amintesc de întâmplare. „Şi credeam că acela a fost, sfârşitul, dar nu s-a întâmplat aşa.

— Ce-aţi vrut să spuneţi, că mersii erau… mutilaţi? zise iarăşi Sparks. Cum anume mutilaţi?

— Am la sediul central o înregistrare filmată, dacă îţi plac astfel de lucruri, Dawntreader.

— La naiba, nu asta am vrut să… vreau să ştiu ce i s-a întâmplat lui Moon!

— Sparks! Arienrhod se aplecă înainte, cu gest de avertizare tăcută. La urma urmei, este verişoara lui, Comandante. Bineînţeles că-l preocupă ce i s-a întâmplat. „Lua-i-ar dracu”, adăugă în gând văzându-l cât era de preocupat.

— Fuseseră… jupuiţi, Maiestate, se încruntă PalaThion.

— Jupuiţi? Regina privi către Sparks cu o neîncredere voalată, şi zări surpriza din ochii lui. Starbuck n-ar face niciodată aşa ceva. În ce scop?

— De vreme ce este omul dumneavoastră, ar trebui să-i cunoaşte-ţi mai bine motivele. PalaThion îşi pipăia centura

cu arme, apropiindu-se extrem de mult de aroganţă. Cine altul ar fi avut posibilitatea să înece atâţia mersi dintr-o dată?

„Nu-mi place asta. Nu-i pot pricepe îndeajuns gândurile”. Arienrhod pipăi spirale transparente ale braţului tronului.

— Păi, Comandante, îţi spun sincer, chiar dacă el ar fi făcut asta, nu văd de ce eşti atât de preocupată. În scurt timp va fi mort atunci când va veni Schimbarea. Ridică din umeri cu o acceptare fatalistă şi o urmă de zâmbet).

— Legea nu poate conta pe asta, Maiestate, rosti PalaThion aruncându-i o privire muşcătoare. În plus moartea aceea ar fi prea uşoară pentru el.

Sparks se întoarse; se abţinu să zică ceva şi-şi trecu mână prin păr.

Dintr-o dată Arienrhod îşi simţi sângele vâjâindu-i prin urechi.

Vorbeşte pentru tine însăţi, extraplanetaro! Îţi sugerez să te preocupe propria-ţi scoarţă de după Schimbare, iar pe-a noastră să ne-o laşi nouă în grijă.

— Soarta Voastră şi a mea se află în strânsă legătură, Maiestate; de vreme ce Tiamat aparţine Hegemoniei.

Reginei i se păru că „aparţine” fusese subtil accentuat totuşi, siguranţa poliţistei ceda chiar în momentul cacealmalei, iar neîncrederea în sine o readuse la locul său. PalaThion! ştia – da, ştia – că Iernaticii aveau anumite planuri, dar la fel de sigur ştia că era incapabilă să le oprească.

— În orice caz, îl vreau pe Starbuck pentru interogatoriu şi sper că veţi cooopera, zise poliţista sec fără să spere absolut nimic.

— Bineînţeles, voi face tot ce pot ca această neplăcere să fie rezolvată. Arienrhod descâlci colierul din mărgele de cristal ce se revărsa pe pieptul cămăşii ei, argintii. Dar Starbuck acţionează pe propria-i răspundere, el vine şi pleacă atunci când îi place. Nu ştiu când o să-l mai văd.

Gura lui PalaThion se strâmbă cu scepticism.

— Oamenii mei îl vor caute, de asemenea. Desigur, m-ar ajuta mai mult dacă mi-aţi spune numele lui.

Arienrhod îi făcu semn lui Sparks să urce pe podium şi-i mângâie cu mâna braţul dezgolit. Îl simţi înfiorându-se de parcă atingerea ei îl ardea cu un foc rece.

— Îmi pare rău, Comandante. Nu pot dezvălui nimănui identitatea lui. Ar însemna o violare a încrederii, a întregului concept al poziţiei lui în societate. Dar voi fi cu ochii pe el…

Întinse mâna ca să atingă o buclă din părul lui Sparks, şi-o încolăci în jurul degetului; bărbatul o privi cu o teamă bruscă. Regina zâmbi, şi el zâmbi, îndoielnic.

— Îl pot descoperi eu însămi. Şi când o voi face, îl voi lua cu forţa! PalaThion făcu plecăciunea cuvenită şii ieşi.

Sparks pufni în râs, eliberându-şi tensiunea.

— Chiar sub ochii ei!

Arienrhod îşi permise să i se alăture, fără o adevărată plăcere, amintindu-şi de vremea când râsul reprezenta un lucru simplu, avându-şi rădăcinile în bucurie, nu în durere…

— Ce ruşine că nu-şi va da seama niciodată ce-a pierdut, „Dar trebuie să mă conving de asta”. Pentru o vreme, Starbuck va trebui să poarte masca Omului Obişnuit.

Redeveni sobru, Sparks făcu cu capul un semn afirmativ.

— Asta-mi convine, mormăi el cu amărăciune.

— Ce s-a întâmplat pe plaja aceea? se aplecă Arienrhod înspre bărbat, stăpânindu-l cu privirea.

— Ţi-am spus tot ce ştiam, tot ce-am văzut! Am omorât mersii, ca de obicei, şi i-am lăsat ca să-i găsească Ngenet. Nimic altceva! îşi încrucişă braţele pe piept: Nu ştiu ce s-a-ntâmplat după aia. Pentru numele Doamnei, aş fi vrut să… Cuvintele răsunau ca o jalnică rugă pentru ceva pierdut şi dorit.

Ea îşi feri privirea, simţindu-şi fâţa cuprinsă de o emoţie indefinită. „Chiar aşa? Atunci pe toţi zeii, sper să nu afli niciodată!”

— Pe ochii Doamnei! Glisorul derapă şi se opri.

Gundhalinu imitiă în şoaptă blestemul înăbuşit al sibilei exasperate. O nouă întindere de teren dezgolit, pietros, le blocă urcuşul pe versantul altui deal. Poliţistul nu văzuse niciodată, şi nici nu se aşteptase să vadă, ţinutul aflat dincolo de portul spaţial atunci când nu era acoperit de metri de zăpadă troienită. Tiamat ajunsese însă din nou la vara orbitală cât timp fusese ţinut prizonier; şi acum intra în vara deplină a Schimbării, când Gemenii atingeau punctul de periabsidă al drumului lor în jurul Porţii Negre. Influenţa gravitaţională a Porţii intensifica activitatea solară a stelelor gemene, dezgheţând încet această planetă îngheţată, făcând ca regiunile ecuatoriale să devină treptat insuportabil de fierbinţi.

În ultimele câteva zile, pe măsură ce-şi croiseră drumul în afara pustietăţii negru-argintie unde-şi aveau nomazii tabăra, vremea le fusese favorabilă. Singurătatea vastă, strălucitoare, se întinsese ca un covor imaculat la poalele piscurilor vulcanice roase de gheţari, sub puritatea perfectă a cerului, zi după zi. Şi pe zi ce trecea, deşi ei călătoreau spre nord, temperatura scădea treptat spre punctul de îngheţ, iar la zenitul sorilor chiar îl depăşea. Mulţumirea lor se transformase în blesteme din pricina zădărnicirii planurilor, pe măsură ce tot mai multe petice de piatră dezgolită şi de tundră blocau drumul glisorului.

Gundhalinu ieşi încetişor de sub grămada de piei şi pături, îşi târî picioarele până în partea din faţă a vehiculului şi-i ridică tălpicile ferind partea fragilă de dedesubt. Moon se opinti cu toată greutatea, împingând glisorul şi laolaltă îl târâră în susul interminabilei pante. Bărbatul privi umbrele gigantice proiectate de soare pe sol, care le reproduceau înaintarea poticnită, încercând să ignore benzile de metal încins ce-i strângeau pieptul… şi conştiinţa faptului că slăbiciunea lui silea o fată să facă toată munca grea, era conştient că ea se descurcase bine complet singură, şi fără să se plângă.

Ajunseră în sfârşit în vârful dealului, unde începea coborâşul înzăpezit. BZ exhalâ răsuflarea pe care o ţinuse, şi odată cu ea ieşi spasmul de tuse profundă pe care şi-l înfrânase. O simţi pe Moon venind lângă el, împingându-l la loc pe scaunul din sanie.

— Cât mai avem? se încruntă ea, trăgându-i iarăşi blănurile până sub bărbie cu un gest de infirmieră arţăgoasă. Nu mai avea plante medicinale şi el ştia că tânăra pricepuse că tusea lui se înrăutăţise din nou.

Zâmbi scurt şi clătină din cap.

— Puţin. Poate peste înc-o zi, vom fi acolo.

„Astroportul. Salvarea. Raiul". Gundhalinu nu recunoştea că nu-şi putea aminti dacă trecuseră cinci sau şase zile de când călătoreau. Nu-şi permitea să creadă că trecuse prea mult timp, sau că putuse greşi în calcule.

— Cred că trebuie să facem tabăra acolo jos, arătă Moon.

Bărbatul îi văzu înfiorarea când o biciuire de vânt înţepătoare ca gheaţa lovi creasta dealului.

— Sorii apun deja, adăugă ea privind peste dealurile nesfârşite ce se pierdeau către marea din depărtare, apoi ridică ochii la cerul indigo care se întuneca. Se face prea rece pentru tine ca să mai călătoreşti. El o auzi inspirând brusc mai sonor decât oftatul vântului: BZ!

Privi în sus, urmărindu-i mâna, neştiind la ce să se aştepte, dar în nici un caz la aşa ceva.

Din zenitul negru-albăstrui cădeau stele. Nu erau însă stelele de sticlă sfărâmată ale acestei planete a iernii… ci stelele care străluceau în vise, cele pentru care un om putea să moară, stelele imperiului, grandorii şi gloriei… imposibilul transformat în realitate.

— Ce… ce sunt astea?

Auzi în vocea lui Moon uimirea şi groaza nenumăraţilor băştinaşi de pe şapte planete diferite, de-a lungul unui mileniu, atunci când fuseseră martori la ceea se vedea acum.

Cele cinci nave stelare se măreau cu fiecare bătaie de inimă a lor, armoniile de culoare şi intensitate modificându-se şi reordonându-se odată cu schimbarea paralaxelor, construind o complexitate în complexitate, precum lumina care se revarsă prin prisme de apă curgătoare. Gundhalinu privi cum cele cinci nave se realiniază încet, deplasându-se într-o formaţie în cruce, văzu jocul focului lor rece împrăştiindu-se şi fuzionând în-tr-o imensă stea, simbolul Hegemoniei. Culorile străluceau într-o muzică pe care aproape o puteai auzi, umplând cerul cu toate nuanţele, cu toate imposibilele transformări ale aurorei ce acoperea cerul nopţilor de pe planeta sa natală…

— Primul Ministru? E Primul Ministru? ajunseră la el cuvintele lui Moon, înăbuşite de obrăzarul protector şi de mâna ei ridicată.

El înghiţi un nod, apoi încă unul, incapabil să răspundă.

— Sunt nave! răspunse sibila de una singură, când bărbatul n-o făcu. Sunt doar nave. Cum pot fi reale, şi în acelaşi timp atât de minunate?

— Sunt Kharemoughi.

I-ar fi putut răspunde: „Imperiul” sau „Zeii”. Nu-i spuse că erau nave obişnuite, înfăşurate în mantii de proiecţii holografice ca să uluiască o lume supusă. Se uită la fata orbită de veneraţie şi luă zâmbetul de pe faţa ei drept apreciere.

— Zău? Ea îi atinse cu blândeţe obrazul, şi se întoarse cu atenţia către cer când formaţia se descompuse iarăşi, flăcările se domoliră şi tăciunii aprinşi căzură pe pământ… Înapoia dealurilor, la numai două culmi depărtare de ei. Ia uite! Se smulse din ujmirea care-o cuprinsese: Ala trebuie să fie astroportul! BZ, mai avem puţin. Putem ajunge acolo diseară. Nori de chiciură îi crescuseră în jurul obrajilor şi faţa i se îmbujoră de emoţie. Ajungem la timp!

— Da, inspiră el adânc. E timp destul. Slavă zeilor! Privi cum ultima dintre nave se stinse ca o lumânare în spatele dealurilor înzăpezite. „Diseară…” Nu e nevoie să ne grăbim

în seara asta. Încă o zi nu mai contează. Şi mâine este foarte bine.

— În câteva ore am fi acolo, îl privi ea surprinsă.

Poliţistul ridică din umeri, privind tot în depărtare.

— Poate c-aşa e. Începu să tuşească, şi-şi înăbuşi accesul cu palma.

Moon îi puse o mănuşă pe frunte, ca şi cum i-ar fi controlat temperatura.

— Cu cât mai repede te vede un tămăduitor… un medic, cu atât mai bine.

— Bine, dădaco!

Ea-i dădu un ghiont. Gundhalinu rânji, înflăcărarea revenindu-i când Moon porni sursa de alimentare. Glisorul trecu silenţios peste culme şi porni în jos, ascunzând până şi luminile stârnite de asolizarea navelor. Ore… numai câteva ore, până când va reveni la viaţă, până îşi va redobândi traiul pe care aproape că-l pierduse pentru totdeauna, singura viaţă care merita să fie trăită. Zei, da, voia să ajungă în seara asta la astroport! „Atunci de ce spusese „mâine”? „Şi mâine este foarte bine”. Îşi mişcă mâinile pe sub pături, deplasând animalele lui Blodwed, care se bucurau de căldura trupului său – rămăseseră doar două. Pasărea verde murise cu trei-patru nopţi în urmă. Dimineaţa îi făcuseră un mormânt mie în zăpadă. Acolo singur plec cu… rostise cu voce tare aceste cuvinte, îngenunchind în zăpadă sub prezenţa tăcută a cerului.

Le rostise din ochi la fiecare revărsat de zori, când se trezea descoperindu-se liber şi o vedea pe fată în cortul gonflabil, destul de aproape ca s-o atingă, dar nemaiatingând-o niciodată din acea noapte. Îi veghease somnul, visele care îi treceau peste chip… faţa bălană şi părul răvăşit, alb ca zăpada, paloarea sălbatică, nenaturală, ce-i era mai familiară acum decât propria-i piele smeadă; toate îi deveniseră deodată frumoase şi adevărate. În închipuirea lui, o ţinuse iarăşi în braţe, îi sărutase buzele ca s-o trezească în zori… şi în această pustietate fără de

sfârşit, bărbatul fusese liber într-un fel cum nu fusese niciodată, liber de trecutul şi de viitorul său, de codurile rigide care-i defineau existenţa. Aici el plutea fără formă, ca un embrion, şi nu se ruşinase simţind o dorinţă arzătoare pentru fata primitivă cu ochii ca ceaţa şi ca agatul.

O văzuse trezindu-se din vise neplăcute, sub sărutul său imaginar, rămânând întinsă şi privindu-l cu un zâmbet somnoros. Văzuse cum ochii ei se umpleau de înţelegere şi recunoscuse dorinţa ezitantă de a răspunde, care-i umplea trupul. Însă doar ochii lui întrebaseră, şi doar ochii ei îi răspunseseră. Iar acum o alta dimineaţă n-avea să mai existe…

Ajunseră pe culmea unui ultim deal, înfriguraţi şi suferinzi, tăcuta strălucire din zori a astroportului se deschise înaintea lor precum un soare răsărind la miezul nopţii. Domul scund al complexului subteran era o proeminenţă vastă pe şesul îndreptat spre mare, aproape un oraş în toată puterea cuvântului, o lumină nepământeană îi inunda suprafaţa curbată. Acum nu se mai zărea nici un semn al navelor stelare, suprafaţa impenetrabilă a cupolei nu era întreruptă de nici o deschidere. Departe, la orizont, pâlpâia forma de scoică a neadormitului Carbuncle.

Gundhalinu ofta, liniştindu-şi apăsarea dureroasă din piept. Moon şedea tăcută în fâţa comenzilor, bărbatul se întrebă dacă era uluită la vederea primului astroport pe care-l zărise vreodată… până când îşi aminti că a-cesta nu era primul ei port stelar. Mâna fetei se întinse brusc şi-i apăsă umărul, într-un gest care mai degrabă cerea liniştirea decât o oferea. El îşi înălţă palma ca s-o acopere pe-a ei, dar constată că degetele refuzau să-l asculte. Coborî braţul.

— Nu-ţi face griji, murmură poliţistul cu stângăcie. Mai bine-am coti la stânga, să ne apropiem de intrarea principală. Securitatea va fi sporită de un câmp magnetic pentru vizita de stat… nu vreau să păţim ceva din pricina măsurilor lor de prevedere.

Ea îl ascultă, continuând să fie tăcută. Prins în capcana neaşteptatei sale incapacităţi s-o atingă, s-o liniştească, pe ea sau chiar pe sine, Gundhalinu privi domul înălţându-se înaintea lor.

Mai aveau o sută de metri până la intrarea principală când în jurul lor se revărsară lumini şi o voce imaterială le ordonă să se oprească. Patru oameni, purtând uniforma albastră pe care Gundhalinu aproape că uitase cum arăta, se apropiară de ei cu precauţie, ştia că în interior erau mai mulţi care supravegheau glisorul. Vizierele căştilor lor erau coborâte, nu putea recunoaşte pe niciunul. Faptul că ştia că erau oamenii lui nu-l consola, nici nu-l liniştea. Rămăsese încremenit, cu o stinghereală vinovată, de parcă era un criminal şi nu o victimă.

— Încălcaţi o zonă interzisă. (El recunoscu însemnele de grad ale unui sergent, dar nu şi vocea acestuia). Îndepărtaţi-vă, Iubitori ai Mamei, şi dacă aţi adus cu voi mai mulţi din clanul vostru de hoţi, luaţi-i şi pe ei, înainte de a vă folosi drept ţinte vii.

Gundhalinu îşi înăspri vocea.

— Cine dracu' te-a învăţat procedura, sergent?

Sergentul tresări, prefăcându-se surprins.

— Cine dracu' vrea să ştie?

Făcu un semn din mână. Doi dintre oamenii săi o înconjurară pe Moon, iar al treilea îl trase pe Gundhalinu din sanie. Picioarele acestuia cedară şi se aşeză în zăpadă, fără prea multă ceremonie.

— Lasă-l în pace!

— Luaţi-vă mâinile de pe ea!

Protestul său mânios se auzi odată cu cel al lui Moon când sibila porni către el şi cei doi oameni o smuciră înapoi. Gundhalinu îşi împinse gluga pe spate şi-şi scoase obrăzarul. În mod deliberat, vorbi în Klostan, limba de bază de pe Portul Nou:

— Îţi spun eu „cine vrea să ştie”, sergent. Inspectorul de Poliţie Gundhalinu vrea să ştie.

Sergentul îşi împinse în sus viziera căştii, holbându-se:

— Voi, zei…

— Gundhalinu e mort!

Al treilea poliţist se uită cu atenţie la el.

— Pe mileniul care vine este chiar el!

Moon se eliberă şi-l ajută să se ridice. Gundhalinu îşi şterse pantalonii şi se înălţă cu o demnitate lentă.

— Rapoartele despre moartea mea au fost premature. Îşi puse braţul în jurul fetei, sprijinindu-se pe umărul ei.

— Inspectore! Sergentul se repezi să ia poziţia de drepţi. (Gundhalinu asocie un nume feţei lui: TessraBarde). Credeam că bandiţii v-au făcut de petrecanie, domnule. Daţi-i o mână de…

— Mă simt bine. Gundhalinu clătină din cap, în timp ce Moon îşi intensifică strânsoarea într-un gest protector, de apărare, refuzând să se desprindă de el. Sunt bine acum, zise uitând dintr-o dată de frig şi de oboseală, simţind cu uşurare, căldură şi putere

— Bine-aţi venit înapoi, Inspectore! Aţi făcut-o exact la timp. Unul dintre poliţişti îi strânse mâna şi o examină cu curiozitate pe Moon, Gundhalinu simţi că se nasc implicaţii. Cine-i prietena dumneavoastră, Iubitoare a Mamei?

— E bine să fii înapoi – habar n-aveţi cât de bine e.

Aruncă o privire obrazului lipsit de mască al lui Moon, îi văzu suspiciunea temătoare şi înţelese în sfârşit că o parte din nesiguranţa ei tăcută se concentrase asupra lui. Îi zâmbi liniştitor şi simţi strânsoarea ei domolindu-se.

— Însoţitoarea mea a fost prizonieră împreună cu mine. Înainte de a mai povesti despre noi amândoi., amână el momentul când ştia că va trebui să mintă,… ne-ar fi de folos o masă caldă şi un loc să ne odihnim.

El tuşi sfâşietor, subliniindu-şi starea.

— Inspectore, după cum ştiţi, domnule…, îl auzi pe Tessra Barde, lo… ăă, localnici nu au voie să intre în complex.

— Pe toţi zeii, sergentule! (Îşi pierduse răbdarea). Dacă bandiţii Iernatici n-ar fi pătruns în afurisitul ăsta de

complex, n-aş fi acum aici pe jumătate mort! Şi dacă n-ar fi existat această femeie, n-aş mai existat deloc! Porni către intrarea în tunel, susţinut încă de braţul lui Moon. Aduceţi-ne sania!

Nimeni nu mai obiectă.

Jerusha îşi frecă ochii şi-şi înăbuşi un căscat cu palma. Zumzetul a aproape cincizeci de conversaţii se rostogolea pe deasupra şi în jurul ei, se înălţa către tavan şi era reflectat îndărăt, adormind-o. Astăzi rămăsese trează timp de douăzeci de ore, după o altă noapte de somn întrerupt; chiar şi această poziţie onorantă, aşezată la principala masă a sălii, printre semizeii Adunării Hege-monice, se transformase într-un alt test de rezistenţă. După ora de la bordul navei Primului Ministru şi a Apărării, se aflau acum în miezul zilei şi nu în toiul nopţii,ca atare, noaptea devenise zi pentru fiecare cei delegaţi să-i întâmpine:

În seara asta dădu-se mâna cu însuşi Primul Ministru Ashwini, purtând o uniformă de gală a Comandantului Poliţiei, încărcată de destule galoane şi alămuri pentru a se lua la întrecere cu soarele. Sau aşa crezuse ea până când văzuse îmbrăcămintea de ceremonie a lui Ashwini, din brocart cu pietre preţioase, splendid croi-tă pentru a sublinia fiecare linie a trupului său încă tânăr. Ce vârstă avea oare, măsurând după timpul real? Patru sute de ani? Cinci sute? Până şi Arienrhod simţea probabil un fior de invidie la imaginea a tot ceea ce reprezenta el. (Fusese cuprinsă de o plăcere secretă aflând că Arienrhod nu avea permisiunea de a participa la acest banchet). Prim Ministru pe viaţă, Ashwini îi urmase la putere tatălui său ca un element din spectacolul Hegemonic în secolele de după perioada în care visele Kharemoughului de a domina planetele de acelaşi categorie fuseseră spulberate de indiferenţa fundamentală a spaţiului şi timpului galactic. O salutase pe Jerusha cu o curtenie politicoasă, în care ea îi citise neîncrederea la găsirea unei femei în această postură. Şeful Justiţiei, Hovanesse, stătea acum lângă el, dar Jerusha

era aproape indiferentă la genul de rapoarte pe care acesta le primea despre ea.

Un servo-mecanism se opri lângă ea, îndepărtă cu dexteritate al şaselea sau al şaptelea fel de mâncare, neatins, şi-i aşeză un altul în faţă. Jerusha îşi sorbi ceaiul, privind petele de grăsime rotindu-se pe suprafaţa lui aburindă, neagră-roşiatică. Opărise ceaiul pună când linguriţa fusese gata să se dizolve, şi spera că va fi destul de tare s-o ţină trează.

— Vă reţinem de la adevăratul somn de noapte, Comandante?

Jerusha se întoarse, plină de vinovăţie, să-l privească pe bărbatul din dreapta ei, Primul Secretar, Temmon Ashwini Sirus, un fiu natural al Primului Ministru. Era un bărbat drăguţ, cu o piele deschisă la culoare şi oase mari pentru un Kharemoughi, cam în jurul vârstei mijlocii. Ultimul aspect o surprindea, pentru că Primul Ministru însuşi arăta mai tânăr. Totuşi amănuntul părea mai puţin surprinzător precum existenţa unui bastard printre membrii Adunării, acest depozitar de bază al aroganţei Kharemoughi. În mod evident, Temmon Sirius îşi câştigase o faimă considerabilă ca politician luptător pe planeta lui natală, şi asta-l îndemnase pe Primul Ministru să încalce tradiţia şi să-l „aleagă” într-un post vacant din Adunare. În prima oră, Jerusha purtase o conversaţie banală cu el şi cu Preşedintele Camerei, îmbrăcat regeşte, din stânga ei, a cărui colonie pătrunzătoare o făcea să strănute. Conversaţia murise însă de la sine şi femeia fusese recunoscătoare când ei îşi lăsaseră atenţia atrasă în altă parte.

— Nu, bineînţeles că nu, Secretare Sirus, murmură ea, amintindu-şi în sfârşit de bunele maniere îşi trecu un deget pe sub marginea aspră, împletită a gulerului înalt.

— Abia dacă v-aţi atins de mâncare. Şi asta după toate chinurile celui mai bun bucătar al dumneavoastră de a ne face pe plac. Coaja de canawba este excelentă.

Vorbea Klostan cu uşurinţă, un lingvist desăvârşit, precum majoritatea tehnicienilor Kharemoughi. „Dar ce altceva are el de făcut toată viaţa?” Îi zâmbi prosteşte. „O zei, scoteţi-mă de-aici…”

— În domeniul meu de activitate nu particip la multe dineuri cu douăsprezece feluri de mâncare. După atâţia ani, propriul ei grai i se părea mai străin decât tiamatana. Cred că n-am să fiu la înălţimea provocării. „A niciunei provocări!”

— Gustă pepenele galben, Comandante. Aprobă când ea ridică ascultătoare lingura zimţată şi continuă, cred că a te bucura de mâncarea bună este singura cale de a supravieţui plictiselii groaznice a acestor afaceri de stat. Şi a bea băuturi bune…

„Deci asta ţi-a dezlegat limba”. Înghiţi altă lingură de pepene, dându-şi seama brusc de faptul că îi plăcuse, împotriva voinţei sale. „Oh, ce dracu… să trăieşti într-o lume de vis pentru o oră, asta va trebui să-ţi ajungă pentru toată viaţa. Prefă-te că totul a ieşit aşa cum ai vrut tu şi că nu se va sfârşi odată cu plecarea definitivă. Jerusha privi afară spre întinderea impunătoare, roşie-aurie, a câmpului de asolizare, unde navele Adunării veniseră să se odihnească precum o cenuşă stinsă, ca mii de monezi bătute, după splendoarea învăpăiată a coborârii lor. Reţelele energetice ale câmpului şi anexele sale periferice erau acoperite cu lumină, precum suprafaţa coagulată a unui şuvoi de lavă. Şi, pentru o clipă femeia simţi un val de mândrie şi de plăcere la vederea celor mai incredibile realizări ale omenirii, fiindcă se afla printre cei mai de seamă cetăţeni ai săi, pentru viitorul mai glorios ca niciodată care i se întindea înainte… făgăduiala sirenei care o ispitise să plece de pe lumea natală. „Şi pentru ce…?” Privi din nou de-a lungul meselor dis-puse sub formă de arbore, la feţele ca nişte frunze însufleţite mişcându-se în vânt, la chipul lui Sirius; gândind, pe neaşteptate, cu

durere: „BZ… acest moment trebuia să-ţi aparţină ţie, nu mie”.

— Cum s-a-ntâmplat că…

— Iertaţi-mă, Comandante. Sergentul din gardă pătrunsese între ei, scuzându-se: Iertaţi-mă, domnule.

— Ce este, TessraBarde? Jerusna nu putea recunoaşte urgenţa deosebită din tonul lui.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă, dar m-am gândit că aţi vrea să aflaţi… tocmai ce l-am găsit pe Inspectorul Gundhalinu.

Lingura Jerushci zdrăngăni peste petalele farfuriei sale în formă de floare.

— E mort.

— Nu, doamnă, eu însumi l-am văzut. L-a adus o băştinaşă. Un medic îl examinează chiar acum, în spitalul…

— Unde-i? întrebă Jerusha pe cea mai apropiată tehniciană, când intră din holul aripii spitalului în camera de consultaţie. Îl lăsase pe TessraBarde să-i dea o explicaţie Primului Secretar, sperând dar nici prea păsându-i dacă scuzele ei fuseseră suficiente. Unde-i inspectorul Gundhalinu…?

— Înăuntru, Comandante, arătă femeia cu bărbia, mâinile fiindu-i pline cu echipament.

Jerusha trecu prin cea de-a doua uşa, crezând doar pe jumătate că odaia nu avea să fie pustie.

— Gundhalinu!

Camera nu era goală şi numele lui îi explodă pe buze eu mai multă tulburare decât intenţionase.

Din locul unde şedea, bărbatul se răsuci s-o privească, picioarele îi atârnau peste marginea mesei de consultaţii, era dezbrăcat până la brâu, iar un medic îmbrăcaţi în albastru îi plimba în dreptul pieptului un aparat de diagnosticare. Jerusha ii putea număra toate coastele, ce-i ieşeau prin piele ca nişte doage de butoi. Îi văzu chipul şi nu-şi putu crede ochilor când înregistră amănuntele, scofâlcit, neras, ştirb. Când se opri în faţa lui, îl văzu

bâjbâind după o cămaşă, apoi îi făcu semn medicului să se îndepărteze, îşi mişcă mâinile prin aer, iar în cele din urmă şi le încrucişă peste piept întocmai ca un băieţel ruşinat.

— Comandante…

„Da, pe toţi zeii; tu eşti ăsta, BZ…” Femeia îşi stăpâni impulsul de a-l îmbrăţişa ca o mamă, distrugând astfel complet demnitatea lui şi a ei.

— Nu eşti o privelişte prea plăcută, zise ea, zâmbind până când crezu că nu mai puţea suporta.

— Zeilor! Scuzaţi-mă, Comandante… nu credeam să vă văd astfel… adică, vreau să spun, atât de prezentabilă…

— BZ, tot ceea ce contează cât de cât pentru mine este dacă tu eşti o realitate. În cazul ăsta, festivitatea de sus nu este, la urma urmei, lipsită de sens.

Faţa lui se strâmbă într-un zâmbet.

— La fel de real ca şi venirea lor.

Se gârbovi, ridicând o mână ca să:şi acopere gura când începu brusc să tuşească.

— Te simţi bine? Doctore, care-i problema?

Jerusha se întoarse către tehnician şi-şi dădu seama pentru prima oară că în cameră mai exista o a patra persoană, stând tăcută într-un colţ.

Medicul ridică din umeri.

— Epuizare fizică. Pneumonie dusă pe picioare…

— Nimic care să nu se poată rezolva cu câteva antibiotice, îl întrerupse brusc Gundhalinu. Şi o mâncare caldă pentru prietena mea şi pentru mine. Zâmbi iute spre necunoscuta tăcută, iar medicului îi azvârli o privire dezaprobatoare.

— Să văd ce pot face, Inspectore.

Tehnicianul părăsi încăperea, cu faţa complet inexpresivă. Jerusha se întrebă dacă îşi ascundea astfel iritarea, sau un simplu chicotit.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi adus cu mine toată mâncarea care mi-a rămas. Prima jumătate a dineului meu la nivel de stat ar fi putut hrăni toată populaţia muritoare de foame a planetei.

Curiozitatea o făcu să înainteze în timp ce vorbea, uitându-se peste chiuvete şi rafturi umplute cu medicamente, pentru a o studia pe tăcuta observatoare. O fată cu pielea albă, îmbrăcată într-o canadiană albă, cu o vânătaie în curs de vindecare pe faţă; „o băştinaşă?” Jerusha se încruntă. Fata îi întoarse uitătura dar nu cu timiditatea speriată la care se aşteptase, ci cu o fixitate cercetătoare. Ceva îi părea familiar…

Gundhalinu îi urmări privirea insistentă şi vorbi un pic prea iute

— Comandante, aceasta e Văratica ce mi-a salvat viaţa. Ea m-a adus înapoi la timp pentru plecarea definitivă. Moon, apropie-te şi fă cunoştinţă cu Comandantul PalaThion: Dacă pe planeta asta există cineva care să te poată ajuta să-ţi găseşti vărul, atunci ea e aceea. Am fost luat prizonier de către bandiţi, doamnă, şi ea la fel. Dar ea…

Jerusha lăsă cuvintele să se rostogolească pe deasupra sa nebăgate în seamă, „Moon… Văratică… Moon Dawntreader Văratica!” Nevinovata răpită, musafira omorâtă a lui Ngenet, clona pierdută a Reginei… clonă Reginei! Da, recunoştea acea faţă, cum că o vedea în sfârşit cu claritate. O străbătu un fior rece: „Ce caută aici? Cum poate să se afle aici, cum poate să fie cea care l-a adus înapoi? Nu ea…” Fata veni lângă Gundhalinu; mâinile bărbatului se strânseră protectoare peste ale ei. „BZ nu ştie că e proscrisă, oare nu-şi aduce aminte de ea?

— Comandante PalaThion, zâmbi Moon şi neliniştea i se citi deodată pe faţă.

— Ce cauţi…

— Comandante, îmi asum răspunderea pentru aducerea ei…

Gundhalinu se opri când o mulţime de voci umplu camera exterioară. Jerusha văzu cum se luminează la faţă, iar apoi cum este cuprins de panică atunci când îşi dădu seama ce limbă se vorbea.

— Sfinte!… Comandante… Moon, zise el,.smucind canadiana de pe spatele fetei, am nevoie de haina ta.

Moon îl lăsa s-o ia, ba chiar îl ajută s-o îmbrace de parcă îi înţelegea cumva stânjeneala. Poliţistul coborî de pe masă, încheindu-şi canadiana până sus, când Primul Secretar şi Preşedintele Camerei intrară, urmaţi de cel puţin şase comeseni şi însoţitorii lor. Jerusha îi salută, şi văzu mândria lui Gundhalinu.

— Comandante! Primul Secretar Sirus le răspunse la salut printr-o înclinare a capului. Când am aflat că ofiţerul dispărut era din neamul nostru am decis că trebuie să venim şi să-l felicităm noi înşine pentru faptul că s-a-ntors nevătămat.

Privi de la Gundhalinu la Moon şi iarăşi la Gundhalinu, de parcă nu puţea crede că un Kharemoughi ar fi putut vreodată să arate astfel.

— Inspector BZ Gundhalinu, sadhu, salută Gundhalinu din nou, de parcă trebuia s-o dovedească.

Brusc, Jerusha fu mulţumită că-şi petrecuse ultima lună de nopţi nedormite, ascultând fără chef Sandhi vorbită, special pentru această ocazie. Încă nu putea desluşi toate convoluţiile rangurilor.

— Tehnician de rangul al doilea, Sadhanu, bhai, vă… mulţumesc tuturor că aţi venit. Este cea mai mare onoare, este cel mai înălţător moment din viaţa mea.

— Gundhalinu-eshkrad. Expresia lui Sirus se relaxă la auzul complimentului şi la asigurarea verbală că se aflau, totuşi, în prezenţa unui aristocrat. Clasei şi familiei tale prestigiu, aduci, că la o astfel de vârstă tânără deja inspector eşti.

— Vă mulţumesc, sadhu. Pistruii lui Gundhalinu se înroşiră. Încercă să-şi reţină un acces de tuse, dar nu reuşi, ei îl aşteptară să termine cu simpatie politicoasă.

— Cel mai bun ofiţer al meu a fost el. Lipsa i-am simţit-o extrem de mult.

Jerusha fu încântată de privirea surprinsă a lui Gundhalinu atunci când auzi omagiul, şi încă rostit în Sandhi. Moon stătea între ei, tăcută, zâmbind când îl privi pe BZ, de parcă, într-adevăr ar fi înţeles ce fusese spus despre el. Jerusha îi observă pentru prima oară tunica; culorile ei amplificau ciudăţenia pielii ei-deschise la culoare şi al părului argintat de lumină. Era costumul tradiţional al nomazilor din Iarnă, ea văzuse o singură dată unul, etalat ca o raritate în vitrina unei prăvălii de antichităţi din Labirint. „Cine eşti tu, fetiţo?”

Îl auzi însă doar pe Secretarul Sirus prezentându-se şi ridicând o palmă în sus într-un gest ce constituia echivalentul Kharemoughi al strângerii de mână. Moon deveni pe neaşteptate rigidă la auzul numelui său. Gundhalinu făcu un pas în faţă, ridicându-şi mâna. O clipă de stânjeneală trecu printre ei ca o scânteie electrică înainte ca palmele să li se întâlnească: Poliţista observă că mâna lui Guâldhalinu nu se putea deschide complet, degetele îi erau chircite ca nişte cleşti. Văzu apoi cicatricile alb-rozii încreţindu-i încheietura în partea interioară. „O, zei, BZ…”

Sirus continuă să facă prezentările. Gundhalinu îşi menţinu un chip inexpresiv atunci când parfumatul Preşedinte al Camerei refuză să-i atingă mâna. „Oare crede că-i molipsitor?” se încruntă Jerusha. Când vedea tăieturi la încheietură, Jerusha îşi dădea seama imediat ce însemna şi ştia că şi Kharemoughii recunoşteau ce se petrecuse.

— Tu… probabil că îngrozitoare greutăţi ai îndurat, pierdut în sălbăticie după ce nava de patrulare ţi s-a prăbuşit, Inspectore Gundhalinu. Cuvintele lui Sirius ofereau posibilitatea unei explicaţii.

— Eu… eu pierdut n-am fost în sălbăticie, Secretare Sirius, spuse împietrit Gundhalinu. Am fost de către bandiţi făcut prizonier. Ei m-au tratat… rău. Îşi plecă ochii sub greutatea privirilor reunite, lungi, şi-şi lipi încheieturile de coapse. Dacă nu era femeia aceasta, niciodată nu ma-ş mai fi întors.

Ea mi-a salvat viaţa. Întinse mâna, prinse cotul sibilei şi o trase în faţă. Aceasta e Moon Dawntreader Văratică.

Expresia lui îi spuse fetei de onoarea care îi era acordată. Zâmbi înspre el, apoi îl privi pe Sirius cu o bruscă încordare.

— O băştinaşă? rosti Preşedintele cu voce sonoră de băutură. O ignorantă barbară a salvat un inspector Kharemoughi? Asta nu prea mă amuză, Gundhalinu-eshkrad, nu mă amuză de loc.

— N-am intenţionat să fac o glumă. Gundhalinu îşi înălţă capul, cu vocea dintr-o dată blândă şi rece. Nu este o sălbatică neştiutoare. Este cea mai înţeleaptă şi mai nobilă fiinţă umană din această încăpere. Este o sibilă.

Grijuliu, îi trase într-o parte gulerul tunicii; Moon îşi ridică bărbia cu mândrie ca să arate o rană de cuţit pe jumătate vindecată şi un trifoi tatuat. Jerusha se strâmbă. „Pentru numele Luntraşului, acum chiar că ai făcut-o!”

O surprindere instinctivă se ivi pe feţele privitorilor, Preşedintele era însă prea ameţit ca să mai fie respectuos să-şi aducă aminte de bunele maniere.

— Ce înseamnă asta pe planeta unde ne aflăm? Poţi s-o îmbraci într-o robă şi eshkrda să-i spui dar asta din ea o Tehniciană nu va face. O sibilă pe lumea asta… Se opri brusc, când cineva îl apucă din spate, bolborosându-i cuvinte tăioase, neinteligibile.

Jerusha o urmărea pe fată şi-i văzu obrajii colorându-se de parcă înţelesese fiecare cuvânt rostit acolo. Moon se îndepărtă câţiva paşi de Gundhalinu, cu braţele ţepene şi spuse într-o bombastică limbă Sandhi:

— Eu doar o cupă sunt care cunoaştere cuprinde. Şi înţelepciunea celor care beau din mine înţeleaptă mă face. Proştii fac o sibilă proastă, oriunde ea se află.

Jerusha tresări şi clătină din cap. Feţele Kharemoughilor se încreţiră de uimire.

— Să te ofensăm n-am intenţionat, zise Sirus în grabă, împăciuitor. De vreme ce o femeie sfântă eşti pentru cei din

neamuil tău, meriţi şi respectul nostru, sibilo. Zâmbi scurt, autocritic. Dar Sandhi unde a învăţat ea, Comandante?

— Eu am învăţat-o, rosti Gundhalinu, înainte ca Jerusha să pregătească răspunsul care era evident. Bărbatul îşi trecu braţul în jurul umerilor lui Moon şi o trase către el. Cu tot respectul datorat distinsului Preşedinte, aş dori să spun că dacă pe ea Gundhalinu-eshkrad o voi face, dacă ea soţia mea va fi, onoarea întregii mele clase ea o va înălţa.

De data asta uimirea se aproprie de groază pe feţele lor. Jerusha privi cu ochi mari la fel ca şi ceilalţi.

—.înspăimântător…, auzi ea vocea piţigăiată a unei femei aflată undeva mai în spate.

— Gundhalinu-eshkrad, îşi schimbă Sirus poziţia, stânjenit, aţi avut mari greutăţi de îndurat, înţelegem asta…

Gundhalinu şovăi în faţa dezaprobării lor unanime. Braţele i se înmuiară, dar mâinile îi rămaseră pe umerii lui Moon.

— Da, sadhu, murmură el, dar nu vreau insultată s-aud că e. Ea mi-a salvat viaţa.

— Bineînţeles, surâse iarăşi Sirus. Dar nu intenţionezi cu ea să te căsătoreşti… Privi de la unul la celălalt.

— Ea iubeşte pe altcineva, spuse BZ, aproape cu tristeţe. Moon se răsuci sub mâinile lui ca să-l privească.

— Deci cu ea te-ai căsători? întrebă indignat Preşedintele. Mândrie nu ţi-a mai rămas de loc? Eşti atât de degenerat? Să spun un astfel de lucru fără ruşine! Eşti deja unul care a ratat sinuciderea!

Sensul acuzei putea fi şi acela de laş.

Gundhalinu inspiră adânc, şuierând.

— Am încercat această onorabilă faptă. Nu e vina mea că n-am reuşit! Îşi întinse mâinile.

— Este întotdeauna greşeala unui om cu adevărat superior, atunci când nu reuşeşte. (Vorbea o altă persoană oficială, necunoscută Jerushei). Cineva care a ratat sinuciderea nu merită să trăiască.

Pavăza asaltată a respectului de sine a lui Gundhalinu se sfărâmă cu totul, se retrase împleticindu-se câţiva paşi până

la masa de consultaţie şi se agăţă de ea de parcă înseşi acele cuvinte fuseseră o lovitură mortală.

— Iertaţi-mă, sadhanu, bhai, pentru… pentru că mi-am făcut de ruşine clasa şi familia. Nu putea nici măcar să-i privească. N-am meritat niciodată onoarea respectului dumneavosatră, sau a prezenţei aici. Dar vă merit dispreţul şi repulsia. Nu sunt mai bun decât un sclav, decât un animal târâtor.

Braţele începură să-i tremure, Jerusha înaintă rapid ca să-l susţină înainte de a se prăbuşi.

— Ce-aţi păţit, oameni buni! se răsti ea peste umăr fără să-i mai pese. Ce vreţi de la el? Vreţi să-i tăiaţi iarăşi venele, să priviţi cum i se scurge încet-încet „onoarea”? Unul din neamul vostru, un ofiţer curajos, cuviincios, a trecut prin iad şi a fost destul de puternic ca să supravieţuiască, iar voi nu-i puteţi spune decât „omoară-te”?!

— Comandante, nu eşti una de-a noastră, spuse calm Sirus. Gundhalinu… Înţelege, dar tu nu vei putea niciodată să-nţelegi.

— Mulţumesc zeilor pentru asta.

Jerusha îl ajută pe Gundhalinu să urce pe masă, nesalutând atunci când persoanele oficiale care murmurau începură să părăsească încăperea. Auzi vocea Preşedintelui ridicându-se intenţionat pentru a-l denumi pe Gundhalinu printr-o formă de adresare rezervată pentru cel mai de jos Neclasificat. Gura poliţistului tremura; înghiţi convulsiv.

— Cetăţene Sirus! vorbi Moon pe neaşteptate.

Jerusha folosi chemarea lui Moon ca pe o scuză pentru a se întoarce, în vreme ce Gundhalinu îşi recăpăta stăpânirea de sine. Îl văzu pe Sirus ezitând în prag şi observă strădania fetei de a-şi înfrâna mânia în timp ce-l privea. Reuşi s-o facă; Jerusha sesiză că supărarea fusese copleşită de o altă emoţie mai importantă.

— Eu… eu să vă vorbesc trebuie.

Sirus îşi ridică sprâncenele şi aruncă o privire spre Gundhalinu.

— Cred că deja prea multe cuvinte s-au spus.

Ea scutură din cap cu o hotărâre încăpăţânată, părul ei lins, de culoare deschisă, fluturând în aer.

— Despre… despre altcineva.

— În calitate de sibilă îmi ceri asta?

Altă negare din cap.

— V-o cer ca nepoată.

Membrele lui încetară să mai încerce să-l deplaseze. Ultimii Kharemoughi care ieşeau priviră în spate, şi simţiră ceva, dar ieşiră în coridor. Jerusha clipi, şi-l simţi pe Gundhalinu îndreptându-se în capul oaselor.

— E vorba despre fiul dumneavoastră. De la ultimul Festival.

Ochii lui Sirus scrutară iute în trecut. Încuviinţă o dată din cap apoi, privindu-i pe cei doi poliţişti, îi indică lui Moon cealaltă încăpere. Ea ieşi în urma lui, privind peste umăr.

Ochii lui Gundhalinu o urmăriră, de parcă faptul că o pierdea din vedere era mai mult decât puţea el îndura: dar faţa îi era lipsită de speranţe.

— BZ… Inspectore Gundhalinu! îi reclamă atenţia Jerusha cu o voce ascuţită.

— Doamnă… Capul lui se răsuci ascultător, dar neatent.

Jerusha ezită, brusc nesigură de ceea ce urma să facă.

— BZ… n-o iubeşti cu adevărat pe fata asta, nu-i aşa?

El înghiţi un nod.

— Ce-ar fi dac-o iubesc, Comandante? Poate fi scandalos, dar nu-i o crimă.

— BZ, tu chiar nu-ţi dai seama cine-i ea?

Bărbatul o privi fără să răspundă şi ea îi citi vinovăţia pe faţă.

— E fata pe care am pierdut-o odată cu contrabandiştii acum cinci ani. Insistă, spunându-i ceea ce BZ ştia deja sperând că va fi îndeajuns. E o proscrisă, o persoană revenită în mod ilegal pe planetă. Va trebui deportată.

— Comandante, eu nu pot… Mâna sănătoasă i se strânse pe tăblia capitonată a mesei.

— BZ, dacă într-adevăr o iubeşti, atunci acest lucru nu trebuie să fie o problemă zâmbi încurajator Jerusha. Însoară-te cu ea. Ia-ţi zborul, cu ea, lângă tine ca soţie.

— Nu pot. Gundhalinu luă o sondă ascuţită de pe tava de la capătul mesei şi-i încearcă vârful în palmă.

— Doar n-o să-i laşi pe snobii ăştia ipocriţi…

— Nu-i asta, se crispă el. Şi să nu mai vorbiţi astfel despre conducătorii Hegemoniei. Au tot dreptul să mă critice.

Jerusha deschise gura, apoi o închise iarăşi.

— Moon nu s-ar mărita cu mine. Puse sonda la loc. Ea e… ăă, legată prin jurământ, adăugă bărbatul de parcă acea relaţie neoficială de căsătorie continua să fie nepotrivită pentru o anume parte a minţii sale. E legată de vărul ei… fiul Primului Secretar Sirus. Privi iar către uşa de la intrare, incredul. Îl iubeşte. A încercat în tot acest timp să ajungă în Carbuncle ca să-l caute. Vorbea sec, aidoma cuiva care citeşte un raport. Numele lui e Sparks Dawntreader.

— Sparks?

— Îl cunoaşteţi?

— Da, şi-l cunoşti şi tu. L-am salvat odată din mâinile negustorilor de sclavi, în ziua ultimei tale vizite la palat. După aceea l-a agăţat Arienrhod şi de atunci este unul dintre favoriţii ei la curte. Asta l-a transformat într-un depravat.

Gundhalinu se încruntă.

— Atunci e posibil…

— Ce să fie?

— Moon crede că el a devenit Starbuck.

— Starbuck! Jerusha îşi duse o mână la frunte Da… da, se potriveşte. Zei, vă mulţumesc! Şi-ţi mulţumesc şi ţie. Se întoarse către bărbat: încerc de mai mult timp să aflu cine e Starbuck, aşa că acum îl voi putea înhăţa pentru crimă, şi pentru omorârea ilegală de mersi.

— Crimă? tresăr. Gundhalinu.

Ea încuviinţă.

— A ucis un dillyp, sau i-a lăsat pe Dulăii lui s-o facă. Crezusem că o omorâse şi pe Moon… dar şi numai atât e deajuns. De data asta am s-o rănesc pe Arienrhod acolo unde-o doare!

„Deci ar deveni mai ticălos decât mi-am imaginat vreodată, Dawntreader”. Îşi reaminti un băiat bătut zdravăn, cu un fluier sfărâmat, un ucigaş în negru suprapus peste imaginea unui ţărm acoperit cu cadavre. Nici în cele mai nebuneşti coşmaruri ale mele nu mi-am imaginat că ai să cazi de atât de sus.”

— I-am… promis lui Moon că o să-l găsim… că o să-l ajutăm, dacă vom putea. Dacă n-o să putem noi, îl va prinde oricum Schimbarea.

— Nu fi prea sigur de asta. Deci Moon încă îl doreşte, chiar şi după ce ea trebuie să-l fi văzut ce-a făcut pe plaja aceea?

Jerusha fu lovită de tulburătoarea înţelegere a faptului că Sparks le aparţinuse în egală măsură lui Arienrhod şi lui Moon… şi încă le mai aparţinea. „Clona lui Arienhod”.

— De unde ştiţi? zise Gundhalinu

— N-are importanţă. Femeia atinse cu mâna un dispozitiv metalic în formă de con ataşat cu senzori cu ventuze.

— Ea spune că încă îl iubeşte. Nu te poţi opri aşa pur şi simplu, după atâţia ani… Vrea să ştie doar dacă Sparks are pentru ea aceleaşi sentimente.

O pâlpâire de speranţă pierdută ieşi la suprafaţă.

„Asta-i într-adevăr tot ce doreşte?”

— BZ, n-o pot lăsa liberă în oraş. Jerusha clătină din cap, pipăindu-şi însemnele de pe guler. Îmi pare rău, dar nu pot să risc.

— Nu înţeleg. N-are de gând să contamineze pe nimeni. Voi rămâne cu ea până-l vom găsi pe Sparks.

— Şi-apoi ce-o să faci?

El ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă.

— Nu ştiu… Comandante, Schimbarea este extrem de aproape şi când se va produce, n-o să mai conteze dacă Moon a fost sau nu în afara planetei. Văraticii urăsc ideea în sine. Ea a stat doar câteva săptămâni pe Kharemough. Ce rău poate să facă?

— Mă întrebi ce rău poate să facă aici o sibilă, când ea îşi cunoaşte motivul existenţei? ripostă, femeia aproape cu mânie. Dacă izbutim să-l înhăţăm pe Starbuck, poate să împartă aceeaşi celulă cu el. Dar altfel, crede-mă, este mai bine pentru toţi cei implicaţi ca ei doi să nu se mai vadă niciodată.

— Nu pot crede că aud asta de la dumneavoastră. Cuvintele erau îngreunate de o acuzaţie posomorâtă.

— Nici mie nu-mi vine să cred că te aud spunând că ea nu-i o ameninţare! Gundhalinu, ce naiba s-a strecurat în timp? Nu mă forţa, BZ. Fii un Albastru cumsecade şi acceptă faptele, nu mă face să te rănesc acum”.

— Ţin la ea. Mi se pare că trebuie să însemne ceva. Începu să tuşească, apăsându-se pe piept.

— Mai mult decât datoria ta în faţa legii?

— E doar o văratică nevinovată! De ce naiba n-o putem lăsa în pace? Replica sună ca venind din partea unui om aflat în suferinţă, Jerusha îşi dădu seama că bărbatul îşi era cel mai necruţător inchizitor.

— Nu e o Văratică oarecare, BZ, zise ea fără chef. N-ai observat niciodată cât de mult seamănă cu Arienrhod?

Expresia de pe faţa lui spunea că n-o credea în toate minţile.

— Gundhalinu, vorbesc serios! Am toate motivele să cred că Regina şi-a făcut cumva nişte clone. Iar singurul motiv posibil pe care l-ar putea avea ar fi acela că ea nu doreşte sfârşitul Iernii. (Îi explică totul, fiecare detaliu al dovezilor). Aşadar… Moon este o sibilă. Nu pot risca lăsând-o pe Arienrhod să pună mâna pe… pe ea însăşi, deţinând o astfel de armă ucigătoare. Ea face tot ce poate ca să-şi menţină puterea în acelaşi stadiu. „Şi continuă să corupă tot ce atinge pe lumea asta”. Iar eu fac tot ce pot ca să mă asigur că n-o să scape basma curată. Asta include ţinerea lui Moon cât mai departe de ea.

— Nu pot crede aşa ceva. Gundhalinu clătină din cap şi ea îşi dădu seama că el cu adevărat nu putea să creadă. Moon… Moon este o persoană cum n-am mai întâlnit niciodată. Nu seamănă de loc cu Arienrhod! Ei îi pasă de toţi şi de toate… şi toţi simt asta. Dacă într-un bărbat sau într-o femeie există o scânteie de bunăcuviinţă. Moon o face să se aprindă. Toţi se îndrăgostesc de ea… nu se pot împotrivi.

Un zâmbet prostesc îi ridică uşor colţurile gurii. Jerusha se strâmbă.

— În numele zeilor, BZ, nimeni nu-i atât de minunat!

— Ea este. Staţi de vorbă împreună.

— Mai bine nici nu m-aş uita la ea, dacă este aşa cum pretinzi tu. Nu-i de mirare că se zice că „dragostea e oarbă", adăugă apoi, mai cu blândeţe. Simţi cum i se accentuează un surâs de apărare, în vreme ce indignarea transforma buzele bărbatului într-o linie. Unghiul sub care priveşti tu lucrurile este desincronizat, atâta tot. Ai nevoie de o masă bună, de mult somn şi de timp ca să poţi crede că ai revenit în lumea căreia îi aparţii.

— Nu vorbitţi de sus cu mine! Gundhalinu izbi în tava cu instrumente şi obiectele de pe aceasta săriră şi scânteiară. Jerusha tresări. Ştiu unde mă aflu şi nu mai aparţin acestui loc! Nu sunt potrivit să fiu inspector de poliţie, nu sunt bun să aparţin rasei umane. Tot ce vreau este să-mi respect unica promisiune pe care sunt capabil să mi-o ţin şi pe care am făcut-o unicei persoane care nu dă doi bani pe faptul că am ajuns ce-am ajuns. Iar acum încercaţi să-mi spuneţi că ea e un monstru şi că trebuie s-o ţin departe de singurul lucru pe care şi-l doreşte, atunci când se află atât de aproape de el!

— Iţi spun că-i datoria ta, ca ofiţer de poliţie, să protejezi Hegemonia! Asta trebuie să fie pe primul plan. Nu poţi să începi să ajustezi legea potrivit cu gusturile tale Nu aşa se procedează. „Eu trebuie s-o ştiu".

— Atunci demisionez.

— Nu-ţi accept demisia. În momentul de faţă nu eşti prea valoros pentru mine. Am nevoie de fiecare om disponibil până când decolează ultima navă. (În timp ce vorbea, ştia că existau infinit mai multe lucruri în joc: o carieră, respectul de sine al unui om, poate chiar viaţa lui). Ascultă-mă, te rog, BZ. Ştii că nu ţi-aş fi spus toate astea dacă n-aş fi „crezut-o". Arienrhod este o ameninţare. „Şi un monstru şi o boală". Ea reprezintă un pericol pentru Hegemonie, şi

asta face din Moon tot un pericol, „indiferent ce este ea”. Iar Starbuck e un criminal, corupt, care a omorât tot ce însemna odată Sparks Dawntreader cu aceeaşi siguranţă cu care a ucis mii de mersi. Gândeşte-te, Gundhalinu, gândeşte-te la asta! Eşti încă un ofiţer bun – nu poţi nega că-ţi neglijezi obligaţiile. Şi nu-i faci un serviciu lui Moon dacă o dai pe mâna lor.

Raţiunea începu să se strecoare în ochii lui Gundhalinu, şi o hotărâre tainică. „Rămâi alături de mine. BZ”.

Moon reapăru în uşă, uitându-se peste umăr, cu faţa chinuită de zădărnicirea planurilor şi de dezamăgire. Înapoia ei, Sirus părăsea cealaltă cameră. „La naiba, eram pe punctul de a câştiga!” Jerusha se întoarse către Gundhalinu, şi văzu cu o bruscă uşurare că expresia de pe faţa lui nu se schimbase.

— BZ, şopti ea, nu trebuie să fii tu acela. O s-o reţin cu ajutorul altcuiva. Rămâi aici până când te vor trata. Ai nevoie de odihă şi…

— O voi face eu, îi replică de parcă ea nu existe. Coborî de pe masă şi rămase în picioare nesigur, adunându-se pentru a-şi face datoria. Deja m-au tratat, Comandante. Mă simt bine – trebuie s-o fac acum, înainte să mă răzgândesc.

Pistruii săi de un alb anemic ieşeau în evidenţă: ca nişte stele pe pielea oacheşă.

Moon îl privi, şi se opri în mijlocul încăperii.

— BZ?

Gundhalinu vorbi încetişor:

— Moon, eşti arestată.

Moon se ghemui chiar pe marginea scaunului, lipindu-se de geamul curb, atunci când naveta porni silenţioasă staţia astroportului. Înăuntru era doar o mână de oameni, în special tehnicieni ieşiţi din schimb, mergând în oraş să se alăture mulţimilor participante la Festival. Carbuncle… ajunsese la capătul călătoriei care durase atât de mult şi oare o costase atât de mult. Privi fix înainte pe când erau absorbiţi într-un întuneric conturat de inele aurii care

pulsau, clipind de fiecare dată când treceau printr-unul precum un silenţios ac de cusut… clipind şi iar clipind, pentru a-şi păstra văzul limpede.

Îşi frământă mâinile cu o furie neputincioasă, simţind cum legăturile reci, rigide îi muşcau din încheieturi. Gundhalinu şedea alături, dar separat de ea printr-o prăpastie de netrecut: cea a trădării şi a Datoriei. Oare ce-i spusese femeia aceea? Sau el tot timpul intenţionase să procedeze astfel? Îi aruncă o căutătură, dar îşi întoarse brusc faţa de la el când îl descoperi privind-o. În ochii lui se citea acum suferinţa calmă şi înţelegătoare, nu asprimea de neiertat, a Inspectorului Gundhalinu în care ar fi putut lovi cu o furie adevărată. Nu se putea uita în ochii lui chinuiţi de teamă să nu se piardă în ei, să nu provoace amintirea acelor ochi întru totul omeneşti atingându-i chipul sub lumina zorilor, având nevoie de ea, dorind-o, rugând dar fără să ceară niciodată… amintirea clipei în care aproape-i răspunsese… aproape…

„Să te ia naiba, mincinosule, ticălosule! Te-am crezut, am avut încredere în tine…” Se luptă cu lacrimile neaşteptate. Capul i se izbea de geam în ritmul frustrării. El o luase s-o ducă la închisoare, iar peste câteva zile semenii lui aveau s-o ia din nou de pe această planetă, pentru totdeauna, abandonând-o pe altă lume ca să-şi ispăşească exilul lung de-o viaţă. Gundhalinu chiar o minţise pe PalaThion, spunându-i că medicii îl trataseră deja, astfel ca să-l lase să facă el însuşi această treabă. Şi îl auzise oferindu-se voluntar – voluntar – să-l aducă pe Sparks, să-şi facă penitenţa lăsându-l pe iubitul ei să fie acuzat de crimă şi trimis pentru tot restul vieţii într-o colonie penitenciară de pe vreo planetă de iad… dacă putea fi găsit la timp. Iar dacă nu putea fi găsit…

Ea îi povestise totul Primului Secretar Sirus, încercând să nu-l urască; când îi vorbise de medalia care purta numele lui şi de fiul său, văzuse cum ochii se umplu de ecoul luminos al unor vremuri de demult, petrecute în aceiaşi loc

în care se aflau acum. A purtat-o mereu, întotdeauna a vrut să fie ca dumneavostră, să afle secretele universului”.

El râse cu o plăcere uimită, vrând să ştie unde se afla acum fiul său şi dacă ei doi se puteau întâlni. Ezitând, Moon îi spuse că puteau şi că-l va vedea la curtea Reginei Zăpezii. Ca şi Sparks, Sirus se născuse după celebrarea unei vizite oficiale a Adunării pe Samathe; la următoarea vizită Primul Ministru, îşi luase băiatul, ajuns aproape de vârsta mijlocie. Sibila îşi dăduse seama că Sirus cântărise posibilităţile pentru propriul lui fiu, şi cu o neaşteptată speranţă amestecată cu teamă, îi explicase totul:

— Starbuck va fi sacrificat împreună cu Regina la sfârşitul Festivalului, dacă până atunci nu-l salvează nimeni.

Aşteptase ca şocanta informaţie să se înregistreze şi apoi, îndreptând asupra lui toată puterea voinţei adăugase: Îl puteţi salva! E nepotul Primului Ministru, e fiul dumneavoastră, nimeni nu va îndrăzni să-l execute dacă veţi da ordin să fie lăsat în viaţă!

Sirus se retrăsese însă cu un zâmbet gol, de mâhnire.

— Îmi pare rău, Moon… nepoată. Sincer îmi pare rău. Dar nu te pot ajuta. Deşi aş dori-o… Degetele îi tremurară. Nu pot face nimic, noi suntem doar nişte personaje decorative! Imagini, idoli, jucării – noi nu conducem Hegemonia ci suntem numai nişte podoabe ale ei. Ar trebui să modifici însăşi Schimbarea, iar ritualul acesta este mult prea important pentru a fi distrus de un capriciu al meu. Îşi plecase privirea.

— Dar…

— Îmi pare rău. Oftase şi ridicase din umeri, privindu-şi palmele goale… Dacă pot face ceva pentru a ajuta şi stă în puterea mea, o voi face. Ia legătura cu mine şi spune-mi despre ce e vorba. Dar nu pot săvârşi miracole… Nici măcar n-aş şti cum să încerc. Aş vrea să nu-mi fi spus niciodată toats astea.

Se răsucise pe călcâie şi plecase lăsând-o în picioare, singură.

Singură… În toată viaţa ei nu se simţise niciodată atât de singură. Naveta încetini, apropiindu-se de lumina de la capătul tunelului, şi se opri şuierând. Privind afară, Moon văzu o cavernă imensă făcută de mâna omului şi un peron larg, puternic luminat. Pereţii erau zugrăviţi în fâşii întunecate, o încercare zadarnică de a-i face să arate sărbătoresc. Peronul era pustiu, cu excepţia celor trei santinele bine înarmate care stăteau de pază, în seara aceasta accesul către astroport era limitat cu mai multă stricteţe decât în mod obişnuit. Ajunseseră în Carbuncle, dar fata nu sesiza deloc adevărata lui identitate.

Tehnicienii părăsiră vehiculul într-un grup vesel ce-şi dădea coate, unul sau doi aruncară priviri scurte în spate înainte de a traversa peronul. Gundhalinu se sculă în picioare, tuşind sfâşietor, fără un cuvânt îi făcu semn fetei să se ridice. Ea urmă drumul pe care merseseră tehnicienii, cu capul plecat, pierdută în tăcerea întrebărilor fără răspunsuri. În capătul opus al peronului se aflau ascensoare de diferite mărimi. Tehnicienii dispăruseră deja într-unul din ele. Gundhalinu purta tot haina lui pătată de sânge şi o cască împrumutată, gărzile cercetară cu mai multă atenţie actele lui de identitate decât chipul prizonierei.

Ascensorul urcă şi urcă, până când Moon îşi simţi stomacul gol răsucindu-se într-un spasm de protest. Nu se opriră nicăieri. Puţul liftului se ridică prin miezul scobit al unuia dintre pilonii de susţinere ai Carbuncle-ului, până în inima oraşului de jos – unde veneau mărfurile şi de unde ele plecau către întreaga Hegemonie… dar asta n-avea să se mai întâmple niciodată.

Uşile glisară deschizându-se când ajunseră la nivelul oraşului. Zgomotul, culoarea şi vacarmul sărbâterii se năpustiră peste ei, copleşindu-i precum veselia unui nebun. Bărbaţi şi femei dansau prin faţa lor pe muzica stridentă a unei orchestre nevăzute, băştinaşi şi extraplanetari laolaltă, umplând docurile pustii şi murdare cu agitaţie şi cu cele mai de neimaginat contraste de haine şi de fiinţe. Moon

şovăi şi-l simţi pe Gundhalinu ferindu-se odată cu ea când neaşteptata cacofonie le zdruncină simţurile acordate la tăcerea gingaşă a zăpezii.

Bărbatul înjură în Sandhi, întrerupându-şi tăcerea, dar apucă braţul fetei şi o împinse afară din lift înainte ca uşile acestuia să se poată închide iarăşi. O conduse pe lângă mulţimea ce se împingea în toate părţile, strecurându-se printre interminabilele furci caudine către depozitele de la care începea aglomerata Stradă Principală, în cele din urmă o opri la adăpostul unui spaţiu ferit dintre două clădiri. Cu un gest hotărât, o lipi cu spatele de perete.

— Moon…

Ea întoarse capul, înecând imaginea feţei lui în imaginile străzii. „Nu-mi spune că-ţi pare rău… nu!”

— Îmi pare râu. A trebuit să procedez aşa.

Luă mâinile fetei în ale sale. Cu degetul mare apăsă pe încuietoarea scobită de pe traversa cătuşelor, acestea se deschiseră cu un ţăcănit. Le scoase şi le aruncă deoparte.

Fata îşi privi mâinile, neîncrezătoare, apoi se uită la chipul lui.

— Era singura cale ce ne putea aduce aici în oraş, trecând de pază, odată ce Comandanta te recunoscuse. Clătină din cap, după care îşi şterse faţa asudată cu dosul palmei.

— Mamă sfântă! Inspiră ea adânc aer, încleştându-şi pumnii. Minţi foarte bine.

— S-a terminat cu Bunul Albastru Gundhalinu, strânse el din buze. Ridică braţele şi-şi scoase de pe cap casca împrumutată, lovind-o cu palma aproape respectuos. Nimeni nu-nţelege că asta nu se mai potriveşte.

Vocea i sie aspri, trădând acuzarea de sine. Se aplecă şi puse casca pe caldarâm.

— BZ, nimeni nu trebuie să ştie. Îi atinse braţul: Nu poţi să le spui că am dispărut în mulţime?

El se ridică, cu gura ca o lamă de cuţit şi ochii precum cenuşa. Moon înţelege că acela nu era catalizatorul, ci doar precipitatul schimbării lui.

— Comandanta mi-a spus ce ştia despre vărul tău. Nu putem ajunge la el în palat, dar ea zicea că Sparks vizitează uneori o femeie numită Ravenglass, care stă pe Aleea Lămâiului. Asta-i un loc de pornire la fel de bun cu oricare altul. Păstra distanţa faţă de ea şi faţă de sine însuşi, retrăgându-se pe un teren mai sigur. Cred că putem să mergem acolo aşa cum suntem – nimeni n-o să se uite la noi doi în toată gloata asta. Privind-o se încruntă pe neaşteptate. Împleteşte-ţi părul. Este prea asemănător cu… iese prea tare în evidenţă.

Fata îi dădu ascultare, fără să înţeleagă.

— Ţine-te de mine, şi orice ai face, nu te desprinde în mulţimea asta. Trebuie să străbatem jumătate din oraş şi tot timpul o să urcăm. Întinse mâna sănătoasă şi ea i-o prinse puternic.

Începură drumul în susul Străzii, asaltaţi de îngrozitoarea intensitate a veseliei oraşului. Iernaticii petreceau cu un fel de disperare neînfrântă, pentru că era ultimul Festival pe care aveau să-l mai cunoască vreodată, Văraticii celebrau venirea Schimbării ce va pune în ordine lumea lor. Vederea cizmelor şi mantalelor impermeabile din piele de klee, a feţelor arse de soare şi frig ale nenumăraţilor insulari care veniseră în pelerinaj, umplu ochii lui Moon şi-i ridică în gât nodul dorului de casă. Se trezi cercetând feţele, căutând una pe care o cunoştea, mereu dezamăgită… până când zări un cap roşcovan cu părul tuns scurt, un tânăr îmbrăcat într-o manta impermeabilă care se îndepărta de ei. Se strădui să se desprindă din strânsoarea lui Gundhalinu, dar acesta nu-i dădu drumul să plece. Clătinând din cap, o târî mai departe pe Stradă, până când îşi dădu seama singură că erau vreo cincizeci de văratici cu părul roşu plutind pe valurile acestei mări de feţe.

Vânzătorii îşi proslăveau mărfurile în gura mare, petrecăreţii dansau prinşi în lanţuri umane, actorii şi muzicanţii se căţărau pe cutii şi pe trepte ca să câştige pentru o clipă adoraţia mulţimii trecătoare. Era în toiul

nopţii, dar de la amiază nimeni nu părea să mai ştie cât e ceasul şi Moon cel mai puţin dintre toţi. Primul Ministru sosise, şi de acum până la noaptea măştilor spectacolul avea să devină tot mai sălbatic.

Proprietarii de magazine extraplanetari îşi vindeau ultimile mărfuri pe preţuri de nimic, sau le dădeau pe degeaba, îngrămădeau haine, mâncare şi lucruri necunoscute în uşile prăvăliilor, spunând parcă: LUAŢI-LE. Iernatici înfăşuraţi în lungi fâşii de pânză împodobite cu creaturi totem ale clanului defilau pe mijlocul străzii, luminaţi de focuri reci holografice. Moon ţipă speriată când o pocnitoare explodă lângă ea şi-şi scrise numele în aer cu o scăpărătoare incandescentă pe care o descoperise în mod neaşteptat în mâna ei. Bătăi cu pumnii, sau altele mai serioase izbucniră de-a lungul aleilor atunci când tensiunile aflate dedesuptul valenţelor în curs de schimbare ale Festivalului explodară cu o violenţă bruscă. Moon trebui să se lupte să-l ţină ea pe Gundhalinu când o încăierare se stârni lângă ei şi reflexul îl mână într-acolo Un albastru regulamentar cu o cască strălucitoare revendică, conflictul pentru el, iar Gundhalinu îşi schimbă din nou direcţia, grăbit.

În timp ce urcau mai departe pe Stradă, Moon simţi cum starea de spirit a mulţimii o molipsea de un optimism ameţitor, bombardând-o cu conştiinţa absolută a faptului că se afla în sfârşit aici, acesta era oraşul, acesta era Carbuncle, un loc de o inimaginabilă încântare. Ajunsese la timp, ajunsese în timpul Schimbării, când probabilităţile nu mai funcţionau şi orice devenea posibil. Venise să-l găsească pe Sparks, să schimbe Schimbarea, şi aşa urma să facă.

Tot mai mult se descoperea conducându-l ea pe Gundhalinu, trăgându-l contra curentului de omenire, în timp ce simţurile şi rezistenţa lui slăbeau, iar ale ei sporeau Când îl auzi tuşind, întoarse capul, îi văzu faţa transpirată şi-şi aduse aminte că el renunţase la odihnă şi tratament

medical ca s-o ajute. Dar când încetini, bărbatul clătină din cap şi o grăbi iarăşi:

— Suntem aproape.

Ajunseră în sfârşit în Aleea Lămâiului. Moon găsi un magazin, încă era deschis şi-l întrebă pe vânzător despre Fate Ravenglass. Acesta îi privi surprins faţa, ea îşi strânse gulerul desfăcut al tunicii peste tatuaj.

— Fate locuieşte chiar alături, micuţă doamnă, – dar n-o s-o găsiţi acolo. Aleargă pentru măştile ei, prin tot oraşul. Reveniţi mâine, poate o să aveţi mai mult noroc.

Moon încuviinţă tăcută, dezamăgirea îi luase graiul. Gundhalinu se sprijini cu toată greutatea de zidul coşcovit al clădirii.

— Aveţi… aveţi ceva pentru tuse?

— Nu prea multe acum, ridică din umeri vânzătorul. O amuletă pentru sănătate.

Poliţistul mormăi dezgustat şi se îndreptă de spate.

— Haide, să-ntrebăm prin jurul tavernelor.

— Nu. Moon îi prinse braţul, oprindu-l. În primul rând trebuie să găsim un loc unde să dormim la noapte. Ne vom întoarce mâine aici.

El ezită.

— Eşti sigură?

Sibila aprobă din cap, minţind, dar ştiind că el nu mai putea continua să meargă prea mult timp şi ştiind că singură ar fi fost complet pierdută în oraş.

Găsiră în cele din urmă adăpost la fosta proprietăreasă, o femeie mămoasă, cu formele precum pernele, căreia i se făcu milă de el, după ce se convinse că nu era o stafie. Îi instală în fostele camere ale fiului ei.

— Ştiu că n-o să furaţi nimic, inspectore Gundhalinu!

Bărbatul se strâmbă, crispându-se, în timp ce uşa se închise, îngăduindu-le în sfârşit o clipă de intimitate.

— Nu pare să-i pese dacă te-am adus aici pentru scopuri imorale.

Moon. Îl privi inexpresivă.

— Ce înseamnă asta?

Zâmbetul lui deveni mai forţat.

— Presupun că nimic în acest oraş. O, zei, vreau să văd din nou cum curge, apa fierbinte! Vreau să simt din nou cum e să fii curat. Îi întoarse spatele şi intră în baie; după o clipă se auzi apa curgând.

Moon mâncă partea ce-i revenea din plăcinta pescărească pe care şi-o pregătiseră în tigaia de pe stradă, stând la fereastră, cu spatele întors spre schizofrenia conştientă de sine a camerei, o încăpere ca oricare alta din Iarnă, prinsă între Mare şi stele. Camerele se aflau la etajul al doilea, şi ea privi de sus Festivalul, văzând omenirea cum curge ca sângeie prin arterele oraşului. Atât de mulţi… erau atât de mulţi oameni.

Izolată de vitalitatea lui artificială, simţi cum rezistenţa i se sfărâmă iarăşi şi-şi pierdu încrederea că va găsi vreodată acea singură faţă printre miile de chipuri. Maşinăria sibilă o adusese în Carbuncle, dar ce aştepta acum de la ea? Aspundh nu fusese capabil să-i spună nimic despre felul în care acţiona ea, doar că reprezenta cel mai imprevizibil şi mai puţin înţeles dintre lucrurile prin care putea trece un sibil. Moon crezuse că o conducea maşinăria, dar acum după ce ajunsese în oraş nu mai exista nici o revelaţie orbitoare ca s-o ajute, fusese abandonată, uitată, lăsată să numere grăunţele de nisip ale unui ţărm nesfârşit? Cum îl va găsi pe Sparks fără ajutor?

Şi ce s-ar fi întâmplat dacă îl găsea? Ce devenise el, un ucigaş cu sânge rece, făcând treburile murdare ale Reginei Zăpezii, împărţind chiar patul cu aceasta? Ce i-ar fi spus dacă l-ar fi găsit, ce i-ar fi putut el spune? O respinsese deja de două ori, la Neith, şi pe ţărmul acela îngrozitor… cât de des trebuia oare să-i repete că ea nu mai era iubirea lui? Trecuse prin atâtea, doar ca să-l audă azvârlindu-i adevărul în faţă? Îşi ridică mâna la obraz. „De ce nu-l pot lăsa în pace? De ce nu pot accepta, acest lucru?” Scena de dedesupt se înceţoşă când ochii i se înnegură de lacrimi.

Perdeaua uşii băii se dădu în lături şi Guridhalinu reveni în cameră, curat şi proaspăt bărbierit, dar îmbrăcat tot în aceleaşi straie murdare. Se întinse cu un oftat pe canapea, de parcă spălatul îi storsese până şi ultima picătură de putere. Moon se închise şi ea în mica odăiţă de baie, ca să ascundă de el îndoielile despre care nu putea vorbi şi pe care nu le putea deghiza. Făcu un duş, apa fierbinte ii domoli tensiunile care o paralizaseră, dar nu-i putut îndepărta şi sentimentul de vinovăţie.

Reveni în cealaltă încăpere, purtând pe ea doar tunica, ştergându-şi părul şi ochii; aşteptându-se să-l găsească pe Gundhalinu deja adormit. El însă stătea în picioare la fereastră, uitându-se afară.

Moon i se alătură. Rămaseră unul lângă altul, fără să se atingă, într-o comuniune tăcută în faţa ochiurilor de geam romboidale; privind strada de dedesupt, ascultând zgomotele Festivalului care făceau să zornăie geamul.

Buzele fetei începu să tremure când privi iarăşi mulţimea.

— De ce-am venit aici? Ce m-a făcut să vin aici, când nu aveam nici un motiv?

Gundhalinu o privi şi se încruntă surprins.

— Ce voi face, chiar dac-o să-l găsesc? Deja l-am pierdut. Nu mă mai vrea. El are o Regină… (îşi apăsă palma pe gură) şi e gata să moară pentru ea.

— Poate că o vrea pe Arienrhod pentru că nu te are pe tine. Gundhalinu cercetă fâţa fetei cu o încordare stranie.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Ea e Regina.

— Dar nu va fi niciodată ca tine. Bărbatul îi atinse şovăielnic degetele. Şi poate de-asta, el nu mai vrea să trăiască.

Ea îi prinse mâna, şi-o apăsă pe obraz, o sărută.

— Tu mă faci… preţuită să mă simt, când purtată sunt în voie de vânt… când pierdută am fost, pentru atâta vreme.

Îşi simţi faţa arzându-i. Gundhalinu îşi eliberă mâna.

— Nu vorbi în Sandhi. Nu mai vreau să aud niciodată limba asta. Trase cu stângăcie de mânecile cămăşii

grosolane, acoperindu-şi cicatricile. Nu merit s-o aud. Purtat în voie de vânt… aşa sunt eu, nu tu. Spumă pe mare, praf în vânt, gunoi sub picioarele neamului meu…

— Opreşte-te! îi retează ea cuvintele încărcate de durere. Opreşte-te, opreşte-te! N-o să te las să crezi asta! Totul e o minciună. Tu eşti cel mai bun, cel mai blând, cel mai prietenos om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu te voi lăsa… să crezi… mai şopti în timp ce el se întoarse către ea, ochii lui întunecoşi o traseră înspre el, şi mâinile la fel, apăsând-o cu blândeţe…

Gundhalinu îşi aplecă încetişor capul şi aproape nu-i veni să creadă că buzele fetei se înălţară pentru a-i primi sărutul. Moon închise ochii, sărutându-l iarăşi cu o foame tremurătoare, simţind cum mâinile lui uimite încep s-o mângâie acum când ea răspunsese în sfârşit la întrebarea sa nerostită.

— Cum am ajuns eu în locul ăsta? murmură bărbatul. Oare e adevărat? Cum poţi tu…

— Nu ştiu. Nu ştiu, nu mă întreba. „Pentru că nu există nici un răspuns. Pentru că nu am nici un drept să te iubesc, niciodată n-am vrut… dar te iubesc”. BZ… asta poate fi tot ceea ce va fi între noi, mâine se poate sfârşi totul. „Pentru că-mi dai puterea să continui căutarea”.

— Ştiu. Sărăturile lui erau din ce în ce mai îndrăzneţe. Nu contează. Nu-ţi cer să te am pentru o veşnicie… lasă-mă doar să te iubesc acum…

— Starbuck! Arienrhod îi strigă numele, văzând că bărbatul nu-şi ridică privirea de pe masa de lucru.

În cele din urmă, înălţă încet capul, cu faţa ascunsă şi umbrită. Împinse deoparte sculele de contrabandă, piesa de echipament pe jumătate dezasamblată pe care o demonta bucăţică cu bucăţică, camera lui de lucru era ticsită de aparate stricate, iar unele chiar pretindea că le înţelege. Îndemânarea lui nativă în domeniul tehnic îi plăcuse reginei până acum. Însă după revenirea de la fatidica Vânătoare

finală, el se pierduse în acest searbăd univers maşinist, ascuzându-se de el însuşi şi de ea.

— Ce vrei? Vocea lui nu exprima nici curiozitate, nici ostilitate, iar faţa îi era complet lipsită de expresie.

Arienrhod încercă, să-şi înfrâneze iritarea, ştiind că doar răbdarea şi timpul îl vor scoate din gândurile lui negre, deprimante. Trecuseră totuşi săptămâni de când el încetase să se poarte ca un bărbat; de când încercase să facă dragoste cu ea, s-o atingă, sau chiar numai să-i zâmbească. Indignarea ei ardea mocnit şi nu avea chef să-i mai accepte proasta dispoziţie ursuză.

— Vreau să ştiu când îţi vei duce până la capăt sarcina pe care o ai ca Vânător.

— Sarcina mea? Se foi în scaunul rotativ, iar pleoapele i se ridicară brusc, ochii căutând un refugiu în sălbatica dezordinii electronice din jur. Mi-am dus-o până la capăt, spuse el, evaziv.

— N-ai terminat. Sursa aşteaptă apa vieţii. Sunt sigură că nu trebuie să-ţi mai aduc aminte că dacă nu şi-o primeşte, Iarna se va sfârşi… şi vieţile noastre odată cu ea.

— Şi jumătate din vară va muri… Vara se va sfârşi pentru vecie. Ochii lui verzi îi întâlniră iarăşi pe-ai ei, indiferenţi la suprafaţă.

— Aşa sper şi eu. Regina se strădui să treacă de bariere şi să pătrundă în mintea lui ostilă. Doar nu vrei să pretinzi că-i prima dată când ţi se întâmplă aşa ceva, nu?

— Nu, clătină el din cap, părul lui roşu atinse verigile lanţului de argint care unea umerii cămăşii. M-am gândit la asta în fiecare zi, şi ani avut nişte vise…

— Vise plăcute, zise ea ironic.

— Nu! (Regina îşi aminti de coşmarurile despre care el refuzase să-i vorbească). Adu-ţi pe altcineva să facă livrarea. Eu mi-am făcut datoria, sunt sătul de treburile murdare ale Iernii. Nu-i duc eu împuţitului ăla de extraplanetar mizerabil viaţa eternă ca să-mi distrugă poporul.

— Tu nu eşti Văratic! Iar acum plăteşti pentru viaţa ta şi a mea. Ariehrhod se sprijini de masă, întinzând mâna. Nu te poţi strecura înapoi într-o scoică de Văratic – te-ai lepădat de ea de mult timp. I-ai omorât pe mersii voştri sfinţi, ţi-ai părăsit iubita moartă lângă leşurile lor. Ţi-ai abandonat neamul şi zeiţa cu ani în urmă… pentru ceva mai bun! Adu-ţi aminte de asta! Eşti un extraplanetar acum… şi iubitul meu. Şi chiar dacă nu-ţi place, vei fi aşa până la moarte.

Starbuck se ridică în picioare, măturând cu braţul piesele zornăitoare de pe masă. Arienrhod făcu un pas îndărăt când îşi dădu seama că el de abia îşi reţinuse furia să n-o lovească.

— Atunci o să mor cât de curând se va putea. Îşi încleştă mâinile pe marginea mesei plecându-şi capul. Şi o să termin ce-am început.

— Sparks…

Numele lui se înălţă din ungherul cel mai adânc al inimii ei, acolo unde o atinsese puţin durerea fierbinte a suferinţei sale. El nu răspunse. Nu-l mai putea ajunge; îi interzisese accesul la mintea sa.

— Starbuck!

Suferinţa lui deveni a ei însăşi, iar durerea i se transformă în mânie. El ridică acum ochii, cu faţa fermă şi încordată. Nu mai exista nimic din Sparks în acea privire, doar stafia pierdutei Moon, celălalt eu dispărut al Reginei. Moon, care murise din vina lui, şi care purtase cu ea în mormânt dragostea lui pentru ele amândouă. Arienrhod simţi cum realitatea bărbatului, învăluită de stafia lui Moon, devine focarul luptei eşecului, eşecului. Cuvântul lăsa o dâră de fum în mintea ei.

— Vei livra apa vieţii, şi vreau s-o faci cât mai repede. Regina ta îţi porunceşte!

Gura lui se subţie. Era pentru prima dată când ea îi poruncea; prima dată când el o silea să procedeze astfel.

— Şi dacă refuz?

— Atunci te voi preda extraplanetarilor. Refuzând să-l lase s-o înfrunte, ea trase de hăţurile conducerii. Şi-ţi vei petrece restul vieţii într-un lagăr, dorindu-ţi să fi murit la Schimbare.

Starbuck rămase cu gura căscată. Ochii lui ii cercetară faţa precum mâinile unui orb, până când în cele din urmă înţelese că ea vorbise serios. Îşi înclină capul a supunere, neajutorat sub povara duşmăniei de sine.

Femeia ştiu atunci că-l putea determina să facă orice… şi că-l pierduse pentru totdeauna câştigând această victorie.

Moon se trezi brusc în îmbrăţişarea caldă a unor braţe „Sparkie, am avut aşa un vis ciudat…” Deschise ochii şi tresări văzând odaia neaşteptată. Amintindu-şi, privi alături şi găsi un braţ cald, cu pistrui roz pe pielea închisă la culoare, strecurat sub mâna ei. Doar pentru o clipă o încercă durerea, dar apoi zâmbi fără urmă de ruşine sau regret, împletindu-şi degetele cu ale bărbatului. Se întoarse grijulie pe sofaua îngustă ca să studieze faţa adormită a lui BZ, aducându-şi aminte cum o veghease el în zorii tăcuţi. Aducându-şi aminte de poemele inimii lui, pe care le şoptise pentru urechile ei mirate, când i se dăruise în sfârşit, „steaua mea, pasăre albă, grădină cu flori sălbatice…”, până ce ea strigase cuvintele pe care nu avea nici un drept să le rostească, dar nici puterea de a le nega, „te iubesc, te iubesc…”

Îl mângâie pe obraz, dar el nu se trezi, îşi rezemă capul pe umărul lui. Aici în această cameră, în acest spaţiu aparte de vieţile lor separate, împărţiseră iubirea şi-şi dăruiseră unul altuia ceva la fel de preţios – o afirmare a propriilor valori.

Sunetele Festivalului continuau să ajungă până la ea, difuze, totuşi neschimbate; nici intensitatea luminii ce se revărsa prin fereastră nu se modificase. („N-am făcut niciodată dragoste pe lumină”, murmurase el. „Suntem atât de frumoşi… De ce oare mă ruşinam?”) Moon nu ştia dacă era noapte sau zi, ori de cât timp dormeau. Îşi simţea corpul leneş şi lipsit de chef, ceea ce însemna că nu trecuse

prea mult timp. Nu-şi putea însă permite să doarmă mai mult. BZ era cufundat într-un somn de moarte şi ea se strecură cât putu de încet de sub braţul lui, fără să încerce să-l trezească, sigură că-şi putea găsi calea către fabricanta de măşti. Se îmbrăcă şi se furişă pe uşă afară.

Mulţimile păreau la fel de vibrante, la fel de nesfârşite, de parcă un grup de cheflii se contopea imperceptibil cu următorul, într-un cerc nesfârşit. Se ţinu aproape de zidurile clădirilor, croindu-şi cu greu calea prin vârtejurile de omenire din jurul dughenelor şi cafenelelor. Şterpeli o bucată de friptură condimentată de pe o tarabă pe lângă care trecu şi o înghiţi pe nerăsuflate cu mintea scânteindu-i de feedbackul energiei absolute ce-i pătrundea prin fiecare latură a trupului.

— Intră în sfârşii în Aleea Lămâiului, unde curgerea mulţimii încetinea şi devenea mai puţin profunda. Îşi găsi drumul către botanerie, apoi mai trecu de un magazin până ajunse la prăvălia fabricantei de măşti. Uşa dublă verde-gălbuie era încuiată; bătu cu pumnul în ea, purtând în loviturile acelea toată zădărnicia pe care o simţea, şi toată graba.

— Deschideţi! Deschideţi! Vă rog!

Partea superioară a uşii se deschise, prinzând-o în mijlocul strigătului, termină cu un icnet de uşurare. O femeie de vârstă mijlocie, cu părul întunecat la culoare atârnând greu pe umeri, privi la ea, prin ea, cu ochi înroşiţi de somn… cu ochi care n-o vedeau…

— Cine e? întrebă femeia obosită, puţin iritată.

— Sunteţi… sunteţi Fate Ravenglass, fabricanta de măşti?

— Da, se frecă pe faţă femeia. Dar toate măştile s-au terminat. Va trebui să le cauţi prin vitrine. În tot oraşul sunt depozite şi magazine pline de ele.

— Nu, nu vreau o mască. Vreau să întreb de… Sparks. Sparks Dawntreader.

— Sparks? Reacţia pe care o aşteptase, pentru care se rugase, umplu faţa femeii. Deschise partea de jos a uşii.

Atunci intră! Haide.

Moon intră în magazin, clipind în lumina slabă. Când ochii se obişnuiră cu întunericul, văzu cutiile şi coşurile îngrămădite între cei patru pereţi ale camerei, cupoane de pânză, tipare de feţe, pene, verigi, mărgele. Piciorul îi alunecă pe-a mărgea când încercă să mai înainteze un pic, o culese cu grijă şi o ţinu în palmă. Pereţii încăperii erau goi acum, dar semănau cu blana ţepoasă a unui animal din cauza cârligelor unde, până doar cu două-trei zile în urmă, atârnaseră probabil, aidoma unor flori rare, sute de măşti… Un singur perete era gol. Pe el atârna doar o mască şi sibila rămase privind-o cu ochii mari, ţintuită locului de imaginea pâlpâitoare a unei zile de vară, curcubee de ceaţă reflectându-se în iazuri multicolore, un covor de muşchi catifelat de culoarea smaraldului şi mătasea verde-aurie a ierbii proaspete răsărind pe coastele dealurilor; nenumărate flori sălbatice, înmiresmate cu viaţă, fragi şi aripi de păsări împestriţate cu umbre; iar între toate acestea o faţă de o inocenţă radioasă cuprinsă de uimire, încoronată cu razele sorilor gemeni.

— Asta e… Regina Verii? şopti ea, plină de uimire şi înfiorare.

— Aceasta e masca ei. Cine va fi ea rămâne deocamdată o taină cunoscută doar zeilor.

— Doar Doamnei, zise Moon, fără să se gândească.

— Da, bineînţeles. Fabricanta de măşti zâmbi puţin tristă, faţa îşi dădu seama de toate lucrurile pe care masca aceea le seminifica pentru un Iernatic, precum şi de faptul că niciunul din ele nu se asemăna cu cele care o emoţionau pe ea.

— Aţi făcut-o atât de frumoasă… deşi ea vine să vă ia viaţa…

— Mulţumesc. Femeia zâmbi din nou, acum cu mândrie. Dar ăsta-i preţul pe care-l plăteşte orice artistă ca mine – să piardă o parte din ea însăşi de fiecare dată când creează ceva despre care speră că-i va dăinui. Şi poate că dacă o fac

să arate frumoasă şi bună, Regina Verii va desăvârşi profeţia, şi va fi toate aceste lucruri pentru noi.

— Aşa va face, murmură Moon. „Dar ea nu te va înţelege – cum va putea să fie cum vrei tu?”

— Spune-mi acum fată Văratică – Moon privi de jur împrejur pe jumătate surprinsă – de ce ai venit să întrebi despre Sparks Dawntreader?

— Sunt verişoara lui, Moon Dawntreader.

— Moon! se încruntă fabricanta de măşti. Aşteaptă aşteaptă, doar o clipă! Păşi cu siguranţă într-o altă încăpere şi se întoarse imediat purtând pe frunte o bandă ciudata. El mi-a spus multe despre tine, despre voi doi Vino mai lângă uşă, unde te pot vedea mai bine cu „cel de-al treilea ochi” al meu.

Moon făcu precum i se spusese. Femeia o ţinu cu faţa întoarsă către lumină, încordându-se treptat.

— Sparks spunea că semeni cu ea… cu ea…

— Cu cine? îşi sili Moon cuvintele printre buzele ţepene.

— Cu Arienrhod, cu Regina Zăpezii. Dar te-am văzut într-un alt timp, într-un alt loc, undeva…

Îşi înălţă mâna ca să-i pipăie trăsăturile cu vârfurile sensibile ale degetelor, abţinându-se să pună altă întrebare. O duse apoi în mijlocul camerei la o masă rotundă picurată de clei şi înconjurată de scaune, de fapt singurele mobile din încăpere.

— Unde te-am văzut eu, Moon?

Pe tăblia mesei apăru de nicăieri o pisică mare, cenuşie, care veni să-i miroasă întrebătoare mâinile sibilei. Fata o scărpină sub bărbie cu un gest absent.

— Eu… eu nu cred că m-aţi mai văzut. Se aşează, urmând exemplul lui Fate, îşi descleştă pumnii şi lăsă mărgică roşie pe masă.

Fate îşi trase brusc răsuflarea.

— Da! Eşti sibilă!

— Nu…, se împotrivi Moon ducând palmele la gât.

— Vărul tău mi-a spus, nu-ţi fie teamă. Fate clătină din cap, liniştind-o. Secretul tău este în siguranţă Iar asta înseamnă că pot avea încredere în tine.

Îşi trase în jos gulerul rulat pe gât al cămăşii de noapte, expunându-şi pielea.

Moon simţi cum i se taie răsuflarea.

— Sunteţi sibilă, aici? Dar cum? Cum de îndrăzniţi? Îşi aduse aminte de Danaquil Lu şi de cicatricile pe care el le purta ca pe un avertisment.

— Am o… clientelă foarte selectă. Fate îşi întoarse Jupul în cealaltă parte. Poate că e o dovadă de egoism din partea mea, poate că nu fac tot ce pot cu darul pe care-l am, dar… cumva, simt că există o nevoie ca eu să mă aflu aici. Măcar ca o. supapă de siguranţă, dacă nu ca altceva.

Mâinile ei descoperiră pe tăblia mesei o pană rătăcită. O luă şi-o plimbă încet printre degete. Pisica se uita după ea, cu urechile ciulite, fremătând.

— Vezi tu, eu am idei ciudate în legătură cu sibilii. Poate că sunt absurde, dar… Umerii i se contractară.

Fata se aplecă înspre ea.

— Vreţi să spuneţi, vă gândiţi că ar putea exista sibili şi pe alte planete în afară de asta?

Pana căzu fluturând pe masă, iar pisica se năpusti cu ghearele asupra ei.

— Da! O, da, pe toţi zeii, ai simţit şi tu aşa ceva? Fate întinse o mână în căutarea liniştirii.

— I-am văzut. Moon îi atinse mâna. Am întâlnit un sibil pe o altă planetă. Pretutindeni există sibili, ca părţi ale unei reţele informaţionale lăsată de Vechiul Imperiu pentru a ne fi acum de ajutor. Hegemonia ne minte!

— M-am gândit eu la asta… ştiam că există ceva mai mult! Da, totul are într-adevăr un sens. Zâmbetul ei era ca o lumânare aprinsă în întuneric. Atunci, acolo te-am văzut eu? Pe o altă lume? întrebând de el…

— Am întrebat despre el! De asta m-am întors. Deci dumneavoastră sunteţi aceea care mi-aţi spus despre el…

„Că s-a îndrăgostit de altcineva”. Că încă nu s-a sfârşit totul, că are nevoie de mine. Îşi ridică vocea ca să-i înăbuşe îndoielile. Dar cum de ştiţi asta? Ne putem aduce aminte ce spunem şi ce vedem? Eu n-am fost niciodată chemată până acum.

— Da, îţi poţi aminti. Cu claritate. Fate zâmbi la rememorarea unei imagini clare. Mi se întâmplă destul de des şi de aceea simt că sunt necesară aici. Aş putea fi singurul răspuns care există la întrebările despre Carbuncle. Aşa am început să suspectez că în legătură cu noi existau mai multe decât ar pretinde oricine că ştie. Cum putea Hegemonia să nu ştie că ce făceam noi era real?

— Sunt multe lucruri despre care ei spun minciuni. „Mersii… ăsta să fie adevăratul motiv pentru care nu ne vor în Carbuncle., astfel ca nimeni să nu poate dovedi că au minţit în legătură cu mersii? Şi despre câte altele au mai minţit?” Dar noi putem schimba aceste lucruri, acum că ştim adevărul. Când vor pleca extraplanetarii…

— Atunci vor domni Văraticii şi ei nu vor asculta.

— EU am ascultat. Moon 'simţi cum privirea insistentă îi e atrasă de masca de pe perete. „Oare ei ar asculta de o Regină sibilă? O emoţie îi trecu precum o furnicătură de-a lungul nervilor, de la şira spinării până în vârfurile degetelor. Fate, în timpul Transferului aţi spus… aţi spus că aş putea să fiu Regina. Ce însemna asta?

— Au trecut ani de atunci… Fate îşi apăsă o mână peste senzorul optic. Presupun că am vrut să spun că arătai la fel ca Arienrhod. Îşi luă mâna şi se uită la masca de pe perete. Dar… poate că nu. Te-am chemat înapoi… mi-amintesc senzaţia… Trebuia s-o fac. N-am înţeles de ce. Cine poate spune dacă vei câştiga întrecerea cu ceilalţi în ziua alegerii? Ai putea să fi aleasă Regină.

— Cât mai e până la momentul alegerii?

— Alegerea este în ziua care precede Noaptea Măştii: poimâine.

Moon îşi împleti degetele care o furnicau, închizând circuitul şi simţi prin ea curentul unui val de înspăimântătoare siguranţă. Acesta e motivul. De aceea am venit. Pentru a face o adevărată Schimbare, pentru a deschide cercul…" Privi fix masca Reginei Verii, incapabilă să se uite în altă parte, în timp ce posibilităţile luau foc în ochii ei.

„Dar asta nu-l va salva pe Sparks". Focul revelaţiei se înecă în apele reci ale adevărului. Nu va exista nici o renaştere fără moarte, ea n-ar fi avut nici o putere până nu murea Regina Zăpezii…

— Dar de-aceea am venit eu! Scutură mânioasă din cap; ascultând-o, chipul lui Fate deveni întrebător. Am venit să-l găsesc pe Sparks, să-l salvez dacă pot. Dacă mai are nevoie de mine, dacă mă vrea… Se opri cu vocea tremurându-i.

— Ştii… ce-a devenit el?

— Da, Ştiu. Ştiu totul. Simţi cum cuvântul îi umple gura de fiere: Starbuck.

Fate dădu aprobator din cap, iar, chipul i se posomorî. Trase pisica în poală.

— El nu mai e băiatul pe care-l cunoşteai. Deşi nici tu nu mai eşti fata pe care a lăsat-o în Vară. Şi are nevoie de tine, Moon, are nevoie cu disperare, întotdeauna a avut, altfel nu s-ar fi îndreptat niciodată către. Arienrhod. Găseşte-l şi salvează-l dacă poţi. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

— Şi pentru mine, Moon zgâlţâi masa. Dar nu ştiu cum să-l găsesc. De-asta am venit la dumneavoastră. Mă puteţi ajuta, îl puteţi aduce aici? Abia dacă mai este timp. „Astăzi şi încă două zile până la moartea lui… trei zile să scotocesc un oraş întreg".

— Ştiu. Fate lăsă privirea în pământ. El, însă, vine aici după toanele lui, nu dup-ale mele. Şi nu ştiu… Aşteaptă! Căutând, găsi mărgeaua roşie şi o luă în mână. Există altcineva care-l vede mai des decât minei. Numele ei este Tor Starhiker şi conduce cazinoul numit „Iadul Persefonei".

Ea însăşi îşi spune Persefona, întreabă de ea. Eşti singură aici?

— Nu, zâmbi Moon. Am pe cineva. Îşi dădu seama că lipsise de lângă el mai mult decât intenţionase. Trebuie să mă întorc şi să-i spun şi lui ce-am aflat. Se ridică în picioare, şovăind. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat. Şi vă mulţumesc că aţi fost prietena lui Sparks cât timp eu n-am putut să fiu, în sinea ei tânji după momentul când avea să întrebe totul despre ceea ce se petrecuse între ei în răstimpul acestui lung; scurt decalaj de ani. Fie ca Doamna să zâmbească deasupra ta, adăugă ea sfios.

— Fie ca Ea să zâmbească deasupra noastră a tuturor. Dar în special deasupra ta acum, surâse Fate.

Pentru ultima oară Moon privi masca Reginei Verii, apoi ieşi pe uşă.

Ajunse în sfârşit la pensiunea unde-l lăsase pe BZ şi năvăli înăuntru, fără suflare, dar plină de bună dispoziţie şi uşurare sufletească.

— Moon!

Bărbatul stătea în picioare pe holul îngust, cu partea din spate a cămăşii zdrenţuite vârâtă în pantaloni doar pe jumătate. Proprietăreasa se afla alături de el, dominând prin prezenţă statura lui costelivă, oficială, aflată la jumătatea unui gest de negare manifestat printr-o ridicare din umerii. Gundhalinu ţâşni pe lângă ea, alergă s-o prindă pe Moon în braţe, şi o ridică de pe podea.

— O, zei! Unde naiba ai fost? Am crezut…

— Am fost la magazinul fabricantei de măşti. Râse surprinsă când el o aşează iarăşi pe pământ. Stai, nu trebuia…

— La magazinul fabricantei de măşti? Singură? De ce? Îşi încruntă sprâncenele dezaprobator, dar ea văzu doar grija în gestul lui.

— Ştiam drumul. Tu aveai nevoie de odihnă. Zâmbi până când începu şi el să surâdă. Am găsit-o. Şi BZ, n-o să-ţi vină să crezi chestia asta…

Se întrerupse, amintindu-şi că proprietăreasa rămăsese în spatele lui, ascultând cu atenţie, BZ îi aruncă o privire peste umăr, tuşind semnificativ.

— Bine, bine, Inspectore. Femeia îşi ridică mâinile într-un gest amabil de renunţare. Pricep aluzia. Încetini puţin când trecu către uşa apartamentului ei. L-ai speriat. Îi făcu făţiş cu ochiul lui Moon. Păstrează-l aşa, îngrijorat, şi n-o să plece fără tine de pe planetă, copilă!

Deschise uşa şi păşi înăuntru, apoi închise uşa în spatele ei.

BZ ridică ochii spre tavan, ferindu-şi ochii de stânjeneala lui Moon şi ascunzând-o pe-a lui. Se mutară în capătul opus al coridorului.

— Acum spune-mi. Ai găsit-o?

— Da! Şi… BZ, când KR Aspundh a intrat în Transfer, ea a fost cea care mi-a zis să mă-ntorc aici.

El nu pricepu chiar imediat.

— E sibilă? Aici?

Moon încuviinţă din cap, nesesizând nuanţele de stupoare din vocea lui.

— Singura, pentru întreaga galaxie…

— Ce i-ai zis? izbucni el pe neaşteptate furios.

De data asta ea înţelese, vechiul resentiment şi mai proaspăta dezamăgire îi întunecară ochii. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el.

— I-am spus că vreau să-l găsesc, pe Sparks. „Şi asta-i tot ceea ce ai dreptulsă ştii”.

— N-am vrut să spun asta. Bărbatul îşi înăbuşi tusea, înfrânându-şi accesul de mânie. Eu… mi-a fost teamă că m-ai părăsit, murmură el ruşinat şi jenat, fără măcar să-mi fi spus la revedere.

Deşi îşi dădea seama că era conştient că nu spusese tot adevărul, fata îi acceptă explicaţia fiindcă ştia că aşa ar fi dorit el.

— BZ, eu nu ţi-aş fi… nu, nu ţie. Nu ţie.

Îi prinse mâinile cu un gest de promisiune, şi-l sărută uşor mâhnită.

Gundhalinu îi dădu drumul cu părere de rău, brusc preocupat de îmbrăcămintea sa dezordonată.

— Deci ce-ai descoperit? Ea l-a văzut?

— Nu ştie cum se poate ajunge la el. (Bărbatul înălţă capul). Dar mi-a zis de cineva care ar putea să ştie, numele ei este… Persefone,conduce un cazinou.

Crezu că era dezamăgit, totuşi BZ dădu aprobator din cap.

— E-n ordine. Cunosc localul. În partea de sus a oraşului, unul dintre cele mai mari. O să-ncercăm şi-acolo. Aruncă o privire către scara ca de păianjen ce se răsucea în spirală către camera care fusese a lor pentru o noapte. Lasă-mă doar… să-mi iau haina.

— Bună… salut, drăguţule… bun venit la tripou, mare risipitor ce eşti…

Tor se sprijinea apatică de un stâlp, salutând gloata fără chip care se revărsa într-o monotonie lipsită de suflet prin zidul de oglinzi sunătoare. Îşi muşcă buzele ca să-şi oprească un căscat, cu gura încreţită de sforţare, încercând să-şi păstreze machiajul intact. De abia deschiseseră după o pauză de câteva ore pentru odihnă şi refacere, şi nu aveau să mai închidă până după terminarea nopţii măştilor şi venirea zilei schimbării. Inhalase energizante până când fusese gata să facă un şoc şi ochii cu flori pictate pe pleoape fuseseră gata să i se afunde în craniu. Precum cinev pregătindu-se, lipsit de entuziasm, să în-ceapă o viaţă de ascet, mulţimea participantă la Festival era nesătulă în toate privinţele iar Sursa dorea s-o stoarcă până la ultima picătură.

Şi indiferent ce voia Sursa, ea era gata să-i ofere. Cu degetul lui deformat, atotputernic, atinsese muntele de formulare birocratice şi-l topise într-o câmpie lipsită de obstacole, îi dăduse binecuvântarea pentru căsătoria cu Oyarzabal, pentru evadarea ei de pe această lume înainte ca extraplanetarii să trântească cu zgomot capacul sicriului

Iernii şi să-l bată bine în cuie. Peste doar câteva ore interminabil de lungi, cazinoul urma să se închidă pentru totdeauna, cel puţin din punctul ei de vedere. O străfulgeră gândul suprinzător că avea să-i fie dor de acest loc. Localul fusese însă plin cu oameni care trăiau, oameni cărora nu le era teamă să-şi asume riscuri, oameni de pe o mulţime de planete atât de diverse încât ea abia începea să le înţeleagă, locuri unde voia şi ea să ajungă, şi avea să ajungă, mulţumită lui Oyarzabal şi Sursei.

Trecu printr-un scurt moment de îndoială la gândul că va fi într-adevăr soţia lui Oyarzabal. Căsătoria legală a extraplanetarilor părea să fie la fel de grea şi neplăcută ca şi un lanţ legat de picioare. Să fie veşnic înlănţuită de Oyarzabal… ale cărui pofte se îndreptau spre Persefone, nu spre Tor Starhiker. Oare va trebui să poarte veşnic peruca blestemată, şi scoica falsă, pictată, până ce vor deveni o a doua realitate pentru ea? „Of, la naiba eu toate!” Dacă nu-l va mai suporta pe Oyarzabal se va putea rătăci de el destul de repede: lanţurile sunt făcute ca să fie sfărâmate…

— Arăţi ca un adevărat câştigător… salutare… Se opri în mijlocul saluturilor rostite monoton; cu gura căscată. Maiestatea Voastră?

Fata cu cosiţe albe îmbrăcată într-o tunică nomadă o privi confuză, iar privirea fu deajuns ca s-o convingă că se înşelase. Continua însă să şadă pironită în faţa ei, nepăsătoare la mulţimea ce se împingea în toate părţile ca un vârtej.

— Tu eşti Persefone?

Ea zâmbi vulgar.

— Doar o imitaţie ieftină, puştoaica Dar pe toţi zei! tu eşti o copie foarte preţioasă a Reginei.

— Eu… ăă… Necunoscuta nu păru foarte flatată de comparaţie. Fate* m-a trimis.

— --

* Fate – soartă, destin, ursită

— --

Tor râse nervos.

— Zei, sper că nu… A! Vrei să spui Fate Ravenglass?

Fata încuviinţă din cap.

— Numele meu este Moon Dawntreader. Ea mi-a zis că-l cunoşti pe vărul meu, Sparks.

— Sparks! Mda, sigur că-l cunosc. Simţi o inexplicabilă relaxare când se desprinse de stâlpul de care se sprijinise. „Pe toţi draeji din iad, am luat-o prea tare În seara asta”. Vino, fetiţo, haide să ieşim din înghesuială.

Pentru prima oară îşi dădu seama că fata nu era singură, o sperietoare Kharemoughi şedea în spatele ei ea o umbră, purtând o jachetă de Albastru cu grade de Inspector. Inimai îi sări în gât, din nou fără nici un rost, înainte să vadă că poliţistul era îmbrăcat perfect neregulamentar şi înainte să vadă petele de pe pieptul hainei. Petele arătau a fi de sânge uscat. Posibilitatea nu o linişti deloc. „Nu pune întrebări; numai să nu pui întrebări”. Le arătă direcţia şi-i conduse prin cazinou. Moon se holba în jur, ca o provincială venită pentru prima dată la oraş, zgâindu-se, efectele jocurilor plutind prin văzduh, la variaţiile uluitoare de îmbrăcăminte şi de comportament care le însoţeau, la ansamblul zgomotos, distrugător de minţi, al unui iad al jocurilor simţit prin filtrul unui suflet neprihănit. Prin muzica vibrantă Tor îi auzi ţipătul:

— Ia uite cum arătăm!

Treceau prin revărsarea unei Porţi Negre holografice, înconjuraţi de epave cuprinse de flăcări.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva pe Kharemough, nici măcar în Piaţa Hoţilor!

Tor o examină cu surprindere iar Albastrul spuse cu patimă:

— Şi nici n-ai să mai vezi vreodată!

Clătinând din cap, Tor îi conduse prin cazinou până, la coridorul slab luminat, cu tapiserii fine ca de borangic, pe unde prostituatele îşi pofteau clienţii, locul cel mai tăcut şi retras la care se putuse gândi în grabă. Căutând zadarnic o

cameră neocupată, văzu că Herne nu ieşise încă din bârlog ca să plece la slujba lui de la bar. Îi ciocăni la uşă:

— Hei, frumosule, te-aşteaptă admiratorii! Hai să mergem!

Uşa se deschise. Faţa cândva arătoasă a lui Herne o privi cu duşmănie şi cu un dezgust nediferenţiat.

— De ce nu-ţi iei un… Privirea i se opri asupra lui Moon; expresia i se schimbă, o dată şi încă o dată. Zeii mei! Ultima transformare îi aduse mânia pură pe chip. Ce faci aici? Căţea ce eşti, căţea blestemată care loveşti pe la spate! Ştiam eu c-o să vii într-o bună zi nu-ţi puteai savura bucuria de a mă fi distrus fără să vezi tu însăţi ce mi-ai făcut…

— Herne! Tor îl opri înainte de a se fi repezit la fată. Ce dracu-i cu tine, ai început s-o iei razna? Ea este o străină!

— Crezi că n-o mai recunosc pe Arienrhod când o văd? O cunosc pe Regina Zăpezii a ta, m-am culcat cu ea ani de zile! Nu-i aşa, târfă albă ce eşti?

— Eu nu sunt Regina, zise Moon abia perceptibil.

— Herne, nu-i ea! Tor îl împiedică înainte de a se putea năpusti din nou. Taci şi foloseşte-ţi ochii ăia injectaţi, ticălosule! E doar o Văratică, a venit aici ca să-l caute pe vărul ei. N-ai văzut-o niciodată până acum şi pariez pe viaţa mea că nici pe Regină n-ai văzut-o niciodată, ca să nu mai zic de chestia aia cu culcatul. Are ea gusturi mai bune.

— Ce ştii tu despre asta? pufni bărbatul. Nu ştii mai nimic despre ea, sau despre mine! Îşi îndreptă spinarea, îşi netezi cutele tunicii ţipătoare şi se strădui să-şi menţină echilibrul cu demnitate. Eu am fost Starbuck…

pină când ea m-a trădat pentru slăbănogul acela, Dawntreader!

— Dawntreader! Tor privi către Herne cu gura căscată. Asta n-o mai cred!

Speculantul ăla mizer… oare o jecmănise de informaţii cinci ani de zile pentru a rămâne în graţiile Reginei Zăpezii? Era posibil aşa ceva? Era posibil ca Herne să spună adevărul despre el însuşi, Dawntreader o folosisepe

ea doar ca să-l manipuleze pe Herne? Se frecă pe faţă, mişcându-şi o paietă şi întinzând lujerii pictaţi pe obraz.

— Sparks Dawntreader este vărul meu, vorbi Moon, ignorând privirea cercetătoare şi fioroasă a lui Herne. Ştiu ca el a devenit Starbuck. Vreau să-l găsesc înainte de a fi prea târziu.

— Vărul tău? Bărbatul se încruntă, ignorând restul cuvintelor. Mdaa… parcă era ceva în legătură cu tine, ai dispărut… Se scărpină, de parcă astfel şi-ar fi putut dezlega amintirile. Drogurile pe care le folosea împotriva pliciseln şi durerii îi înmuiaseră creierul. Iar tu eşti exact ca ea, adăugă, şi în ochi îi înotau demoni flămânzi. Exact ca ea!

— Îţi pierzi vremea cu mincinosul ăsta îmbibat de droguri, interveni enervat renegatul Albastru. Nu-i să-nătos la minte. Nici un Kharemoughi de origine umilă n-are atât talent ca să devină Starbuck.

Herne păru să-l observe pentru prima oară, se uită fix la el în timp ce un rânjet dezgustător i se lăţea pe faţă.

— Mi-amintesc de ziua în care te-am învăţat cum să îngenunchezi în fâţa superiorilor la curtea Reginei, Albastrule. Poliţistul tresări la auzul recunoaşterii. Atunci erai prea bun pentru ea, pentru mine, nu-i aşa, Gundhalinu-mekru? Uită-te la tine acum! Flutură o mână înspre straiele ferfeniţise ale Albastrului. Probabil că te-ai târât pe burtă, mekritto. Nu eşti bun să-mi adresezi vreun cuvânt!

Albastrul se strădui să-şi reţină vorbele, dar ele porniră fără voie.

— Încă-s sunt un bărbat mai bun decât vei fi tu vreodată, gunoi ticălos ce eşti!

— Tu eşti totuşi un prost mai mare. Mulţumesc zeilor pentru asta! Herne scuipă, exact când uşa de alături de pe coridor se deschise.

— Hei, fii atent! Prostituata îşi conduse iute pe lângă ei clientul ofensat aruncând priviri duşmănoase

— Deci, ai de gând să te duci la muncă sau nu? Tor îşi puse mâinile în şolduri şi le simţi alunecând pe pânza mătăsoasă

a veşmântului strâns pe trup, adăugându-şi propria uitătură nimicitoare.

— Nu. Nu până când n-aud mai multe despre chestia asta. Arătă cu capul spre Moon. De ce sosia lui Arienrhod a venit să-l caute pe iubitul lui Arienrhod?

Se retrase greoi în camera lui, schiţând o încercare de invitaţie graţioasă. Tor îl urmă împreună cu ceilalţi.

Ea nu-i văzuse niciodată odaia şi avea sentimentul că încă nici acum n-o vedea. Înăuntru se aflau un pat şi un dulap, ca şi în celelalte încăperi de pe coridor, şi asta era tot. Câteva haine murdare azvârlite într-un colţ, nimic altceva în plus. Nici tablouri, nici cărţi său benzi, nici radio sau televizor tridimensional. Era o cameră pentru o singură noapte, mai rău, o celulă de închisoare. Herne se prăbuşi pe pat. Nimeni nu schiţă vreo mişcare să i se alăture, deşi încercau să n-o facă, Moon şi Gundhalinu se uitau la picioarele lui ferecate în oţel.

— Deci, drăguţă verişoară, ce treabă mai ai tu cu Sparks Dawntreader după atâta vreme?

— Noi suntem făgăduiţi unul altuia, replică Moon insinuării din ochii lui. Îl iubesc. Nu vreau să moară.

Herne izbucni în râs.

— Oh, daa! Arienrhod a considerat legămintele lui de credinţă o adevărată provocare,trebuie să fii mândră. Dar în cele din urmă, ea capătă întotdeauna ce doreşte. Tu cum te descurci?

Moon înţepeni, cu mâinile strânse de centură.

— Îmi voi urma calea, dar înainte de toate trebuia să-l găsesc. Fate spunea că poate tu ştii cum.,. Se răsuci înspre Tor.

Aceasta ridică din umeri, în semn de scuză.

— Tocmai l-ai pierdut, a fost aici s-o vadă pe Sursă. „Şi m-am întrebat de ce oare. De ce-ar veni Starbuck aici? De ce-ar veni Regina…?”

— Urzeala ei devine tot mai complicată, rânji Herne enigmatic.

„Iar el ştia că Sparks e Starbuck…” Tor se încruntă în adâncul gândurilor sale, scrutându-l din nou pe Herne. „Ce altceva mai ştie oare şi nu mi-a spus niciodată?”

— Ce vrei să zici cu asta, că tocmai l-am pierdut?

Ea reveni cu privirea pe chipul frustrat al lui Moon.

— Cam cu o oră în urmă, a venit cu un mesaj de la palat.

— Şi a plecat din nou cu câţiva Albaştri pe urme, adăugă Herne eu îngâmfare.

— De ce? îşi ridică Tor sprâncenele pudrate cu argint.

— Comandanta, zise Gundhalinu. Probabil că l-a pus sub urmărire, acum când ştie cine e.

— Ce s-a întâmplat cu el? Degetele sibilei răsuciră pielea pictată a centurii. L-au prins?

Herne mârâi amuzat.

Ha! Labagiii ăia nici măcar o răceală nu pot să prindă. Privi către Gundhalinu. S-a pierdut în mulţime. Dar dacă-i băiat deştept, o să rămână la palat unde, de-acum până la Schimbare, o să-l protejeze Arienrhod.

— Nu poate! El nu poate să facă asta… Lua-o-ar dracu! ţipă Moon.

Tor văzu cum Albastrul încercă s-o mângâie pe fată, văzu cum aceasta îi scutură braţul şi mai văzu privirea de pe faţa poliţistului. Herne observă şi el toate astea şi zâmbi. Tor spuse sceptică:

— Ascultă, puştoaico, în primul rând dacă îi erai aşa de devotată de ce ţi-au trebuit cinci ani ca să ajungi în preajma lui?

— N-au fost ani, ci doar luni! Moon închise ochii. De ce n-ar putea să fie invers? De ce se complică lucrurile tot mai mult?

— Pentru că te apropii de Arienrhod, murmură Herne, şi ea are viteza luminii.

— Cu cinci ani în urmă, Moon, a fost răpită de contrabandişti extraplanetari, interveni arţăgos Gundhalinu. Ea de abia s-a întors. A fost aproape de moarte

încercând să ajungă în Carbuncle ca să-l găsească. Reprezintă un devotament destul de mare pentru tine?

Tor se strâmbă uşor, îmblânzindu-se fără voie.

— Pentru tine pare să fie destul de mare extraplanetarule. „Tu, sărmane, care sângerezi bolnav de dragoste”. Şi destul de mare pentru Fate. Dar acum, dacă vrea să-l găsească trebuie să meargă la palat.

— Nu poate, zise Gundhalinu.

— De ce nu? îl privi Moon. Mă pot strecura în palat ca să-l găsesc. Dacă aşa trebuie, aşa voi face. Ochii ei deveniră întunecaţi şi pierduţi, de parcă suferea un spasm cerebral, când se limpeziră iarăşi, hotărârea strălucea în ei. E-n ordine… mă voi duce acolo! Trebuie să mă duc. Nu mi-e teamă de Arienrhod.

— De ce-ar trebui să-ţi fie? îşi fixă Herne ochii asupra ei, nevăizând-o cu adevărat pe ea ci cu totul altceva

— Taci din gură, perversule! Îţi voi spune eu de ce. Gundhalinu o prinse pe sibilă de braţ. Pentru că Arienrhod… este… este… periculoasă, sfârşi el fraza în mod stupid. (Tor se întrebă ce anume se temuse să spună, iar Moon se încruntă puţin). Are paznici prin tot palatul, şi dacă te prinde încercând să te strecori între ea şi Starbuck… la naiba, te va opri! Cum dracu te duci: să-l cauţi? Nu poţi merge acolo întrebând pur şi simplu cine l-a văzut!

— De ce să nu poată? rânji Herne. Are cea mai bună deghizare pe care şi-ar dori-o cineva, chipul Reginei. Poate face orice şi nimeni n-o va lua la întrebări.

— Dar ce face adevărata Regină? întrebă Tor.

— Dacă alegi momentul corect, va primi atunci vizita înalţilor lorzi ai Hegemoniei. Iar eu am obiectul care te va face să fii perfectă în rol.

— Care-i ăsta? înaintă Moon, strălucind de speranţă. Gundhalinu aruncă o privire ucigătoare către Herne.

Totuşi căutătura insistentă a acestuia nu o părăsi nici un pic, îi examină încet trupul din tălpi până în creştet. Tor

simţi cum între polii opuşi din interiorul trupului lui se acumulează o încărcătură statică.

— Petrece o oră cu mine Arienrhod şi obiectul acela îţi aparţine.

Moon îngheţă. Gundhalinu înjură şi se repezi înainte.

— Şi mă rog frumos ce-ai să faci, Starbuck? se băgă Tor în discuţie. Ai s-o înveţi să joace cărţi?

Herne se răsuci către ea. Când văzu ce se-ntâmplase pe faţa lui, Tor simţi pentru el mai multă milă decât oricând.

— În numele zeilor, Herne… măcar o dată în viaţa ta nu fi grosolan! Fă ceva ca să dovedeşti că meriţi să fii viu.

Partea de sus a corpului bărbatului se înfioră de o emoţie interiorizată, pe care ea o văzu destrămându-se treptat.

— Acolo înăuntru, vorbi Herne, arătând către dulap. Deschide-l.

Moon se duse la dulap şi-i deschise uşa. Tor văzu haine, droguri, cutii pe jumătate goale şi un raft pe care se afla doar un mic obiect negru.

— Ăla-i. Adu-l aici.

Sibila i-l înmână cu precauţie, ţinându-se la distanţă. Herne îl ţinu în palmă aproape ca şi cum ar fi fost însufleţit, mângâindu-i suprafeţele cu degete nesigure. Atinse o proeminenţă strălucitoare, apoi alta şi încă una. În tăcerea încăperii strâmte răsunară puternic trei note distincte.

— Ce comandă e asta? întrebă Gundhalinu.

— Vântul. Herne îşi ridică ochii, privindu-i cu o mândrie sfidătoare. Sala Vânturilor din palatul lui Arienrhod. Acum doar ea mai are un aparat asemănător. În acest mod, vei fi capabilă să pătrunzi în inima palatului fără ca să fii suspectată. Te voi învăţă cum să foloseşti cutia şi unde să-l cauţi pe Starbuck.

— Şi ce doreşti în schimb? întrebă Moon cu blândeţe. Mâinile ei fremătau de dorinţa de a ţine din nou cutia în mână.

— Fără glumă, se strâmbă Herne. Este a ta de drept… şi când oare am putut eu să-ţi refuz ceva oe ţi-ai dorit? Sau

să-ţi bag ceva pe gât dacă tu n-ai fi dorit-o…

„Zei, el chiar crede că este Regina”. Tor clătină din cap.

Însă în ochii falsei Regine se strecură o urmă de simpatie şi ea rosti cu calm:

— Dacă există ceva… orice altceva îţi pot da…

Herne îşi fixă picioarele atrofiate.

— Nici o fiinţă umană nu-mi poate dărui asta.

— Uite ce-i, interveni Tor, dacă te duci la palat nu poţi merge îmbrăcată de parcă ai fi strânsă de pe drumuri. Vino ou mine, am să-ţi caut câteva boarfe mai regale, sau, mă rog, ceva care să le-acopere pe-astea.

— Moon, nu te poţi duce la palat! îţi interzic!

Gundhalinu îi blocă drumul când sibila se întoarse ca să iasă.

— BZ, trebuie să mă duc. Trebuie, accentuă ea întâlnindu-i căutătura încăpăţânată.

— Îţi pierzi vremea…îţi rişti… sufletul, dacă te duci acolo. El a devenit un depravat, lasă-l în pace, uită-l! Gundhalinu întinse mâinile către fată. Măcar de data asta ascultă-mă! Eşti obsedată de un vis, de un coşmar… trezeşte-te, în numele zeilor! Crede-mă, nu-ţi cer să faci asta din egoism, Moon. Eşti singura făptură la care ţin pe lumea asta – siguranţa ta…

Moon clătină din cap, privind în altă parte.

— Nu încerca să mă opreşti, BZ, pentru că nu poţi.

Trecu pe lângă el iar poliţistul nu schiţă nici un gest s-o reţină. Tor o conduse afară din cameră.

Gundhalinu rămase privind în urma ei, şi-şi încheie haina simţind un fior neaşteptat, era conştient de ochii lui Herne sfredelindu-i ceafa, dar n-avea putere să se întoarcă şi să-i înfrunte.

— Ştii adevărul despre ea, nu-i aşa? îl zgândări vocea lui Herne. Ştii că ele sunt la fel: Arienrhod şi ea.

— Nu sunt la fel! se întoarse Gundhalinu, rănit de propria-i cunoaştere vinovată.

Herne zâmbi când îi citi răspunsul oglindit în ochi.

— Asta mi-am imaginat şi eu. E clonă Reginei, altceva nu poate să fie.

— Eşti sigur? întrebase în mod reflex, nici măcar neintenţionând asta.

Celălalt ridică din umeri.

— Doar Arienrhod poate fi sigură. Eu însă am bănuielile mele. Nu e fiica ei, ia cu regularitate apa vieţii. Şi n-ar lăsa niciodată un bărbat să aibă un asemenea ascendent asupra ei.

— Apa vieţii te face… steril? clipi Gundhalinu, luat prin surprindere.

— Cât timp o foloseşti… sau poate veşnic, după o sută cincizeci de ani. Cine ştie? Ironia soartei, nu-i aşa? Te face şi greu de tămăduit, ba chiar a ucis câţiva oameni. Herne chicoti, încântat de idee. Pe unii îi face s-o ia razna puţin, „denaturarea personalităţii”, sau altă aiureală de genul ăsta. Oricum, aşa pretind cei care se vaită cei care nu o au. Puterea te deformează, nu drogul. Ce simţi când n-o ai, Gundhalinu-eshkrad?

Poliţistul îl ignoră, obsedat de o imagine a lui Sparks Dawntreader purtând o cască împodobită cu ţepi.

— Herne, dă-mi cutia de comandă! N-o s-o trimiţi pe Moon în vizuina aia de şarpe!

Fostul Starbuck făcu un gest şi în mâna lui apăru brusc un tranchilizator.

— Stai aşa, Albastrule! Să presupunem că te sprijini de perete, în cazul în care nu vrei într-adevăr ceea ce-mi ceri.

Gundhalinu se retrase, uitând de propriul pistol uitat la şold şi atârnând ca plumbul pe sub haină. Se rezemă de perete şi tuşi chinuitor, până când capul începu să i se învârtească.

— Ai ceva împotrivă… dacă m-aşez? Alunecă în jos de-a lungul peretelui, fără să mai aştepte vreun răspuns, şi se aşeză pe podea.

— Ar trebui să consulţi un medic, zise Herne fără compătimire. Când un Tehnician se aşează pe podea, e

aproape mort.

— Nu pot. Gundhalinu trase de haină ca s-o deschidă, simţind deodată că-i este prea cald. „Nu până când nu se termină asta”.

— Vrei să spui că te urmăresc şi pe tine. (Sună ca o afirmaţie, nu ca o întrebare). Toţi vechii tăi camarazi, adevăraţii Albaştri. Fugi împreună cu o Iubitoare a Mamei, care e proscrisă, n-ai nici un prieten pe lumea asta, ţi-ai azvârlit ia gunoi munca şi poziţia în societate şi şi ţi-ai târât prin mocirlă onoarea de aristocrat. Toate astea pentru dragoste…

Cu obrajii înflăcăraţi Gundhalinu se uită la el şi deschise guras.

— Pot şi eu să adun unu şi cu unu, rânji Herne, picurând vitriol în vorbe. Sunt un Kharemoughi. Clătină din cap, sprijinindu-se iarăşi într-un cot. Ea te-a prins cu adevărat, băiete… Ce ţi-a promis? Trupul ei?

— Nimic, mekru!

— Nimic? pufni Herne. Eşti un neghiob mai mare decât am crezut.

— Tot ceea ce mi s-a-ntâmplat mi-am făcut singur. BZ se îndreptă de spate, luptându-se din răsputeri cu mânia, cu adevărul supărător care-l irita. A fost hotărârea mea – am acceptat consecinţele unui act raţional.

Ologul izbucni în râs.

— Sigur, ea te poate face să crezi asta! Aceasta-i puterea ei. Te-ar puţea face să crezi că poţi respira în vid. Are multă minte, nu-i aşa, raţionalule cu creier şters… O vrei atât de mult încât nimic altceva nu mai contează. E o deportată, o poţi avea la degetul tău mic. Şi tu, în schimb, o ajuţi să-şi găsească alt iubit! Zeilor, asta o pune la pământ până şi pe Arienrhod. Ele vor acelaşi bărbat; singurul pe care-l vor dori îndeajuns ca să ajungă să se auto-deteste. Incestul fundamental. Dacă nici asta nu-i o dovadă suficientă că sunt la fel… la dracu cu tot!

Se aplecă în faţă, împletindu-şi degetele prin ochiurile plasei ce-i ţineau picioarele ca într-o colivie.

Gundhalinu simţi cum dezgustul i se ridică în gât.

— La asta mă şi aşteptam de la tine, că vei târî totul la nivelul tău şi-l vei mânji cu noroi. Eşti incapabil de ceva mai bun. Sau măcar să înţelegi ceea ce înjoseşti şi distrugi.

— De unde ştii tu asta? îşi ridică Herne capul.

Albastrul se încruntă.

— Pentru că nu poţi înţelege de ce ţin la Moon mai mult decât la mine însumi. Pentru că nu poţi să simţi ce-i cu ea… Închise ochii, aducându-şi aminte. Da, m-a făcut s-o iubesc, dar nu în mod intenţionat. Moon ia, dăruind… aici e toată diferenţa.

Herne ţinu în sus, ca pe-o provocare, cutia de comandă.

— De ce oare crezi că i-o dau?

— Din răzbunare.

Celălalt coborî ochii

— Nici o clonă nu este o copie perfectă a originalului. Nici chiar gemenii identici nu-s la fel, iar ei nu sunt creaţi de un intermediar. Controlul clonării nu e câtuşi de puţin aşa de precis, deci tot ceea ce vei obţine va fi o re-creare imperfectă.

— O copie cu defecte, sublinie crud Herne.

— Da, strânse din buze Gundhalinu. Dar de ce n-ar putea ea să fie mai bună tocmai pentru că s-a schimbat, pierdut sau câştigat ceva în mod necugetat?

Herne păru să ia în considerare această posibilitate.

— Poate… Dacă eşti atât de sigur că Moon nu-i la fel, de ce nu-i spui adevărul?

— Am încercat, clătină din cap Gundhalinu. Îşi privi încheieturiie şi urmări cicatricile cu degete nesimţitoare. Cum i-aş puţea spune aşa ceva?

— Sinucidere ratată, şopti Herne.

Poliţistul încremeni, apoi se ridică în genunchi, dar văzu că Herne nu încerca să-l necăjească.

— Ea te-a împins la aşa ceva? continuă fostul Starbuck, cu o curiozitate lipsită de maliţie. Trase de protezele sate precum un harpist de coarde.

— Nu, răspunse Gundhalinu, lăsându-se iar în jos. M-a făcut să înţeleg că ar putea exista anumite motive ca să continui să trăiesc. (Îl încercă un sentiment bizar că nu i se părea deloc ciudat să-i spună toate astea unui Neclasificat, şi încă stând aşezat pe podea într-un bordel). În toată viaţa nu mi-am închipuit că e posibil să trăieşti fără o armură intactă a onoarei. Şi totuşi iată-mă, gol în faţa universului. Doare, doare ca naiba, dar asta poate pentru că acum simt totul cu mai multă claritate. „Şi cu toate astea nu ştiu dacă vreau să fie aşa sau nu”.

— O să te obişnuieşti, replică acru Herne. Ştii, niciodată n-am putut fi capabil să-mi imaginez în vreun fel chestia asta – cum oare înghiţiţi voi, Tehnicienii, otravă, ori de câte ori viaţa vă dă o lovitură sub centură. Ai fi dat ortu' popii de-o sută de ori pân-acum dacă mi-ai fi trecut prin-nainte… ce, vorbesc de-o mie de ori!

— Ai dreptate, se înfioră Gundhalinu, la ideea de a fi prins în interiorul minţii lui Herne. Zeilor, asta ar fi o soartă mai groaznică decât moartea!

Herne îl privi cu un dispreţ rece, cu duşmănia nemiloasă a jumătate din poporul planetei sale, până când simţi că aroganţa i se fărâmă, şi atunci îşi mută privirea insistentă.

— Da. „Moartea înaintea dezonoarei” este privilegiul omului bogat. La fel ca şi apa vieţii… „Dar nimeni nu posedă cu adevărat Viaţa sau Moartea”.

— Obişnuiam să cred că nu există nimic mai important pentru mine decât viaţa mea, că nu există nimic care să mă poată face să înţeleg fiinţele fără voinţă ca tine care aruncă totul la gunoi, zise Heme. Supravieţuirea era lucrul cel mai important, nu conta cum supravieţuiai…

— Era? Poliţistul îşi sprijini capul de perete, prinzând înţelesul timpului trecut al verbului. Absent, pipăi cu limba locul unde odată fusese un dinte. Urmări privirea lui Herne

care coborî pe exoscheletul ce-i acoperea partea inferioară a trupului, dându-şi seama de tot ceea ce implica această pierdere, tot ceea ce făcuse din Herne un bărbat în proprii lui ochi, în ochii lumii căreia îi aparţinea.

— Să ştii că nu trebuie să rămâi aici. Ai putea merge pe Kharemough ca să-ţi pui la punct tot ce nu e-n regulă.

— După cinci ani? se înălţă vocea lui Heme, pregătită cu toate argumentele, cu toate răspunsurile pe care le revăzuse probabil la nesfârşit în mintea sa. Nimeni nu are atâţia bani. Eu sunt al dracului de sigur că n-am… n-am nici măcar îndeajuns ca să ies din scuipătoarea asta blestemată!

— Du-te la autorităţi. Ele n-au să abandoneze nici un extraplanetar care nu vrea să rămână.

— Mda, sigur. Herne… Herne trase o sticlă de sub pat, îi desfăcu dopul şi bău fără să-i ofere şi lui Gundhalinu. Ai idee, Albăstruie, câte capete de acuzare au fost emise împotriva mea pe planeta natală? Şi în multe alte locuri? Eşti nebun dacă-ţi închipui c-o să asud pentru tot restul vieţii în,vreun lagăr penitenciar.

Bău din nou, cu sete.

— Atunci se pare că nu ai prea multe opţiuni de ales. „Şi probabil că nu meriţi niciuna”. Simţi totuşi o neaşteptată împunsătură de empatie. „Pe sfinţii străbuni… dar dacă m-aş fi născut în trupul lui, şi el într-al meu…” Îmi pare… rău.

— Iţi pare… Herne se şterse la gură. Dar cum rămâne cu tine, ai să te întorci, să-i laşi să te scoată din poliţie şi să te azvârle în închisoare pentru asta? Nu! Pe naiba, nu, probabil că o să pledezi pentru nebunie, o crimă pasională, ai făcut-o din dragoste. Iubirea… iubirea e o boală! Mâna îi tremura pe gâtul sticlei.

„Moarte dacă iubeşti o sibilă… moarte dacă n-o iubeşti”. Gundhalinu îşi făcu de lucru cu tusea, amânând necesitatea de a da un răspuns. „Ce-o să fac? Nu ştiu.” Viitorul i se deschidea înainte ca o mare infinită.

— Întreabă-mă mâine… auzind că cineva intră în cameră, aruncă o privire către uşă, era Persefona, urmată de o

siluetă învăluită în mantie şi cu glugă pe cap.

— Moon? Gundhalinu se ridică în genunchi şi se împinse în sus rezemându-se de zid, holbându-se.

Moon se afla înaintea lui, cu faţa subtil modificată de arta cosmeticii, nu fusese machiată cu vulgaritatea Persefonei, ci trăsăturile îi fuseseră accentuate, dând la iveală o frumuseţe luminoasă, sidefie, ce orbea amintirea lui despre chipul, palid şi simplu al unei băştinaşe din provincie. Părul ei, ridicat în coc, era prins într-o reţea de panglici argintii întreţesute cu mărgele aurii, formând desene pe care ochii săi nu le puteau urmări. Tor trase pelerina de pe umerii sibilei, descoperind o rochie lungă de culoarea mierii care-i flutura de-a lungul trupului precum o păşune cu ierburi ondulate de vânt; aceasta se lipea de ea peste tot fără să creeze această impresie, revărsându-se dintr-un corsaj de dantelă ivoriu ce se topea senzual în pielea ei. Gulerul făcut dintr-o împletitură opalescentă de mărgele îi ascundea semnul tainic de pe gât.

Poliţistul râmase în picioare, fără grai şi o privi cum radia de strălucire.

— BZ, eu… Se întrerupse brusc, luându-şi ochii de la privirea lui insistentă căreia îi descifră înţelesul.

— Dosmna mea… Bărbatul îi luă mâna precum un lord stelar al Vechiului Imperiu, se înclină deasupra ei şi i-o atinse scurt cu fruntea. „Şi regină în fiece amănunt”. Înaintea ta, cu bucurie aş îngenunchea.

Moon zâmbi încântată, neînţelegând, era propriul ci zâmbet, nu cel al lui Arienrhod.

— Ce crezi Herne? radie de bucurie Persefone, ducând sub braţ tunica de nomad a sibilei. Oare va trece?

— Tu ai aranjat-o aşa? întrebă Herne.

Tor ridică dintr-un umăr cu modestie.

— Păi… Pollux mi-a dat o mână de ajutor. Pentru o maşină, are gusturi bune.

— Lui Arienrhod nu-i place culoarea aia. Herne puse sticla pe podea. Dar va trece… O, zei, da… va trece! Vino-ncoace,

Maiestate, întinse el mâinile.

Gundhalinu se încruntă, păstră în continuare mâna lui Moon într-a lui şi simţi cum strângerea se întăreşte când fata se uită la Herne.

— Nu-i spune aşa, interveni cu glas tăios.

— Mai bine s-ar obişnui să fie numită astfel. La naiba, n-am să-ţi fac nici un rău! Nici măcar n-am să te ating. Herne îşi lăsă braţele în jos. Lasă-mă doar să te privesc un pic.

Moon dădu drumul iui Gundhalinu, şi veni în faţa fostului Starbuck. Se răsuci, nesigură din cauza fustei lungi, dar fără s-o mai deranjeze privirea bărbatului. Acesta o devora pur şi simplu, o mistuia din priviri, dar ea îşi păstra demnitatea calmă, lipsită de dezaprobare, nu suportând, ci permiţând. De-a lungul acelui moment nesfârşit, Gundhalinu o urmărea cum se uita la Herne, simţind nişte trăiri imposibil de analizat. Se încordă când îi văzu pe Herne ridicându-se brusc în picioare, legănându-se… râmase pe loc în timp ce Herne, scârţâind, se lăsă cu stângăcie într-un genunchi înaintea sibilei.

— Arienrhod…

Murmură ceva, imposibil de auzit de alte urechi decât ale ei. Gundhalinu se uită iute înspre Persefona; ochii ei cu pleoape pictate se deschiseră mari, răspunzând propriei lui uimiri. Femeia roti un deget în jurul tâmplei şi clătină din cap.

— Ştiu, Starbuck…, încuviinţă Moon, ascunzându-şi mila. Cu un gest prea puţin regal, îl ajută să se urce iarăşi în pat.

Amintindu-şi deodată că mai erau şi alţii în jur, faţa lui Herne se înăspri din nou.

— Greşeala ta, Dawntreader… când eram la pământ, trebuia să mă loveşti. Arienrhod îi urăşte pe cei care pierd. (Se rezemă cu o plăcere masochistă de cuvântul ce-l rănea ca un pinten vârât în burtă). Acum ascultă cu atenţie, şi am să-ţi povestesc şi restul.

— Continui s-o ajuţi în încercarea ei? se răsti indignat Gundhalinu.

Herne zâmbi enigmatic.

— Prada este cel mai în siguranţă la uşa vânătorului”. Ar trebui să ştii asta, Albastrule.

Moon se întoarse, prinsă la mijloc între două expresii. „Sau pur şi simplu ţi-e teamă s-o refuzi?” oftă Gundhalinu; răsuflarea adâncă îi străfulgeră o durere prin piept.

— Atunci aşa va fi pentru că eu sunt uşierul, zâmbi Moon, şi asta fu tot ce putu el să vadă.

— Of, spatele ăsta care mă doare!

Tor se întinse cât putu în intimitatea oferită de cămara cazinoului. Cuvintele ricoşară din pereţi; în odăiţă nu mai existau aproape nici un fel de provizii, iar patro-nii se străduiau din răsputeri să termine treaba. Haide, Pollux, vino şi trage-mi de containerul ăsta ultim cu tlaloc până nu li se înnegresc limbile. Căscă, simţind în urechi ecoul trosnetului fălcilor. Cred că am luat-o razna în cele din urmă.

— Cum spui tu, Tor.

Pollux se mişcă impasibil de-a curmezişul încăperii, urmărind indicaţia precum un dulău credincios.

Ea chicoti, ameţită de epuizare.

— Jur că faci asta dinadins! Nu-i aşa? Poţi să-mi spui…

— Cum spui tu, Tor. Pollux prinse lada.

Gura femeii se deschise, iar emoţiile se prăbuşiră în avalanşă din înălţimi.

— Of, la naiba, Polty… oare-o să mă fac fără tine? O să-mi fie cu adevărat dor de tine, bucată, unsuroasă de fier vechi ce eşti.

Îşi îndreptă peruca. Există doar două lucruri pe care Oyarzabal le poate face pentru mine şi tu nu poţi, şi odată plecată de pe pietroiul ăsta mai rămâne unul singur de „rezolvat – iar p-ăla îl pot obţine de la orice bărbat. Nu-i de mirare că-i gelos pe mine.

Rase posac. Oyarzabal îi spusese că o va lua de soţie doar dacă mai întâi se descotorosea de Pollux. Acceptase condiţia, dar simţise încă o za în lanţul cu care bărbatul o

transforma într-o sclavă. „E1 vrea ceea ce sunt eu… atunci de ce oare încearcă să schimbe acest lucru?” Îşi mototoli peruca, apoi o puse iarăşi.

— Oricum, la naiba, cine o să mă ţină pe mine curată şi frumoasă? Să cari lăzi şi să transformi Văratice mâncătoare de peşte în regine şi totul într-o zi! Nu ţi-ai pus niciodată întrebări despre tine, Pollux? Poţi într-adevăr să faci toate astea şi să nu te-ntrebi cum, sau de ce? îl târî după ea înapoi de-a curmezişul încăperii, bombănind, sau dacă puştoaica urmează să-l salveze pe iubitul ei din mâinile Reginei, sau dacă e nebună pentru că vrea în orice condiţii un necopt la minte precum Sparks Dawntreader?

Capul fără chip al lui Pollux o privi cu o imitaţie de de atenţie, dar nu zise nimic.

— Aah…, scutură femeia din mână în direcţia lui. Cred că-ntr-adevăr m-am prostit de tot. Tu nici măcar nu ştii că sunt aici, cum o să-ţi pese câtuşi de puţin când n-o să mai fiu? Sau de ce trebuie să-mi fac probleme? Lovi cu ciudă o cutie goală de carton aflată în calea ei. Când termini treaba asta întoarce-te şi ia ultimul butoiaş din seva fermentată şi du-l sus pentru Herne. „Pentru Starbuck. Vechiul Starbuck, şi Noul Starbuck; îi cunosc pe-amândoi. Şi pe sora geamănă a Reginei. Slavă zeilor că plec în curând din Carbuncle… Înainte să mă-ntâlnesc pe mine însămi mergând cu spatele înapoi.”

Ajungând la uşă, auzi voci venind din camera aflată de cealaltă parie a coridorului, singura cu o uşă fără doar şi poate la fel de sigură ca şi cea de la trezoreria Băncii din Portul Nou, singura pe care n-o văzuse niciodată descuiată. Acum însă încuietorile electronice afişau lumina verde, uşa stătea nepăzită şi chiar uşor întredeschisă, iar Tor, recunoscu una din voci ca fiind a lui Oyarzabal. Pollux se îndepărta zdrăngănind la capătul holului, ducându-se nepăsător către cazinou, pe negândite, femeia traversă culoarul şi împinse uşa deschizând-o larg.

Vreo şase capete se întoarseră s-o privească, şase bărbaţi, extraplanetar! Pe trei îi recunoscu imediat ca fiind locotenenţii Sursei; Oyarzabal veni înspre ea, dovedind cu fiecare mişcare a trupului iritarea şi uşoara panică pe care le simţea.

— Ţi-am spus să asiguri uşa aia! mârâi ucigător unul dintre străini.

— E-n ordine… ea conduce localul, ştie tot, ripostă Oyarzabal. Ce dracu faci aici? adăugă el în şoaptă.

Tor îşi aruncă mâinile de după gâtul lui şi-i înăbuşi protestele sub un sărut pasional.

— Sunt flămândă după bărbatul meu, asta-i tot. „Şi dacă există vreun lucru la care nu pot rezista, ăla e o uşă încuiată.”

— La naiba, Persefona! se trase el într-o parte. Nu acum! Avem de aranjat o treabă importantă pentru Sursă, aici în oraş. Mai târziu am să…

— Ceva pentru Regină?

El îi mângâie uşor antebraţele dezgolit.

— Cum de ştii asta?

„La noroc!”

— Păi. tocmai ai zis că eu ştiu totul. Se strâmbă uşor către el. Nu vreau să te fac mincinos. Azi l-am zărit pe Starbuck când a venit s-o vadă pe Sursă, şi mi-am imaginat că trebuie să-l fi trimis Regina.

După expresia bărbatului, îşi dădu seama că mai înscrisese un punct în favoarea sa.

— Tu ştii şi cine-i Starbuck?

— Sigur, doar sunt o Iernatică, nu-i aşa? Şi rezolv afacerile Sursei, exact ca şi tine. Îl privi cu neruşinare în ochi. Deci care-i restul chestiunii? Ce mai cumpără Regina, ultima ei surpriză pentru petrecerea de adio? Mie îmi poţi spune, sunt aproape ca şi soţia ta.

În pantofii ei cu talpa groasă, era mai înaltă, decât Oyarzabal şi putea privi peste umărul lui la grupul de bărbaţi care gesticulau în jurul mesei goale. Pricepu că

încăperea era de fapt un laborator complet echipat. Întotdeauna se întrebase cum de izbutea Sursa să aibă la dispoziţie o varietate atât de mare de plăceri ilegale, chiar şir atunci când nu le puteau obţine de la furnizorii obişnuiţi… Pe suprafaţa fără nici o fisură a mesei se găsea o singură ladă grea. Pe capac şi pe părţile laterale era inscripţionat: „ATENŢIE” şi trifoiul ţepos al sibililor. Simţi cum începe s-o furnice pielea.

— Pai, mda ai putea spune că, într-o oarecare măsură, e vorba de o surpriză pentru Văratici, rânji bărbatul. Dar nu trebuie să-ţi plictiseşti cu aşa ceva căpşorul tău drăguţ. Ţi-ai făcut treabă ta, şi oricum ai să pleci cu mine de pe planetă. Nu-ţi pasă ce se-ntâmplă aici după ce pleci, nu-i aşa?

Ea se răsuci stânjenită sub strâsoarea braţelor lui.

— Ce vrei să spui?… Hei, de ce există un semn sibil pe cutia aia? Asta înseamnă,. „contaminare!” Contaminare biologică? Se încruntă când reuşi să desluşească scrisul mai mărunt. Ce e-n aia… bacterii? Boală, otravă? ridică ea glasul.

— Hei, nu taci odată? Vorbeşte mai încet…, o scutură el brutal.

— Ce ai de gând să faci? Tor se zbătu, tot mai panicată acum. O să omori oameni! O să-i omori pe cei din neamul meu!

— Fir-ar să fie, Perse, numai pe Văratici! Nu pe Iernatici, ei vor fi în siguranţă – aşa vrea Regina.

— Nu, minţi! Chestia asta o să-i omoare şi pe Iernatici, Regina n-o să te lase să ne omori! Eşti nebun, Oyar, dă-mi drumu'! Pollux, ajută-mă, Pollux…

Ceilalţi bărbaţi se ridicară de la masă, venind către ea, prizonieră în mâinile grele ale lui Oyarzabal. Disperată, ridică un genunchi, el se îndoi de mijloc cu un urlet de durere şi Tor fu liberă să…

Raza tranchilizatorului o prinse din urmă şi Tor căzu peste uşă, închizând-o, atunci când alunecă neajutorată pe podea.

— BZ, mai bine mă aştepţi aici.

Moon se opri la intrarea în palat, locul de unde pornea strada din Carbuncle. Se făcuse din nou noapte dincolo de zidurile de furtună ale oraşului, dar aici încă mai erau cheflii care râdeau şi dansau, muzicanţi care cântau. Oamenii din capătul de sus al Străzii erau mai scânteietori şi mai exotici, acoperiţi cu pietre preţioase, poleiţi cu pudră de aur; splendorile importate de pe şase planete se întreceau între ele s-o uimească. Imitaţia ei regală părea aproape lipsită de strălucire, aşa că şi-o păstră ascunsă sub mantie ca şi chipul. Straiele uzate ale Albastrului erau într-un mod mult mai grotesc nelalocul lor acolo, dar el se agăţa de uniformă cu o încăpăţânare neraţională.

— Nu te las să intri acolo fără mine, clatină din cap bărbatul, gâfâind în urma urcuşului de-a lungul spiralei, până la capătul Străzii. Regina…

— Eu sunt Regina, îl privi cu un dispreţ batjocoritor Moon. Ai grijă cum vorbeşti, Inspectore… Clătină din cap, încercând zadarnic să pară capricioasă, fără însă a obţine nici o reacţie. BZ, cum aş putea să justific prezenţa ta, acolo, înăuntru?

Aruncă o privire în direcţia intrării păzite a palatului şi-şi simţi pieptul strângându-se de teamă.

— Le am pe-astea. Întinse legitimaţia şi tranchilizatorul. Mă fac să arăt mult mai regulamentar, adăugă el încheind gulerul hainei.

— Nu. Sibila simţi apăsarea din piept devenind mai dureroasă. BZ, eu merg în palat ca să-l găsesc pe Sparks. Când ochii lui căprui, umbriţi, încercară să-şi furişeze privirea în altă parte, ea îi sili să se uite mai departe într-ai ei. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să fac singură treaba asta! N-o pot face… „în faţa unui alt iubit.” Gura îi tremura.

— Ştiu asta. Iar eu… eu n-aş putea să mă uit la ceea ce se va petrece. Moon, crede-mă, doresc pentru tine tot ceea ce e mai bun. Aş vrea ca, indiferent ce se va întâmpla, să fie ceva care te va face fericită. Dar le naiba, asta nu… simplifică lucrurile.

— Le complică, încuviinţă ea. Le complică teribil.

— Intrarea… lasă-mă să te duc măcar pân-acolo. Dacă n-o să ai ceva care să semene a escortă, paznicii o să pună întrebări. Iar eu am să rămân aici, la capătul Străzii, până când ai să ieşi de-acolo… sau până voi afla motivul pentru care nu apari.

Fata aprobă din nou din cap, neîncercând să-i ofere un răspuns. Ocoliră vârtejul dansatorilor şi Moon simţi speranţele şi regretele absorbite de vâltoarea previziunilor agonizante… Tu eşti Regina, fii Regina, nu mai tremura!” Se apropiară şi ea îşi ţinu răsuflarea când gărzile postate în fâţa uşilor masive îşi concentrară privirile asupra lor. Paznicii purtau tranchilizatoare. Aşa cum prevăzuse Gundhalinu. „O, Doamnă, mă auzi?” Moon îşi aminti că acum n-o mai conducea zeiţa, ci doar o maşină; o maşină care-i spusese că trebuie să revină pe planetă.

În momentul în care fu sigură că gărzile o vor lua la întrebări, îşi dădu gluga pe spate, purtându-şi capul cu semeţie, încercând să creadă ea însăşi ceea ce imita pentru a-i face şi pe ei să creadă.

— Maiestate! Cum aţi…

Bărbatul din stânga îşi amintii brusc de respectul cuvenit, ridicând mâna la piept şi plecând capul. Femeia din dreapta făcu şi ea la fel, iar căştile lor în stil extraplanetar străluciră albicioase. Uşile imense, înnegrite de vremuri, începură să se deschidă.

— Când expresia de pe faţa ei începu să se destrame, Moon se răsuci iute, către figura încordată, plină de un respect supus, a lui Gundhalinu… şi doar ea îi putu vedea pe chip durerea pierderii.

— Îţi mulţumesc pentru… colaborare, Inspectore Gundhalinu.

El îşi plecă rigid fruntea.

— Plăcerea a fost de partea mea… Maiestate. Dacă o sa mai aveţi nevoie de mine, chemaţi-mă, accentuă el fiecare

cuvânt. Mâinile i se răsuciră în faţă, nesigure; salută apoi şi se întoarse pe călcâie, pierzându-se în mulţime.

„BZ!u fu gata să-l strige sibila, dar n-o făcu, căci privi iarăşi uşile deschise şi coridorul tainic, strălucitor, dinapoia lor, care o ademenea spre capătul călătoriei. Pe lângă ea, paznicii azvârliră căutături furişe, la spinarea jerpelită a lui Gundhalinu. Moon îşi înfăşură strâns pelerina în jurul corpului şi intră în palat.

Înainta ca o stafie de-a lungul holului pustiu, iar pantofii ei uşori falsificau materialitatea pardoselii. Îşi blocase toate simţurile, fiindu-i teamă să se oprească, să se piardă în cristalina sălbăticie hipnotică a vârfurilor purpurii întunecate şi a văilor încărcate de zăpadă, în imaginea domeniului Iarnă din frescele ce împodobeau pereţii nesfârşiţi ai coridorului. Treptat însă din faţa ei, simţurile încordate, prinseră murmurul Sălii Vânturilor. Strânse puternic cutia de comandă pe care i-o dăduse Herne; palma îi era umedă şi rece.

Când fostul Starbuck îi povestise ce urma să găsească în acel loc, trupul bărbatului asudase dintr-odată iar mâinile începuseră să-i tremure – îi vorbise atunci despre vântul ţinut prizonier, despre giganticele forme de nori, şi despre singurul fir al cărării ce se întindea pe deasupra Iadului. Iadul, pe care el aproape că-l transformase în mormânt pentru Sparks; Iadul care îl distusese pe el în schimb… din cauza lui Arienrhod. Fiinţa care, pentru a-l salva pe Sparks, sfidase propriile ei legi de neintervenţie şi-l lăsase pe Herne să devină prizonier într-un trup sfărâmat, în timp ce nemiloasa duşmănie din dragoste îi rodea sufletul.

Moon ajunse la capătul coridorului, acolo unde acesta se lărgea brusc – şuvoaiele imense de aer se mişcau fără întrerupere gemând deasupra capului ei, fantome palide de nori umflându-se şi înfiorându-se sub dezmierdarea unui iubit nepământean. Se simţi micşorată şi redusă ca importanţă când curgerea îngheţată a aerului din exterior îi descoperi intruziunea solitară şi se năpusti flămândă în

jurul ei, trăgând-o de mantie. Dincolo de pereţi mii şi mii de stele se întindeau, albe şi fierbinţi pe forja rumenă a nopţii; dar aici nu exista nici o căldură, nici o lumină, cu excepţia scânteierii verzi, parcă bântuite de stafii, a puţului de întreţinere, larg deschis, de sub ea… şi nu exista nici o milă.

Înaintă un pas, apoi încă unul, către dâra subţire de întuneric absolut, conturată deasupra abisului. „Nu mi-a zis c-o să fie întuneric!” Teama o făcu să şovăie, cu degetele reproducând felul în care trebuiau apăsate şirurile de butoane ale cutiei de comandă, secvenţa de sunete ce, pretindea Herne, va deschide prin văzduh un tunel sigur de trecere „Oare îi spusese numai minciuni?” Totuşi ea nu era obiectul pasiunii chinuitoare a lui Herne, ci doar înlocuitorul acestuia Dacă prezenţa ei aici avea vreo semnificaţie pentru olog, ea nu putea fi decât cea de unealtă î răzbunării sale.

Mâi făcu un pas, apoi încă unul, până când ajunse tremurând la marginea Iadului. Curentul de aer ascendent, încărcat de umezeală, o luă prin surprindere îmbrâncind-o la loc pe platformă. Odată cu el veni şi mirosul Mării, aroma înţepător dulce-acrişoară, cu iz de peşte, de sare şi de stâlpi putreziţi în apă.

— Doamnă! strigă uimită Moon, dar vocea îi fu înghiţită de vânt. Respiraţia Mării o suflă iar în spate, împleticindu-i picioarele prin poalele lungi ale rochiei cu care nu era deprinsă; instinctiv îşi recăpătă echilibrul, precum un matelot pe o punte care se înclină un biet marinar, nu o Regină.

Îşi înălţă capul şi văzu acum perdelele fantomatice, tremurânde, nu sub forma unor nori capricioşi, de necontrolat, ci ca pe nişte pânze, de corabie, umflate fără hici o supraveghere de vântul marin. Iar în mâna ei, în cutia de mărimea unei palme se aflau cârma şi scota cu care avea să menţină drumul pe deasupra acelui puţ al Mării. Tirajele ascendente o împinseră înapoi, ca într-un ultim semnal de avertisment.

— Voi porni. Atinse primul buton, auzi prima notă din secvenţă şi simţi cum aerul din jurul ei se linişteşte. Apoi cu măiestria a o sută de generaţii anterioare, cu iscusinţa unui popor care se aventurase pe mare şi în stele, făcu primul pas deasupra deschizăturii fără margini şi începu să meargă pe punte La fiecare a treia atingere a podeţului, suna o notă nouă, măsurându-şi cu grijă fiecare pas, ca să nu fie nici prea lung dar nici prea scurt, concentrându-şi atenţia în totalitate asupra secvenţei muzicale, asupra schemei, asupra ritmului.

Când trecu peste mijlocul podului, scânteierea verzuie se intensifică şi simţi deodată o prezenţă fără nume, o voce fără sunet, un ecou dintr-un loc şi-un timp îndepărtat cântecul pe care i-l cântase grota sibilă, înaintă tot mai încet, până când nu se mai putu mişca deloc; vrăjită de frumuseţea neomenească a melodici, înlănţuită de momentul pe care-l trăia. Degetele se relaxară pe butoanele cutiei de comandă, al cărei ton strident, deranjant se făcu tot mai subţire şi păli… O rafală bruscă de vânt o trânti în genunchi, iar sunetul propriului ei ţipăt spulberă magia şi o eliberă de sub influenţa ei. Se ridică din nou în picioare, prinzând iarăşi nota de comandă cu degetele ce se mişcau îngrozite. Se grăbi, indiferentă la panică, însă simţind chemarea cum urca în mintea ei, totuşi din ce în ce mai estompată.

Ajunse la marginea cealaltă a prăpastiei şi plângând în hohote, se opri pe pământul ferm ca să-şi tragă răsuflarea, uluită şi nemai înţelegând nimic. Acesta nu era un loc al alegerii! Cum putuse s-o recunoască?… Îşi scutură capul. Simţindu se de parcă trupul îi aparţinea unui străin, întoarse spalele abisului şi părăsi Sala Vânturilor.

Alese un alt cordor, orientându-se după harta palatului pe care Herne i-o întipărise adânc în memorie. Începu din nou să audă muzică – de data aceasta creată de muritori, sunetele unei melodii aparţinând artelor Kharemoughi. Cu ochii minţii revăzu grădinile lui Aspundh, splendoarea

pâlpâitoare a aurorei ce dansa în zori deasupra unui cer de catifea. Ajunse la scara largă, acoperită cu covoare, ce suia către sala imensă care se întindea pe jumătate din suprafaţa etajului următor; se întâlni cu muzica purtată de vânt în josul treptelor şi cu doi servitori speriaţi care-şi plecară capetele şi grăbiră pasul, trecând pe lângă ea.

Porni şi ea mai repede, depăşind palierul care permitea accesul în marea sală unde, în această seară, Regina oferea o recepţie în onoarea Primului Ministru şi a membrilor Adunării. Continuă să urce către cel de-al treilea nivel, acolo ii spusese Herne, se găseau camerele lui Starbuck, ştiind că el probabil încă se afla în sala aglomerată de jos, dar fiind conştientă că n-ar fi îndrăznit să intre în locul unde însăşi Arienrhod era centrul atenţiei.

Cu toate acestea când părăsi scara, auzi pe neaşteptate muzica atrăgând-o şi descoperi un alcov micuţ, pe jumătate ascuns, de unde se putea privi în sala de dedesubt. Se întreba dacă reprezenta postul de observaţie al unui paznic, dar nu se zărea nicăieri nici un privitor. Strecurându-se în vârful picioarelor până la balustrada alcovului, aruncă o privire în jos, dincolo de umbre, cu pielea înfiorată de convingerea că toţi ochii se vor întoarce către ea precum luminile unor reflectoare.

Pe măsură ce sala se deschise sub privirile ei insistente, Moon uită de ea însăşi, rămasă acum ca o insectă minusculă în comparaţie cu mulţimea de oaspeţi regali de dedesubt: palizi, nobili Iernatici şi Kharemoughi cu pielea măslinie se amestecau în voie unii cu alţii, spectrul orbitor al îmbrăcăminţii lor diminuând contrastul dintre originile diferite. Se ospătau, ciugulind de pe mesele din jur, ticsite cu cele mai recente creaţii ale artei culinare Iernatice, cu deliciile eclectice ale bucătăriilor băştinaşe şi extraplanetare. Moon înghiţi în sec, simţindu-şi deodată gura plină de salivă, şi îşi aminti de masa neîndestulătoare pe care o luase cu câteva ore în urmă, la cazinou. Globuri faţetate cu oglinzi, suspendate în aer deasupra nivelului

ochilor ei, se învârteau perpetuu, silenţioase, trimiţând către mulţime stropi de lumină ce picurau, ca o zăpadă argintată.

Sibila îşi plimbă ochii în toate părţile, observând şi forţele de pază ale poliţiei extraplanetare ce staţionau, fără ostentaţie, pe perimetrul sălii de recepţie. Se întrebă dacă şi Comandanta Poliţiei se afla în această seară aici şi o blestemă în gând, amintindu-şi cum îl şfichiuise pe BZ spiritul nepotolit de dreptate al acelei femei, şi ce i-ar fi putut face ei însăşi şi lui Sparks. O dată crezu că-l zăreşte pe Primul Secretar Sirus, dar pierdu chipul întrezărit într-un grup de oaspeţi adunaţi pentru un toast.

Nicăieri însă în vasta sală nu putea vedea o femeie care să arate precum o Regină… sau una care să arate ca Moon însăşi. De asemenea nicăieri nu zărea un bărbat îmbrăcat în negru cu faţa mascată ca un călău… sau un băiat cu părul roşu al cărui chip l-ar fi recunoscut oricând, indiferent cât de mult s-ar fi schimbat. Oare Sparks se afla aici? Părăsise deja sala? Avea să-l găsească în camerele lui? Se retrase de lângă balustradă, cu inima bătându-i precum aripile unei păsări închise-n colivie.

— Deci aici erai, rosti înapoia ei o voce de bărbat. Nici măcar în seara asta nu te poţi abţine să-ţi spionezi oaspeţii?

Cuvintele erau bolborosite şi încărcate de o supărătoare ostilitate.

Moon îngheţă, simţind cum se împurpurează de o vinovăţie trădătoare. Îşi strânse buzele într-o linie, încleştându-şi dinţii şi sperând că roşeaţa ei semăna cu una pricinuită de mânie. Ridicându-şi poalele fustei se întoarse, ţinând capul în sus.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti… Faldurile rochiei îi alunecară printre degetele nesimţitoare. Sparks? şovăi ea.

— Cine altul? ridică el din umeri şi sughiţă. Umbra credincioasă a unui bărbat ce-ţi aparţine, adăugă, înclinându-se nesigur pe picioare.

— Sparks. Îşi ridică mâinile, şi le încleştă ca să şi le liniştească, să le oprească de a se întinde către el. Eu sunt.

El se încruntă, ca şi cum ar fi auzit o glumă nesărată.

— Sper pe toţi dracii să fie-aşa, Arienrhod, sau n-am băgat destulă băutură în mine ca să mă salveze de coşmarurile din realitate…

O examină atent, cu ochii înceţoşaţi, frecându-şi braţele prin mânecile despicate ale cămăşii.

— Nu Arienrhod… Sibila se chinui să elibereze cuvintele. Moon! Sparkie, sunt eu, Moon…

Îl atinse în sfârşit, simţindu-şi braţul străbătut ca de un şoc în urma contactului fizic.

Bărbatul se smuci ca să se elibereze, de parcă atingerea îl ardea.

— Să te ia dracu', Arienrhod! Lasă-mă-n pace. Nu-i deloc amuzant, n-a fost niciodată. Se întoarse şi porni pe coridor.

— Sparks! Moon îl urmă în lumină, luptându-se cu închizătoarea colierului. Uită-te la mine. Şiragul de la gât se desfăcu în sfârşit şi ea-l prinse în palme. Uită-te la mine!

El se întoarce, legănându-se agresiv; fata înălţă mâna pentru a-şi atinge gâtul, lăsând uşor capul pe spate. Sparks se apropie, privind-o cu ochii mijiţi – şi ea văzu cum deodată îi fuge culoarea din obrajii îmbujoraţi.

— Nu! O, zei, nu… ea e moartă. Tu eşti moartă. Eu te-am omorât.

O arăta cu degetul, dar se acuza pe sine.

— Nu, Sparks, sunt vie. De data asta îi prinse mâna între palmele ei, învingându-i împotrivirea şi şi-o plimbă încet pe umăr. Sunt vie! Atinge-mă, crede-mă… Nu m-ai rănit niciodată. „Sau chiar dac-ai făcut-o, acum nu-mi mai aduc aminte.”

Muşchii bărbatului încetară să se mai opună strânsorii mâinii ei, palma lui apucă uşor umărul fetei şi alunecă încet peste mânecă până la încheietură. Capul i se aplecă.

— Oh, voi, o mie de zei ai mei… de ce-ar venit aici, Moon? De ce? întrebă el cu violenţă, cuprins de durere.

— Ca să te găsesc. Pentru că aveai nevoie de mine. Pentru că eu am nevoie de tine… pentru că te iubesc. Of, te iubesc.

Îşi lăsă braţele să-l cuprindă şi-şi îngropă faţa în pieptul lui.

— Nu m-atinge!o împinse el cu asprime. Nu m-a-tinge!

Moon se împiedică şi scutură din cap.

— Sparks, eu… Se frecă pe faţă şi simţi vag, durerea vânătăii din obraz. Fiindcă sunt sibilă? Dar asta n-are nici o importanţă.! De-atunci am fost plecată în afara planetei, am aflat adevărul despre sibili. N-am să te contaminez. Nu trebuie să-ţi fie teamă să m-atingi. Putem să fim împreună la fel cum am fost întotdeauna.

Bărbatul o privi cu ochi mari

— La fel cum am fost? repeta el neîncrezător. Doar doi Văratici simpli, obişnuiţi, duhnind a peşte, cu plasele uscându-se la, soare? Ea-i aprobă spusele cu capul, şovăielnică, simţindu-şi gâtul cum opune rezistenţă mişcării mincinoase. Şi nu trebuie să ma tem că mă vei contamina? O clătinare din cap, sinceră. Păi, atunci, ce-ai zice să te contaminez eu pe tine?

Îşi lovi pieptul cu palma desfăcută, silind-o să-l vadă aşa cum era, cămaşa din fâşii de satin, de culoarea unor flăcări întunecate, care lăsau să se zărească fragmente de piele, bijuteriile greie ce-i atârnau precum nişte lanţuri aurite de sclav în jurul gâtului şi încheieturilor de la mâini, pantalonii strânşi pe picior ce nu lăsau nimic ascuns imaginaţiei lui Moon.

— Eşti… eşti chiar mai frumos decât îmi aduceam aminte. Spunea adevărul şi simţi deodată un val de dorinţă care o umplu de teamă.

El ridică o mână, acoperindu-şi ochii.

— Nu ştii? La naiba, de ce n-ai înţelege! Pe mine m-ai văzut pe plaja aia, omorând mersi! Eu sunt Starbuck… nu ştii ce-nseamnă asta, ce face din mine?

— Ştiu, şopti ea, cu vocea frântă. „Un ucigaş… un mincinos, un străin”. Sparks, ştiu ce-nseamnă asta, dar nu-

mi pasă. Se sili să vorbească astfel, deoarece preţul pe care-l plătise pentru acest moment era mult prea mare doar pentru nişte ruine şi cenuşă. Nu poţi să-ţi dai seama? Nu contează pentru mine ce-ai văzut, sau ce-ai făcut, sau ce-ai fost… acum că te-am găsit, toate astea nu mai au importanţă pentru mine. „Nu mai există timp, sau moarte, sau trecut; doar dacă eu am să le las să se strecoare între noi.”

— Nu mai contează? Nu-ţi pasă că am fost cinci ani amantul altei femei? Nu-ţi pasă câţi mersi sacri ai Doamnei am măcelărit ca să rămân veşnic tânăr alături de ea? N-o să-ţi pese când o să afli unde-am fost eu azi cu recolta de la ultima noastră Vânătoare, sau ce-o să li se-ntâmple, din cauza asta peste câteva ore, neamurilor tale şi-ale mele care put a peşte? O înşfăcă de încheietură, răsucindu-i braţul. Încă nu are importanţă că eu sunt Starbuck?

Fata se smuci în mâna lui, pe jumătate dezgustată, pe jumătate mânioasă, incapabilă să-i răspundă sau măcar să se lupte când el începu s-o tragă în lungul coridorului.

Ajungând lângă o uşă, Sparks izbi încuietoarea cu palma, o lovi ca să se deschidă, apoi o trase pe fată după el în cameră. Lumina izbucni puternică, rănind ochii, iar bărbatul închise uşa şi o zăvorî cu amprenta palmară. Moon îşi descoperi propria-i imagine privind-o cu uimire din fiecare perete. Se uită în sus pe tavan şi se zări pe ea însăşi privind în jos; coborî ochii către picioare, dar mişcarea rapidă o făcu să se clatine şi să se rezeme de braţele lui Sparks care-o aşteptau. El îi zâmbi, dar nu era surâsul pe care ea-l văzuse întotdeauna pe faţa lui şi asta o făcu să simtă un fior rece.

— Sparks… ce este acest loc?

— Ce crezi tu că este, verişoară?

O răsuci în braţele sale până când ea putu să vadă patul larg din mijlocul camerei. Braţele o cuprinseră mai tare când începu să se zvârcolească, cu o mână îi pipăi sânii.

— A trecut cam mult timp pentru tine, nu-i aşa, dulceaţă? Puteam să-ţi spun lucrul ăsta când mă priveai acolo, afară. Deci ai bătut atâta drum doar ca să fii iubita lui Starbuck, da? Păi, să fie cum ţi-e voia, scumpo… Îşi deschise brusc piepţii cămăşii şi Moon văzu cicatricile ca nişte viermi albi de-a lungul coastelor lui. Te pot sili prin forţă.

— O, Doamnă, nu… Acoperi cu mâna imaginea lui, alungând din faţa ochilor acele cicatrici.

— Nu? Atunci o s-o facem repede şi simp în modul în care sunt obişnuite Văraticele.

O târî până la pat şi-o azvârli pe el, ţintuind-o acolo cu trupul lui. Fata îşi ţinu buzele strânse sub apăsarea săruturilor lui grosolane şi îşi înăbuşi un strigăt atunci când mâna bărbatului îi pipăi cu brutalitate un sân.

— N-o să dureze mult, mormăi el, bâjbâind ca să-şi scoată pantalonii, dar fără să-şi desprindă ochii de pe chipul ei.

— Sparks, nu faoe asta! Izbuti să-şi elibereze o mână şi-l mângâie pe faţă cu blândeţea disperării. Tu nu vrei să se-ntâmple astfel, iar eu nu…

— Şi-atunci pe toţi dracii, de ce nu te lupţi? (O scutură aproape cu sălbăticie). Contaminează-mă, sibilo! Dovedeşte-mi că eşti ceva ce eu n-o să pot fi niciodată. Loveşte-mă, muşcă-mă, fă-mă să sângerez… fă-mă să-nnebunesc!

— Nu vreau să te rănesc.

Uitându-se în sus, la faţa din oglinda de pe tavan, la părul ca o flacără al lui Sparks, la trupul lui acoperindu-l pe-al ei, văzu doar imaginea feţei lui Taryd Roh pierzându-şi minţile şi pe a lui Sparks arătând la fe!… „prea uşor, prea uşor!” Inspiră zgomotos.

— Pot! Crede-mă, pot să fac ceva! Pot să te fac să-nnebuneşti! Dar nu vreau sa te rănesc! închise ochii şi-şi întoarse capul într-o parte, simţind cum greutatea trupului bărbatului îi scotea aerul din plămâni. Te-a rănit ea destul din cauza mea.

Ochii lui erau ca un iad:

— Nu-şi risipi mila asupra mea, sibilo, pentru că nu mai poţi să dai înapoi. Îi apucă bărbia cu mâna şi-i întoarse faţa către a lui. Eşti cu Starbuck acum, l-ai vrut pe Starbuck, şi pe lumea asta nu există nimic mai decăzut decât el.

De data asta însă privirea lui se frânse sub a ei, şi fata îşi dădu seama că şi dacă ar fi vrut să continue ce începuse, trupul lui Sparks refuza să-l mai asculte.

— Îl voiam pe Sparks! Şi l-am găsit. Nu-i nici o coroană de spini pe capul tău, nici o glugă neagră,nu-i nici sânge pe mâinile tale. Tu nu eşti Starbuck. Nu trebuie să le mai porţi.

— Nu sunt Sparks! şi nici tu nu eşti chiar Moon! Îşi scuturǎ capul, iar fata simţi un fior trecând prin trupurile lor. Suntem stafii, ecouri, suflete pierdute prinse în pragul iadului, osândiţi să fim aruncaţi în el. Îşi luă mâna de pe bărbia ei.

— Sparks! Te iubesc. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Crispată toată, murmura cuvintele de iubire cu răsuflarea întretăiată ca pe nişte descântece menite să liniştească marea Ştiu ce-ai făcut, dar sunt aici. Pentru că te cunosc. şi ştiu că aşa trebuia să se-ntâmple Nu m-aş afla aici, dacă n-aş crede că putem recupera timpul şi putem îndrepta lucrurile care nu merg bine între noi. Dacă nu crezi că-i adevărat ce-ţi spun, atunci alungă-mă. Dar înainte de asta, priveşte-te pe tine însuti, uită-te în oglindă! Numai tu eşti acolo şi doar eu mă, aflu lângă tine. Suntem o imagine reală nu un coşmar.

Privind-o fix, bărbatul se rostogoli şi o eliberă de presiunea trupului său

— Ce ce s-a-ntâmplat cu obrazul tău? Eu ţi-am făcut asta?

Dând din, cap aprobator, ea înălţă o mână către vânătaia rămasă ca o pată galbenă pe fată.

El se ridică din pat, cu fata palidă şi lipsită de expresie şi se îndreptă către reflecţia ce-l aştepta impasibilă pe perete. Palmele îşi atinseră imaginea din oglindă; îşi apăsă fruntea pe suprafaţa netedă şi Moon văzu cum trupul i se încordează ca un arc răsucit.

— Sparks…

Bărbatul îşi strânse pumnii şi izbi cu putere în oglindă, împrăştiindu-şi imaginea pe podea, într-o grindină de cioburi zornăitoare. Făcu un pas înapoi şi se-ntoarse… fata zări sângele prelingându-i-se în jos pe mâini precum nişte fulgere în zigzag.

Se sculă din pat şi veni lângă el, luându-i mâinile într-ale ei şi oprind sângele din rană.

— Nu, las-o! Dă-i pace, las-o să sângereze! spuse el înverşunat, aproape cu veselie. Sibila ridică privirile îngrozită, dar el clătină din cap: Nu vezi? Sunt viu! Sunt viu, Moon…

Scoase un sunet ce părea râs, dar nu erai chiar aşa. Văzu cum ochii lui capătă culoarea smaraldelor, inundaţi de lacrimi, iar pleoapele încep să-i tremure. Sparks îşi înălţă mâna umedă spre faţa deja udă.

— Moon, şopti el. Moon a mea. Braţele lui o cuprinseră iarăşi, dar de data asta în îmbrăţişarea lui nu era nimic dureros, poate doar durerea renaşterii şi eliberării. Viu! Sunt iarăşi viu…

Moon simţi cum căldura lui îi trece prin piele şi i se aprinde în trup. Îşi descheie pelerina şi o lăsă să cadă, apăsându-şi corpul de al bărbatului. Cu degetele îi descoperi tăieturile cămăşii; îi simţi carnea, caldă şi netedă, şi muşchii alunecând sub mângâierea palmelor ei. Braţele lui se plimbară în jos pe flancurile fetei şi se ridicară iarăşi, urmându-i linia spatelui. El începu s-o ducă încet către pat, mişcându-se odată cu ea, trăgând-o în jos pe cearşafurile reci, dar de data asta cu o nesfârşită tandreţe.

— Nu, lasă-mă… doar lasă-mă…

O sărută cu blândeţe. Îi trase uşor rochia de pe umeri, apoi în jos, lăsând-o să cadă pe podea, cu mâini ce aproape cântau atingându-i pielea. Îşi scoase şi el hainele conştient de sine, Moon încercă să nu-i vadă cicatricile de pe trup.

Se întinseră din nou unul lângă celălalt, însă uitându-se în sus acum fata nu văzu decât reflecţia momentului şi dorinţa

inimii ei. Începură să se-atingă unul pe altul, încetişor, aproape cu sfială, redescoperind bucuriile secrete care le aparţinuseră când trăiau în Vară. Timpul porni să se încolăcească în spirală către infinit şi trupul lui Moon deveni punctul de unde izvora universul pe măsură ce fiecare pârtcică din corpul lui era pusă în slujba realizării plăcerii ei. Cu o măiestrie ne care n-o avusese înainte, o aduse în pragul extazului, ţinând-o acolo, plutind în văzduh… lăsând-o să cadă în flăcări glorioase, pentru a se ridica apoi ca o pasăre Phoenix… mereu şi mereu. Măturată dincolo de orica putinţă de prevestire, pierdută în timp, ea-i răspunse cât de bine putu, murmurând cu răsuflarea întretăiată cuvinte de iubire ce nu-i puteau spune destule despre bucuria ei, umplându-şi răspunsul instinctiv cu energia pasionată a dorului mult timp înăbuşit şi în sfârşiţi eliberat. Iar în cele din urmă căzură împreună, arşi în focul dragostei, rămaseră inerţi precum scrumul moale unul în braţele celuilalt. Sfârşiţi de oboseală şi satisfăcuţi în iubirea lor, adormiră.

— Moon… Moon, trezeşte-te!

Moon oftă, visând în cenuşa fierbinte a aşternutului.

— Nu încă. Îşi păstră ochii închişi, aproape temându-se să-i deschidă.

— Ba da. Trebuie să te scoli. Vocea lui Sparks o trezi cu blândeţe, dar insistentă. Nu putem să mai rămânem aici. Recepţia se va sfârşi în curând. Trebuie să părăsim palatul înainte ca Arienrhod să vină să mă caute… Teama îi opri vorbele în gât.

— Ştiu, încuviinţă ea, amintindu-şi deodată, cu durere, că şi poliţia îl căuta. Îi atinse braţul. Vom găsi un loc unde să poţi să stai până după Schimbare.

— Schimbarea! Brusc se încordă sub atingerea mâinii ei. O, zeii mei… o, Doamna mea! Se sculă în capul oaselor, cu pumnii încleştaţi.

— Ce s-a-ntâmplat? se ridică şi Moon alături de el, trează şi înfricoşată.

El o privi, palid de suferinţă.

— Nu va mai fi nici o Schimbare, dacă Arienrhod va face aşa cum a plănuit. Urmează să declanşeze o molimă care-i va omori pe majoritatea Văraticilor aflaţi în oraş.

Moon scutură din cap.

— Cum? De ce?

— A angajat un extraplanetar ca să facă asta, un bărbat numit Sursa, care face multe din treburile ei murdare. L-a otrăvit chiar şi pe vechiul Comandant al Poliţiei. Astăzi i-am plătit cu apa vieţii. Îşi muşcă buzele. Ea vrea să rămână Regină şi să păstreze aici Iarna pentru totdeauna.

Tânăra închise ochii şi se concentră asupra enormităţii care se pregătea, aşa încât să nu vadă şi implicarea lui Sparks.

— Trebuie s-o oprim!

— Ştiu. Trase păturile deoparte. Moon, du-te la Albaştri. Spune-le totul. Ei o pot opri, dacă nu e deja prea târziu. Îşi înnodă păturile printre pumni. Pe Ochii Mamei! Cum puteam…

Când îşi aduse aminte că nici ea nu putea merge la poliţie, Moon, simţi cum panica îi creşte precum un nod în gât.

— Sparks, am fost plecată în afara planetei.,iar ei ştiu şi asta.

— Te vor deporta!

Ea încuviinţă din cap trecându-şi mâinile prin păr.

— Totuşi cineva trebuie să le spună.

— Atunci o să mergem amândoi. Poate… ne vor lăsa să rămânem împreună. Lăsă palma să coboare pe spatele sibilei.

Moon îşi simţi pielea înfiorându-se. Coborî din pat, simţind că dacă ezita nu va mai fi capabilă să se despartă iarăşi de el. Imaginea din faţa ochilor o sperie brusc când se ridică în picioare: trupul ei şi cel al iubitului, reflectate la infinit, în pereţii acoperiţi cu oglinzi de parcă întreaga lume n-ar fi fost făcută decât din ei doi, repetaţi la nesfârşit… Brusc îşi

aduse aminte că BZ o aştepta; închise din nou ochii, ştergând reflecţiile obsedante.

Se îmbrăcară în linişte şi părăsiră camera, ea îşi aruncă pentru ultima oară privirea prin uşa care se închidea, spre pâlpâirea luminii reflectate de oglinzi. Se mişcară iute şi în tăcere de-a lungul condorului pustiu, liniştea permiţându-le să descopere că şi în sala de recep-ţie zgomotele se reduseseră, încetând apoi cu desăvârşire. Moon văzu cum faţa lui Sparks devine încordată şi îngrijorată.

— Sparks… adu-ţi aminte că noi aparţinem acestui loc! Îşi trase gluga pe cap, acoperind pe jumătate coafura răvăşită, şi-şi impuse mişcări cât mai regeşti.

Bărbatul o privi şi încuviinţă, totuşi noua expresie de pe faţa lui rămase neliniştită. Îşi continuară drumul în josul scărilor, furişându-se fără să fie băgaţi în seamă pe lângă sala de recepţie unde servitorii obosiţi curăţau resturile de la banchet. Ajunseră în sfârşit în Sala Vânturilor, încă plină de umbre şi gemete, aşa cum şi-o amintea sibila, cu navele fantomă plutind etern la voia întâmplării.

— Cum ai traversat Iadul? întrebă Sparks în şoaptă, iar Moon îi imită tonul, murmurând:

— Cu asta.

Ridică mâna lăsându-l să vadă cutia de comandă de la încheietură. El tresări.

— Doar Arienrhod…

— Herne mi-a arătat cum s-o folosesc.

— Herne? întrebă el neîncrezător. Cum aşa?

Femeia clătină din cap.

— Am să-ţi povestesc… totul, mai târziu. Amintirea chemării ce o ademenise în timpul parcurgerii punţii îi reveni cu forţă în minte. Dar acum ajută-mă s-o traversez înapoi… nu mă lăsa să m-oprese, indiferent ce s-ar întâmpla.

Inspiră adânc.

— Bine. Îngrijorarea se citea în ochii lui Sparks, deşi nu putea înţelege de ce anume se temea ea.

Porniră către buza Iadului, către punte. Ridicând mâna ca să apese, prima notă din secvenţa de liniştire a vântului, Moon simţi răsuflarea Mării, umedă şi rece pe faţa ei îmbujorată. Sparks însă se întoarse, privind lung în întunericul pe lângă care trecuseră. Moon întinse braţul după el, neliniştită.

Şi atunci văzduhul zgomotos se umplu de lumină, iar sala căpătă altă înfăţişare. Se retraseră un pas, clipind, neînţelegând, ferindu-şi ochii.

Nu mai erau singuri.

— Arienrhod! icni Sparks.

Moon văzu o femeie în intrarea sălii înconjurată de un grup de nobili îmbrăcaţi în haine scumpe – şi de gărzi. Aruncând o privire în spate, peste umăr, sibila zări mai multe siluete aşteptând dincolo de podul peste abis.

„Regina”. Femeia pe care Sparks o numise Arienrhod porni încet în direcţia lor, distingându-se tot mai limpede. Moon văzu părul alb, ca laptele exact ca al ei, răsucit într-o sculptură complicată şi încununat cu o diademă… văzu chipul lui Arienrhod – propriul ei chip de parcă ea însăşi se deplasa spre a-şi întâlni reflecţia.

— E-adevărat, murmură împotriva voinţei.

Sparks nu răspunse, pentru că n-o privea pe Regină, ci doar se uita dintr-o parte în cealaltă, căutând o cale de evadare.

Arienrhod se opri în faţa lor şi în acea clipă Moon uită totul, nemaigândindu-se decât la fascinanta legătură care unea ochii verzi ca muşchiul de copac: ai Reginei şi-ai ei. Totuşi în privirea fixă a Reginei nu exista nimic din uimirea pe care o simţea în propria-i expresie. Fu gata să creadă că Arienrhod aşteptase dintotdeauna acest moment.

— Deci, ai venit în sfârşit, Moon. Trebuia să-mi dau seama c-ai să supravieţuieşti. Trebuia să ştiu că tu nu vei permite ca nimic să te-ndepărteze de la ţelul tău.

Arienrhod zâmbi, şi în surâs, i se citi mândrie, dar şi o ciudată invidie.

Moon întâlni privirea, lungă a Reginei, neînţelegând implicaţiile ei. În profunzime însă simţi o perturbarre care o dezorientă, asemănătoare parcă atracţiei gravitaţionale a unui soare negru. „Mă aştepta… cum putea să ştie că trebuia să vin?”

— Da, Maiestate. Am venit după Sparks. Replicase provocator, ştiind instinctiv că această femeie îi va aprecia atitudinea.

Regina râse, un sunet înalt, ascuţit, precum vântul zornăind frunzele acoperite de chiciură, dar cu ecourile tulburătoare ale propriului ei râs.

— Ai venit să mi-l iei pe Starbuck? Când îi dezvălui identitatea secretă, Sparks se uită de la Arienrhod la nobilii care stăteau în aşteptare dar aceştia se aflau departe ca sa poată distinge ceva în zgomotul provocat de oftatul Iadului. Păi, de fapt eşti singura care o poate face. Moon simţi din nou durerea invidiei ascunse. Dar n-o să-l păstrezi mult timp.continuă Regina. L-ai văzut cum ezita. Doar nu crezi într-adevăr c-o să poată fi fericit în Vară după ce a aparţinut lui Carbuncle, nu-i aşa? Doar nu crezi într-adevăr că va fi satisfăcut cu tine, când el îmi aparţine? Nu, copila minţii mele… eşti încă doar un copil. O femeie nedesăvârşită, o iubită jalnic de nepotrivită.

— Arienrhod! răcni Sparks, cu vocea răguşită de suferinţă. Nu…

— Ba da, dragostea mea. Am fost mişcată. Te-ai purtat foarte tandru cu ea.

Zâmbi, şi Moon simţi cum se înroşeşte la faţă, iar jignirea şi umilirea îi pulsară ca o otravă prin vene.

— Vezi tu, eu ştiu tot ce se-ntâmplă în oraşul meu. (Cuvintele scânteiau). M-ai dezamăgit, Starbuck. Deşi nu pot spune că sunt chiar surprinsă, totuşi sunt gata să te iert. (întinse o mână către el, cu blândeţe, fără sarcasm). Îţi vei da seama c-a fost o greşeală când vei avea vreme să te gândeşti la toate astea. Ridică o mână şi gărzile se îndreptară către ei, încercuindu-i până la marginea Iadului.

Escortaţi-l pe Starbuck în camerele lui… şi-aveţi grijă să rămână acolo.

Bărbatul se încordă.

— S-a terminat, Arienrhod! Şi ştii asta. Sunt liber, indiferent ce faci tu ca să mă ţii aici. Nu voi mai fi niciodată ca înainte. N-o să mă mai atingi niciodată… Inspiră adânc, şovăielnic. Numai în cazul în care-o laşi pe Moon să plete. Dă-i drumul acum şi voi face tot ce vrei.

Moon deschise gura, tresărind; dar el o îngheţă în loc cu o privire. Ea-i urmări căutătura insistentă aruncată dincolo de punte… „să-i avertizez…”

— Foarte bine-atunci, murmură Arienrhod, fixându-l atentă. După ce vom discuta amândouă, singure. Dacă va mai dori să plece după aceea, îţi promit că n-am s-o opresc.

— Indiferent ce-ţi spune, să n-asculţi. Promite-mi, promite-mi că n-ai să crezi ce-ţi va spune, murmură Sparks, în timp ce gărzile îl înconjurau.

Moon îşi simţi mâinile încercând să-l atingă, dar Arienrhod stătea acolo, privind, aşa cum şi sibila se uitase la ei… Sparks îşi înălţă braţele, însă aceeaşi ştiinţă nerostită îl opri, mâinile îi căzură în lături, neajutorate. Gărzile îl luară.

Moon rămase singură între Regină şi abis. Vântul o învălui, iar tremuratul cauzat de pierderea lui Sparks se intensifică, îşi păstră slăbiciunea ascunsă sub mantie.

— N-am nimic să-ţi spun.

Cuvintele căzură ca nişte pietre. Întoarse spatele Reginei, apoi făcu un pas către începutul punţii. „Nu te gândi, nu te gândi la asta. N-ai de-ales”.

— Moon… copila mea. Aşteaptă! Vocea celeilalte femei o prinse ca un cârlig de pescuit. Da, te-am văzut, dar nu trebuie să te ruşinezi de asta mai mult decât dacă ţi-ai fi văzut propria reflecţie în oglindă.

— Noi nu suntem la fel! se întoarse furioasă Moon.

— Ba suntem. Oare cât de des are o femeie şansa să se vadă pe sine făcând dragoste?… Arienrhod întinse mâinile, aproape într-un gest de dor. Moon, el nu ţi-a spus? N-a

putut? Sibila o privi cu ochii mari fără să înţeleagă şi văzu că Regina începe să zâmbească. Păi, atunci e mai bine-aşa dacă-ţi explic eu însămi… Tu eşti a mea, Moon. Eşti din mine. Ştiu despre tine totul din ziua conceperii tale, toată, viaţa te-am urmărit. Cu ani în urmă am vrut să te-aduc aici la mine, de-asta ţi-am trimis mesajul ăla despre Sparks. Apoi ai dispărut, şi-am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. Dar în sfârşit ai venit.

Moon făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de ardoarea cu care vorbea Arienrhod şi simţi cum vântul o avertizează. „O, Doamnă, oare e nebună?” Trase de mantie.

— Cum de ştii atât de multe despre mine? De ce ţi-ar păsa măcar? Sunt o nimeni.

— Moon Dawntreader este o nimeni, spuse Arienrhod cu blândeţe. Însă tu eşti cea mai importantă femeie de pe această planetă. Moon, ştii ce este aceea o clonă?

Încercând să-şi aducă aminte, sibila clătină din cap.

— O… o persoană geamănă. Simţi deodată o furnicătură neobişnuita undeva exact sub suprafaţa pielii. „Dar tu ai fost întotdeauna Regină”.

— Mai mult decât o soră geamănă, e ceva mai apropiat de-atât. Un ovul, un set de gene luat din trupul meu şi stimulat apoi să reproducă o persoană identică.

— Din trupul tău, şopti Moon, atingându-se şi privindu-se de parcă brusc corpul ei devenise al unei străine. Nu! îşi înălţă ea capul din nou. Eu am o mamă… bunica mea m-a văzut născându-mă! Sunt o Văratică!

— Bineînţeles, încuviinţă Arienrhod. Eşti o Văratică… eu am vrut să fii crescută astfel. Te-am implantat în pântecul mamei tale la ultimul Festival, odată cu alte clone în alte gazde. Tu însă eşti singura care-a supravieţuit, şi care-a fost perfectă. Pleacă de lângă marginea aia…

Înaintă, luă braţul lui Moon şi-o trase de lângă buza Iadului. Sibila se smuci ca să se elibereze, dar corpul ei îi aparţinea Reginei… şi ea îl simţi ascultător, mai întâi rigid,

după aceea, fluid: o fiinţă creată de tehnică şi de magie. „Suntem atât de asemănătoare… toţi văd asta, toţi”.

— De ce… de ce-ai vrut atât de multe… copii, Văratici şi nu Iernatici? (Refuza să se includă şi pe sine).

— Aveam nevoie doar de una. Pe atunci visam să te pun în locul meu, când eu aş fi murit la Schimbare. Ca mine însămi… dar crescută să-nţeleagă mentalitatea Văraticilor şi cum anume s-o manipuleze. Te-aş fi adus aici, ţi-aş fi explicat totul cu ani în urmă, şi astfel ai fi avut timp să te adaptezi adevăratei tale obârşii. Apoi însă am crezut că te-ai pierdut de mine… şi în schimb l-am găsit pe Sparks. Moon se crispă, dar Arienrhod nu observă. Şi-am decis că nu trebuie să mor, că aş putea continua eu însămi să trăiesc, lăsând şi Iarna să trăiască mai departe alături de mine. Am făcut un alt plan, care să-mi permită să procedez astfel şi n-am mai avut nevoie de tine. Totuşi, încă te vreau, întotdeauna am vrut să fii aici lângă mine, propriul meu copil natural şi nu al altcuiva.

Îşi puse degetele sub bărbia lui Moon şi-i ridică faţa către ea. „Nu al altcuiva…” Moon îşi simţi ochii uniţi cu cei ai Reginei, înălţimile nestatornice ale minţii ei, vocea care îi vorbea precum cea a unei mame, chipul de fetişcană, chipul parcă răsfrânt în oglindă; ochii care o chemau pe nesfârşita spirală a timpului… „Cine sunt eu? Cine sunt eu?”

— Sunt o Văratecă! Iar tu încerci să-mi ucizi semenii, azvârli ea vorbele cu violenţă.

Arienrhod tresări, retrăgându-se când momentul de vrajă se spulberă.

— El ţi-a spus-o, rosti ea cu o neîncredere amară. E un prost. Nu poate să-nţeleagă că ăştia nu-s semenii lui, sau ai tăi. Moon, tu eşti eu şi eşti o Iernatică în adâncul inimii, la fel cum Sparks este un extraplanetar! Ridică mâna către stele. Ai fost în afara planetei, ştii cum ne asupreşte Hegemonia, ai văzut ce au ei şi ce păstrează doar pentru ei înşişi în timp ce pe noi ne exploatează. Ai văzut, nu-i aşa? ţipă ea, cerând un răspuns.

Moon privi cerul roşiatic.

— Da, ştiu. Şi urăsc această stare de lucruri. (Văzu moartea nenumăraţilor mersi printre stelele fără de număr.) Schimbarea trebuie să fie schimbată.

— Atunci înţelegi cum ne ţine înlănţuiţi superstiţia absurdă, străbătută de ura împotriva tehnologiei, a Văraticilor, în timp ce extraplanetarii pleacă. Nu ne vom elibera niciodată de sub controlul lor, dacă nu vom avea timpul necesar să începem dezvoltarea propriei noastre baze tehnologice. Cum altfel putem să menţinem la acelaşi nivel puţinul pe care ni-l lasă extraplanetarii, dacă nu distrugem schema aceasta a Schimbării?

— În nici un caz distrugând poporul nostru!

„Poporul meu; acesta e poporul meu!”. Şterse din faţa ochilor imaginea în oglindă a lui Arienrhod, suprapunându-i amintiri cu familia ei, cu copilăria ei, cu lumea ei de pe insulă.

— Şi-atunci cum? În vocea Reginei se simţea că-şi pierduse răbdarea. Cum altfel ai să-i convingi, sau ai să-i converteşti tu, vreodată?

Rămase totuşi pe loc de parcă într-adevăr asculta, aşteptând o alternativă originală.

— Sunt sibilă. Inima îi zvâcni când făcu această confesiune Reginei Iernii, dar ştia că Arienrhod trebuia să fi aflat deja. Când le voi spune adevărul despre ceea ce sunt eu, când le voi dovedi ceea ce le spun, mă vor asculta.

Arienrhod se încruntă dezamăgită.

— Credeam că, după cele văzute în afara planetei, ţi-ai pierdut obsesia legată de mascarada asta religioasă. Nu există nici o Mare Mamă care să-ţi umple gura cu saliva sfântă, în orice caz nu mai mult decât ceilalţi zece mii de zei ai Hegemoniei care există oricum doar ca nişte oameni de paie pe care să-i înjure extraplanetarii.

O rafală de vânt cu iz de alge se revărsă afară din Iad, împotriva voinţei sale, Moon se înfioră pe sub mantie.

Arienrohod, înfăşurată în rânduri de văluri precum nişte pânze înceţoşate, râse de teama ei.

— Sibilii nu sunt o…

Moon se întrerupse din nou. „Nu cunoaşte adevărul. Nu poate şti…”, brusc conştientă de faptul că deţinea o armă ascunsă şi că aproape o dăduse în vileag. Simţi cum îi revine încrederea în sine, până mai înainte distrusă şi încercă să nu-şi trădeze pe chip cunoaşterea acestui lucru, temându-se că în vreun fel anume Arienrhod ar fi capabilă să citească orice secret pe faţa ei.

Regina era însă prinsă în hăţişul intrigilor din propria viziune.

— Ştiu de ce-ai vrut să fii sibilă… pentru că nu puteai să fii regină. Dar acum, poţi… O lumină feroce îi străluci în ochi. Uită Vara! Cu mine poţi împărţi o lume întreagă, o veşnică Iarnă. Aruncă-ţi trifoiul şi poartă o coroană. Taie sforile care te leagă de bigoţii aceia înguşti la minte şi eliberează-te ca să gândeşti, şi să visezi, liberă. Făcu un semn invizibil către abis şi Moon simţi în spate tăişul vântului. Nu te vor accepta niciodată ca pe una de-a lor continuă Regina, sau nu vor avea încredere în ceea ce eşti tu acum. Oricum, este prea târziu să-i mai salvezi. Rotiţele au fost puse în mişcare. Nu le poţi opri soarta, nu le-o poţi schimba… Accept-o. Vino să conduci alături de mine, aşa cum ai fi condus după moartea mea. Vom construi amândouă lumea nouă pe care-o visăm. Putem face asta împreună, vom împărţi totul…

Întinse braţele, strălucind de pasiune. Moon îşi ridică şi ea mâinile, fermecată de apropiere, de realitatea imposibil de negat a propriului eu, a eului său original… format în imaginea celei care o crease…

— Arienrhod, zise Arienrhod.

Moon se retrase, simţind o durere. Îşi dădu seama că Arienrhod n-o vedea deloc şi că nu înţelegea de ce cuvintele menite să câştige şi să seducă loveau în alter ego-ul ei a nişte pietre. Egocentrismul Reginei zărea numai fiinţa pe care tânjise s-o vadă… pe Arienrhod. „Şi greşeşti” Ceva

tresări în Moon, ceva ce reprezenta mai mult decât propria ei uşurare, o siguranţă adâncă şi de nezdruncinat, de parcă fusese cumva testată fără să ştie şi-şi dovedise valoarea.

— Cum rămâne cu Sparks? Îşi auzi propria întrebare, la fel de dură ca şi gheaţa, ca să se potrivească speranţelor lui Arienrhod. Îi vom împărţi şi pe el?

Expresia indiferentă a Reginei tresări, dar ea încuviinţă din cap.

— De ce nu? Aş putea oare să fiu geloasă pe… mine însămi? Aş putea oare să-mi refuz ceva? El ne iubeşte pe-amândouă, cum ar putea să n-o facă? Şi de ce-ar trebui să nege acest lucru?

Ridicase vocea, încercând parcă să se convingă pe sine însăşi.

— Nu.

— Nu? se răsuci Arienrhod. Ce vrei să spui?

— Ajunge. Moon îşi îndreptă spatele, simţind puterea fără de limite pe care cuvintele o eliberau în ea. Nu sunt Arienrhod.

— Bineînţeles că eşti, rosti Regina împăciuitoare, cu tonul cu care te adresezi unui copil încăpăţânat. Împărţim aceiaşi cromozomi, acelaşi trup, acelaşi bărbat şi aceleaşi visuri. Ştiu că trebuie să-ţi fie greu să accepţi aceste lucruri, când n-ai bănuit niciodată… n-aş fi vrut să se-ntâmple astfel. Dar cum poţi să negi adevărul?

Sibila şovăi, dar simţi o siguranţă adâncă ce-i întări hotărârea.

— Fiindcă ceea ce vrei tu să faci nu este corect. Nu-i corect! Calea nu-i asta.

— Ce-i greşit în a vrea să schimbi lumea în bine, mai ales când ai puterea să procedezi astfel? Puterea schimbării, a naşterii, a creaţiei, nu poţi separa aceste lucruri de moarte şi distrugere. Asta-i calea naturii, şi natura puterii… inexorabilitatea sa, amoralitatea şi indiferenţa sa.

— Adevărata putere, spuse Moon ridicându-şi mâna către semnul de la gât, este controlul. Să ştii că poţi face orice…

şi să nu faci doar pentru că poţi. Mii de mersi au murit pentru ca tu să-ţi poţi păstra puterea atâta timp cât extraplanetarii se aflau aici, iar acum mii de fiinţe umane urmează să moară pentru ca tu să-ţi menţii stăpânirea după ce ei vor fi plecaţi. Nu valorez o mie de vieţi, sau o sută, zece, două şi nici tu. Scutură din cap, văzând chipul dinaintea, ei, văzându-se pe ea însăşi. Dacă trebuie să cred că, fiind ceea ce sunt înseamnă să-l distrug pe Sparks şi poporul care mi-a dat totul, atunci mai bine nu m-aş fi născut niciodată! Eu însă nu cred aşa ceva, nu simt aşa ceva, grăi ea pătimaşă. Nu sunt ceea ce eşti tu, sau ceea ce crezi că sunt, sau ceea ce vrei tu să fiu. Nu vreau puterea ta… o am pe-a mea. Îşi atinse iarăşi gâtul.

Arienrhod se încruntă şi sibila îi simţi mânia abătându-se asupra sa ca o lapoviţă.

— Deci toate au fost imperfecte, rateuri… chiar şi tu. Întotdeauna am crezut că aş putea să-nlocuiesc lucrul care-ţi lipseşte… dar nu… nimeni nu-ţi poate da asta. Eşti o fiinţă slabă, lipsită de energie şi curaj. Scutură din cap. Slavă zeilor că nu trebuie să depind de tine acum ca să-mi ating ţelurile!

Moon îşi coborî privirea la pumnii încleştaţi, ale căror încheieturi se înnălbiseră.

— Deci într-adevăr n-avem nimic să ne spunem una alteia… Mi-ai zis că pot să plec.

Se întoarse evitând expresia de pe faţa Reginei şi făcu un pas către punte, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Moon, aşteaptă! Arienrhod o prinse iarăşi, trăgând-o şi răsucind-o cu faţa la ea. Chiar poţi să mă părăseşti astfel, atât de curând, atât de uşor? Oare nu există nici o cale să-mpărţim şi altceva decât mândria noastră încăpăţânată? Tu mai presus de toţi trebuia să fi fost unica, singura care ar fi înţeles lucrurile pe care nimeni altcineva nu le-ar fi atins vreodată în adâncul meu… lucruri pe care niciodată n-am fost capabilă să le dărui altcuiva. (Vocea, atingerea ei, se-

mblânziră). Dă-mi vreme, şi poate-am să fiu capabilă într-o zi să ajung la ceea ce zace, intangibil, în sufletul tău.

Sibila şovăi, un copil fără tată, fără mamă, auzindu-şi propria voce cum plânge o singurătate lungă de-o viaţă întreagă; întinzând mâna ca să-i accepte propria putere şi să i-o dubleze, părinte şi copil într-o singură fiinţă. Totuşi ochiul ei interior i-l arătă pe Sparks, rănit la trup şi la minte, şi ceea ce o făcuse să jure tăcerea lui finală.

— Nu. Nu, nu putem. Privirea îi coborî din nou. N-a mai rămas vreme.

Arienrhod se înroşi la faţă, blândeţea îi dispăru de pe chip şi Moon văzu apărând în locul ei o asprime neiertătoare. Mâna i se înălţă de parcă ar fi vrut să lovească faţa fetei, prinse în schimb şiragul de mărgele şi-i trase cu putere, rupându-i firul.

— Crezi că poţi să mă opreşti?! Atunci pleacă de-aici, dacă poţi. Nobilii mei ştiu că eşti o sibilă Văratică. Flutură mâna către Iernaticii care aşteptau răbdători dincolo de punte şi înapoia lor. Ei ştiu c-ai venit aici deghizată ca mine, pentru a comite o trădare. Dacă poţi să-i faci să creadă că nu eşti toate aceste lucruri, atunci meriţi să pleci liberă… şi să fii o parte din mine.

Se răsuci brusc pe călcâie, îndreptându-se singură, cu paşi mari, către sălile palatului, în timp ce mergea înspre nobilii aflaţi în aşteptare şi trecea pe lângă ei, aceştia începură să avanseze, îşi, plecară capetele la trecerea Reginei şi o încercuiră pe Moon, rămasă la piciorul podului. Sibila o privi pe Arienrhod plecând fără să se uite măcar o dată înapoi, până ce-i pierdu imaginea dincolo de zidul mişcător al fetelor răzbunătoare.

— Bine-aţi venit, Comandante. Sper că v-aţi simţit bine la banchetul Reginei.

Ispectorul Şef Mantagnes îşi întrerupse conversaţia cu sergentul de serviciu, sperând de fapt cu totul altceva în momentul în care Jerusha pătrunse în atmosfera liniştită, pustie, a sediului central, al poliţiei venind de pe străzile

zgomotoase. Toţi poliţiştii erau plecaţi în misiune, fie protejându-l pe Primul Ministru, fie în patrule de supraveghere a festivităţilor. Cei doi bărbaţi salutară fără chef, iar Jerusha le răspunse neatentă. Mantagnes îi măsură din ochi cu invidie uniformă. Femeia ştia că el îşi petrecuse seara invidios pe faptul că nu se aflase la recepţie în locul femeii ca să meargă ţanţoş prin faţa camarazilor săi Kharemoughi în postura care de drept trebuia să fi fost a lui.

— Nu mi-a plăcut să-mi pierd timpul, când aici mai e atâta treabă de făcut. Se uită cu subînţeles la cei doi, şi-şi scoase mantia purpurie, deschizându-se apoi la guler. Te eliberez acum din postul de înlocuitor al comandantului, Inspectore.

— Am înţeles, doamnă.

O salută din nou, ochii săi amintindu-i Jerushei că nu avea să mai audă prea mult aceste vorbe. „Da, fiu de căţea ce eşti, o să-ţi vină şi ţie rândul.” Blestematul de raport al Şefului Justiţiei, făcut în defavoarea ei, precum şi ambiţia lui Mantagnes, ce-o săpa pe la spate, urmau să zugrăvească într-un negru absolut activitatea ei de comandant. Cariera avea să-i ia sfârşit odată cu acest post, vechimea în serviciu şi rangul fiind măturate sub covorul cenzurii oficiale. Nu va mai avea niciodată şansa să fie iarăşi comandată; va fi expediată pe o navă undeva la dracu', pe vreun avanpost uitau de lume şi de zei (recunoscând fără chef că existau locuri şi mai rele decât Carbuncle). Iar acolo va putrezi pentru tot restul vieţii.

O, zei, mi-e silă de aroganţa Kharemoughilor”! Îşi strânsie mantia în jurul trupului şi porni către biroul ei. „Dacă trebuie să mai văd încă o faţă blestemată şi trufaşă de Tehnocrat…” Chipul lui Gundhalinu îi apăru brusc în minte, făcând-o să încetinească pasul. „Încă o faţă” Faţa aceea pe care ar fi dat orice ca s-o vadă, chiar acum, exact aici. Dar nu mai ajunsese niciodată cu prizoniera lui. Trebuia să fi ştiut – dar cum naiba să-şi fi dat seama că, în loc să vină aici, Gundhalinu, tocmai el, va fugi cu fata? „Pentru că era

evident!” Jerusha scrisese în raportul său că era bolnav şi incapabil să-şi justifice faptele; iar zeii ştiau că probabil era mai adevărat decât voia ea să admită.

În seara asta, la banchet, îl văzuse pe Sparks Dawntreader, mergând ţanţoş, în faţa tuturor, prin sanctuarul său, turnând băutură în el până la nesimţire. Iar Arienrhod, frumoasă şi senină ca de obicei, calmă şi nepreocupată de soarta ce-o aştepta în timp ce se plimba printre supuşi şi stăpâni, mult prea liniştită. „La naiba! Oare ce pune la cale?”

— La dracu', ce face ăsta aici? se opri ea, aruncându-i o privire lui Mantagnes, apoi uitându-se din nou la poliţistul-robot ce stătea la fel de nemişcat ca şi un copac în faţa biroului. De ce nu te afli la postul tău? îl întrebă, adresându-i-se direct.

Robotul nu răspunse şi Jerusha îşi dădu seama că sursa lui de alimentare nu era conectată.

— Funcţionează aiurea, bombăni Mantagnes. A intrat aici mai demult, spunând o poveste neclară despre proprietăreasa lui din neamul Iernaticilor care a fost atacată de oamenii Reginei. Probabil că e vorba doar de sidromul excesului de sentimentalism provocat de schimbarea proprietarului. Ar trebui să i se şteargă complet sistemele – e absurd să-i laşi pe băştinaşii ăştia ignoranţi să se ocupe, fie şi numai parţial, de întreţinerea acestor echipamente sofistificate.

— Chiar şi „băştinaşii ăştia ignoranţi” s-ar minuna dac-ar trebui s-aducă servomecanismele lor fără creier la poliţie pentru fiecare şurub desfăcut.

Acţionă comutatorul de alimentare de pe pieptul robotului, mai mult de necaz decât din interes, şi privi cum străluciră senzorii luminoşi din craniul de oţel şi plastic al mecanismului. Aruncă o privire către placa de identificare.

— Unitlate „Pollux”. Cine-i proprietarul tău?

— Mulţumesc, Comandante!

Surprinsă, Jerusha făcu un pas înapoi.

— Vă rog să m-ascultaţi, Comandante. Este ceva urgent şi nu pot…

— Bine, bine… răspunde-mi doar la întrebări.

Nu Se putea obişnui cu vocile lor.

— Proprietăreasa mea este Tor Starhiker Iernatică, tiamatană, sex feminin, proprietara titulară a „Iadului Persefonei”.

— Spuneai c-a fost atacată de garda Reginei? Asta nu-i treaba noastră.

— Nu, Comandante. De extraplanetar! De logodnicul ci…

— O ceartă între îndrăgostiţi?

— Oyarzabal, angajat al cazinoului, şi de tovarăşii lui. M-a strigat s-o ajut, dar ei au lovit-o cu raza unui tranchilizator. N-am putut ajunge până la ea pentru că uşa era încuiată. Am venit aici după ajutor.

— Ştii cumva de ce-au atacat-o? întrebă Jerusha, simţind că povestea îi trezeşte interesul.

— Nu foarte clar, Comandante. Poate că a descoperit vreo activitate ilegală.

— Cine controlează cazinoul?

— Un anume Thanin Jaakola, sex masculin, născut pe Marele Albastru.

— Sursa? Până şi Mantagnes, aflat în spatele, ei, începuse să fie atent.

— Da, Comandante.,

— Repetă tot ce-ai auzit că-şi spuneau,

— OYARZABAL: Fir-ar să fie, Perse, numai pe Văratici! Nu pe Iernatici, ei vor fi în siguranţă, aşa vrea Regina. STARHIKER: Nu, minţi. Chestia asta o să-i omoare şi pe Iernatici, Regina n-o să te lase să ne omori. Eşti nebun, Oyar, dă-mi drumu'. Pollux, ajută-mă, Pollux!

Jerusha ascultă relatarea, cu pielea înfiorată din pricina bocetului nazal al vorbelor, până când înţelesul acestora fuziona în mintea sa, catalizat de un singur cuvânt: Regina.

— Pe toţi zeii sfinţi… l-am descoperit! L-am descoperit! Sergent! Întorcându-se, îl descoperi deja înapoia ei. Ia

legătura cu oamenii care-s cei mai apropiaţi de localul lui Persefone… să se ducă imediat acolo şi să izoleze locul! Mantagnes…

— Ce-i asta, Comandante?

Era greu de precizat dacă bărbatul era indignat sau speriat.

— Este vorba de viaţă şi de moarte. Lăsă pelerina să-i cadă pe podea, când întinse mâna să-şi verifice tranchilizatorul. Dacă Arienrhod nu-şi cumpără propria viaţă cu preţul uciderii a jumătate din oraş, atunci eu nu sunt Comandanta Poliţiei. Îl privi, rămânând cu gura căscată. Unitate Pollux – rugile noastre au fost auzite. Bătu cu palma pe umărul metalic. Zeilor, numai de am ajunge la timp!

— Vă rog s-o ajutaţi pe Tor, Comandante, spuse robotul. M-am ataşat… foarte mult de ea.

Jerusha încuviinţă din cap, nevenind să-i creadă urechilor.

— Mantagnes, te-ai plâns mereu că vrei mai multă acţiune. Hai să trecem Ia fapte!

— Vă duceţi acolo în persoană, Comandante? întrebă el, mai mult surprins decât cu un ton critic.

Rânjind acum, femeia îi răspunse:

— N-aş rata chestia asta pentru nimic în lume.

— Deci, sibilo, ai ameninţat-o pe Regina noastră.

În sfârşit unul dintre bărbaţi vorbise. Moon simţi cum privirile fixe ale nobililor mânioşi îi ardeau tatuajul de la gât.

— Şi îţi este interzis să vii în oraş, continuă el. Ne-a fost acordat privilegiul de a veghea să nu ai niciodată ocazia să repeţi, aceste fapte.

Moon se retrase către fâşia îngustă a punţii, luptându-se cu amintirea celor ce i se întâmplaseră lui Danaquil Lu aici, în oraş.

— Urmează să părăsesc palatul. Dacă m-atingeţi, am să vă contaminez…

Îşi pierdu vocea.

— Nu vom încerca să te-oprim, sibilo, spuse individul, cu glas flămând şi răguşit. Treci podul – hai, dă-i bătaie.

Rânji şi gestul îi transformă faţa într-un cap de mort. Deodată toţi zâmbeau în jurul ei, cu o răutate nepăsătoare, îmbătată de droguri, oameni care celebraseră sfârşitul lumii lor şi ştiau pe cine să acuze pentru asta. Bărbatul scoase ceva dintr-un buzunar ascuns al lungii sale robe şi-l ridică, arăta ca un deget întunecat.

— Hai, traversează Iadul, adăugă el.

Moon acoperi cu palma cutia de comandă, privind cu ochii mari obiectul pe care îl ţinea bărbatul, nu ştia ce reprezintă, însă era sigură că este o ameninţare la adresa ei. Trebuia totuşi să treacă podul, trebuia să-ncerce. Nu exista altă cale. Înălţă mâinile tremurânde ca să-şi desfacă mantia de catifea brodată cu aur. O împături în trei (trei era numărul sacru al Doamnei) şi, cu paşi sfidători, înaintă către buza bătută de vânturi a abisului. Mantia oricum o încurca, însă constituia un dar demn de a fi oferit Mării Mamă, dacă ea se întindea flămândă, acolo, dedesubt. Flămândă după tribut, sau flămândă după sacrificiu.

„Doamnă, îndrumă-mă!” Spunând o rugăciune, aruncă pelerina peste margine şi auzi râsetele nobililor din spatele ei. Mantia se umflă prinsă de curenţii încrucişaţi de aer, fu dusă de vânt şi răsucită, plonjând apoi ca un pescăruş în întunericul verde al puţului.

Moon apăsă primul buton al secvenţei muzicale de pe cutia de la încheietură şi porni pe punte. Iernaticii priveau şi murmurau, dar nu făceau nimic. Sibila făcu să răsune o altă notă şi merse mai departe, ţinându-şi respiraţia. La capătul îndepărtat al podului aşteptau mai mulţi nobili, încercă să nu se uite la ei… să nu se uite în jos, să n-asculte bocetele demonului din jur sau vacarmul fricii din capul ei…

Pe măsură însă ce se apropie de mijlocul distanţei, o invadă iarăşi vraja de sirenă a cântecului sibilului, încetinindu-i mersul, domolindu-i temerile, adormindu-i instinctul de supravieţuire.”Nu!” Îngheţă, lăsându-şi spaima

să se ridice şi să contraatace înainte ca melodia să-i prindă iarăşi mintea în capcană. Dar exact când se opri, îi văzu pe toţi Iernaticii din faţă ţinând în mâini aceleaşi obiecte aidoma unor degete găunoase, ridicân-du-le toţi la buze… fluiere! Ca să comande rafalele de vânt… Abia acum înţelese ea ce făceau: asmuţeau vânturile împotriva sa, aşa avea să moară, fără ca nici o mână de om să-i verse sângele.

Moon se zvârli pe fâşia îngustă a podului în momentul în care corul de fluiere ciocni sfera ei de aer nemişcat, sfărâmând-o. Rafalele năvăliră peste ea, trăgând-o în toate părţile. Totuşi în mijlocul acestui vârtej de aer se afla cântecul sibil – precum văzduhul senin din ochiul unui uragan, iar claritatea unei ciudate nebunii ii umplu trupul. Mintea ei hipnotizata, paralizată, izbuti să străbată toate astea şi să-şi caute refugiu undeva, într-un alt plan al existenţei…

„De ce? De ce oare mă cheamă aici?”

— Care-i răspunsul? îşi auzi ea propria-i voce ţipând nebuneşte. Care-i răspunsul?

„Poţi răspunde la orice întrebare, cu excepţia uneia singure”, îi spusese Elsevier. Nu „Ce este Viaţa?” sau „Există un Dumnezeu…?” Singura întrebare la care nu avea voie să răspundă era „Unde este locul tău de origine?” Şi în acest moment, când se legăna pe hotarul îngust care despărţea veşnicia nebuniei de cea a morţii, ştiu că în sfârşit îi fusese dat un răspuns, că fusese din nou aleasă de către puterea ce vieţuia în mintea ei: „Locul de origine, obârşia, izvorul… aici, aici, aici”. Dedesubtul acestui puţ care se scufunda în mare, dedesubtul acestui oraş precum gămălia unui ac înfipt într-o hartă a timpului, la fel de tainică precum piatra de sub pielea marină, protectoare, a acestei lumi acvatice, acolo dedesubt se afla maşinăria sibilă. Şi doar ea singură avea să ştie acest lucru. Îşi simţi mintea cum se supune presiunii atacului final al cunoaşterii şi cade în puţul adevărului, ţipă când trupul îşi pierdu controlul şi urmă mintea undeva în jos…

Aidoma unui visător speriat de cele văzute, reveni iarăşi în trup, întinsă pe panglica îngustă a podului, scâncind în aerul liniştit. „Liniştit…” Îşi apăsă mâna pe gură şi se ridică încetişor în genunchi. Nu se mai simţea nici un pic de vân,; doar o agitaţie şi-un geamăt paşnic în jurul ei. Iernaticii şedeau pe ambele margini ale abisului, cu gurile căscate de uimire, şi cu fluierele bălăbănindu-se în degetele lipsite de putere. Îndrăzni să privească dincolo de ei, pe lângă perdelele de vânt ce atârnau moi acum în marea potolită, până la zidurile de furtună din spate. Acestea erau închise, izolând revărsarea rafalelor încrucişate de vânturi venite din lumea exterioară, închizându-le complet singura cale de acces către puţul din inima oraşului… şi către ea. Se lăsă din nou în jos, cu capul înainte, apăsându-şi fruntea pe suprafaţa punţii într-un gest de recunoştinţă mută.

Se ridică nesigură pe picioare şi-şi continuă drumul. Se mişca încet, de dragul privitorilor, de dragul picioarelor care n-o prea ascultau. Pe feţele Iernaticilor se amestecau acum sentimente de veneraţie şi spaimă, îşi fixă pe chip o expresie de sfidare rece, ca s-o lase să. treacă.

Câţiva păşiră îndărăt, dar alţii deveniră şi mai mânioşi, mai plini de ură şi nesăbuiţi la vederea unei Văratice purtând faţa Reginei lor şi folosindu-se de puterea unei zeiţe. În mijlocul acestora, Moon văzu ţăruşul de fier terminat printr-un nimb de spini metalici, un guler contra vrăjitorilor aidoma celui care îi sfâşiase gâtul lui Danaquil Lu. Gulerul înaintă ca să-i iasă în cale şi s-o împiedice să păşească dincolo de marginea podului.

— Îngenunchează, sibilo, sau du-te în Iad!

Femeia ce purta un turban cu giuvaeruri şi ţinea ţăruşul împinse gulerul către ea, Moon se retrase, încordându-şi braţele.

— Lăsaţi-mă să trec, dacă nu…

Se întrerupse când îi văzu pe toţi întorcându-se la auzul ecourilor ce precedau venirea mai multor persoane pe coridorul de acces înspre sală. Spaţiul în formă de semicerc

din spatele nobililor începu să se umple cu siluete umane – de data asta erau inşi purtând haine ţesute în casă şi piei de klee: veniseră Văraticii. Feţele lor erau la fel de criminale precum ale, Iernaticilor; înarmaţi cu pumnale şi harpoane, o priveau stând singură pe pod.

— Uite-o! E Regina!

Moon zări singura faţă ce nu aducea cu celelalte: cea a unui bărbat care, mânat de o hotărâre disperată, îşi croia drum în faţă printre noii veniţi.

— BZ! strigaea ca să acopere zgomotul tot mai puternic produs la întâlnirea celor două grupuri; prinse privirea lui cercetătoare şi simţi cum o îmbrăţişează din ochi.

Gundhalinu împinse în lături un ultim Văratic, făcându-şi loc să scoată arma şi lăsă mulţimea să i-o vadă.

— Stai aşa! O smuci pe femeia cu buze subţiri care ţinea gulerul spinos şi-i smulse obiectul din mâinile ce tresăriră. Îl aruncă apoi peste margine, în Iad. Aţi mers prea departe cu asta. Înapoi, Iernaticilor… risipiţi-vă!

— Ce drept ai, tu, străine, să te-amesteci în treburile noastre? E-o afacere care priveşte Iarna, legea din Iarnă…

— Al naibii de sigur că-i aşa, bombăni BZ. Ochii lui reveniră asupra lui Moon în timp ce-şi deschidea o cărare către ea prin zidul uman. Această femeie este arestată, eu mă ocup de ea.

Moon îl zări făcându-i cu ochiul şi zâmbi fără să vrea.

— Asta-i Regina, Inspectore! spuse mânios unul dintre Văratici. Şi-i a noastră. Nu pleacă nicăieri pân' la Schimbare. Cuvintele erau la fel de ucigaşe ca şi gerul.

— Ea nu-i Arienrhod. E din neamul Văratic, e sibilă! Uitaţi-vă la gâtul ei, vorbi Gundhalinu. Dac-o vreţi pe Arienrhod, trebuie să traversaţi această… Urmărindu-şi propria mână care gesticula, aruncă o privire uimită văzând pentru prima dată sala fără vânt; faţa i se goli de expresie. Ce…?

— Ce treabă aveţi voi cu Regina noastră, crescători de peşte ce sunteţi? Femeia cu turbanul cu pietre preţioase încerca acum să recâştige teritoriul pierdut. Nu sunteţi

bine veniţi în acest palat atâta timp cât continuă să aparţină Iernii.

— Regina voastră are treabă cu noi! strigă un Văratic. Ea-ncearcă să ne ucidă pe toţi şi-am venit să ne-ncre-dinţăm că nu scapă de pedeapsă. Şi să ne convingem că va coborî la Doamnă pentru a treia oară.

Moon ascultă fără să se mişte, copleşită de-o bucurie dureroasă, irelevantă, la auzul unei voci vorbind cu inconfundabilul graseiat al Văraticilor.

— Sunt Moon Dawntreader Văratică… ţipă ea cu o voce răguşită. Regina-i înăuntru. Treceţi puntea acum! Treceţi puntea acum! Atâta timp cât stau eu aici, veţi fi în siguranţă.

Le făcu un semn cu mâna, simţind privirile uimite ale lui BZ fixate asupra ei.

Mulţimea deveni mai încrezătoare când îi văzu trifoiul şi-i acordă încredere. Ea însă şovăi un pic când primul Văratic i se alătură pe punte, încrederea îi reveni când aerul din jur rămase liniştit, iar bărbatul zâmbi scurt şi-şi plecă fruntea în timpul traversării. Unul câte unul îl urmară şi ceilalţi, păşind nervoşi dar conduşi de nevoia de a-şi atinge ţelul. Sibila aşteptă până ce şi ultimul Văratic păşi pe malul opus al Sălii Vânturilor şi-abia după aceea făcu şi ea ultimul pas, ajungând pe teren solid. Iernaticii se dădură înapoi, privindu-i posaci pe ea şi pe Gundhalinu. Moon se întoarse când ajunse lângă poliţişti, auzind un oftat tremurător în spatele ei. Văzu zidurile de furtună deschizându-se întocmai unor aripi molatice şi simţi ridicându-se iarăşi rafalele recî de vânt, iar perdelele tremurând şi prinzând viaţă. Iadul se trezi şi gemu, emanând izul mării.

— O, zei! Tată al străbunilor mei, şopti BZ. Tu erai acolo, stăvilind vântul. Cum… cum ai făcut asta?

Rămase la o distanţă respectuoasă de femeie.

— Nu pot să-ţi spun. Scutură din cap, felicitându-se pe sine însăşi. „Acesta-i Carbuncle. Nu pot spune niciodată, nimănui, niciodată”. Nici măcar nu ştiu. „Nu trebuie să

permit niciodată cuiva să afle”. În mintea ei, urmări puţul Iadului în jos, tot mai jos, jos până la mare şi dedesubtul ei, până în interiorul rocii de bază, fără vârstă, a planetei însăşi, acolo unde se întindea într-o tainică atotştiinţă ultimul receptacul al înţelepciunii umane. Du-mă de-aici, BZ, murmură ea, ameţită. Ăsta nu-i un loc pentr-o sibilă, Iernaticii au dreptate. E prea periculos.

Simţi căutăturile ostile, neîncrezătoare ale nobililor furişându-se deasupra ei. BZ o conduse afară din Sala Vânturilor cu o bună cuviinţă regulamentară, înapoi pe coridor, pe lângă scenele din regatul Iernii. Nimeni nu-i urmări. În timp ce mergeau, bărbatul continua să păstreze distanţa între el. Concentrându-se, Moon alese dintre fragmentele ameţitoare ale ultimelor ore acel groaznic secret care fusese cel mai important până în momentul când ajunsese să traverseze puntea:

— Ce fac aici Văraticii? Ţi-au zis de Arienrhod… „care aproape că m-a omorât”, (se simţi deodată năucită). Ţi-au zis ce-a făcut ea?

El clătină din cap, concentrându-şi atenţia asupra mişcării picioarelor.

— N-am putut înţelege nimic… erau mult prea grăbiţi. Cred că nici măcar nu ştiau. Unei gloate îi ajunge un zvon nebunesc.

— Nu-i doar un zvon. Este adevărat, şi nu vor opri totul doar luând-o prizonieră. A. angajat nişte extraplanetari să răspândească! o molimă.

— Ce? BZ se opri, oprind-o şi pe ea. Cum de ştii?… Se întrerupse brusc, începând să priceapă.

— Mi-a zis Sparks.

— Sparks. Bărbatul îşi privi iarăşi picioarele, încuviinţând din cap ca pentru sine. Aşadar l-ai găsit.

Moon îşi împreună mâinile în faţă.

— Înţeleg. Bine.

Luând drept acuză un acces de tuse, BZ se încovoie sprijinindu-se de zid şi-şi feri faţa de privirea sibilei. Ea îşi

dădu seama că distanţa pe care o păstrase întruna nu se datora celor văzute în Sala Vânturilor.

— El n-a ieşit afară odată cu tine, vorbi Gundhalinu în cele din urmă.

— Re… Arienrhod ne-a prins. L-a luat înapoi.

Îşi aruncă privirea de-a lungul coridorului şi-şi simţi sufletul rupt în bucăţi. Totuşi imboldul preştiinţei străine de mintea ei o îmboldi iarăşi: „Părăseşte-l, părăseşte-l. Părăseşte-l acum…”

— N-o să păţească nimic, acum c-au venit Văraticii s-o păzească pe Regină. Ei nu-l cunosc. Rostea cuvintele mai mult pentru ea însăşi decât pentru BZ, fiind încrezătoare că puterea care-o protejase pe ea îl va apăra la fel de bine şi pe Sparks. Trebuie să opresc molima! Ştiu cine se află în spatele ei. Sparks mi-a spus totul. Trebuie să spun cuiva, poliţiei… Cu un gest distrat îşi îndepărtă părul de pe frunte.

— Deci, nu el te-a dat pe mâna ademenitorilor de sibili? zise BZ, de parcă mintea lui nu putea renunţa la această idee. Îşi şterse fruntea cu mâneca şi-şi deschise haina.

— Nu. Arienrhod a făcut-o.

— Arienrhod! Bine, dar credeam că ea…

Nu-şi termină fraza, dar nici n-avea nevoie s-o facă. Moon simţi compasiunea lui fără cuvinte ajungând până la ea.

Îşi înfăşură o şuviţă desfăcută din părul strâns în coc în jurul degetului, o privi şi trase de ea.

— Am fost nouă clone… şi niciuna dintre noi nu i-a fost pe plac. N-am fost ceea ce dorea ea să fim. Aşa că… ne-a abandonat, ne-a azvârlit cât colo. Moon înălţă o mână, într-un gest de adio adresat propriului ei suflet pierdut, apoi se uită înspre BZ. Tu ştiai. Cunoşteai lucrul ăsta despre mine. De ce-ai avut încredere în mine să vin aici, dacă tot timpul ai ştiut?

— Am ştiut de la început că nu te va transforma niciodată în imaginea ei. Crezi c-am putut să-mi petrec… atâta vreme cu tine şi să nu-mi dau seama de diferenţa dintre voi? Clătină din cap şi zâmbetul i se accentuă pe buze. Luă

mâinile fetei într-ale lui. Nu va mai trece mult şi-şi va blestema pripeala de a se fi descotorosit de tine. Hai să mergem mai departe şi să-mi spui ce ştii despre complotul ăsta.

Moon păşi din nou alături de el, ţinându-l strâns de mână, potolindu-şi temerile cu balsamul vindecător al încrederii lui. Îşi continuară drumul către ieşirea palatului, înaintând spre sfârşilul Iernii. Îi spuse tot ce ştia, silindu-se să-şi menţină mintea asupra cărării înguste dintre zidurile pictate cu tărâmuri sălbatice. Uşile se deschiseră, lăsând să intre forţa de viaţă a oraşului, absorbindu-i din nou în vâltoarea de vitalitate a acestuia. Acum la uşi nu se mai aflau gărzile regale, ci câţiva Văratici beligeranţi, supraveghind ceea ce le aparţinea. Moon se agăţă de haina lui BZ, dar asta numai până când îşi dădu seama că ei habar n-aveau cura arăta Regina, aşa cum nici ea nu ştiuse până mai de curând. Văzu însă că unul sau doi îi recunoscură trifoiul tatuat la gât şi o priviră evident surprinşi.

— BZ, cum de-ai ştiut să vii după mine? Cum de-ai ştiut c-aveam nevoie de tine?

El îşi şterse iarăşi faţa asudată, apoi se frecă la ochi:

— N-am ştiut. Când au apărut aici Văraticii am hotărât că aşteptasem destul de mult. Aşa că mi-am arătat legitimaţia şi m-am transformat într-un poliţist de escortă. Aruncă priviri în dreapta şi-n stânga când Văraticii îi lăsară să treacă pe lângă ei. O să-mi fie dor de legitimaţia asta…

Nu exista nimic care să-i sprijine falsa bună dispoziţie din ton şi începu, iarăşi să tuşească, congestia neplăcută coagulându-i-se adânc în piept. Se opri când ajunseră între paznicii Văratici şi privitorii înghesuiţi.

— Moon, ascultă-mă. Se chinui să inspire. Oricum va trebui să fac faţă acuzaţiilor… mai devreme sau mai târziu. Trebuie să mă-ntorc… ar fi mai bine să rezolv cât mai iute problemele. O să raportez tot ce mi-ai spus primei patrule pe care am s-o întâlnesc. Nu-i nevoie să rişti predându-te de bună voie. Semenii tăi se află aici, spune-le despre tine şi

despre Sparks înainte ca să afle că e Starbuck. Ei te pot ajuta acolo unde eu nu pot.

Strângându-şi haina în jurul trupului, îşi mută brusc privirea de la Moon către Văraticii adunaţi la intrare. Îşi strânse buzele într-o linie subţire, de parcă n-avea încredere în el însuşi sa spună mai multe.

— BZ. Moon îşi apăsă palma pe gură. Cum pot să…

— Nu poţi. Şi nu-ncerca, scutură el din cap. Doar lasă-mă să plec… Începu să se răsucească, dar în timp ce se-ntorcea ea îi văzu genunchii îndoindu-se. Gundhalinu se prăbuşi lent pe caldarâm şi rămase întins fără simţire pe pietrele albe.

Tor şedea într-un colţ, proptită de zid ca o păpuşă de cârpă fără şira spinării, lumina albă a laboratorului îi înfigea suliţe în ochii umezi. Ştia că dincolo de zidul din spate exista un oraş întreg plin de oameni nepăsători la prostia sau la soarta ei, nepăsători faţă de propriu lor soartă. Însă în această cameră sterilă n-ajungea nici un sunet de sărbătoare, nici un râset, melodie, ori ţipăt. Zidul era izolat fonic şi nici un strigăt de-al ei – dacă ar mai fi avut puterea să strige – n-ar fi scăpat în exterior. Se luptă zadarnic, în tăcere, împotriva sclaviei invizibile a paraliziei. Avea să mai treacă aproape o oră până când sistemul ei nervos voluntar putea din nou să comande măcar mişcarea unui deget, şi era sigură că nu mai dispunea de atât de mult timp din viaţă. „O, zei, dacă aş putea măcar să strig!” Ţipătul îi răsună în interiorul capului până când crezu că-i vor exploda ochii… şi scânci, scoase un firicel subţire, jalnic, de sunet, cel mai frumos zgomot pe care-l făcuse vreodată.

Oyarzabal îi aruncă o privire din locul unde stătea la masă, sub lumina orbitoare şi fierbinte. Faţa lui lătăreaţă încadrată de pămătufurile unor favoriţi, arăta o lipsă de confort similară cu a lui Tor, îşi mută iarăşi, grăbit, privirea. Discuţiile detaşate, ireale despre cele mai eficace mijloace de a declanşa o epidemie în oraş continuau monoton, ca zumzetul unui roi fantomatic de albine. Unul dintre ceilalţi

bărbaţi plecase să vorbească cu Sursa. „Oyarzabal, ticălos păduchios ce eşti, fă ceva, fă ceva!”.

Oyarzubal sugeră infectarea aprovizionării cu apă. Propunerea fu respinsă ca ineficienţă.

Hanood, care părea că stătuse o eternitate la Sură, reveni în cameră şi încuie uşa la loc cu o grijă exagerată.

Zumzetul încetă. Tor le văzu capetele întorcându-se să primească verdictul judecătorului, dar fu incapabilă să-şi rotească măcar ochii.

— Ei? întrebă unul dintre necunoscuţi.

— Evident, a spus să ne descotorosim de ea. Hanood îşi înclină capul în direcţia femeii. Azvârliţi-i trupul în mare, nimeni nu va izbuti să-nţeleagă unde-a dispărut în toată zăpăceala asta. Flutură din mână spre realitatea de neajuns de dincolo de zid. Ei spun „Marea nu uită niciodată”… dar Carbuncle va uita.

Tor gemu, dar sunetul rămase închis în interiorul ei.

— Nu, la dracu, nu cred asta! Oyarzabal se ridică în picioare, pregătit pentru o confruntare. Am să mă căsătoresc cu ea, am s-o duc de-aici. Sursa ştie toate astea şi n-ar fi zis să ne descotorosim de ea!

— Îmi discuţi ordinele, Oyarzabal? Vocea răguşită, fără trup, a Sursei căzu peste el din aer, involuntar, toţi ridicară privirile.

Oyarzabal se îndoi sub greutatea glasului, dar îşi menţinu hotărârea.

— Nu-i nevoie s-o ucizi pe Persefone. Pur şi simplu nu pot sta locului şi să las să se-ntâmple aşa ceva. Nesiguri, ochii lui cercetară pereţii şi colţurile tavanului. Trebuie să existe şi-o altă cala.

— Sugerezi cumva să le spun să te ucidă şi pe tine? La urma urmei, incompetenţa ta a provocat această situaţie. Nu-i aşa?

Oyarzabal îşi strecură mâna către pistolul aflat la spate, sub vesta lungă de piele. Era însă singur contra cinci, şi nu-şi asuma niciodată riscuri sinucigaşe.

— Nu, stăpâne! Nu… dar ea urmează să fie soţia mea. Voi face astfel ca să nu vorbească despre afacerea noastră.

— Tu crezi că acum, când Persefone a aflat ce faci aici, o să mai vrea să se mărite cu tine? Vocea căpătă un ton glacial. Ea un animal amoral ce este, ea continuă să te urască pentru asta. Nu vei fi niciodată capabil s-ai încredere-n ea.

„O, zei, o tu, Sursă, lăsaţi-mă doar să vorbesc! Îi voi promite orice! Sudoarea se prelinse înnebunitoare în josul coastelor femeii.

— Iar eu nu voi mai fi niciodată capabil s-am încredere-n tine, Oyarzabal, dacă nu-mi dovedeşti că-mi eşti incă loial. Vocea se opri, părând să zâmbească şi Tor se înfioră. Totuşi nu sunt total neînţelegător, şi-ţi ofer două alternative: moartea, sau viaţa Persefonei. Dacă însă ea rămâne în viaţă va trebui să-ţi iei măsuri de siguranţă că nu va putea depune niciodată mărturie împotriva noastră Brusca speranţă a lui Oyarzabal dispăru înapoia unor nori.

— Ce vrei să spui? îndrăzni să-şi arunce privirea către Tor, apoi şi-o mută în altă parte.

— Vreau să spun c-o doresc incapabilă să mai povestească ceea ce ştie, indiferent cui. Cred că o injecţie cu xetydiel va fi destul de eficientă.

— La dracu! Adică vrei s-o transformi într-o zombi? înjură Oyarzabal. N-o să-i mai rămână nici un pic de creier!

Unul dintre bărbaţi izbucni în râs.

— Şi ce-i rău în asta; fără minte şi a ta. Oricum, de când are nevoie o femeie de creier?

„O, Doamnă, ajută-mă… ajută-mă, ajută-mă!” Tor chema în ajutor religia strămoşilor săi, abandonată în favoarea a mii de zei nepăsători ai extraplanetarilor trădători. „Mai bine mor. Mai bine mor.”

— Vezi, Oyarzabal, ce necazuri provoacă femeile când capătă prea multă libertate, vezi acum necazul pe care ţ-i l-a pricinuit curiozitatea acestei femei fără minte? Gândeşte-te şi la necazul pe care Regina ei este pe cale să-l abată asupra propriei planete. Vocea Sursei era precum o pilă

scrâşnind pe metal, alege, moarta au cu creierul şters. Iar când alegi pentru ea, să alegi şi pentru tine.

Pumnii lui Oyarzabal se încleştară şi se desfăcură, în timp ce privirea lui mătură încăperea şi feţele celor-lalţi cinci, zărind realitatea înconjurătoare.

— E-n ordine! N-o vreau moartă, nu vreau să văd cum e ucisă. O vreau în viaţă.

Tor scânci iarăşi şi simţi un strop de salivă prelingându-se din colţul gurii. Un fior i se ridică prin picioare, pornind dela degete – „Mişcă, mişcă!” – dar nu ajunse mai departe.

— Atunci mă pot ocupa eu de nevoile doamnei.

Reprezentantul grupului de tehnicieni – un bărbat pe care în sfârşit Tor îl recunoscu a fi biochimistul C'sunh, expert în droguri – se ridică de la masă şi se îndreptă către nul dintre fişetele aflate în afara razei ei de vedere. Îi auzi alegând sticluţe şi ustensile şi auzi vuietul şuierător din capul ei, care începuse să alunge orice alte sunete.

Oyarzabal se foia de pe-un picior pe celălalt, cu capul lăsat în jos, de parcă nu se-aşteptase ca lucrurile să se petreacă atât de brusc, atât de irevocabil. Tor îl străpunse cu privirea.

— Stăpâne, să-i fac injecţia? Biochimistul apăru în raza ei vizuală, ţinând în mână o seringă.

— Da, ai tu grijă de asta, C'sunh, răspunse calm vocea. Vezi, Persefona… nu câştigi niciodată. Întotdeauna se întâmplă la fel.

Tor îl văzu pe C'sunh apropiindu-se de ea, şi totul din jur deveni parcă auriu; electricitatea statică din cap o asurzea. Oyarzabal îl privea şi el pe C'sunh,se uită apoi la femeie cu mâinile atrnându-i în părţi, cu ochii sticloşi.

O bufnitură puternică răsună prin uşa încuiată. Chimistul încremeni cu un picior în aer, când se auzi strigătul unei voci înăbuşite:

— Deschideţi, Poliţia!

Bărbaţii de la masă săriră în picioare, uitându-se unii la alţii şi apoi în sus, nevenindu-le să creadă ce auzeau.

— Albaştrii!

— Stăpâne, au intrat Albaştrii-n cazinou! Ce-o să facem?

Din văzduh nu sosi însă nici un răspuns, iar o senzaţie mult prea teribil de acută ca să fie înregistrată drept sunet perforă creierul lui Tor. Bărbaţii îşi acoperiră urechile cu mâinile:

— Au început să taie încuietorile de la uşi! În numele zeilor, fă ceva! C'sunh, termină cu femeia aia!

Chimistul porni iarăşi către ea, cu faţa schimonosită de spaimă. Oyarzabal se repezi după el şi-l înşfăcă de braţ, dar ceilalţi îl traseră înapoi şi C'sunh se aplecă asupra ei.

— Nu! icni Tor, ultimul ei cuvânt…

Uşa se deschise brusc şi vederea femeii se umplu de albastru: încăperea se populă într-o clipită, cu şase poliţişti în uniformă.

— Stai aşa!

Armele fură aţintite în toate direcţiile; două sau trei fixară spinarea şi ceafa lui C'sunh. Biochimistul îşi îndreptă încet spatele depărtându-se de Tor.

— Las-o jos! răsună somaţia unui Albastru iar C'sunh lăsă seringa să cadă. Tor se ghemui când aceasta poposi la câţiva centimeri de piciorul ei neprotejat.

— Doctorul C'sunh, cum te văd şi cum mă vezi! Tor o zări pe însăşi Comandanta Poliţiei apărând din zidul de tunici albastre. Te ştiu de o veşnicie în dosarele noastre,e-o adevărată plăcere să te-ntâlnesc în sfârşit în carne şi oase.

Rânji încântată şi-i prinse biochimistului cătuşele la mâini. Oamenii ei făceau acelaşi lucru şi cu restul bărbaţilor din încăpere. Comandanta se aplecă asupra lui Tor, cercetându-i faţa şi aruncând priviri către seringa căzută alături. Zâmbi din nou:

— Ei bine, Tor Starhiker. Arăţi de parcă de-abia aştepţi să ne spui ceva, iar eu de abia aştept s-aud. Hei, Woldantuz! Vino-ncoace şi fă-i o injecţie! Din aia care trebuie. Clipi din ochi, liniştind-o pe Tor când un poliţist îngenunche lângă ea.

Tor de abia remarcă arsura antidotului când văzu apărând o faţă şi mai neaşteptată decât a Comandantei. „Pollux!” Cuvântul nu reuşi să-i iasă din gură, dar simţi că-şi recapătă controlul asupra trupului,simţi antidotul urcându-i prin toate nivelurile până la creier precum năvala unui drog.

— Tor. Te simţi bine?

— Ce… ce… ce-ai… spus? îşi înghiţi nodul din gât cu respiraţia întretăiată.

— Tor. Te simţi bine? repetă el fără intonaţie, la fel ca şi mai înainte. Se aplecă în faţă şi-i oferi braţul în timp ce femeia încerca să-şi strângă picioarele sub ea. Se apucă recunoscătoare de braţul lui şi trase de el ca să se ridice.

— Uuuff!

Îşi duse mâna la cap, ameţită de uşurare, sprijinindu-se greoaie de robot. Îşi înfipse degetele în buclele moi ale perucii ei puse strâmb pe cap; o împinse absentă… parcă realizând ultimele cuvinte spuse de Sursă. Strânse pumnul, scoase brusc peruca şi-o azvârli pe jos.

— De când ai căpătat aşa un vocabular, cutie cu şuruburi ce eşti? Se aplecă în faţă privind acel loc al lui Pollux imposibil de examinat, care nu putea fi numit faţă, simţi cum un rânjet de triumf i se împrăştie pe chip. Pe focurile iadului… am avut dreptate în privinţa ta! Pungaş bătrân ce-mi eşti! La naiba, de ce n-ai vorbit niciodată cu mine până-acum?

— Doar o mică glumă, Tor. Acelaşi chip lipsit de orice expresie.

— Ha. Ăsta-i genul de bancuri la care te poţi aştepta de la o maşină. De când eşti în stare să vorbeşti astfel?

— De când am fost programat la academia de poliţie de pe Kharemough.

— Undee?

— Anulează întrebarea asta, Pollux. Comandanta reapăru încruntată de cealaltă parte a lui. Chiar că ar trebui să mai fii refăcut… Starhiker, îi poţi mulţumi lui Pollux c-ai fost salvată la timp. Cred că şi eu pot să-i mulţumesc, pentru

ceva mai mult, dacă tu-mi vei confirma că îmi închipui corect ceea ce se petrecea aici. Arătă cu degetul mare înspre laboratorul şi prizonierii aflaţi înapoia ei.

— Mulţumesc Pollux. Tor mângâie uşor cu palma pieptul robotului. Urmau să declanşeze o epidemie, spuse ea simţind cum îi tremură iarăşi picioarele, şi în felul ăsta să-i omoare pe Văratici.

PalaThion încuviinţă de parcă într-adevăr asta aştepta să audă.

— Cine i-a plătit s-o facă?

Tor coborî privirile în pământ.

— Regina Zăpezii?

Speriată, ea aprobă din cap, simţindu-se inexplicabil de ruşinată că admitea acest lucru în faţa unei extraplanetare.

— Aşa spuneau ei.

— Exact cum mi-am închipuit. Poliţista zâmbi cu sânge rece, nemaivăzând-o deja pe Tor. În sfârşit am învin-s-o! Doar dacă…

Scutură din cap, mutându-şi privirea către un alt Albastru care intra în cameră – un inspector de data asta.

— Mantagnes? întrebă ea cu nerăbdare.

Inspectorul clătină din cap într-un gest de rău augur.

— L-am pierdut, Comandante.

— Jaakola? Cum naiba ai putut…

— Nu stiu! Bărbatul era la fel de mânios ca ea. Plecase deja când i-am spart biroul. Am căutat peste tot – nici o muscă nu s-ar fi putut ascunde acolo! încă se mai fac cercetări… a avut totuşi o cale de ieşire, pe care încă n-am reuşit s-o descoperim.

— N-o să părăsească planeta! PalaThion trase de emblema imperială aflată pe catarama centurii. Îl vom prinde!

— N-aş pune pariu pe chestia asta. Dezgustat, Mantagnes îşi studie picioarele.

— Atunci să-l lăsăm să-ncerce să-şi găsească o ascunzătoare ca să scape de acuzaţiile de tentativă de crimă prin genocid. Făcu un gest din mână. Woldantuz,

pune-i şi pe frumuşeii ăştia acolo unde le este locul. La urma urmei, bine măcar că avem toate dovezile. Plus un martor. Starhiker, o să am nevoie de mărturia ta.

— Contaţi pe ea, comandante.

Tor încuviinţă din cap, simţind cum în suflet îi izbucneşte dorinţa de răzbunare la vederea lui C'sunh care trecea pe lângă ea. Alţi doi îl urmară pe biochimist, apoi îl văzu pe Oyarzabal.

— Persefone? Bărbatul trase de paznicul său ca să-l lase să se oprească. De fapt, acum cred că n-am să te mai iau cu mine. În nici un caz acolo unde-s obligat să merg.

— Ai vrut să mă transformi într-o legumă, ticălos împuţit ce eşti! Asta ai vrut întotdeauna! Se smuci de lângă PalaThion şi se proţăpi în faţa lui. Sper să rămâi acolo pân'ai să putrezeşti. Şi sper că nici măcar n-ai să mai vezi vreodată o femeie…

Brusc îşi aminti că, în al doisprezecelea ceas, el încercase să oprească injecţia, iar acele secunde pe care le câştigase fuseseră hotărâtoare pentru supravieţuirea ei.

— Pur şi simplu n-am vrut să mori, asta-i tot! Era mai bine să te am aşa decât moartă. Se aplecă înspre ea, dar Albastrul îl trase înapoi.

— Vorbeşte pentru tine însuţi, îşi încrucişă braţele Tor. Se pare că eşti singurul care te gândeşti la asta.

Oyarzabal întoarse capul, uitându-se la PalaThion.

— Dacă vrei să afli ce ştiu de afacerea asta, trebuie doar să-ntrebi. Am să-ţi spun totul.

Comandanta făcu un semn afirmativ şi unul dintre ceilalţi prizonieri înjură printre dinţi. Tor îşi dădu seama că de-acum, indiferent unde aveau să-l trimită, viaţa lui Oyarzabal nu mai valora nici cât o ceapă degerată.

Şi indiferent ce anume urma ea să facă acum, nu va mai exista nici o posibilitate de părăsire a planetei. „O, zei, de ce oare nu pot să fac şi eu odată ceva corect?” Se strânse singură în braţe, puternic, pentru că nu mai rămăsese nimeni care s-o îmbrăţişeze, sau pe care să-l îmbrăţişeze.

Simţi privirea lui TalaPhion aţintită asupra ei şi descoperi o neaşteptată simpatie în ochii celeilalte. Capul Comandantei se mişcă imperceptibil, atât cât să-l examineze pe Oyarzabal, apoi privirea îi trecu mai departe.

Tor făcu un pas în faţă, încă stăpânindu-se, protejându-se, pe măsură ce se apropia de Oyarzabal. Îl sărută scurt pe buze, apoi se retrase, iar paznicii nu-l lăsară pe bărbat s-o urmeze.

— La revedere, Ovar.

El nu-i răspunse. Albaştrii îl scoaseră din încăpere. Tor se întoarse iarăşi lângă Pollux. „De ce se-ntâmplă aşa? De ce? Ca niciodată să nu-ţi doreşti ceea ce ai până nu-l arunci la gunoi?

Jerusha se aplecă peste birou, lungindu-şi gâtul ca să-i urmărească au privirea pe C'sunh şi pe camarazii săi, viitori acuzaţi de genocid. În timp ce erau conduşi către închisoarea din sediul poliţiei. „Oh, dulce răzbunare!” Cu toate acestea în zâmbetul ei nu era nimic dulce. Demascase complotul lui Arienrhod în ultima clipă şi chiar dacă nu putuse să ajungă până la Regină în persoană, îi asmuţise pe Văratici împotriva ei şi aceştia aveau s-o păstreze în siguranţă până în ziua execuţiei. „Poate, că, la urma urmei, există un fel de dreptate în univers”.

— Starhiker!

Tor Starhiker privi prin ecran uniforme albastre care se felicitau între ele; şedea pe o banchetă şi bea ceai tare sub privirile fixe, vigilente, ale lui Pollux. Se ridică de la locul ei şi cu paşi mari trecu printre poliţişti, îndreptându-se către birou. În timp ce venea spre ea, Jerusha o examină curioasă şi uimită. Straiele ei lipite de trup, mai mult o dezgoleau decât o acopereau, păşea exact ca un hamal din port, nepăsătoare la privirile cu subînţeles aruncate ocazional de bărbaţii pe lângă care trecea. O faţă deschisă, pragmatică, ieşea la iveală de sub machiajul întins pe obraz iar părul lins şi cenuşiu, era tuns grosolan până în dreptul urechii. „O, voi zei, există o fiinţă umană acolo înăuntru”. Jerusha îşi aduse

brusc aminte că unul dintre bărbaţii pe care tocmai îi expediase părea a fi iubitul acestei fiinţe umane. „La naiba, de ce oare nu poate să fie binele doar bine şi răul doar rău… de ce nu poate să fie simplu, măcar o dată? Mi se face greaţă de cenuşiu”. Îşi alungă gândurile când femeia se opri în faţa sa.

— Cum te mai simţi?

Tor ridică din umeri; o bretea îi alunecă în jos şi o trase la loc pe umăr.

— Cred că bine. Vreau să spun, considerând… privi către intrarea în aripa-închisoare.

— Destul de bine ca să depui o mărturie pentru dosar?

— Sigur că da, oftă Tor. Bănuiesc că n-am norocul să apar şi în faţa tribunalului?

Judecata avea să se ţină pe altă planetă. Jerusha zâmbi, pricepând ironia.

— Poţi să te consideri norocoasă. C'sunh are o mulţime de prieteni şi toţi sunt pe lumile extraplanetare. Arătă spre tavan iar Tor se strâmbă. Cel puţin după ce vom pleca de pe Tiamat, vei fi în siguranţă ei neputând să te mai ajungă. Declaraţia ta va face tot răul pe care vrei tu să-l faci, atâta timp cât este înregistrată aşa cum se cuvine. Şi, la naiba, crede-mă că voi face tot posibilul să se-ntâmple aşa. Sper numai c-o vom putea scoate la suprafaţă şi pe Sursă. Dacă…

Se întrerupse când un alt grup de străini intră în sediul poliţiei. Nu, nu erau străini. Se ridică în picioare, îi văzu pe toţi ceilalaţi din odaie întorcându-se şi holbându-se cu ochi uluiţi ca şi ai ei.

— Ce nai…

— Arienrhod?

— Moon!

Îşi auzi glasul pronunţând acest nume, o auzi şi pe Tor repetându-i fără să mai aibă timp să se minuneze. În spatele fetei văzu doi Văratici voinici care purtau pe braţe trupul lui Gundhalinu.

— Fir-ar să fie…!

Moon ezită văzând-o pe Jerusha că iese dinapoia biroului, totuşi rămase pe loc, fermă, când cei câţiva poliţişti se adunară în jurul lor:

— Cine-i ăsta?

— Gundhalinu!

Am crezut că a…

— E mort? Jerusha o prinse de un umăr pe sibilă, acoperind cu trupul ei imaginea celor ce se întâmplau mâi în spate.

— Nu! Poliţista văzu suferinţa de pe chipul fetei în momentul când o răsuci către ea şi-i dădu drumul surprinsă. Dar e bolnav şi are nevoie de-un medic.

Mâna lui Moon se-ntinse către BZ însă nu putu să-l ajungă.

— Acum două zile nu prea ţi-a păsat că se simţea rău, aşa-i? Jerusha privi pe lângă ea, observând capul atârnat într-o parte al lui Gundhalinu, ochii închişi, faţa suptă. transpirată. Făcu semn oamenilor ei să-l ia din braţele Văraticilor: Duceţi-l repede dincolo, la cabinetul medical. Şi la naiba, aveţi grijă de el. Pentru mine valorează mai mult decât diamantele.

Poliţiştii îl transportară cu multă atenţie. Cei doi Văratici îşi înclinară capetele în direcţia lui Moon, făcând aproape nişte plecăciuni, şi ieşiră în alee. Sibila îi urmări doar cu privirile, atât pe ei cât şi pe Gundhalinu. Purta acum o rochie lungă, aurie, chiar şi cu părul despletit în jurul feţei, asemănarea ei cu Arienrhod era incredibilă,

— În caz c-ai uitat cumva, şi tu eşti arestată, Dawntreader. „O, zeii mei, asta-i prea mult pentru o singură zi”. Ridică o mână, chemând la ordin un alt ofiţer.

Moon se strâmbă.

— N-am uitat de tine, Comandante. BZ… Inspectorul Gundhalinu… Eu am evadat. El m-a găsit iarăşi… Tocmai m-aducea aici când a leşinat. Spuse toate astea fără să clipească.

— Bineînţeles c-aici te-aducea. Jerusha desprinse cătuşele agăţate la cureaua uniformei şi continuă foarte calmă, asta-i

cea mai mare balivernă pe care-am auzit-o vreodată. Dar oricum, de dragul lui Gundhalinu, m-am hotărât să-i dau crezare. Se uită la gâtul tatuat al fetei şi-şi aminti deodată că este sibilă. Coborî iarăşi mâinile în care ţinea cătuşele şi le duse în silă către centură. Presupun că n-o să fie nevoie de astea, sibilo. Dar n-ai venit doar ca să-mi spui atâta lucru. Ce dracu te-a făcut să vii aici?

Moon schiţă un zâmbet scurt, ironic, expresia părea străină pe faţa ei. Redeveni serioasă.

— Am venit pentru că Regina vrea să declanşeze o epidemie ca să-i omoare pe toţi Văraticii din oraş, şi ştiu cine urmează să pună planul în aplicare.

— Ai venit prea târziu. Jerusha rânji satisfăcută de triumful său, dar numai până ce văzu reacţia fetei. Nu…, voiam să spun că deja am oprit declanşarea molimei. I-am prin pe ce-i răspunzători, de-acum vor fi oaspeţii noştri permanenţi.

Arătă spre închisoare, liniştindu-se în căldura zâm-betului pe care i-l adresase soarta.

— Deja? S-a terminat? Ei n-au…

Moon privi peste umăr la intrarea în sediul poliţiei, apoi iar la Jerusha, copleşită, dându-şi deodată seama că şi sacrificase libertatea fără nici un sens.

— N-au păţit nimic. Văraticii sunt în siguranţă. Arienrhod şi-a ratat planul şi-acum este arestată la domiciliu. N-o să scape de judecata Doamnei voastre.

Un poliţist care era în trecere îi adresă felicitări Jerushei iar ea mulţumi printr-un semn din cap. Faţa lui Moon se contractă de parcă nu mai ştia ce să simtă, de parcă până la nivelul cunoaşterii existau mai multe straturi decât era ea în stare să străbată.

— Cum… cum ai aflat despre complot? întrebă în cele din urmă, cu o resemnare obosită în glas.

— Întâmplător, în urma colaborării neintenţionate a… Se-ntoarse către Tor Starhiker care trăgea cu urechea în spatele ei.

— Salut puştoaice, făcu Tor cu mâna, iar Moon clipi din ochi încercând s-o recunoască. Hei, Pollux, vino-ncoa'!

— Persefone? Sibila privi încruntată faţa lipsită de farduri a lui Tor, doar pe jumătate sigură de identitatea ei. Se uită apoi pe lângă ea la robotul poliţist care se-ndrepta către ele.

— Da' ea de ce-i arestată? Indignată, Tor smuci un deget mare în direcţia lui Moon, un pic prea impresionată de propriul ei rol de martor cheie. Nu-i împotriva legii s-o întruchipezi pe Regină, nu-i aşa? Oricum, nu după legile voastre.

— Depinde de cât de bine faci acest lucru, replică Jerusha. Îşi schimbă greutatea de pe-un picior pe celălalt. Voi două vă cunoaşteţi?

— De astăzi. Dar parcă ne-am şti dintotdeauna. Tor clătină din cap şi se strădui să surâdă. Ia uite cum a stricat coafura pe care i-ai făcut-o, Polly… Deci, verişoară dragă, ce s-a-ntâmplat? L-ai găsit? L-ai scos de-acolo din palat? Ai văzut-o pe Regină… dar ea te-a văzut?

— Ai fost în palat? întrebă Jerusha. (Zidul limpede al acuzaţiei oficiale o transformă din nou pe fată într-o prizonieră). Ca s-o întâlneşti pe Regină…

Moon simţi schimbarea, şi deveni sfidătoare.

— Ca să-l găsesc pe vărul meu! Îi aruncă iarăşi o căutătură lui Tor şi încuviinţă din cap, înroşindu-se la faţă. Dumneata ştii ce… cine sunt eu, nu-i aşa, Comandante? O privi pe Jerusha drept în faţă.

Poliţista încuviinţă din cap, însă mental continuă să păstreze distanţa.

— Ştiam de multă vreme.

Alături, Tor stătea privind în gol.

— Aşa ştiau toţi, în afară de mine, murmură Moon cu amărăciune. Eu am fost ultima care-am aflat.

— Eu încă nu ştiu, zise Tor.

— Gundhalinu ţi-a spus?

— Nu, Regina.

Sibila îşi răsuci cu mâna o şuviţă de păr iar Jerusha tresări.

— Ai văzut-o?

— Da, sosi răspunsul, aproape şoptit. Voia să-mpart cu ea… totul. Chiar şi pe Sparks. Se înroşi din nou în obraji; de mânie, nu de ruşine. Voia să uit că suntem făgăduiţi unul altuia, să uit că sunt o Văratică să uit că sunt sibilă. Şi când n-am fost de acord să uit toate astea, a încercat să mă ucidă.

Amărăciunea din glasul ei se accentuă. Jerusha se încruntă pe măsură ce propria ei surprindere sporea. Moon se frecă la ochi, balansându-se pe picioare; poliţista îşi aduse aminte de toate prin care trecuse ea, şi cât de multe dintre acestea le făcuse de dragul lui Gundhalinu.

— Ia loc. Pollux, adu-ne nişte ceai.

Jerusha îi făcu semn să plece paznicului de serviciu şi puse apoi mâna uşor pe cotul lui Moon, întorcând-o către bancheta întinsă de-a lungul peretelui. Sibila o privi surprinsă; dar şi Comandanta simţi un spasm dureros de surpriză. Ascultător, Pollux se îndepărtă de ele. Tor se incluse şi ea în invitaţia de a lua loc, adăugând:

— Polly, adu-mi şi mie ceva să-mi fac plinul.

În timp ce se aşeza, Jerusha zise:

— Spuneai că Arienrhod a încercat să te ucidă?

Moon se lasă să cadă pe scaun, un pic mai departe de ea, Tor se întinse relaxată la celălalt capăt al băncii.

— Le-a dezvăluit nobililor faptul că sunt sibilă şi ei au încercat să m-azvârle în Iad.

Tor se scula în capul oaselor, rămasă de astă dată fără grai.

— Pe propria ei clonă? Jerusha simţi cum neîncrederea îi slăbeşte chiar în timp ce pune întrebarea. „Da, asta-i Arienrhod pe care-o cunosc. Fără concurentă”.

— Eu nu sunt Arienrhod! Vocea sibilei vibră de forţa negării. Eu port doar faţa ei, atâta tot. Îşi trecu o mână în

jos, peste chip, cu degetele strânse ca nişte gheare, de parcă voia să-l jupoaie, adăugând: Şi ea ştie acest lucru.

Pollux reveni şi împărţi ceaiul cu aerul de demnitate tăcută al unui majordom. Jerusha sorbi din cana ei, lăsând fierbinţeala lichidului să i se înalţe încet către cap. „Venirea ei aici… ar putea să fie un şiretlic, un alt şiretlic”. Totuşi nici în ruptul capului nu-şi putea imagina ce scop s-ar fi putut ascunde în spatele acestuia.

— Au încercat să te-azvârle în Iad? o îmboldi Tor să vorbească, holbându-se la gâtul lui Moon. Ce s-a-ntâmplat?

— Abisul nu era flămând. Moon îşi bău ceaiul, cu faţa străbătută de o emoţie ciudată. Tor părea întristată. BZ… Inspectorul Gundhalinu a intrat împreună cu Văraticii şi i-a determinat să-mi dea drumul.

— Vrei să spui că prăjina aia care te însoţea era un Albastru veritabil? întrebă Tor.

— A fost… odată. Jerusha îşi sprijini de perete capul îngreunat de cască, Sper c-o să fie din nou.

— Întotdeauna numai asta a vrut să fie, spuse simplu Moon. Nu-l lăsa să renunţe, şi s-azvârle totul la gunoi. Nu-l lăsa să se învinuiască pentru ceea ce s-a întâmplat. Mai sorbi o înghiţitură de ceai.

— Nu-l pot opri s-o facă, rânji Jerusha. Dar voi avea grijă ca nimeni altcineva să nu-l învinuiască. „Pot să-i salvez cariera, dar nu-l pot salva de el însuşi… sau de tine”. Spune-mi, adăugă ea, când indignarea i se cristalizã în acuzaţie, pe toţi zeii, ce vezi la Starbuck, la autorul acestui genocid sângeros…

— Sparks nu-i Starbuck… nu mai e. Moon aşează cana goală pe bancă lângă ea, zdrăngănind-o un pic la auzul cuvântului „genocid”. Şi n-a ştiut niciodată despre mersi. Dar tu ai ştiut.

Îşi ridică fruntea, iar în ochii ei înţelegerea se transformase deja în suspiciune.

„De la tine”. Jerusha îşi întoarse brusc privirea.

— Da. Prietenul tău Ngenet… mi-a spus adevărul despre ei. „Prietenul meu Ngenet… care a crezut în tine şi care-a avut încredere în mine să-mi spună despre tine”. Scutură din cap, încercând să se elibereze de emoţiile amestecate ce-o stăpâneau.

— Ngenet? Moon îşi frecă din nou ochii. Cred c-ai ştiut-o mai dinainte. Orice sibil cunoaşte adevărul, nu poţi nega asta, spuse ea incluzând în această acuzaţie întreaga Hegemonie. Vrei să-l pedepseşti pe Sparks fiindcă a omorât mersi pe o proprietate extraplanetare – pentru că te-ai stropit de sânge când ai stat acolo şi i-ai privit cum mureau, întinzându-ţi mâinile şi cerşind apa vieţii! Şi vrei să mă pedepseşti pe mine fiindc-am aflat adevărul – pedepseşti lumea mea pentru propria ta greşeală.

Tor asculta cu urechile ciulite, dar Jerusha nu făcu nici o mişcare ca s-o alunge de-acolo. Rămase nemişcată, fără să răspundă, doar cu degetele-i reci atinse emblema Hegemoniei de pe catarama centurii, Moon o privi cu atenţie clipe îndelungate. Poliţista se încruntă.

— Nu eu fac legile, doar le impun.

În timp ce vorbea, îşi dori să nu fi rostit toate astea. Dezamăgirea apăru în ochii lui Moon, dar nu mai insistă asupra argumentului Jerushei.

— Sparks nu-i Starbuck! El n-a fost Starbuck în Vară şi nu va mai exista un Starbuck atunci când Iarna nu va mai stăpâni. Arienrhod i-a făcut asta, iar el a lăsat-o doar pentru că… pentru că ea semăna atât de mult cu mine. Sibila îşi feri uitătura şi Jerusha simţi o împunsătură de simpatie văzând neaşteptata ruşine şi confuzie a feţei. Îşi aţinti ochii asupra trifoiului tatuat. Sparks a fost cel care mi-a povestit despre complot, continuă Moon, despre complotul Reginei. Venea încoace atunci când ea ne-a prins… nu-i păsa ce a-ţi fi făcut – lui, sau mie – atâta timp cât puteaţi împiedica omorârea semenilor noştri.

— Dacă vrea să compenseze toţi aceşti ultimi cinci ani, atunci asta nu ajunge. Ajunge doar restul vieţii pe care-l

mai are de trăit.
Jerusha simţi gustul veninului în vorbele pe care tocmai le rostise.
— Chiar atât de mult îl urăşti? întrebă Moon încruntându-se. De ce? Ţi-a făcut ceva, vreodată?
— Ascultă, Moon, interveni Tor. Fiecare om din Carbuncle are un motiv să-l urască, fie pe Sparks Dawntreader, fie pe Starbuck. Inclusiv eu.
— Atunci i-ai dat un motiv să te urască.
— Ne-a răsplătit pe toţi cu vârf şi îndesat, vorbi poliţista fără s-o privească în ochi.
Moon se aplecă în faţă.
— Îi datorezi măcar şansa de a dovedi că nu-i mai aparţine Reginei. Ştie totul despre plănurile Sursei… n-ar putea să depună mărturie pentru tine? Ştie şi alte lucruri despre Sursă, lucruri pe care le-ai putea folosi…
— Ca de exemplu? întrebă Jerusha, cu toate că n-ar fi vrut s-o facă.
— Ce i s-a-ntâmplat fostului Comandant al Poliţiei? A fost otrăvit, nu-i aşa?
— Sursa a făcut asta?
— Din ordinul Reginei, încuviinţă sibila.
— Zei… o, zei, aş vrea să înregistrez ce-ai spus. „Cu o bandă de rezervă, ca s-o pun în fiecare noapte şi să-mi cânte până adorm”.
— E deajuns ca să renunţi la acuzaţiile împotriva noastră?
Jerusha îşi concentră iarăşi privirile asupra lui Moon şi văzu hotărârea profundă din ochii ei ciudaţi, pe neaşteptate îşi dădu seama că fusese condusă orbeşte până în acest punct al discuţiei, că fata continua să lupte pentru iubitul ei, ca şi pentru propria sa viaţă. „Ai învăţat bine regulile civilizaţiei, fetiţo”. Resentimentul i se zbătu undeva în adâncul sufletului, dar muri înainte de a se naşte. Se uită iarăşi la tatuajul lui Moon. „Pe toţi dracii din iad, oare cât am să continui să-i urăsc chipul, când nu există nici o dovadă că a meritat să-l primească la naştere?”

— O să mă laşi să-l aduc aici? întrebă Moon, ridicându-se pe jumătate şi parcă anticipând cedarea poliţistei.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de simplu.

Moon se aşează iarăşi, cu trupul încordat.

— De ce nu?

— Când am aflat că Sparks e Starbuck, am făcut cunoscut acest lucru pretutindeni, în susul şi în josul Străzii. Probabil că Văraticii au aflat deja cine este el. „Şi aş fi o ipocrită dacă n-aş recunoaşte că aşa am vrut să, se-ntâmple”. Acum nu-l vor mai lăsa să părăsească palatul.

— Am presupus că va fi în siguranţă acolo! Ăsta-i singurul motiv pentru care l-am lăsat la palat! strigă Moon simţindu-se înşelată, feţele tuturor celor din încăpere se întoarseră către ea, privind-o cu atenţie. Brusc ochii fetei se întunecară, precum ferestrele unei case nelocuite. Jerusha se îndepărtă pe nesimţite din calea ei, din calea contaminării. Nu, nu! ţipă Moon, încleştând pumnii. Nu te poţi folosi de el şi să-l laşi să moară! Tot ce-am făcut am făcut pentru el, ştii că ăsta-i motivul pentru care-am venit aici. Nu pentru tine, nu pentru Schimbare… Nu-mi pasă de Schimbare, dacă asta înseamnă că el trebuie să moară! (Vorbele ei sunau ca o ameninţare). Sparks n-o să, moară mâine.

— Cineva trebuie să moară, spuse Jerusha stânjenită şi nesigură, încercând să revină la lumea reală. Ştiu că-i iubitul tău, sibilo… dar Schimbarea este mai importantă decât orice vrea sau are nevoie cineva. Ritualul Schimbării este sfânt, dacă Marea Mamă nu-şi primeşte consortul, acolo se va stârni un adevărat iad, creat de mulţimile venite să vadă ritualul. Starbuck trebuie să moară.

— Starbuck trebuie să moară, repetă Moon ca un ecou, sculându-se încet în picioare. Ştiu. Ştiu că trebuie. Îşi duse o mână la cap, cu faţa trasă de durere, parcă luptându-se împotriva unei constrângeri. Nu însă şi Sparks! Comandante! izbucni ea. Se întoarse, cu chipul tot încordat. O să m-ajuţi să-l găsesc pe Primul Secretar Sirus? Mi-a

promis, zâmbi ea deodată aproape sardonic, mi-a promis că dacă există ceva ce-ar putea face pentru a-l ajutla pe fiul său, ar face-o. Aşa va fi!

— Pot să iau legătura cu el, încuviinţă Jerusha, dar vreau să ştiu de ce.

— Mai… mai întâi trebuie să văd pe cineva. Moon plecă privirea şi hotărârea i se clătină în mod vizibil. Atunci îţi voi spune ţie. iar tu îi vei putea spune lui. Persefone, unde-i acum Herne?

Tor îşi ridică sprâncenele mirată.

— Presupun că înapoi, la cazinou… Pe toţi zeii, murmură ea cu un fel de uimire în glas, cred că în sfârşit am înţeles şi eu ceva din conversaţia asta. Surâse cu simpatie către Jerusha, Suferă în tăcere, Albastro.

Jerusha şedea întinsă pe canapeaua joasă din apartamentul ei din oraş, un picior îi atârna peste margine, sprijinit de podea, „altfel aş puţea chiar să plutesc în sus, către tavan”. Cu ochii închişi, zâmbi, rememorând evenimentele zilei care tocmai se sfârşise, ascultând doar cu o ureche sărbătoarea zgomotoasă de afară şi încercând să se convingă pe sine însăşi că tot ce se petrecea acolo era numai pentru ea. „Păi, la naiba, măcar jumătate ar trebui să fie”. Îşi desfăcu puţin mai mult haina uniformei. Pentru prima dată, n-o dădea jos imediat ce ajungea acasă… pentru prima dată, se simţea minunat că era Albastră şi că era Comandanta Poliţiei.

Dintr-una din celelalte camere, scufundate în beznă, o auzi pe Moon gemând şi oftând în somn. Deşi era la fel de obosită precum fata ce dormea alături, nici ea nu se putea odihni bine în acest loc. Jerusha încă nu reuşise să aţipească, iar o altă zi începuse deja, undeva dincolo de zidurile oraşului ce parcă ţineau timpul în loc. Toate astea nu mai aveau însă importanţă, peste câteva zile urma să părăsească pentru totdeauna planeta. Şi pentru prima oară acum n-o deranja să retrăiască la nesfârşit momentele zilei ce trecuse, sau să le anticipeze pe cele ale următoarei. În

robotul telefonic exista un mesaj care-o ruga – o ruga, nu-i ordona – să se întâlnească cu Şeful Justiţiei şi cu membrii Adunării. După ce zdrobise complotul lui Arienrhod şi-l capturase pe O'sunh, după ce-i crease Sursei o atmosferă nefavorabilă pe orice planetă ar fi putut el să ajungă… după toate astea, cariera ei în negru şi albastru redevenise vie şi mulţumitoare şi la fel se simţea şi ea.

Atunci ce căuta o criminală în camera ei de oaspeţi? Oftă. Pe Ticălosul de Luntraş… fata nu era mai criminală decât ea însăşi. Şi nu avea absolut nimic din Arienrhod. Cui îi păsa că Moon nutrea gânduri de răzvrătire împotriva Hegemoniei? Gundhalinu avusese dreptate, ce le mai putea face odată ce extraplanetarii părăseau planeta? Şi, deşi nu voia să recunoască nici faţă de ea însăşi, amintirea mersilor şi a spuselor fetei despre pedeapsă şi vinovăţie continua s-o roadă precum un ulcer. Pentru că era adevărat, întru totul, şi nu mai putea fi niciodată capabilă să nege acest fapt, sau ipocrizia guvernului pe care-l servea. „Ee, la dracu', ce guvern a fost vreodată perfect?” O oprise pe Arienrhod, şi se, putea autoconvinge că închizând ochii în privinţa lui Moon îşi liniştea conştiinţa în ceea ce privea viitorul Tiamatului. Putea chiar să-l elibereze pe Sparks, lăsându-l să fie necazul lui Moon, dacă depunea mărturia de care avea nevoie. Iar dacă îi dădea drumul, conştiinţa ei trebuia să fie pentru totdeauna împăcată… Totuşi ştia că nu va fi aşa. Văzuse prea multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă aici, şi prea mulţi oameni pe care încercase să-i categorisească se strecuraseră în afara restricţiilor ei psihologice, înfrângându-i rezistenţa. „Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt infractori.”

Zâmbi cu durere, chinuită de un neaşteptat regret. „Miroe… adio, Miroe” Nu mai auzise de el din acea ultimă zi blestemată de moarte, când stătuseră laolaltă pe plaja însângerată… „Totuşi acela nu poate fi numit un rămas-bun. Nu amintirea acelei scene.” Se ridică în capul oaselor pe canapea, scuturând păienjenişul amintirilor. „Nu… Pot să-i

spun c-am găsit-o pe Moon, că este-n siguranţă acum şi că Arienrhod o să plătească”. Ea, trebuia să-l sune imediat, cât mai avea vreme, până ce ei nu întrerupeau comunicaţiile, înainte de a fi prea târziu. „Sună-l, Jerusha, şi spune-i… rămas-bun”.

Se sculă de pe canapea şi oarecum rigidă, traversă camera până la telefon, simţind nişte tulburări neaşteptate în stomac, de parcă înghiţise câţiva fluturi. Formă numărul cu hotărâre, blestemând printre dinţi accesul de nervozitate adolescentină.

— Alo? Aici Plantaţia Ngenet.

Niciodată vocea de la celălalt capăt al firului nu se auzise atât de limpede ca acum. Era glasul unei femei iar Jerusha simţi cum răceala se strecoară şi în tonul ei:

— La telefon, Comandanta PalaThion. Aş dori să vorbesc cu Ngenet.

— Îmi pare rău, Comandante, dar e plecat.

— Plecat? Unde-a plecat? „La naiba, doar n-o facă contrabandă acum!”

— N-a spus unde, Comandante. Vocea femeii suna mai mult stânjenită decât conspirativă. În ultima vreme a avut multe treburi pe cap, ne-am pregătit toţi pentru Schimbare. A plecat cu barca de câteva zile. N-a spus nimănui motivul.

— Înţeleg, expiră lent Jerusha.

— Aveţi vreun mesaj de transmis?

— Da. Trei lucruri: Moon este în siguranţă. Arienrhod va plăti. Şi mai ziceţi-i că eu… ziceţi-i că-mi iau rămas bun.

Femeia repetă cu atenţie mesajul.

— Îi voi spune. Iar dumneavoastră, Comandante, vă urez călătorie plăcută.

Jerusha plecă ochii, uşurată că nu i se putea vedea chipul.

— Vă mulţumesc. Şi vă doresc să aveţi noroc.

Închise telefonul şi se întoarse – văzu scoica pe masa altar de lângă uşă, acolo unde stătuse mereu, cu ghimpii săi sparţi ca o tăcută mărturie a ceea ce fusese, şi a ceea ce nu reuşise să fie. „E mai bine-aşa… e mai bine că n-a fost

acolo”. Deodată îşi simţi ochii fierbinţi şi înlăcrimaţi; nu mai clipi până când nu secă izvorul lacrimilor, astfel ca niciuna să nu-i scape de sub control.

Cu un efort de voinţă, reuşi să schimbe subiectul şi reveni la telefon. Gundhalinu… trebuia oare iar să-ntrebe de el? Sunase deja de două ori la centrul medical al oraşului, şi i se spusese acelaşi lucru, că el delira, şi nu era apt de conversaţii. Medicii se întrebau cum de mai izutise să se ţină pe picioare, în starea în care se afla, aşa bolnav cum era, dar nu considerau că boala îl va ucide. „Liniştitor”, Făcu o grimasă, sprijinindu-se de perete. Bine, poate că după ce se va întoarce de la întâlnirea cu Şeful Justiţiei… Da, şi-atunci îi va spune totul. Între timp ar fi fost mai bine să se ducă la cartierul general al poliţiei, înainte să vină, vremea pentru audienţă.

Scoase din buzunar un pachet de iestas şi intră în baie ca să se spele şi să se schimbe. Moon continua să doarmă, epuizarea o eliberase de principala ei spaimă: dacă Sirus va reuşi sau nu să-l scoală pe Sparks din palat. Jerusha tot nu putea crede că într-adevăr Primul Secretar al Adunării Hegemonice fusese de acord să încerce să facă ceva, chiar dacă Sparks Dawntreader era fiul lui – un fiu pe care nu-l văzuse niciodată, şi despre care nici măcar nu putea să fie sigur că-i aparţine. Totuşi fusese de acord să vorbească cu Moon, şi plecase dispus să-ncerce.

Mult mai inexplicabil pentru poliţistă era modul în care Moon reuşise să-l convingă pe schilodul de barman Kharemoughi din localul lui Persefone să-i ia locul lui Sparks. O, zei, fata asta abia dacă stătuse două zile în oraş! Dacă într-adevăr credea că magnetismul personal al sibilei era îndeajuns ca să-i determine pe bărbaţi să moară pentru ea, atunci avea s-o închidă cât ai clipi din ochi… Totuşi în conversaţiile dintre Moon şi cei doi bărbaţi existaseră nişte curenţi subterani care îi spuseseră că plecarea lui Herne nu era legată doar de felul în care el se uitase la sibilă… şi o singură privire aruncată picioarelor lui îi dăduse un motiv

destul de serios. După părerea ei Herne arăta ca un om de care Hegemonia se putea lipsi foarte bine, nu pusese întrebări, de teamă să nu primească un răspuns care să nu-i fie pe plac.

Jerusha auzi pe cineva mişcându-se în camera de alături, şi privind pe lângă uşa refinisată o văzu pe Moon în hol, împleticindu-se ca prin ceaţă.

— Ar fi mai bine să te-ntorci în pat, sibilo. Timpul trece mai iute când nu stai să-l măsori. Indiferent de rezultatul acţiunii sale, Sirus n-o sa revină aşa curând.

— Ştiu. Moon se frecă pe faţa somnoroasă şi clătină clin cap. Trebuie însă să fiu gata dacă vreau să alerg în cursă.

Îşi ridică fruntea şi ochii ei nu erau deloc împăienjeniţi de somn. Jerusha clipi.

— Cursa Reginei Verii? Tu?

Moon aprobă din cap, provocând-o parcă să-ncerce s-o oprească.

— Trebuie. Am venit aici ca să câştig cursa.

Jerusha se simţea de parcă cineva îşi bătea joc de ea.

— Credeam c-ai venit după vărul tău Sparks.

— Chiar aşa. Moon îşi coborî privirea. M-a minţit. Nu m-a trimis aici ca să-l salvez; s-a folosit doar de el, ca să mă facă să-i urmez planurile. Dar nu mă poate opri în nici un fel să-ncerc să-l salvez… Şi nici el nu-i poate opri să mă facă Regină.

„Vine Mileniul”. Jerusha respiră cu o uşurare nerostită şi simţi cum i se strârneşte mila. „O, zei, e adevărat… sibilii sunt un pic nebuni. În definitiv, nici nu-i de mirare că Arienrhod n-a vrut-o”.

— Apreciez că eşti sinceră cu mine în legătură cu asta. Îşi trase pe pielea umedă o haină curată, şi-o încheie până sus. N-am să te opresc dac-o să vrei să-ncerci. „Dar dacă câştigi, să nu mi te plângi, nu vreau să ştiu.”

Moon n-ar fi crezut că e posibil să degajezi un spaţiu mai lung decât propriul tău braţ şi să-l păstrezi liber pentru mai mult de-o clipă în nisipul acela mişcător al mulţimilor

prezente la Festival. Cumva însă ordinea fusese creată tocmai din haos, undeva, în superentitatea aparent fără formă a Festivalului, exista o structură subterană. De-a lungul întinderilor superioare ale Străzii fusese eliberată o pistă, lungă de un kilometru şi jumătate ce ducea la palat, iar spectatorii înflăcăraţi mărgineau acest drum întocmai ca şi zidurile clădirilor elegante dinapoia lor. Majoritatea celor care deţineau un loc de vizionare îi ocupaseră de câteva ore, iar Albaştrii ce treceau întâmplător prin faţa lor în timpul patrulărilor în sus şi în jos n-avuseseră prea multe necazuri la păstrarea ordinii. Spectatorii se aflau aici ca să urmărească începutul sfârşitului, prima dintre străvechile ceremonii ale Schimbării: cursa de alergare ce avea să răărească rândurile numeroaselor femei ce veniseră să concureze pentru câştigarea măştii Reginei Verii.

Moon ieşise în Stradă imediat ce începuse să se formeze nucleul de femei Văratice în jurul unei Senioare din familia Goodventure, care purta în ea sângele ultimului neam de pe Tiamat coborâtor din Regine ale Verii. Membrelor acelei familii le era interzis să devină Regine la această Schimbare, bucurându-se în schimb de onoranta responsabilitate de a veghea la păstrarea şi ducerea la bun sfârşit a ritualurilor. Dintr-unul din sacii purtaţi de ele, Moon scoase o panglică colorată ca să şi-o lege în jurul capului, panglica ce-i acorda locul în faţa, la mijlocul sau la coada plutonului ce lua startul în cursă. Banda pe care o trase ea era verde, aidoma mării, culoarea care-o aşeza în frunte, înaintea cafeniului simbolizând pământul, sau albastrului ce reprezenta cerul. Îşi legă panglica pe frunte, chipul sibilei era palid, lipsit de expresie, în contrast cu triumful şi dezamăgirea ce se citea pe feţele din jur. Bineînţeles că fusese verde… cum ar fi putut să nu fie aşa? În curând însă o încordare născută din nesiguranţă, puse stăpânire pe ea, strângând-o precum nişte tentacule, ca să scape de acest sentiment, înaintă către partea din faţă a mulţimii de alergătoare.

Se uită în jurul ei în timp ce se strădui să-şi menţină echilibrul în gloata ce se-mpingea în toate partide, în masa de panglici colorate şi de feţe înfocate de Văratice… În mulţimea de străine. Majoritatea femeilor care veniseră la Festival cu intenţia de a alerga în cursa de alegere a Reginei Verii îşi aduseseră cu ele straiele de sărbătoare tradiţionale: cămăşi şi pantaloni din lână moale, vopsite în verde marin, sau în verde văratic, întru mulţumirea Doamnei. Hainele erau împodobite cu modele complicate făcute din scoici, mărgele şi alte fleacuri de-ale negustoritor, cu panglici pe cane atârnau fetişuri ale totemurilor familiale. Moon purta tunica de nomad pe care o recuperase din cazinoul Persefonei, singurul articol de îmbrăcăminte care-i aparţinea, culoarea ţipătoare a acesteia era la fel de străină ca şi ea acolo, printre oamenii care fuseseră odată poporul ei. Îşi acoperise părul cu o eşarfă, ca să-şi ascundă asemănarea cu Regina. Unele dintre Văratice îi puseseră sub semnul întrebării dreptul de participare la cursă pentru că nu purta nici un totem sau vreo altă dovadă că ar fi fost una dintre ele. Atunci le arătase gâtul şi ele se retrăseseră imediat. Simţi ironia faptului că tocmai azi purta haine de Iernatică, şi nu pe cele pe care ar fi trebuit să le-mbrace de drept, totuşi, cumva, costumul acesta îi era dureros de potrivit.

Nu văzuse pe nimeni cunoscut, nici printre alergătoare, nici în mulţimea spectatorilor din jur. Şi deşi ştia că nu trebuia să se aştepte să găsească pe cineva din Neith sau din cele câteva insule vecine tocmai aici, printre sutele şi miile de oameni care umpleau oraşul, sibila continuă să caute ca până la urmă să fie dezamăgită. Imaginile, sunetele şi mirosurile căminului ei o înconjurau aici, însă bunica era prea bătrână ca să facă această călătorie, iar mama ei… „Festivalurile sunt pentru cei tineri”, îi spusese odată dânsa, cu mândrie şi plină de dor, „care nu au bărci de întreţinut şi guri de hrănit. Eu am avut Festivalul meu – şi în fiecare zi privesc cu drag amintirea preţioasă pe care-o am de la el”. Braţele ei se strânseră în jurul umerilor fiicei salte, sprijinindu-o pe puntea în ruliu…

Un strigăt de durere scăpă de pe buzele lui Moon, când înţelese în sfârşit cumplitul adevăr ascuns în amintirea mamei sale… Femeia de lângă ea îşi ceru scuze şi se îndepărtă nervoasă. Moon îşi coberî privirea şi în aceeaşi clipă în jurul său se deschise iarăşi spaţiul sibil pe jumătate înfricoşător şi deodată se simţi bucuroasă că maică-sa nu venise, că n-avea s-o vadă alergând în cursă, indiferent care urma să fie rezultatul. Mama ei şi Buni trebuiau de-acum să creadă despre ea c-a murit şi la fel şi despre Sparks; poate că era mai bine astfel. Vremea doliului trebuia să fi trecut de mult.

Oare era bine să le tăinuiască permanent adevărul, sau să-i fie întotdeauna teamă că odată ce vor cunoaşte o părticică din el vor afla şi întregul, teribilul adevăr despre copiii lor? Îşi înghiţi mâhnirea, înăbuşind-o, şi-şi întoarse iarăşi privirile către lumea exterioară.

Ea nu era copilul mamei sale… şi nici al lui Arienrhod, „Atunci ce caut eu aici? Se uită în jur cuprinsă de un brusc acces de neîncredere. Era singura sibilă pe care-o văzuse aici. Singura sibilă printre atâtea Văratice care voiau să concureze? Oare în venele ei curgea într-adevăr ambiţia Reginei, oare asta o făcea să dorească să ajungă ea însăşi

regină? „Nu, eu n-am cerut asta! Trebuie să fie o schimbare; eu sunt doar un receptacul. Îşi strânse pumnii pe măsură ce repeta jurământul. Poate că nici o altă sibilă nu alerga în cursă pentru că pur şi simplu niciuna nu cunoştea adevărul.

„Nici un sibil nu-l ştie”. Putea citi pe feţele de lângă ea spectrul larg de motive şi intensitatea dorinţei care le aduseseră aici pe alergătoare: unele erau flămânde după putere deşi puterea unei Regine a Verii fusese întotdeauna mai mult rituală decât laică, unele pentru onoare, iar altele pentru viaţa uşoară în postura de venerată ca fiind întruchiparea Doamnei; unele veniseră pur şi simplu pentru bucuria curată a întrecerii, ce constituia o parte a sărbătorii lor, lipsite de vreun interes pentru câştigarea sau pierderea cursei. „Şi, cu excepţia mea, niciuna nu ştie de ce are importanţă acest lucru”.

Îşi ţinu pumnii încleştaţi pe măsură ce încordarea se tensiona tot mai puternic în interiorul ei şi înaintă până ce putu să vadă panglica îngreunată care marca linia de start a cursei. Senioara Goodventure striga, cerând liniştea şi anunţând regulile întrecerii. Moon nu trebuia să câştige această alergare, ci doar să se numere printre primele treizeci şi trei de sfinte,cursa nu era lungă, oferind şanse de câştig şi celor mai puţin puternice. Însă înapoia ei se găseau vreo sută de femei, apoi alte două sute mai încolo… nici măcar nu putea să le vadă pe toate din locul în care stătea.

Vocea Senioarei le chemă la linia de start şi Moon simţi cum conştiinţa de sine îi slăbeşte, purtată înainte de valul de trupuri. Printr-un spaţiu găsit între capete şi braţe, zări fragila pânză care ţinea în loc mareea de alergătoare – şi-o văzu căzând la un semnal. Masa participantelor la întrecere se năpusti, împingând-o şi pe ea în faţă, incapabilă să opună rezistenţă înaintării chiar dacă ar fi vrut; şi cursa pentru alegerea Reginei Verii –începu.

Pe prima suta de metri, pluti aproape dusă pe sus de val, concentrându-se doar pentru a se menţine pe picioare,după

aceea, nodul de trupuri începu să se dezlege. Pe măsură ce spaţiile dintre femei se lărgeau, Moon reuşi să-şi facă loc mai în faţă, nu întotdeauna cu uşurinţă, simţind cum coatele lor îi stâlceau coastele drept pedeapsă. Nu-şi putea da seama cât de multe erau înaintea ei în câmpul mişcător,putea doar să se strecoare, să alerge cu viteză maximă şi să-cerce să lase în urmă atâtea pe câte puteau depăşi picioarele ei.

Un kilometru şi jumătate nu însemna nimic,aproape că nici nu reuşea să-i accelereze bătăile inimii, pe vremea când alerga cu Sparks de-a lungul nesfârşitelor plaje strălucitoare din Neith… Acum însă trebuia să fugă în susul dealului, pe pavajul dur, nu pe nisipul moale… Înainte de a ajunge măcar la jumătatea drumului, răsuflarea ii şuiera în gâtlej, iar trupul: îi protesta la fiecare pas. Încercă să-şi aducă aminte câtă vreme se scursese cu adevărat de când alergase pe plajele scânteietoare; nu izbutea nici măcar să-şi amintească cât timp trecuse de când nu mai mâncase pe săturate sau nu mai dormise cât trebuia. „Blestematul ăsta de Carbuncle!” În faţa sa se aflau doar vreo zece-dousprezece femei, dar se distanţau treptat-treptat. Altele din spate începuseră să se-apropie de sibilă şi s-o depăşească. Văzu cu groază că una din ele purta o panglică maro, nu verde – al doilea grup de alergătoare îl ajunsese pe primul,şi Moon începu să se împleticească, pe măsură ce mintea încetă să-i mai conducă picioarele obosite.

Două treimi de cursă, trei sferturi, şi tot mai multe femei treceau în fiece clipă pe lângă ea,în faţă avea pe puţin treizeci de concurente, iar sub o coastă i se pusese un junghi ce-i tăia respiraţia. „Ele mă depăşesc… şi nu ştiu, nici măcar nu au habar după ce aleargă!” Adunându-şi ultimele puteri, văzu foia sosirii trecând pe lângă ea şi-şi anulă orice senzaţii până ce simţi sub picioare dalele de piatră albă din curtea palatului Iarnă, iar pe umeri îi căzu penultima ghirlandă dintre cele destinate câştigătoarelor.

Râzând, gâfâind, ameţită de oboseală, fu înghiţită de extazul mulţimii care aşteptase terminarea cursei şi, într-o atmosferă, de veselie, fu felicitată prin strângeri de mâini, sărutări şi lacrimi. Trecu printre spectatori şi se duse să-şi ocupe locul în cercul câştigătoarelor care se forma în centrul curţii. Privind îndărăt, auzi şi-apoi văzu grupul de muzicanţi îmbrăcaţi în alb, drapaţi cu ghirlande asemănătoare celei de pe umerii ei, şi purtând pălării negre ca nişte hornuri, împodobite cu coame din totemuri Iernatice. În spatele lor venea o procesiune de Văratici,mai mulţi membri ai familiei Goodventure, purtând un baldachin din plasă, ornamentală ţesută cu scoici şi ramuri înverzite, ţinut în sus pe vâsle delicat cioplite cu imagini fantastice de creaturi marine.

Sub baldachin se afla masca Reginei Verii. Moon auzi suspinele şi strigătele de admiraţie străbătând mulţimea precum o pală de vânt,simţi că şi ea începe să se minuneze iarăşi la vederea frumuseţii măştii… „şi a puterii sale, faţa Schimbării”. Privirea ei se îndreptă către cea care ducea masca şi, recunoscând-o, tresări: Fate Ravenglass. Cercul se deschise pentru a-i permite lui Fate să păşească în interiorul lui,restul procesiunii formă un alt inel, circumscriindu-l pe primul.

Senioara Goodventure se înclină în faţa fabricantei de măşti, sau poate în faţa forţei creaţiei sale artistice.

— Iarna încoronează Vara şi începe schimbarea. Fie ca Doamna să te-ajute s-alegi cu înţelepciune – pentru noi, ca şi pentru voi.

Rămase senină, încrezătoare în judecata Doamnei.

— Aşa să fie.

Fate se înclină şi ea,roba ei în întregime albă, era acoperită de razele soarelui ce atârna până la pământ ale măştii ce-o purta în braţe.

„Doamna va alege…” De ce oare fusese luată Fate Ravenglass ca reprezentantă a Ei, dacă nu pentru a alege la rândul său singura faţă, singura inimă şi singura minte din

spatele acestui chip care cunoştea toate secretele acestei lumi ştiute de ea? „Fate însă e aproape oarbă”. Putea ea măcar să distingă o faţă dintre celelalte? Cum putea să ştie?

Senioara Goodventure începu să se legene de pe-un picior pe celălalt; plasa dantelată ţesută cu mărgele care-i acoperea îmbrăcămintea zornăia şi răsuna. Femeia porni să cânte străvechea invocaţie de sărbătoare, iar cercul de câştigătoare ale alergării se roti încetişor, cu paşi încrucişaţi, trăgând-o şi pe Moon. Cuvintele şi răspunsurile litaniei îi veniră pe buze cu uşurinţă, aproape ca în transă,erau adânc înrădăcinate în memoria ei, strâns legate în jurul celor mai vechi amintiri şi imagini ale sibilei. Ca şi majoritatea cântecelor sfinte, rugăciunea respectivă nu avea rime, întrucât limba din care fusese odată modelată îşi pierduse de-a lungul anilor propria-i formă,melodia sa răsuna straniu pentru Moon. Cântă împreună cu celelalte femeii, totuşi o parte din mintea ei rămase distantă, observând splendoarea în care se abandonaseră încrezătoare celelalte: acea parte a minţii care nu mai era aşa de sigură că Fate o va alege pe ea, oarbă, fără nici un ajutor. „Oare mintea sibilă controlează cu adevărat tot ce se petrece aici? Mă răsuceşte în direcţiile dorite de ea – dar poate ajunge dincolo de mâna mea, poate cu adevărat să mişte ceva care nu „este legat cu sforile ei?”

Cine ne-alăptează la pieptul Său Şi face din trupul Ei mormântul nostru?

Doamna ne dă tot ce avem nevoie.

Noi îi dăruim tot ce putem Moon o văzu pe Fate începând să se deplaseze încet în sensul invers rotirii cercului, purtând masca în braţe, cu chipul concentrat, dar lipsit de expresie. „N-o să mă recunoască”.

Cine umple plasele şi iazurile şi pântecele noastre, Cine umple inimile noastre de mâhnire?

Doamna ne dă tot ce avem nevoie, Şi ne cere tot ce avem.

Moon îşi muşcă buza, împotrivindu-se panicii, nedorind să audă mai mult, luptând împotriva impulsului de a striga:

„Aici, sunt aici!” Dorind să creadă că totul era predestinat, dar nemaifiind sigură de acest lucru. Nu putea lăsa alegerea la voia întâmplării,nu după ce ajunsese atât de departe şi văzuse atât de multe. „Trebuie să mă aleagă. Dar cum oare?”

Ale cui binecuvântări fac cerul să plângă.

Al cui blestem amestecă marea cu văzduhul?

Doamna ne dă tot ce avem nevoie, Şi ne face ceea ce suntem.

Memoria sibilei sări mai înainte, la următorul vers, iar celte două niveluri ale conştiinţei sale fuzionară: „Introducere de date!”

Cine-o cunoaşte pe aleasa Ei, Sau care-i va fi soarta?

Refrenul se stinse când Moon se prăbuşi în abisul Transferului, şi-apoi reveni cu o intensitate atât de neaşteptată încât o asurzi. Din cauza şocului se simţi clătinându-se şi încercă să deschidă ochii. Erau însă deschişi, totuşi lumea pe care o vedea abia dacă era mai strălucitoare decât lumina lunii, având marginile estompate şi vagi. Celelalte simţuri îi alimentau percepţia într-un mod cu totul disproporţionat… pentru că era oarbă! În următoarea secundă traversă groaza şi înţelese că ea era acum… Fate Ravenglass. Şi că undeva, în acel cerc vag întrezărit de siluete mişcându-se pe lângă corpul ei nemişcat se afla cea care trebuia să fie prinsă la celălalt pol al Transferului…

Privi figurile neclare perindându-se necontenit pe lângă ea, întrebându-se oare ce va descoperi dacă va fi capabilă să găsească ce anume căpăta formă. Atunci reuşi să distingă mica siluetă care se împleticea printre cele din cerc, sprijinită, pe jumătate purtată pe sus de braţele femeilor ce o flancau,eu însăşi… se vedea acolo pe ea însăşi. Iar Fate Ravenglass îi întoarse privirea prin ochii ei; fiecare din ele văzându-şi propriul chip şi ştiind că ele… Pe neaşteptate simţi cum corpul de împrumut se poate mişca şi înaintă nestingherită, către trupul ei adevărat, întinzându-i

masca. Pe măsură ce se apropia de ea însăşi, zări în sfârşit că era într-adevăr faţa ei. Aceasta privi de la mască la Fate, uluită şi cu o fascinaţie lipsită de cuvinte. Ridică atunci masca cu mâinile tremurânde ale lui Fate, şi se simţi iarăşi tulburată de frumuseţea ei, când o aşează pe proprii ei umeri.

După ce masca îşi ocupă locul, se simţi smulsă şi purtată iarăşi peste abisul Transferului, în propria ei minte, şi-şi auzi ţipătul scos la încheierea transei. Privind prin găurile pentru ochi ale măştii, o văzu pe Fate rămasă ameţită în faţa sa şi auzi urletul de triumf al mulţimii. Insă tot ce avea să-şi amintească din acele clipe a fost imaginea lui Fate pipăindu-şi chipul care redevenise al ei.

— Faţa mea… mi-am văzut faţa. Şi masca Reginei Verii…

Mulţimea începu să se strângă în jurul lor, sfărâmând cercul fragil al braţelor, îndepărtându-le pe candidate. Sprijinul lui Moon încetă când ea îşi recăpătă echilibrul întinse braţul şi apucă mâinile lui Fate, ţinând-o strâns, privind-o drept în faţă.

— Fate… s-a întâmplat, murmură ea. Sunt Regina Verii!

— Da,da, ştiu. Oarba clătină din cap, lacrimile îi aruncau lumini în ochii întunecaţi. Aşa a fost menit să se-ntâmple. Aşa a fost. Şi cred că trebuie să fi fost prima oară când două sibile au privit prin ochii celeilalte, şi fiecare s-a văzut pe ea însăşi… Cu un aer distrat, îşi netezi gulerul din pene albe. Ca Regină vei fi tot ceea ce am dorit eu să fie această mască.

Pe neaşteptate Moon îşi simţi inima strânsă de o mână grea.

— Dar nu singură. Voi avea nevoie de ajutor. Voi avea nevoie de oameni în care poporul meu să poată avea încredere… şi poporul tău de asemenea. O să mă ajuţi?

Gulerul din pene foşni la gestul aprobator al lui Fate.

— Am nevoie de o nouă carieră. Voi face cu bucurie tot ce voi putea, ca să dau o mână de ajutor. Moon… Maiestate.

Baldachinul îşi proiecta umbra deasupra tor, iar Senioara Goodventure apăru între ele afişând o bucurie plină de solemnitate.

— Doamnă! Celelalte membre ale familiei Goodventure făcură plecăciuni în jurul ei. Îndatoririle Voastre de astăzi sunt trei: Să mergeţi printre oameni şi să le arătaţi c-a început Noaptea Măştii. Să fiţi lipsită de griji. Să vă-nveseliţi. Iar îndatoririle Voastre de mâine sunt trei: Să coborâţi la docuri când zorille se vor ivi dincolo de ziduri. Să jertfiţi Iarna Mării. Să, cârmuiţi în locul ei aşa după cum e dorinţa Doamnei.

„Să jertfesc Iarna Mării”. Moon privi către palat.

— În… Înţeleg.

— Atunci veniţi cu noi, şi lăsaţi poporul să vă vadă. Până mâine toţi suntem între două lumi, între Iarnă şi Vară, între trecut şi viitor. Iar dumneavoastră sunteţi Vestitoarea. Îi făcu semn lui Moon să intre sub baldachinul ce aştepta alături.

— Fate, o să vii şi tu?

— O, da, am să fiu lângă tine, surâse Fate. Asta poate fi ultima dată când voi avea şansa să-mi văd tovarăşii oameni în deplinătatea gloriei lor, şi vreau să mă folosesc din plin de această ocazie. Îşi atinse ochiul artificial cu vârfurile degetelor, într-un gest aproape drăgăstos. Toate măştile mele, munca de o viaţă întreagă, vor înflori şi se vor ofili în această unică noapte… şi în curând vederea mea se va duce în mare odată cu restul cadourilor Iernaticilor, bune şi rele la un loc.

— Nu! scutură din cap Moon. Îţi jur, Fate… asta va fi o Schimbare adevărată!

Mulţimea începu să se-n-ghesuie între cele două, despărţindu-le.

— Moon… cum a rămas cu Sparks? strigă Fate peste spaţiul care se lărgea continuu între ele.

Fata întinse inutil mâna, pierzând controlul, pierdută în mulţime.

— Nu ştiu! Nu ştiu… Mâini puternice o ridicară aşezând-o într-o litieră împodobită cu ghirlande şi, cu baldachinul deasupra ci, fu purtată pe sus, coborând apoi pe Stradă, precum o frunză învârtindu-se pe valuri.

De pretutindeni vedea apărând măşti, pe măsură ce cheflii îşi ascundeau feţele, lepădându-şi propriile identităţi, devenind imaginile fanteziei lor, aşa cum o făcuse şi Regina Verii – aşa cum făcuse şi ea. În seara asta nu va mai exista Iernatici ori Văratici, extraplanetari sau băştinaşi, corect sau greşit. Peste tot înfloreau costume, cânta muzica, feţe mascate, râdeau, cântau şi ovaţionau Regina. Peste tot. oamenii o urmau în preajma litierei, oferindu-i mâncare, băuturi, daruri, sau pur şi simplu atingând-o ca să le poarte noroc. Astăzi, în seara asta, era obligaţia ei să fie veselul fluturaş, simbolul bucuriei trecătoare a vieţii; pentru că de-abia mâine avea să înceapă să conducă, iar lumea să devină din nou adevărată…

Se simţea recunoscătoare măştii pe care-o purta fiindcă simboliza toate acele lucruri pentru oameni, permiţându-i să ascundă adevărul că ori de câte ori se lăsa furată de prezent, timpul sărea înainte, îndepărtându-se de ea, iar ziua de mâine îi fura râsul. Pentru că dacă planul ei eşuase, dacă Sirus o părăsise, mâine urma să rostească cuvintele şi să dea semnalul din postura de Regină a Verii iar Sparks avea să se înece…

„Deci, oricât ar părea de ciudat, ea crede că urmează să fie aleasă Regină a Verii. Aude voci care-i spun că va câştiga”. Jerusha păşea încet prin tăcerea anticamerei Şefului Justiţiei, prea nervoasă ca să şadă liniştită pe vreuna din jalnicele piese de mobilier abandonate. „Împotriva sorţilor de izbândă atât de mici? Nu, Jerusha, universul nu dă doi bani pe ceea ce crede ea… sau tu, sau oricare altul. Nu are importanţă”.

În această încăpere străveche şi pustie, nu mai exista nimic care să-i distragă atenţia de la gândurile sale în afară de negativele estompate ale locurilor unde fuseseră odată

lucrurile care acum dispăruseră. Altele însă, şi alţi oameni, urmau să le ia locul când Schimbarea avea să se abată iarăşi asupra îndurătorului Carbuncle. „Lucrurile se schimbă permanent, dar cât anume este realitate? Oare există vreo alegere, indiferent cât de importantă pare, făcută de oricare dintre noi, care să poată produce cu adevărat o modificare în mai marea schemă a lucrurilor?” Trecând pe lângă fereastră, îşi văzu reflecţia suprapusă peste imaginea oraşului aflat în plină metamorfoză, şi o studie în tăcere.

— Comandante PalaThion. Mă bucur că ai putut să vii. Ştiu cât de ocupată eşti.

Hovanesse, Şeful Justiţiei, stătea în pragul uşii, cu mâna ridicată într-un gest politicos de bun-venit şi Jerusha reuşi să uite faptul că fusese ţinută în picioare1 mult timp peste ora întâlnirii menţionată în invitaţie, îl salută.

— Nu sunt niciodată prea ocupată când e vorba de bunăstarea Hegemoniei, domnule judecător. „Sau de a mea. Sau să văd un bărbat înghiţindu-şi vorbele…”

Îi atinse mâna, politicoasă, iar el îi făcu semn s-o ia înainte şi să intre în cameră. Era o odaie destinată întrunirilor, cu o masă lungă în mijloc, alcătuită din mai multe măsuţe, pe care se aflau terminale portabile. În jurul ei şedeau intercalaţi funcţionarii din obişnuita grupare a Hegemoniei locale, pe care femeia ajunsese să-i cunoască şi să-i deteste, şi membrii activi ai Adunării, cei mai mulţi necunoscuţi Jerushei. Bănui că prezentaseră ultimele rapoarte obligatorii asupra tuturor aspectelor imaginabile ale şederii lor pe Tiamat. Chiar şi de pe o planetă subpopulată şi slab dezvoltată ca aceasta, procesul plecării era extrem de complex. Cele câteva, feţe de Kharemoughi pe care le putu vedea mai clar păreau plictisite. „Slavă zeilor că sunt doar o Albastră şi nu o funcţionară din administraţie”. Îşi aminti că de când devenise Comandanta nu mai avusese vreme de altceva. „Dar ieri am fost din nou un adevărat ofiţer de poliţie”.

Rămase în picioare ascultând răpăitul aplauzelor lor, al palmelor bătute pe suprafaţa mesei, absorbind prin toţi porii aprecierea şi comparând-o mental cu cea la care se aşteptase până ieri. Majoritatea funcţionarilor numiţi în posturi pe Tiamat proveneau din aceeaşi parte a planetei Portul Nou, ca dealtfel şi cei mai mulţi dintre poliţişti, Hegemonia înţelesese că omogenitatea culturală determina o eficienţă sporită în activitate. Iar măcar astăzi faptul că Jerusha făcea parte dintre ei şj era încărcată de onoruri în prezenţa unor Kharemoughi părea să cântărească mai greu decât amănuntul că aparţinea sexului slab. Se înclină cu demnitate, mulţumindu-le pentru primire şi se aşează pe scaunul desperecheat din capătul apropiat al mesei.

— Aşa cum sunt sigur că aţi auzit cu toţii de-acum, spuse Şeful Justiţiei stând în picioare lângă scaunul său, Comandanta PalaThion a descoperit, şi practic, a zădărnicit în ultimul moment, planul Reginei Zăpezii de pe Tiamat de a-şi menţine puterea…

Jerusha ascultă atentă raportul, savurând fiecare adjectiv măgulitor întocmai ca pe mireasma unor plante rare. „O, zei, aş putea să mă obişnuiesc cu asta”. Chiar dacă Hovanesse însuşi era Kharemoughi, se simţea conştient că, din postura lui de Şef al Justiţiei, reflecta astăzi gloria ei şi o risipiea din plin în toate părţile. Sorbea deseori dintr-o cupă transparentă, Jerusha se întrebă dacă era cu adevărat apă, sau ceva care să-i amorţească durerea pricinuită de complimentele pe care i le adresa.

— Deşi, aşa cum cunoaştem majoritatea dintre noi, au existat şi unele… controverse în legătură cu numirea unei femei în postul de Comandant al Poliţiei, eu cred că s-a dovedit capabilă să se ridice la nivelul acestei funcţii de răspundere. Mă îndoiesc că cel ales iniţial de noi pentru acest post, Inspectorul Şef Mantagnes, ar fi putut rezolva mai bine situaţia dacă funcţiile lor ar fi fost inversate.

„Asta-i al naibii de sigur”. Jerusha îşi coborî privirile într-un gest de falsă modestie, ascunzându-şi cu greu satisfacţia

din surâs.

— Mi-am făcut doar datoria, domnule preşedinte, aşa cum am încercat de la bun început „Şi aş putea să a-daug, fără nici un ajutor din partea ta”. Îşi muşcă limba.

— Cu toate acestea, Comandante, rostii cu emfază unul dintre membrii Adunării, îţi vei încheia serviciul aici cu o citare a meritelor în dosarul dumitale. Faci onoare lumii şi sexului dumitale. (Unul sau doi din semenii ei de pe Portul Nou tuşiră auzind aceste cuvinte). Asta arată încă o dată că nici o lume, rasă, sau sex, nu are monopolul complet al inteligenţei. Toţi pot şi trebuie să contribuie la mai marea bunăstare a Hegemoniei, dacă nu în mod egal, măcar pe măsura propriilor lor capacităţi individuale…

— Cine dracu-i mâzgăleşte lozincile astea din căpăţână? bombăni acru Directorul Sănătăţii Publice.

— Nu ştiu, murmură femeia, cu mâna la gură, dar e dovada vie a faptului că chiar dacă trăieşti mai multe secole, nu-nseamnă că ai învăţat mai multe.

Îşi văzu interlocutorul strâmbându-se şi dându-şi o-chii peste cap într-o clipă de încuviinţare camaraderească.

— Doreşti să spui câteva cuvinte, Comandante?

Jerusha tresări, apoi îşi dădu seama că bărbatul, membru al Adunării, nici măcar nu fusese conştient că mai vorbise şi altcineva în afară de el. „Zei, nu mă lăsaţi să mă bâlbâi!”

— Vă mulţumesc, domnule. De fapt n-am venit aici cu gândul să ţin un discurs, şi efectiv nu am nici timp. „Deşi, ia staţi puţin”. Dar de vreme ce tot vă aflaţi aici şi mă ascultaţi, poate că există o problemă destul de importantă ca să ne petrecem timpul discutând-o. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de tăblia uşor neregulată a mesei. Acum câteva săptămâni mi s-a pus o întrebare foarte tulburătoare, o întrebare despre mersi, creaturile tiamatane de la care colectăm apa vieţii, adăugă ea venind în ajutorul unora dintre membrii Adunării care erau, sau pretindeau că sunt, neştiutori în privinţa acestei chestiuni. Mi s-a spus că Vechiul Imperiu a creat mersii ca pe nişte

creaturi înzestrate cu inteligenţă de nivel omenesc. Omul care mi-a spus asta avea informaţia luată direct dintr-un Transfer sibil.

Le privi reacţiile răspândindu-se precum cercurile făcute de-o piatră aruncată pe suprafaţa liniştită a unei ape, încercă să-şi dea seama dacă erau sincere, dacă Adunarea ştia, dacă funcţionarii de stat ştiau, dacă ea era singura fiinţă din această încăpere care nu cunoscuse adevărul… Dacă însă unii dintre ei îşi falsificau uimirea, atunci erau într-adevăr actori foarte buni. Murmurele de protest se ridicară împrejurul mesei.

— Încerci să ne spui, vorbi Hovanesse, că cineva pretinde că noi exterminam o rasă inteligentă?

Ea încuviinţă din cap, şi când începu să vorbească îşi lăsă ochii în pământ, foindu-se uşor.

— Nu cu buna ştiinţă, bineînţeles. Cu ochii minţii văzu trupurile întinse pe plajă, dar cu toate acestea, ucigându-i. Sunt sigură că nimeni din această încăpere, nici un membru al Adunării Hegemonice, nu ar lăsa să continue aşa ceva. În mod intenţionat, privi spre cel mai în vârstă dintre Purtătorii Insignei, un bărbat care arăta cam de vreo şaizeci de ani, dar care putea să fi rămas la această vârstă de multă vreme. Cu toate acestea, continuă ea, cineva a ştiut odată, pentru că nouă ni s-a spus despre apa vieţii.

Dacă ştia sau nu, individul nu lăsa să i se citească nimic pe faţă. Jerusha se întrebă brusc de ce voia să vadă ceva.

— Deci dumneata sugerezi, întrebă un alt Kharemoughi, că strămoşii noştri au tăinuit în mod conştient adevărul, cu scopul de a obţine apa vieţii pentru ei înşişi?

Femeia auzi severitatea suplimentară care împovăra cuvântul strămoşi şi-şi dădu seama că făcuse un pas greşit. A critica strămoşii Kharemoughilor era ca şi cum ar fi acuzat de incest pe unul dintre oamenii ei.

Totuşi dădu din cap a aprobare, fermă, încăpăţânată:

— Da, cineva a făcut-o, domnule.

Hovanesse sorbi din pahar şi grăi aspru:

— Acestea sunt nişte acuzaţii extrem de neplăcute şi de urâte pentru a fi aduse într-un astfel de moment, Comandante PalaThion.

Ea încuviinţă din nou:

— Ştiu, Domnule Preşedinte. Dar nu mă pot gândi la o audienţă mai potrivită precum cea de aici pentru a le auzi. Dacă este adevărat…

— Cine face acuzaţia? Care-i dovada lui?

— Un extraplanetar pe nume Ngenet, care deţine o plantaţie aici pe Tiamat.

— Ngenet? Directorul Comunicaţiilor îşi atinse urechea într-un gest de batjocură. Renegatul ăla? Ar pretinde orice ca să arunce o lumină defavorabilă Hegemoniei. Toţi din guvern ştiu asta. Singura atenţie pe care-o merită din partea dumitale, Comandante, este o celulă de închisoare.

Jerusha zâmbi scurt.

— Odată şi eu am crezut la fel. El însă pretinde că această informaţie i-a fost dată de un sibil, ar fi destul de simplu de confirmat întrebând acelaşi lucru pe un alt sibil.

— Nu voi înjosi onoarea strămoşilor mei printr-un astfel de act insultător! murmură unul dintre membrii Adunării.

Jerusha se aplecă iarăşi în faţă:

— Mi se pare că viitorul celor care trăiesc pe această planetă, fiinţe umane sau non-umane, trebuie să fie mult mai important decât reputaţia Kharemoughilor care s-au transformat în ţărână de peste un mileniu. Dacă s-a făcut vreo greşeală, s-o recunoaştem şi s-o corectăm. Dacă închidem ochii la acest genocid înfăptuit aici, atunci suntem la fel de răi ca şi Regina Zăpezii. Ba mai mult, suntem mânjiţi cu sângele unor făpturi nevinovate de către sclavii şi lacheii care doar ne ascultă comenzile, în timp ce-i pedepsim pentru greşeala noastră menţinându-i în Epoca Focului!

Stupefiată de cuvintele pe care le auzea ieşindu-i din gură, Jerusha îşi aduse brusc aminte cine i le băgase în cap.

Tăcerea ca de mormânt o împresură şi o forţă să se aşeze pe scaun. Rămase liniştită, foarte conştientă de răsuflarea sa, şi de faptul că bunăvoinţa lor se scurgea încetul cu încetul, lăsând încăperea pustie ca o păstaie goală.

— Îmi pare rău, domnilor. Cred că… am sărit un pic peste cal Ştiu că este o acuzaţie greu de înfruntat şi de aceea m-am simţit eu însămi încurcată, neştiind ce să fac cu ea, dacă să prezint un raport…

— Nu face raport, zise Hovanesse.

Femeia îl privi întrebătoare, se uită apoi de jur împrejurul mesei, observând mânia fragilă a Kharemoughilor şi furia plină de resentimente a celor de pe Portul Nou. „Proasta naibii ce eşti! Ce te face să crezi că ei ar vrea să privească Adevărul drept în faţă mai mult decât ai făcut-o tu?”

— Adunarea va relua discutarea acestei chestiuni după ce va părăsi Tiamatul. Când vom ajunge la o concluzie, Centrul de Coordonare Hegemonică de pe Kharemough va fi informat asupra oricărei schimbări de politică ce va trebui făcută.

— Măcar să-ntrebaţi un sibil. Îşi răsuci cureaua ceasului, mascată de marginea mesei, tânjind după o mână de iestas.

— Avem unul printre noi, sus pe nave, spuse Hovanesse, nerăspunzând în întregime la întrebare.

„Mi-e milă de sărmanul acela, cu o asemenea clientelă”. Se întrebă în adâncul sufletului dacă unica întrebare care merita să fie pusă avea să mai fie rostită vreodată.

Hovanesse se încruntă sesizându-i tăcerea.

— În orice caz, indiferent de hotărârea care va fi luată, aceasta nu te va mai privi pe dumneata, Jerusha. Îţi vei petrece restul carierei şi al vieţii la ani-lumină depărtare de Tiamat. Aşa cum vom face toţi de altfel. Noi îţi apreciem grija şi onestitatea de care ai dat dovadă spunându-ţi părerea. Dar această problemă, ca şi Tiamatul, devin pur academice pentru noi de-acum încolo.

— Bănuiesc că aşa este, Domnule Preşedinte. „După tine, potopul”. Se ridică în picioare şi-i salută cu un gest ţeapăn:

Vă mulţumesc pentru timpul pe care m-i l-aţi acordat, şi pentru faptul că m-aţi chemat aici. Acum însă trebuie să mă-ntorc la îndatoririle mele de serviciu înainte să devină şi ele pur academice.

Se răsuci fără să aştepte permisiunea de a pleca şi părăsi iute încăperea. Ajunsese până la coridor când auzi vocea lui Hovanesse strigând-o să se oprească. Se întoarse, pe jumătate înfierbântată şi pe jumătate calmă şi-l văzu venind singur. Nu putea descifra în totalitate sentimentele de pe faţa lui.

— Nu ai dat ocazia Adunării să te informeze asupra noilor dumitale însărcinări, Comandante. Ochii iui o dojeniră pentru lipsa de tact şi ingratitudinea de care dăduse dovadă în faţa membrilor Adunări,; dar nu mai spuse altceva.

— Ah! Luă în mod automat listingul din mâna lui, cu degete care nu mai simţeau nimic. „O, zei, care să fie oare soarta mea?”

— Ce faci, nu te uiţi la el?

Nu era o solicitare întâmplătoare, niciuna prietenească, şi ea simţi cum amorţeala i se răspândeşte în trup. Aproape refuza să se uite, dar o părticică perversă din mintea sa o îndemna sa nu ignore provocarea.

— Da, bineînţeles.

Desigilă sulul fragil şi-l lăsă să se deruleze, aruncându-şi ochii aiurea peste rânduri. Aşa cum se aşteptase, forţa de poliţie de pe Tiamat urma să fie dezmembrată şi redistribuită pe câteva planeta diferite. Lui Mantagnes îi fusese dată o altă funcţie de Inspector Şef. Iar ea… ea… Îşi descoperi în sfârşit numele şi citi…

— Trebuie să fie o greşeală. '

Simţea calmul absolut al neîncrederii perfecte. Reciti repartiţia: comanda unui sector, o poziţie aproape identică celei de aici. Situată însă pe Staţia Paradis, Syllagong, de pe Marele Albastru.

— Acolo nu există nimic în afara unui deşert de zgură.

— Şi un lagăr penitenciar. Exploatarea extensivă a minereurilor, Comandante. Este o activitate de o importantă considerabilă pentru Hegemonie. Există planuri pentru formarea unui lagăr suplimentar, de aceea se extinde efectivul forţei poliţieneşti locale.

— La naiba, sunt ofiţer de poliţie! Nu vreau să conduc un lagăr de prizonieri. Hârtia foşni, când degetele ei se încleştară. De ce mi-a fost dată funcţia asta? Pentru ce am spus acum înăuntru? Nu-i vina mea dacă…

— Este funcţia hotărâtă anterior vizitei de azi, Comandante. Datorită realizărilor obţinute, rangul ţi-a fost ridicat la comandant de sector.

Hovanesse rostea cuvintele foarte rar, lăsând să picure din ele automulţumirea unui bărbat care trăise prin trafic de influenţă şi cunoaştere prealabilă.

— La urma urmei, reabilitarea criminalilor este la fel de importantă ca şi arestarea lor. Cineva trebuie să facă treaba asta, şi dumneata ai dovedit că te. poţi descurca într-o… poziţie dificilă.

— O poziţie într-o fundătură! Să se certe acum nu însemna decât să se umilească şi mai mult pe sine însăşi, dar acum ducea o bătălie deja pierdută cu propriu-i temperament. Sunt Comandanta Poliţiei de pe întreaga, planetă. Tocmai mi s-a atribuit o menţiune de recunoaştere a meritelor în activitatea depusă. Nu trebuie să-mi părăsesc cariera, lăsând-o să moară!

— Bineînţeles că nu, răspunse el, tratând-o cam de sus. Poţi ridica această problemă membrilor Adunării, deşi probabil n-o să mai câştigi prea multă simpatie după acuzaţiile dezgustătoare şi ruşinoase pe care le-ai făcut. Ochii lui închişi la culoare se întunecară şi mai tare. Hai să vorbim deschis despre asta, Comandante, ce zici? Şi dumneata şi eu ştim că datorezi această funcţie de conducere intervenţiei Reginei. Singurul motiv pentru care te-am numit inspectoare a fost numai pentru a-i face ei pe plac. Noul post obţinut este mai bun decât meriţi. Ştim

amândoi la fel de bine că bărbaţii aflaţi sub comanda dumitale n-au acceptat niciodată să primească ordine de la o femeie. „Dar asta a fost lucrătura lui Arienrhod! Şi acum totul se schimbă, s-a schimbat deja…” Aşa cum mi-a raportat adesea Inspectorul Şef Mantagnes, starea lor de spirit este îngrozitoare. Forţa de poliţie n-a avut nevoie de dumneata şi nici nu te-a dorit. Depinde numai de dumneata dacă accepţi această nouă funcţie sau dacă demisionezi, pentru noi are aceeaşi valoare.

Îşi încleştă mâinile la spate şi rămase nemişcat în faţa ei, la fel de neclintit ca şi un perete. Jerusha îşi aduse aminte de banalităţile strălucitoare pe care le declamase la adresa ei doar cu puţin timp în urmă.

„Tu mi-ai aranjat chestia asta, ticălosule. Am simţit-o că se apropie. Ştiam că vine, dar după ziua de ieri am crezut… am crezut…”

— Am să mă lupt pentru asta, Hovanesse. Vocea îi tremura de furie, dar jumătate din cumplita supărare şi-o revărsă asupra ei însăşi pentru că lăsase lucrurile să se petreacă astfel. Regina nu m-a putut distruge, şi n-o s-o faci nici dumneata. „Şi totuşi, ea te-a distrus, Jerusha; te-a distrus…”

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă; de data asta n-o mai strigă să se oprească.

Părăsind Edificiul Curţii femeia coborî pe descongestionată Alee Albastră, îndreptându-se către cartierul general al poliţiei. (Chiar şi în timpul Festivalului, cheflii evitau această parte a oraşului. Era stăpânită de un singur gând, să se ducă la oamenii ei, să le vorbească despre problema ce-o frământa şi să vadă dacă putea obţine sprijinul lor. Într-adevăr, după ziua de ieri sentimentele lor faţă de ea începuseră să se schimbe, şi văzuse lucrul ăsta aproape pe toate feţele. Dar oare se modificaseră îndeajuns de mult? Dacă acum ar fi avut destul timp la dispoziţie, i s-ar fi putut acorda o şansă onestă de a le dovedi tuturor că este demnă de respect ca şi

oricare bărbat. Din păcate însă nu beneficia de timpul necesar. Avea oare măcar destulă vreme să în-cerce să-i câştige de partea ei? Şi dacă da… merita oare să o facă?

Se opri, singură în mijlocul aleii, în faţa clădirii poliţiei, o fosilă străveche şi hidoasă care cu timpul îi devenise extrem de familiară. Nici o altă clădire, nici o altă funcţie, nu avea să mai fie atât de detestată – sau, îşi dădu ea brusc seama, atât de importantă – în viaţa ei. Totuşi indiferent unde s-ar fi dus, dacă avea să poarte această uniformă, urma să fie tratată ca o străină, trebuind să lupte nu numai ca să poată face o treabă bună, ci şi pentru ca să poată dovedi că avea măcar dreptul să încerce acest lucru. Cu toate astea mereu avea să existe un alt Hovanesse, un alt Mantagnes care n-o vor accepta niciodată, şi vor încerca s-o alunge. O, zei, oare voia într-adevăr să-şi petreacă astfel restul vieţii? Nu… nu, dacă putea să găsească altceva de făcut, ceva care să însemne la fel de mult pentru sufletul ei cât însemnase şi munca asta, ceva în care să creadă la fel de mult. Nu mai există însă nimic altceva… nimic. Dincolo de această slujbă, ea n-avea nici viaţă, nici ţeluri, nici viitor. Merse mai departe, trecând pe lângă clădirea poliţiei, ajunse la capătul aleii şi ieşi apoi în fluviul celor care sărbătoreau.

Sparks se plimba de colo-colo prin încăperile slab luminate ale apartamentului lui Starbuck, se mişca întocmai ca un străin, fără nici un scop. Nu mai aparţinea acestor locuri, dar nu era liber să le părăsească. Atât intrarea publică, cât şi cea particulară a apartamentului erau acum păzite, nu de gărzile Reginei, ci de Văratici furioşi pe încercarea ei de a opri Schimbarea. O păzeau şi pe Arienrhod şi într-un fel sau altul, complotul fusese dejucat. Totuşi atunci când încercase să-i întrebe de soarta lui Moon, sau dacă ea fusese cea care le dezvăluise planurile Reginei, indivizii nu ştiuseră, sau nu voiseră să-i răspundă. Iar când încercase să-i convingă să-l lase să plece ori să le spună că era doar un simplu Văratic ca şi ei, râseseră şi-l împinseseră îndărăt cu harpoanele şi

cuţitele, Arienrhod le spusese cine era el. Urma să rămână închis aici până la moarte.

Arienrhod nu avea să-l lase să plece. Dacă visele ei fuseseră ruinate, atunci şi-ale lui trebuiau să aibă aceeaşi soartă. Va muri mâine, dacă ea va fi omorâtă, îl legase de ea tot aşa cum urmau să fie ferecaţi atunci când vor fi amândoi aruncaţi în mare. Ea reprezenta reîncarnarea Mării, iar Starbuck era consortul Ei, şi ei doi se vor naşte iar din noua maree… dar ca trupuri noi, cu suflete proaspete, nealterate – suflete de Văratici. Aşa se proceda încă din vremurile de la început, şi chiar dacă extraplanetarii alteraseră ritualurile pentru a le servi propriilor lor scopuri, ele dăinuiseră, şi urmau să dăinuie veşnic. Cine era Sparks, ca să modifice Schimbarea? Moon încercase să-l salveze, dar soarta fusese mai puternică decât ei amândoi. Încercă să nu se gândească la ceea ce se întâmplase între Arienrhod şi fată după ce el fusese luat cu forţa – atunci când Moon aflase probabil în sfârşit adevărul despre ea însăşi. Chiar dacă sibila reuşise cumva să scape de Regină, acum nu mai avea nici o cale să vină la el. Sparks putea doar să fie recunoscător destinului că-i dăruise o ultimă oră petrecută în compania fetei, ultima rugăminte îndeplinită unui condamnat fa moarte… şi cea din urmă ironie a unei vieţi irosite.

Scotoci într-un cufăr aurit şi găsi acolo pachetul cu hainele pe care le purtase când venise prima dată la palat, le trase afară. Le răsfiră cu grijă pe suprafaţa moale a covorului, găsind în mijlocul legăturii mărgelele pe care le cumpărase în cea de-a doua zi pe care o petrecuse în oraş… şi fluierul său. Puse deoparte instrumentul, se dezbrăcă şi-şi tra.se pe el pantalonii largii, grosolani şi cămaşa ca un curcubeu, asortată la mărgele, îmbrăcându-se de parcă oficia un ritual. Când termină, luă de pe măsuţa de toaletă medalia tatălui său şi-şi completă găteala atârnând-o la gât. Cu un gest plin de blândeţe culese fluierul de pe jos şi, cu el în mână, se aşează pe marginea canapelei masive.

Duse fluierul până în dreptul buzelor, îl coborî iarăşi: îşi simţi deodată gura uscată, prea uscată ca să cânte. Înghiţi un nod, simţind cum i se potoleşte pulsul ce-i bătea năvalnic în tâmple. Ridică iarăşi scoica fragilă, îşi potrivi degetele deasupra găurilor şi suflă în muştiuc. O notă tremurătoare umplu aerul din jurul său, precum un spirit uimit să se descopere, eliberat dintr-o tăcere care crezuse că va fi eternă. Emoţia îi blocă gâtul şi trebui să înghită un alt nod, melodiile se învălmăşeau în capul său, una după alta, încercând să evadeze. Sparks începu să cânte, şovăielnic cu degete nesigure, răspunzând unor reflexe vechi, cu sunete ascuţite ce-i străpungeau urechile. Treptat însă degetele îşi recăpătară viteza, iar apa cântecului porni să curgă dulce şi pură din adâncurile fiinţei sale, purtându-l înapoi către lumea pe care o pierduse. Arienrhod încercase să-i distrugă ultima întâlnire cu Moon, să-i fure până şi asta, aşa cum îi furase plăcerea de a simţi orice frumuseţe sau bucurie care nu era şi a ei, dar strădania nu-i reuşise. Pasiunea fetei şi încrederea în el erau te fel de pure ca şi cântecul, iar amintirea ei alunga toată ruşinea, vindeca toate rănile, îndrepta toate lucrurile greşite…

Îşi ridică privirea, iar cântecul şi vraja se rupseră, când pe neaşteptate uşa apartamentului fu descuiată şi se deschise. Intrară două siluete îmbrăcate în mantii şi cu glugile trase pe cap. Uşa se închise iar în urma lor.

— Sparks Dawntreader Văratic…

Sparks privi cu ochii mijiţi, ridicând mâna ca să înviореze flacăra lămpii suspendate.

— Ce vrei? N-a venit vremea…

— A venit vremea… după douăzeci de ani.

Primul bărbat, cel care se mişca mai uşor, avansă în conul de lumină şi-şi trase gluga pe spate.

— Cum? Sparks văzu faţa unui bărbat aflat încă la începutul vârstei mijlocii, un extraplanetar. Prima dată crezu că era un Kharemoughi, dar avea pielea mai deschisă

la culoare şi o constituţie mai greoaie, un chip mai rotund. Chipul acela… i se părea familiar…

— După douăzeci de ani, a venit vremea să ne cunoaştem, Sparks. Aş fi vrut însă ca decorul să fi fost mai potrivit cu această întâlnire fericită.

— Cine eşti? întrebă tânărul ridicându-se de pe canapea.

— Sunt cel mai apropiat strămoş al tău. Cuvintele sunară lipsite de înţeles. Sunt tatăl tău, Sparks.

Ceva din cuvântul tău era incomplet, ca şi cum străinul nu putea să exprime tot ceea ce simţea cu adevărat.

Sparks se lăsă să cadă înapoi, năucit, de parcă sângele i se scursese din cap.

Străinul – tatăl lui – îşi descheie mantia şi, luând-o de pe umeri, o aşează pe un scaun, pe dedesubt purta o salopetă simplă, gri-argintie, insigna ornamentală şi gulerul de membru al Adunării Hegemonice. Făcu o reverenţă scurtă, protocolară, cumva stângace în ciuda graţiei sale, părând la fel de nesigur în privinţa începerii discuţiei.

— Primul Secretar Temmon Ashwini Sirus. Cel de-al doilea bărbat – un servitor oare? – se întoarse şi plecă târşindu-şi picioarele; dispăru fără nici un fel de comentarii în camera alăturată, lăsându-i singuri.

Sparks râse, încercând să acopere un alt sunet.

— Ce-i asta, o glumă? Arienrhod a pus la cale venirea ta aici?

Îşi puse palma peste medalia extraplanetare şi strânse pumnul până când i se albiră articulaţiile… aducându-şi aminte cum îl necăjise şi-l chinuise ca când îi zisese că ştia cui aparţinea acel obiect şi cunoştea şi numele tatălui; spunându-i numai minciuni.

— Nu. Le-am explicat Văraticilor că am venit să-mi văd fiul, iar ei m-au condus aici, înăuntru, la tine.

Sparks trase de medalie şi-şi scoase lanţul de la gât. O azvârli pe podea la picioarele lui Sirus şi rosti cu o voce aspră de neîncredere:

— Atunci asta trebuie că-ţi aparţine, eroule… e al naibii de sigur că nu-i aparţine lui Starbuck. Trebuie multă îndrăzneală ca să vii aici şi să bagi un cuţit în mine… iată-ţi răsplata. Ia-o şi cară-te.

Închise ochii, încercând să nu caute asemănări pe chipul lui Sirus. Îl auzi aplecându-se şi luând medalia de jos.

— Nobilului nostru fiu Temmon…” Vocea puternică deveni aproape o şoaptă. Ce mai face mama ta? I-am dat medalia în Noaptea Măştii… era moştenirea ta.

— E moartă, străine. Deschise ochii intenţionat pentru a-l privi pe Sirus. Eu am omorât-o. Primul Secretar tresări şocat. A murit în ziua în care m-am născut.

Uluirea de pe faţa lui Sirus se transformă în durere, neîncredere.

— Vroi să spui c-a murit la naştere? întrebă el, de parcă într-adevăr îi păsa ce se întâmplase atunci. Sparks încuviinţă.

— În Vară oamenii nu beneficiază de toate înlesnirile moderne. Iar după Schimbare, poporul meu nu le va avea nici aici, în oraş. Îşi plimbă mâinile de-a lungul stofei grosolane a pantalonilor. Dar asta nu va mai conta pentru mine, adăugă el. Sau pentru tine.

— Fiule, fiule… Sirus continua să răsucească printre degete medalia lui Sparks. Ce-aş putea oare să-ţi spun? Primul Ministru este tatăl meu, deci bunicul tău. Când a venit înapoi la mine, totul a fost foarte simplu. Faptul că în vinele mele curge sângele lui mi-a dat imediat un aer regal în ochii celor de rangul meu, şi a făcut din mine un conducător, mi-a dat dreptul să cârmuiesc, să nu am parte decât de succes şi fericire. Când el a revenit pe Samathe, mi-a dat medalia asta cu mâinile lui şi m-a făcut membru al Adunării.

Sirus lăsă medalia să-i alunece printre degete. O răsuci pe lanţ, făcând-o să prindă câteva raze de lumină şi să strălucească precum o roată incandescentă.

— I-am dat-o mamei tale, pentru că semăna foarte mult cu cei din neamul maică-mii, cu ochii aceia albaştri ca un lac înconjurat de pădure şi cu părul auriu ca razele de soare… Când am fost singur şi atât de departe de casă, a reuşit să mă ducă, pentru o noapte, înapoi pe lumea mea natală. Ridică privirea, întinzând mâinile şi oferind medalia tânărului. A fost a ei, acum e a ta şi va fi întotdeauna.

Sparks simţi că i se moaie picioarele, iar trupul îi devine ca o ceaţă.

— Ticălosule… acum de ce-ai mai venit? Unde-ai fost atunci, cu ani în urmă, când am avut nevoie de tine? Te-am aşteptat să te-ntorci, am încercat să fac totul ca să fiu ceea ce credeam că vei fi tu, astfel ca atunci când mă vei vedea să mă doreşti. Îşi întinse braţele, arătând de jur împrejur misterele tehnice pe care le dezlegase, sârguincios, dar inutil. Şi acum, când toate s-au dus, iar eu mi-am ruinat viaţa… vii tu şi mă vezi în halul ăsta!

— Sparks, viaţa ta nu-i terminată. Viaţa ta încă nu s-a sfârşit. Am venit să… să te despăgubesc. Şovăi şi tânărul se întoarse încet către el. Mi-a vorbit despre tine verişoara ta, Moon. Ea m-a trimis aici.

— Moon?

— Da, fiule. Zâmbetul lui Sirus se umplu de încurajare şi liniştire. Ideea ei se află la baza acestei întâlniri, şi inima ei, cred, aşteaptă o alta… După ce-am cunoscut-o pe verişoara ta, mi-am dat seama că te tragi dintr-o familie foarte bună. Sparks privi într-o parte, fără să scoată o vorbă. Iar după ce m-am ciocnit de încrederea ei în tine, continuă Sirus cu tristeţe, nu cred c-ar putea să mai existe ceva care să mă facă să-mi fie ruşine de faptul că eşti fiul meu.

Privi lung pe lângă Sparks, apoi în jurul lor la instrumente şi maşinării, o mărturie tăcută a sângelui lor comun, a moştenirii lor împărtăşite.

Tânărul se ridică în picioare, în timp ce tatăl său venea către el. Sirus îi atârnă în jurul gâtului medalia extraplanetare, uitându-se adânc în ochii lui.

— Îi semeni mai mult mamei tale… dar îmi dau seama că porţi în tine nevoia Tehnicianului de a şti de ce. Cât aş fi dorit să existe un răspuns pentru fiecare întrebare…

Lăsă mâna uşor în jurul umerilor lui Sparks, de parcă nu era sigur că i se va permite să şi-o ţină acolo.

Sparks susţinu însă căutătura lungă a tatălui său, absorbind prin toţi porii intensitatea clipei şi a atingerii, pe măsură ce acea rece şi pustie celulă în care o parte a deplinătăţii sale omeneşti fusese ţinută prizonieră ani de zile. Se deschise în sfârşit, lăsând să se reverse înăuntru lumina şi căldura.

— Ai venit. Ai venit pentru mine… Tată… Rosti cuvântul pe care niciodată nu se aşteptase să-l audă ieşind de pe propriile sale buze, îşi puse mâinile peste braţul lui Sirus, ce încă se sprijinea pe umerii săi, şi se prinse de el precum un copil alintat. Tată!

— Foarte înduioşător. Cel de-al doilea bărbat apăru iar în cameră, târşindu-şi picioarele şi destrămând emoţia momentului. Acum, dacă Sanctitatea Voastră n-are nimic împotrivă, aş vrea să isprăvesc odată cu chestiunea asta.

Sparks dădu drumul mâinii tatălui şi se-ntoarse nemulţumit spre celălalt bărbat, care îşi descheia mantia, scoţând-o de pe umeri.

— Herne! Ce…?

Fostul Starbuck rânji misterios.

— Hoţul de Copii m-a trimis. Eu sunt cel care va face schimb de locuri cu tine, Dawntreader. Picioarele lui paralizate erau prinse în reţeaua unui exoschelet grosolan.

— Ce tot spune ăsta? îi aruncă Sparks o privire întrebătoare tatălui său. Ce caută aici?

— Verişoara ta, Moon, l-a adus la mine. Mi-a zis că e dispus să meargă în locul tău la sacrificiul ritual al Schimbării.

— În locul meu? El? Tu?… De ce, Herne? De ce-ai face tu asta pentru mine?

Nu se putea abandona speranţei. Herne chicoti scurt.

— Nu pentru tine o fac, Dawntreader, cî pentru ea. Ele sunt mai asemănătoare decât ştii tu. Mult mai asemănătoare… Ochii lui părură că se pierd în depărtare. Moon ştia. Ştia ce-mi trebuie mie şi ce doresc, pe Arienrhod, respectul pentru mine însumi… şi un sfârşit pentru asta, ultimul râs. Ea mi-a dăruit toate astea. O, zei, abia aştept să văd faţa lui Arienrhod când va afla că a pierdut peste tot! La urma urmei, ea va fi veşnic a mea… ăsta trebuie să fie un iad, şi-un rai, destul de mare pentru amândoi. Ochii săi reveniră asupra chipurilor celor doi. Du-te la copia ta imperfectă, Dawntreader, şi sper să fii mulţumit cu ea. N-ai fost niciodată un bărbat adevărat, ca să faci faţă originalului. Îi întinse pelerina sa.

Sparks i-o luă din mână şi şi-o azvânli în jurul umerilor.

— Presupun că se poate spune şi aşa, comentă el încheind legătura de la gât.

Tatăl său îi dădu un flaconaş cu pastă maronie.

— Mânjeşte-ţi faţa şi palmele, astfel ca paznicii să te ia drept un Kharemoughi.

— Unul dintre Aleşii galaxiei, pufni Herne.

Sparks se duse la oglindă şi îşi întinse ascultător vopseaua pe piele, privind cum i se estompează trăsăturile. În spatele reflecţiei sale îl zări pe Sirus aşteptând, şi pe Herne cercetând încăperea cu un spirit de proprietate înverşunat, îl văzu pe Starbuck în elementul lui şi un fiu alături de tată… iar ei erau doi bărbaţi complet diferiţi. Doi bărbaţi diferiţi, care jucaseră un acelaşi personaj, iubiseră aceeaşi femeie, deşi nu chiar aceeaşi, şi o iubeau acum tocmai pentru diferenţele dintre întrupările ei. Unul era gata să revină la viaţă, celălalt gata să moară…

Îşi termină de înnegrit pielea, îşi trase gluga pe cap, apoi se întoarse alături de Sirus.

— Sunt gata, zise el, răspunzând în sfârşit surâsului tatălui său.

— Fiul unui Prim Secretar, nepotul unui Prim Ministru… rolul ăsta ţ-i se potriveşte nemaipomenit de bine. Mai iei

ceva de-aici?

Sparks îşi aduse aminte de fluierul rămas pe canapea şi îl luă.

— Asta-i tot. Aruncă o privire scurtă talmeş-balme-şului de piese şi instrumente, apoi întoarse capul.

— Herne… Cu umilinţă în glas, Sirus rosti ceva în Kharemoughi, apoi repetă să-nţeleagă şi Sparks: Îţi mulţumesc că mi-ai redat fiul.

Tânărul inspiră adânc.

— Mulţumesc.

Herne îşi încrucişă braţele, bucurându-se de ceva ce Sparks nu înţelese pe deplin.

— Oricând doreşti, sadhu. Numai să ţii minte că toate astea mi se datorează mie. Acum ieşiţi din apartamentul meu, bastarzi ce sunteţi! Vreau să-ncep să mă bucur de tot ce-i aici, şi nu mi-a mai rămas prea multă vreme.

Sirus ciocăni uşor la uşă, aceasta se deschise imediat. Sparks aruncă iute o privire înapoi către Herne: stătea în picioare, în elementul lui, luându-şi în primire locul pierdut cândva. „Rămas bun, Arienrhod…” Sirus ieşi din cameră, însoţit de servitorul său ce-şi târa picioarele, lăsându-l singur pe Starbuck.

Moon fu luată pe sus de mulţimea ce avansă ca un val până la celălalt capăt al Străzii, joş la docurile scârţâitoare ale lumii subterane din Carbuncle, în locul unde oraşul se afunda în mare. Acolo procesiunea aduse o-frande Mării Mamă şi o eliberă în sfârşit, după o eternitate comprimată în câteva ore, acum putea să-şi petreacă aşa cum dorea propria Noapte a Măştii. „Până în zoii”.

Se întoarse în susul Străzii până la casa Jerushei PalaThion, ferindu-se de adoratorii beţi şi de viitori amanţi în îmbulzeala aceea de trupuri costumate, simţind peste tot în jurul ei pulsul tot mai rapid şi pasiunea tot mai arzătoare a perspectivei nopţii ce urma. Totuşi această energie electrică din jurul ei o făcu doar să fie şi mai conştientă de călătoria solitară prin mulţime, şi de faptul că ar fi fost

posibil să-şi petreacă tot restul vieţii în singurătate dacă aşa avea să facă în a-ceastă noapte.

La capătul aleilor, cerul nopţii se înnegrise deja a-tunci când reuşi în sfârşit să ajungă la'locuinţa poliţistei şi să bată la uşă. PalaThion deschise; purta o robă largă, lipsită de formă şi tresări văzând chipul Reginei Verii care-o înfrunta.

Moon îşi ridică masca de pe umeri şi o ţinu în braţe, fără un cuvânt.

— Pe toţi zeii mei…

PalaThion scutură din cap, de parcă asta reprezenta încă o lovitură adăugată înfrângerii ce-o năucise deja. Se dădu într-o parte, permiţându-i lui Moon să se strecoare în sanctuar, departe de mulţimile tot mai grosolane, şi rămase în spatele uşii.

Sibila trecu prin hol şi intră în camera de zi, cu inima bătându-i nebuneşte, căutând cu privirea în toate direcţiile…

— Nu. Încă nu. PalaThion o urmă în încăpere. Nu s-a întors.

— Ah, se străduí Moon să rostească.

— Mai e vreme încă.

Ea încuviinţă, tăcută din cap şi aşează masca Reginei Verii pe un capăt al canapelei.

— E deja prea grea pentru tine? întrebă cu mai puţină amabilitate PalaThion.

Moon ridică brusc privirea şi văzu expresia de cruntă deznădejde ce se citea în ochii poliţistei.

— Nu… Dar mâine în zori, dacă Sparks n-o să… n-o să… Îşi coborî iar uitătura.

— Ai câştigat cinstit masca asta? întrebă PalaThion fără menajamente, de parcă se aştepta la un răspuns onest.

Moon se îmbujoră; degetele netezeau inconştient panglicile măştii. „Aşa a fost oare?”

— A trebuit s-o câştig.

Poliţista se încruntă.

— Îmi spui tu mie… sibilo, că într-adevăr crezi că treaba asta a fost predestinată?

— Da. A fost. Eu trebuia să o fac, dacă era posibil. Şi am reuşit. Motivul alegerii este mai important decât oricare dintre noi, Comandante. Şi cred că-l cunoşti… continui să vrei să mă opreşti?

Descifră nesiguranţa de pe chipul Jerushei. Aceasta îşi frecă braţele prin pânza subţire a caftanului de casă.

— Asta depinde de răspunsul pe care o să mi-l dai. Am de pus o întrebare, sibilo.

Moon încercă să-şi ascundă surprinderea, încuviinţând din cap.

— Întreabă, şi eu voi răspunde… Introducere de date.

— Sibilo, spune-mi adevărul, tot adevărul despre mersi.

Surpriza lui Moon o urmă în pustiul negru al lui Niciunde, pe măsură ce creierul îi era înlocuit de calculator, pentru a-i spune adevărul altui extraplanetar Dincolo de adevăr însă se întindea o realitate mai profundă, şi pe măsură ce Moon plutea lipsită de formă prin întunericul absolut, viziunea veni către ea şi-i vorbi. Văzu mersii, dar nu aşa cum erau acum, jucării inocente şi neştiutoare ale Mării, ci aşa cum fuseseră creaţi iniţial: fiinţe flexibile, inteligente, purtând în ele germenul nemuririi… şi mai mult de-atât. Nemurirea le fusese dăruită cu un scop precis, inteligenţa le fusese dată dintr-un anumit motiv. Şi doar ea singură cunoştea acest motiv: maşinăria sibilă, depozitarea călăuzirii tuturor sibililor, se afla aici pe Tiamat, sub Carbuncle, dedesubtul mării. Văzu mersii aşa cum fusese ei meniţi să fie, păzitori ai minţii sibile, posesori ai cunoaşterii ce avea s-o menţină şi să-i permită să funcţioneze de-a lungul mileniilor… Totuşi nici această planetă mărginaşă şi izolată, nu fusese ferită de descompunerea ce rodea de viu Vechiul Imperiu. Jefuitorii extraplanetar veniseră să vâneze nemurirea imperfectă a mersilor; până şi supuşii Imperiului începuseră o măcelărire care, în cele din urmă, urma să afecteze reţeaua sibilă ce reprezenta de fapt cheia către viitorul lor.

Odată cu trecerea timpului, Vechiul Imperiu se prăbuşise complet şi irevocabil sub propria sa greutate, în final, nici vânătorii nu mai veniseră să tulbure pacea planetei. Strămoşii lui Moon, coloniştii umani refugiaţi care se stabiliseră pe Tiamat, se zbătuseră să supravieţuiască şi să-şi facă un nou cămin pe această lume abandonată, inospitalieră. Nu bănuiseră niciodată existenţa secretului ascuns în adâncurile mării, şi totuşi, de-a lungul secolelor, ei aduseseră minţii sibile un omagiu neştiutor, numind-o Marea Mamă şi considerându-i sacri pe copiii săi nemuritori.

Secretul ucigaş al apei vieţii rămăsese undeva într-o stază informaţională şi, odată cu ascensiunea Hegemoniei, începuse iarăşi ciclul măcelăririi mersilor. După veacuri de exploatare, aceştia uitaseră care era scopul existenţei lor şi reveniseră la comuniunea primordială, încrezătoare, cu marea. Reţeaua sibilă continuase să funcţioneze, răspândindu-şi cunoştinţele în culturile mutilate ce se ridicaseră din ruinele Vechiului Imperiu, dar reţeaua decădea în absenţa mersilor care s-o menţină. Iar ea nu mai putea, nu mai voia, să-şi dezvăluie existenţa şi să-şi încredinţeze soarta în mâinile oamenilor care ar fi fost în stare s-o salveze, fiindcă aceştia îi distrugeau în mod conştient pe mersi.

Insă ea, Moon, devenise Regina Verii, aşa cum dorise mintea sibilă. Acum, fiind Regină, avea să înceapă reconstruirea a tot ceea ce fusese distrus. Ea reprezenta ultima speranţă a minţii sibile, care î-şi pusese toate resursele, tot mai nesigure, în ghidarea acţiunilor fetei. Dacă Moon ar fi reuşit să oprească şi să inverseze dezintegrarea maşinăriei, atunci calculatorul o putea ajuta să pună punct pentru totdeauna exploatării venite din partea extraplanetarilor. Urma să continue s-o ajute pe Moon atât cât putea, totuşi fata singură avea să poarte povara transformării unui ideal în realitate…

— Încetarea analizei! Moon se clătină în momentul eliberării din ghearele Transferului. PalaThion o prinse şi o aşează uşor pe canapea.

— Te simţi bine? Jerusha îi cerceta faţa căutând semnul liniştitor al revenirii la realitate.

Sibila clătină din cap, gârbovindu-se sub greutatea propriei revelaţii finale.

— Oh, Doamnă… Suspină când îşi dădu seama în sfârşit către cine îşi îndrepta rugăciunea. Cum? Cum pot eu să schimb o mie de ani de greşeli? Sunt doar una singură, doar Moon…

— Tu eşti Regina Verii, îi aminti PalaThion. Eşti sibilă şi deţii toate instrumentele de care ai nevoie. Totul e doar o chestiune de timp… Ai vreme destulă înainte ca Hegemonia să se-ntoarcă iar?

Moon îşi înălţă capul încetişor.

— Nu, continuă PalaThion, ferindu-şi privirea. N-am să te opresc. Cum aş mai putea trăi, împăcată cu mine însămi, ştiind despre toate aceste crime? Şi pentru ce?… Strânse pumnii.

Trecură câteva clipe până când Moon pricepu că ceea ce auzise poliţista era doar ce auzise şi Ngenet, şi nu ceea ce-i fusese şoptit ei în minte, în întunericul tainic. Provocarea pe care o văzuse Jerusha nu era totuşi cea adevărată, nu o înfruntare între simplele forţe ale tehnologiilor, ci una la un nivel mult mai înalt, cu repercursiuni incomparabil mai mari, o schimbare ce urma să influenţeze o întreagă galaxie. PalaThion înţelesese că acolo exista o provocare, ale cărei efecte puteau fi măsurate în suferinţă şi moarte, şi asta era îndeajuns. Moon încuviinţă.

— Va însemna mult pentru mai mulţi oameni decât ţi-aş putea eu spune vreodată.

— Mă rog, asta-i un fel de consolare, surâse crispat poliţista. Străbătu încăperea până la scoica aşezată pe masa de lângă uşă. O luă în mână şi-o ţinu mult timp aşa, privind-o.

Moon se întinse pe canapea, cu trupul greu ca plumbul, cu mintea amorţită de povara excesivă; întrebându-se cum va depăşi zorii zilei de mâine pentru a înfrunta anii îndelungaţi ai viitorului.

— Trebuie să mă-ntorc la…

PalaThion ridică ochii, când o altă bătaie răsună la uşa casei. Sibila se ridică în capul oaselor, cu mâinile încordate, în timp ce Jerusha dispăru în vestibul.

Se auzi zgomotul deschiderii uşii, apoi nişte oameni intrând în hol…

— Tu! exclamă o voce dezgustată. O voce pe care o cunoştea…

Moon se ridică în picioare şi se repezi de-a curmezişul camerei. Văzu trei siluete conturându-se în lumina ce venea de afară prin uşa deschisă, zări părul roşu pictat cu aur.

— Stai aşa! Nu te grăbi să tragi concluzii pripite, Sparks. PalaThion îi strânse braţul cu putere atunci când el încercă să fugă din casă. Dacă asta era o capcană, acum ai fi fost în închisoare, nu în salonul meu.

— Nu… nu-nţeleg. Sparks se linişti sub apăsarea mâinii ei, dar pe faţă continua să i se citească confuzia.

— Nici eu nu sunt prea sigură că-nţeleg.

Poliţista îi dădu drumul. Tatăl lui stătea lângă ea, arborând un zâmbet liniştitor.

— Sparks…

Tânărul îşi înălţă capul.

— Moon! Se năpusti înspre ea.

Fata întinse braţele în întâmpinarea lui. Sparks intră în camera unde ea se odihnise până mai înainte; dincolo de punctul unde se întâlniră cele două inimi îndrăgostite, restul lumii încetă să mai existe.

— O Moon! Moon…, îi şopti Sparks la ureche, oprind vorbele ei cu un alt sărut.

— Sparkie… buzele sibilei simţiră gustul lacrimilor, vocea îi suna subţire şi fără vlagă, ca a unui copil.

— Sparks. Amândoi ridicară privirile la auzul vocii lui Sirus. Trebuie să te părăsesc. Acum că te afli… pe mâini sigure, zâmbi el cu tristeţe.

Sparks încuviinţă din cap, se desprinse încetişor din braţele lui Moon şi reveni lângă tatăl său. Moon îi privi îmbrăţişându-se pentru ultima oară, simţind durerea în propria ei inimă, apoi Sirus ieşi în aleea zgomotoasă. PalaThion închise uşa şi-l privi pe Sparks cu un chip inexpresiv.

Tânărul se strădui să-i susţină căutătura.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu despre Sursă. Asta vrei, nu-i aşa, ca să mă laşi să plec… asta-i tot ce vrei? repetă el, de parcă nu-i prea venea să creadă.

Poliţista încuviinţă, dar faţa îi era încordată.

— Uite ce-i, Comandante., Nu ştiu de ce faci asta… ştiu doar că n-o faci pentru mine. Dar vreau să ştii că-mi pare rău… se grăbi el să adauge, deşi ştiu că asta nu rezolvă nimic, nu schimbă nimic, nici măcar nu înseamnă nimic. Dar, îmi…îmi pare rău. Îşi întinse braţele în lături.

— Înseamnă ceva, Dawntrcader. PalaThion părea cu adevărat surprinsă să-şi dea seama că într-adevăr avea importanţă.

— Oricum există un singur lucru pe care-l pot face pentru dumneata, spuse el pe neaşteptate.

Se repezi cu paşi mari către capătul opus al încăperii şi smulse din perete ceasul cu cadran urât. Moon îl privi, nevenindu-i să creadă când îl văzu azvârlind ceasul pe podea şi călcându-l în picioare. Sparks zâmbi, frecându-şi mâinile:

— Dacă detestai acest loc, aparent fără nici un motiv, atunci iată motivul, un transmiţător subsonic integrat în mecanismul orologiului. Reveni lângă Moon şi-i prinse mâna parcă temându-se că fata va dispărea. Ar mai putea exista şi altele despre care eu să nu ştiu.

Conştiinţa anilor de agonie inutilă, de punere sub semnul întrebării a propriei ei sănătăţi mentale… conştiinţa că în

sfârşit acea senzaţie încetase să mai existe – toate astea se puteau citi pe faţa lui PalaThion.

— Dintotdeauna am intenţionat să transformăm muzeul acesta într-o cameră adevărată. Dar, într-un fel sau altul, niciodată n-am ajuns s-o fac… O decepţie încărcată de tristeţe se instală din nou pe chipul ei. Aşa deci, Moon. Ai obţinut tot ceea oe ai avut în gând când ai venit aici. Mă bucur, de dragul cuiva. După ce Sparks depune mărturia, din punctul meu de vedere amândoi încetaţi să mai existaţi. Acela va fi sfârşitul lungului şir de probleme pe care mi le-aţi pricinuit… Acum sper doar că puteţi să le rezolvaţi şi voi pe-ale voastre. Trecu pe lângă ei şi dispăru în camerele din spate ale apartamentului.

— Ce-a vrut să spună? se întoarse Sparks către fată.

Moon clătină din cap, evitându-i privirea.

— Presupun că se referea la tot ceea ce s-a întâmplat în ultimul an. „Ultimii cinci ani”, se corectă ea în gând. Şi tot ceea ce urmează să se-ntâmple, după Schimbare. Se uită către masca Reginei Verii.

— Ce-i asta? întrebă el urmărindu-i căutătura.

— Masca Reginei Verii.

Îl simţi cum devine rigid şi se retrage din faţa ei.

— A ta? Tu ai câştigat-o? Vocea tânărului se înăspri. Nu! N-ai fi putut să… n-ai fi putut să câştigi… doar dacă n-ai trişat.

Moon se uită în ochii lui, îşi văzu reflecţia acolo şi văzu reflecţia lui Arienrhod.

— Am câştigat pentru că aşa era predestinat să se-ntâmple! Trebuia să câştig… şi nu pentru mine însămi!

— Presupun c-ai făcut-o pentru Tiamat! Aşa zicea şi ea, întotdeauna. Rămase în continuare departe de fată.

— Sunt sibilă, Sparks, şi de-asta am câştigat şi da, îmi pasă într-adevăr de Tiamat, şi lui Arienrhod îi pasă. Ea a văzut mai bine decât oricare altul cum era această lume şi ce-a devenit, şi cum va înceta iar să mai fie… Şi a ţinut la tine, nu poţi să negi asta.

Sparks îşi plecă brusc ochii, Moon simţi născându-i-se în piept mai multe feluri de durere.

PalaThion reveni îmbrăcată în uniformă, trecu pe lângă ei şi ieşi, fără un cuvânt. Uşa de la intrare se deschise şi se-nchise în spatele ei, separându-i iarăşi de lumea care sărbătorea pe străzi. Moon îşi plimbă degetele peste serpentinele atârnând până la pământ ale măştii Reginei Verii. Masca ei… „Masca mea”.

— Sparks, crede-mă te rog, ce-ţi spun este adevărat. Faptul că am devenit Regină este doar o parte dintr-un fenomen mult mai mare şi mai important decât tine, sau decât mine. Nu-ţi pot explica asta acum… Ştia, cu suferinţă în suflet, că tânărul nu fusese niciodată menit să afle acest lucru, dintotdeauna el fusese inamicul acelei simţiri fără formă care o conducea pe ea. Noi însă trebuie să oprim exploatarea extraplanetară a Tiamatului. Când am fost plecată de-aici, am cunoscut un sibil pe Kharemough. Am aflat că există sibili pe toate planetele Vechiului Imperiu, singurul motiv al existenţei lor este acela de a ajuta lumile să se refacă şi să înveţe iar tot ce trebuie. Eu pot să răspund la orice întrebare. Văzu cum ochii lui se măresc şi devin atenţi. Cât timp am stat pe Kharemough, am început şi eu să observ ceea ce-ai văzut tu mereu, progresul, tehnologia,… miracolele făcute de extraplanetari şi faptul că ei nu le consideră magie. Cei de-acolo înţeleg mult mai multe… ei nu trebuie să se teamă de boli, de oase rupte, sau de naşterea copiilor. Mama ta n-ar fi murit… Avem şi noi tot dreptul să trăim astfel, altfel n-ar fi existat sibili pe planeta asta.

Moon zări foamea din ochii tânărului, foamea pentru tot ceea ce văzuse ea şi el nu avea să vadă niciodată. Continuă să vorbească:

— Semenii noştri sunt fericiţi aşa cum trăiesc. Dacă vor începe să caute puterea, să dorească ceea ce n-au, atunci vor sfârşi precum Iernaticii. Precum noi doi.

— Şi ce nu-i în regulă cu noi? Nimic!

Ea clătină din cap.

— Noi dorim cunoaşterea, ne cerem drepturile care ni se cuvin. Asta-i tot. Extraplanetarii vor să credem că e rău să fii nemulţumit de ceea ce ai. Dar nu-i mai rău decât să fii satisfăcut cu ce ai. Schimbarea nu constituie un rău, schimbarea e viaţa. Nu există nimic în totalitate bun, sau în totalitate rău. Nici măcar Carbuncle. E ca şi marea, are mareele sale, fluxuri şi refluxuri… Nu contează ce decizi tu să faci cu viaţa ta, atâta timp cât nu ai dreptul să alegi nimic. Noi nu avem nici o alternativă. Iar mersii nici măcar nu au dreptul să trăiască. „Iar ei trebuie să trăiască… ei sunt cheia tuturor lucrurilor”.

— Bine, bine, se strâmbă Sparks. Tu ai crezut că-i important să faci ceva! Cineva trebuie să-ncerce să schimbe această situaţie. Dar de ce tocmai noi? Strânse medalia în palme. Ştii, ta… tatăl meu spunea că ne-ar putea lua de pe Tiamat. Ar purea aranja să mergem pe Kharemough. Ar fi atât de simplu…

— Pe Kharemough nimeni nu are nevoie de noi. Aici suntem necesari.

Kharemough, Piaţa Hoţilor, cerul nopţii gândi ea. „Ar fi atât de simplu. Chiar dacă o să putem planta seminţele aici, n-o să vedem niciodată strângerea recoltei din final, nu vom şti niciodată dacă am pierdut sau am câştigat…”.

— Datorăm ceva ambelor locuri, dar datoria o putem plăti numai aici, adăugă ea cu glas înfiorat.

— Unele lucruri nu pot fi niciodată răsplătite. Sparks se apropie de fereastră, Moon văzu pe cineva de afară făcându-le semn cu mâna. Şi dacă trebuie să stăm aici, în Carbuncle, în palat… Se întrerupse. Moon, nu ştiu dacă am să pot rezista acestei încercări. Nu pot s-o iau de la capăt, în acelaşi loc unde am…

— Priveşte la cei de pe stradă, insistă ea. Asta e Noaptea Măştii, noaptea tranziţiei. Nimeni nu este aşa cum a fost, sau cum va fi… noi nu suntem nimic, potenţialul nostru este infinit. Se spune că atunci când îţi dai masca jos, te cureţi

de toate păcatele rămânând liber să uiţi şi s-o iei de la-nceput. „Liberă să dovedesc minţii sibile că tu eşti exact aşa cum te văd, că nu mai porţi masca morţii pe chip”.

Se alătură tânărului la fereastră.

— Nimic nu va mai fi la fel după noaptea asta. Nici măcar Carbuncle. Văraticii vin aici, aşa cum încearcă şi viitorul să facă. Va fi o lume nouă, şi nu cea a lui Arienrhod. „Dar va fi totuşi şi-a ei, va fi mereu”. Rămase cu gândul acesta ştiut şi nerostit. Şi-ţi promit că n-am să mai pun niciodată piciorul în palatul ăla. „Şi n-am să spun nimănui motivul”.

El o privi surprins, când crezu ceea ce vedea, simţi cum uşurarea îi umple inima şi chipul. Totuşi oftă, iar Moon simţea încă depărtarea dintre ei.

— Nu-i deajuns. Am nevoie de timp… ca să pot uita, ca să-mi recapăt încrederea în mine… şi în noi. O noapte nu ajunge. Poate că nu va fi de ajuns o viaţă întreagă.

Se întoarse iar cu faţa spre geam.

Moon privi lumea de pe stradă, incapabilă să se mai uite la el, lăsă mulţimea să se estompeze şi să-i alunece dincolo de focarul privirii, pete uleioase de culoare pe suprafaţa netedă a unei ape. „Aici nu plouă niciodată. Ar trebui să plouă… nu există niciodată curcubee”.

Am să aştept, spuse ea muşcând din cuvinte, încercând parcă să le oprească să n-o înăbuşe. Dar nu va dura atât de mult. Găsi mâna lui pe pervazul ferestrei şi i-o strânse. În seara asta obligaţia mea este să fiu fericită. Ăsta trebuie să fie Festivalul nostru, să-l purtăm veşnic cu noi în amintire. Este ultimul Festival şi ne vom aminti de el. Vrei să mergem afară, pe stradă, şi să ne sfârşim vieţile aşa cum ne-a fost menit s-o facem? Poate, dac-am încerca, am reuşi să facem din seara asta una pe care să ne-o amintim întotdeauna.

El încuviinţă din cap, un zâmbet firave îi răsări pe buze.

— Am putea să încercăm.

Sibila privi din nou către Masca-Reginei Verii, văzându-i faţa acoperită de multe alte feţe, ale tuturor celor care

sacrificaseră atât de mult pentru ca masca să fie a ei acum. O singură faţă…

— Dar mai întâi… trebuie să spun cuiva rămas bun. Îşi muşcă buza, încercând să mascheze o durere cu alta.

— Cui? îi căută privirile Sparks.

— U… unui extraplanetar. Un inspector de poliţie. Am evadat, împreună cu el de la nomazi. Acum e în spital.

— Un Albastru? Tânărul încercă să-şi recapete tonul normal al vocii. Atunci e mai mult decât un Albastru pentru tine, e un prieten.

Mai mult decât un simplu prieten, spuse ea cu voce slabă şi înfruntându-l cu privirea, aşteptându-l să înţeleagă.

— Mai mult decât… Sparks se încruntă şi ea-l văzu îmbujorându-se la faţă. Cum ai putut? Vocea lui se frânse precum un băţ rupt. Cum ai putut tu… Cum am putut eu? Noi. Noi…

Moon îşi plecă privirile.

— Eram pierdută în furtună şi el a fost ancora mea, iar eu am fost ancora lui. Când cineva te iubeşte mai mult decât te iubeşti tu însuti…

— Ştiu. Tânărul îşi eliberă mânia printr-un suspin. Dar cum va fi… acum, tu şi cu el? Şi cu mine?

Ea îşi plimbă degetele pe piepţii multicolori ai tunicii de nomad.

— El nu mi-a cerut să rămânem împreună pentru totdeauna. „Pentru că ştia că nu poate”. El a ştiut mereu că nimeni nu-ţi putea lua locul în inima mea. „Deşi el ar fi încercat, a vrut să-ncerce; a-ncercat”. Simţi chipul lui BZ încercând să se interpună între faţa ei şi cea încruntată a lui Sparks. Nimeni! continuă, clipind cu putere. El… el m-a ajutat să te găsesc. „A abandonat totul, mi-a dăruit atât de mult; iar eu ce i-am dat? Nimic”. Trebuie să ştiu, să fiu sigură, că el va… va fi bine, când va pleca de-aici, de pe planetă.

Sparks râse, răguşit.

— Iar cu noi cum rămâne? Va fi totul în regulă după plecarea lor? Când noi vom fi aceia care ne vom împotmoli, când vom continua să trăim cu amintirile lor privind peste, umerii noştri, amintindu-ne cum ne-am rupt legământul nostru, promisiunea noastră… şi am încălcat-o, şi iar am încălcat-o?

— Vom face alt legământ. Pentru sufletele noastre renăscute, mâine. „După noaptea asta”. Îşi luă masca de Regină a Verii. „După zorii zilei de mâine”. Dar cred că în adâncul inimilor noastre nu l-am încălcat niciodată pe cel vechi.

El o sărută o dată înainte să-şi pună masca.

— Ce facem cu masca pentru tine? întrebă Moon.

— Nu,clătină Sperks din cap. N-am nevoie de mască. Mi-am dat-o deja jos.

— Ee, al dracu' de sigur că n'aşa me-am imaginat să-mi petrec Noaptea Măştii.

Tor se întrerupse ca să-şi umple gura cu o altă prăjitură a beţivului excesiv de dulce şi îmbibată cu alcool, aflată în sacul pe care-l purta în mână, făcând tot ce putea mai bine ca să-şi aline trupul şi mintea împotriva durerii apropiatului sfârşit al lumii. Trase masca la locul ei şi se agăţa de tmpul voluminos şi robust al lui Pollux, o insulă de sprijin în mijlocul puhoaielor de omenire care începuseră să se mai rărească.

— Cu nimic al'ceva decât o buca' de metal rece să mă-ncălzească şi-un viitor în care-am să curăţ peşte. La naiba, io am rău de mare şi-n cadă. Şi urăsc peştele, lua-l-ar dracu'!

— Nu eşti singura, surioară!

O siluetă mascată flutură din mâini în semn de dezgust împărtăşit şi dispăru după alesul ei prin uşa demolată a unui depozit, căutând un loc mai intim. Tor se uită invidios după ei, Pollux privea neutru, fix, în josul Străzii. Aproape toţi care mai erau pe-acolo trebuiau să-şi fi găsit perechile de-acum.

— Îmi pare rău că lucrurile au luat o întorsătură proastă pentru tine, Tor, vorbi pe neaşteptate Pollux. Dacă vrei să-ţi petreci timpul cu o fiinţă umană, nu mă deranjează.

Femeia îi aruncă o privire, cu vaga convingere iraţională, că l-ar fi deranjat de fapt foarte mult.

— Năă. Po' să fac asta în or'şice noapte… da' asta-i ultima în care te mai văd.

El nu-i răspunse.

Făcuseră o călătorie sentimentală în josul Străzii, până la docurile şi depozitele oraşului de jos, pentru că Tor decisese că prefera să-şi petreacă această ultimă noapte a lumii ei în locurile copilăriei, ale originilor, amintindu-şi de tinereţe, retrăind zilele când nu aspirase niciodată să devină ceea ce ajunsese în final. Sperând că dacă putea să-şi aducă aminte de perioada când toate acestea nu existau, era posibil ca ele să nu mai conteze atât de mult atunci când urmau să dispară.

Se întrebă cine conducea cazinoul în noaptea asta – „Oare cine a rămas?” – sau dacă-l mai conducea cineva. Chiar şi Herne dispăruse, prin vrăjile ciudate ale lui Moon Dawntreader. „Ducă-se-n iad”. Se întoarse doar atât cât să-şi strângă cele câteva lucruri pe care voia să le păstreze din vremea când fusese Persefona şi le lăsase apoi la fratele ei vitreg. Nu-l mai văzuse de mult timp şi nu reuşise să-l vadă nici în seara asta, plecase deja în oraş când mersese la el. Dar, oricum, ei nu fuseseră niciodată prea apropiaţi între ei.

— Polly, în seara asta eşti cea mai apropiată fiinţă pe care-o pot numi pr'eten, oftă ea. Poate c-aşa ai fost mereu. Se aşează pe o ladă abandonată într-o grămadă de vechituri simţindu-se confortabil îmbrăcată în salopeta ei cea veche şi înconjurată de ambianţa odată familiară. N-ai cârtit niciodată, indiferent cât te-am muncit, sau cât de multe porcării ţi-am dat să faci… Bine'nţeles, cred că oricum nu poţi să te plângi, aşa că asta nu dovedeşte nimic, nu-i aşa?

Mai mâncă o prăjiitură. În faţa ei, Pollux şedea proptit răbdător pe cel de-al treilea picior al său. Tor văzu o

luminiţă roşie începând să clipească pe pieptul lui, încercă să-şi dea seama ce putea însemna, dar pur şi simplu nu ştia de unde s-o ia.

Sentimentele tale nu-s niciodată cu adevărat rănite, undeva în interiorul tău? Nu reuşesc niciodată să te insult, să te ofensez, sau să te jignesc cumva? Zeilor, sper că nu te-am insultat niciodată, fiindcă tu ai fost mereu aşa de bun cu mine… smiorcăi exagerat de sentimentală.

— N-ai putea niciodată să mă ofensezi, Tor.

Ridică privirea spre chipul lui de nepătruns, încercând să interpreteze înţelesul cuvintelor rostite inexpresiv.

— Vorbeşti serios? Vreau să spun, crezi într-adevăr ce spui? Vrei să zici că… Îţi plac?

— Vreau să spun „îmi placi”, Tor. Da, exact aşa.

Chipul fără faţă se uită la ea.

— Păi, ce ştii tu? zâmbi femeia. Credeam că ţie nu-ţi este permis. Credeam că nu poţi… Să simţi ceva, vreau să spun. Mereu am crezut că eşti… of, cam tâmpit. Fără supărare, adăugă ea repede.

— Corpul meu conţine un calculator foarte sofisticat, Tor. Sunt programat să judec numai când este vorba de legalităţi. Dar la nivelul meu de complexitate este foarte greu să nu gândesc. Am nevoie de o permanentă reajustare.

— Aha, încuviinţă ea din cap. Cred că întotdeauna am ştiut că erai mai mult decât un simplu dispo'itiv de-ncărcare. Vreau să zic, unde-ar învăţa un dispo'itiv de-ncărcare cum să-mi coafeze păru'? Sau… Cuvintele se stinseră pe măsură ce-şi aduse aminte. Sau să ciripeşti Albaştrilor fiecare cuvânt nelalocu' lui spus de cineva pe Stradă.

Ridică din umeri. Sau să-mi salvezi viaţa, nu, Polly?… Întinse mâna şi-l bătu uşor cu palma pe piept. Of, la naiba… am avut şi vremuri bune, nu-i aşa? Ţi-aduci aminte când mi te-a' ncredinţat bătrânul Prinţ al Furtunii? O, zei, eram atât de mândră de mine! Ştii, credeam că sarcina asta de a te avea în grijă urma să fie cel mai de seamă moment al vieţii

mele! Cin' ş'ar fi imaginat… Dar într-un fel, poate caşa a fost. Ş'apoi, n-am avut nici un fel de regrete. Nu ştiu. Îşi trecu mâna prin părul ciufulit. Cred c-o să-mi ia mult timp să-mi imaginez ce-a-nsemnat să fiu Persefone. Îşi privi mâinile, care de multă vreme nu mai aveau urme de bătături. La ce foloseşte lumina aia care sclipeşte pe tine? Am uitat să fac ceva pen' tine? Se ridică nesigură pe picioare.

— Nu, Tor. Asta înseamnă că-mi expiră contractul.

Surpriza o lovi din plin.

— Oh. Ştiu… vreau să spun, ştiu că se termină în seara asta. Dar…

„Am crezut că poate nu-şi dă seama nimeni”. Înghiţi cu lăcomie ultima dintre prăjiturile beţivului, mototoli cu ciudă ambalajul şi-l azvârli cât colo. Resturile şi gunoaiele din timpul Festivalului murdăreau strada ori încotro ajungea cu privirea.

— Vrei să pleci acum?

— Nu, Tor. Pollux se uită la ea inexpresiv. Dar dacă nu ajung curând la sediul central al poliţiei, voi înceta să mai funcţionez şi voi paraliza.

— Ah, repetă femeia. Nu ştiam asta. Atunci, e mai bine să pornim acum.

Se prinse de braţul lui gros, paralelipipedic, ca să poată menţine aceeaşi direcţie când reveniră în strada aglomerată şi o luară în susul dealului. Tor se uită în spate în timp oe mergeau; după o vreme ameţi şi trebui să se uite iar drept înainte.

— Ce-o să se-ntâmple cu tine, Polly? Unde-ai să te duci dup' aia?

— Nu ştiu unde voi fi trimis, Tor. Dar în primul rând voi fi reprogramat cu noi informaţii. Voi uita tot ce s-a întâmplat aici.

— Ce? Îl sili să se oprească, înfigându-şi tocurile în caldarâm. Vrei să spui c-ai să uiţi tot ce ştii despre Carbuncle? Tot ce ştii despre mine?

— Da, Tor. Tot ce nu este esenţial. Tot. Tot. Se întoarse către ea. Eu îţi plac, Tor?

— Păi, sigur că da, clipi femeia. Cum crezi c-aş fi scos-o la capăt fără tine în toţi anii ăştia? Nu era însă deajuns să zică numai atât şi, într-un fel, văzu asta când se uită la el, deşi acolo nu exista nimic asemănător unei feţe. Vreau să spun… i-mi placi cu adevărat. Ca un prieten în toată puterea cuvântului. Ca o fiinţă adevărată. De fapt, dacă n-ai fi fost doar o maşină, ştii, poate-am fi putut chiar să… Ea râse sfioasă. Ştii tu.

— Îţi mulţumesc, Tor. Pollux făcu o mişcare ce putea fi considerată drept o încuviinţare şi porniră iarăşi la drum.

În apropierea Aleei Albastre, trecură pe lângă un grup mic de cheflii mascaţi, care coborau, târând în urma lor o trenă de muzică şi bună dispoziţie.

— Uite, Polly, aia-i Regina Verii! Ăla-i viitoru' care trece pe lângă noi.

În mijlocul menajeriei de măşti, Tor zărise o faţă care nu se ascundea, un chip ciudat de familiar încoronat de un păr roşu ca focul… „Sparks Dawntreader?” Încercă să se uite mai bine la chipul acela, dar fu din nou ascuns de cei din jurul lui.

Nu… Clătină din cap, refuzând să creadă ce văzuse. „Nu putea fi el. Nu putea”.

Pollux încetini şi amândoi cotiră către intrarea în Aleea Albastră.

Jerusha oftă, se afla la biroul serviciului de noapte, sprijinită comod pe spătarul scaunului, în timp ce ochii îi hoinăreau prin încăperea aproape pustie. Practic toţi cei aparţinând forţei de poliţie se aflau în oraş, patrulând în această ultimă noapte a Festivalului; îndatorirea finală, şi cea mai enervantă, de îndeplinit pe Tiamat. Neavând nimic de sărbătorit, Jerusha nu suportase ideea să vadă restul mulţimii petrecând fără ea, aşa că rămăsese de gardă la sediul central. Avusese de rezolvat câteva probleme foarte importante, totuşi fusese surprinsă că noaptea era groaznic

de lungă şi de pustie, „Pustie…ăsta-i cuvântul potrivit ca s-o descriu”. Oftă din nou, dând radioul un pic mai tare, să înăbuşe glasul viitorului. O, zei, oare era mai rău să nu fi ştiut ce urmează să se-ntâmple cu mine, sau să fi ştiut cu siguranţă?”

Tor Starhiker se foi şi se frecă la ochi; stătea tot pe banca de-a lungul peretelui, unde căzuse moartă de somn cu vreo două ore în urmă. „Leşinată, mai degrabă”. Jerusha o putuse mirosi foarte clar când îl adusese înăuntru pe robotul Pollux… sau mai degrabă el o adusese pe ea, duhnind a băutură şi copleşită de sentimentalisme ieftine. Robotul-poliţist stătea nemişcat la capătul banchetei, părând că o supraveghează. Jerusha găsea greu de crezut că cineva fie el treaz ori beat putea să aibă sentimentul acela exagerat faţa de un robot. „Dar cine ştie? Presupun că în ultimele zile ea a pierdut ceva mai mult decât un robot. Dacă Tor voia să-şi petreacă aceste ultime ore ţinând mâna lui mecanică – sau să se drogheze până îşi pierdea minţile – era numai şi numai treaba ei.

Jerusha scoase un pachet de iestas, cel mai puternic drog de care avusese curajul să se atingă în ultimii cinci ani. Începuse să trimită un mesaj familiei lui Liouxked. pe planeta Portul Nou, spunându-le ce reuşise în sfârşit să afle… „Fie ca acest lucru să le facă lor mai mult bine decât mi-a făcut mie”.

— Ce?… Tor tresări şi se ridică brusc în capul oaselor, căscând. Aahh. Îşi apăsă mâinile pe cap şi pe stomac. S-ar puţea nici să nu mai trăiesc până când se instalează Vara aici.

Poliţista schiţă un zâmbet, sprijinindu-se de consola calculatorului.

— Dacă ai de gând să vomiţi, du-te la toaletă, nu fă mizerie aici.

— Sigur. Tor îşi propti capul în mâini. Oricum, cât e ceasul?

Jerusha îşi privi în treacăt ceasul.

— E aproape vremea să pornesc către docuri. Emise un apel pe frecvenţa de comunicaţii, ca să cheme câţiva oameni să supravegheze sediul cât timp era plecată şi s-o însoţească în ultima ei îndatorire ce-o avea de îndeplinit pe această planetă.

— Vrei să spui, pentru… sacrificiu? (Jerusha aprobă din cap). Hm. Păi, ştii, voiam să-ţi spun… mulţam că m-ai lăsat să-l ţin pe Polly aci pân' la sfârşitu' contractului. Vreau să spun, ştiu că tu ştiai c-am auzit… ştii tu… Ridică din umeri.

— Nu-mi aduce aminte. Jerusha se sculă brusc, întinzându-se. „Slabă, PalaThion, ai fost slabă”, gândi ea, simţind o plăcere sadică să recunoască acest lucru.

— Păi, încă Polly ş' cu mine… Tor se întrerupse întorcându-se către robot în momentul în care altcineva intră în sediul poliţiei, un bărbat înalt, un extraplanetar.

Jerusha se prinse de colţul biroului.

— Miroe!

El trecu de Tor şi se opri în mijlocul încăperii.

— Jerusha. Vocea lui părea la fel de uimită. N-am crezut c-am să te găsesc aici… dar nu ştiam unde să te caut în altă parte.

Arăta de parcă n-ar fi ştiut ce să-i spună dacă ar fi găsit-o. Era îmbrăcat ca orice marinar Iernatic, cu o barbă nerasă şi ţepoasă.

— Da, sunt încă la datorie, Miroe. Până la venirea Noului Mileniu, replică ea cu o amărăciune prostească în glas.

— Mi-a fost teamă că n-am să ajung la timp în Carbuncle – vremea a fost urâtă în josul coastei. (Jerusha îşi dădu seama că arăta foarte obosit). Încă o zi dacă întârziam, ar fi fost prea târziu, aţi fi fost deja cu toţii plecaţi.

Ea clătină din cap, păstrându-şi chipul şi vocea calme.

— Nu. Mâine încetăm să mai existăm pe planetă doar din punct de vedere tehnic, dar mai durează câteva zile până să ne convingem că n-am uitat ceva esenţial pe-aici. Ce cauţi aici, Miroe? Oamenii tăi mi-au spus… au zis că nici măcar nu ştiu unde-ai plecat.

— A fost o decizie luată sub impulsul unei clipe. Ochii lui cercetară colţurile goale ale încăperii. Nu mi-am planificat să fac această călătorie. Doar zeii ştiu că nu-mi permite timpul. Au mai rămas prea multe… pregătiri de făcut, să le-arăt oamenilor mei cum să-şi rezolve problemele cu noile metode… noile metode vechi, Jerusha avea sentimentul că auzea mai multe decât înţelegea; poate mai multe decât voia să ştie.

— Pleci în afara planetei? întrebă Tor brusc interesată. Ngenet îi aruncă o privire de parcă abia atunci observase că în sediul poliţiei mai există şi altcineva. Îţi cauţi nevastă, frumuşelule? Bărbatul o examină cu blândeţe, doar parţial surprins.

— Poate. Dar nu una care vrea să părăsească Tiamatul, pentru că eu nu plec de pe Tiamat.

Se uită iarăşi spre Jerusha şi continuă să străbată încăperea.

— Oh! Exclamaţia era mai mult neîncrezătoare decât dezamăgită. Mulţumesc că m-ai avertizat. Cine vrea să se mărite cu un ţăcănit la cap. Corect, Pollux?

— Cum spui tu, Tor.

Ea râse tare, fără un motiv evident.

Jerusha se rezemă de birou.

— Deci, rămâi într-adevăr aici pentru tot restul vieţii tale. Veşnic… Era complet dezamăgită, deşi ştia că n-avea nici un drept să fie. N-ai venit aici că să-ţi iei zborul odată cu noi.

— Nu, Tiamat este casa mea. Nimic nu mi-a schimbat sentimentele în legătură cu acest lucru şi nici nu mă aşteptam ca tu să-ţi fi schimbat hotărârea, adăugă bărbatul cu un ton uşor resemnat.

— Nu.

Jerusha îşi auzi slăbiciunea din glas şi simţi momentul de ezitare care-ar fi trebuit să fie unul de siguranţă. El însă se aşteptase la replica ei hotărâtă şi nu auzi nimic. Dădu din cap, resemnat; ne mai continuând discuţia, acceptând fără comentarii decizia ei, la fel cum făcuse şi mai înainte, la

ultima lor întâlnire. De parcă acest lucru n-avea nici o importanţă.

— Atunci, de ce-ai mai venit? întrebă poliţista, puţin cam avântată. Ai spus că nu vrei să vezi Festivalul.

— Nici nu doresc. Vocea lui sună la fel de tăioasă. Am venit doar ca să-ţi spun rămas bun. Asta-i singurul motiv.

„Singurul motiv?” Simţi cum se înroşeşte la faţa de surprindere şi stânjeneală. „La naiba, Ngenet! Nu te-nţeleg de loc”. Nu întrebă totuşi de ce nu reuşise Ngenet să-i pună întrebarea, n-avea s-o facă în locul lui.

— Eu… ăăă, sunt bucuroasă c-ai venit. Sunt onorată c-ai bătut atâta drum doar ca să-mi spui la revedere. Aruncându-i o privire sfioasă lui Tor, încercă din răsputeri să nu lărgească golul creat între ea şi Ngenet, ba chiar să-l mai reducă puţin. În felul acesta, pot să-ţi comunic direct noutăţile, tânăra ta prietenă, Moon, este în viaţă.

— Moon? Bărbatul scutură capul, dându-şi părul pe spate. Cum? Nu pot să cred… Râse şi ea văzu iarăşi însufleţindu-se ceva pe chipul lui, ceva care crezuse că a dispărut veşnic în ziua aceea neagră pe plajă.

— A fost luată de nomazii Iernatici, dar a reuşit să evadeze împreună cu unul dintre inspectorii mei, oare căzuse prizonier la ei.

— Atunci, înseamnă că-i aici, în oraş? Jerusha îl văzu întorcându-şi brusc privirile către partea interioară nevăzută a sediului poliţiei. Unde-i?

— Nu-i într-o celulă, Miroe. Poliţista se îndreptă, încetând să se mai sprijine de birou. După câte ştiu eu domneşte asupra Festivalului împreună cu vărul ei Sparks. Este Regina Verii.

Ngenet o privi uluit, şi la fel şi Tor. Dar expresia bărbatului se schimbă din nou, în ceva mai personal şi mai clarvăzător.

— O Regină mai bună decât ea nu putea să fie aleasă… Îţi mulţumesc, Jerusha.

— Mie? Dar n-am avut nici o legătură cu chestia asta.

— Ba dimpotrivă, ai fi putut opri totul.

Poliţista aproape că zâmbi.

— Nu. Nu cred că cineva ar fi putut opri evenimentele, indiferent în ce fel.

— Poate că nu, surâse el. Deci, l-a găsit pe vărul ei, Sparks? După atâta vreme?

— Şi l-a înhăţat chiar din budoarul Reginei Zăpezii. El era Starbuck.

— O, zei… Faţa lui se goli de expresie. Starbuck! Cuvântul răsună la fel de urât şi pe buzele sale. Şi… şi Moon?

— Ştiu, aprobi Jerusha. Ciudaţi amanţi, o sibilă şi-un monstru. Dar l-am cunoscut înainte ca Arienrhod să fi pus gheara pe el – la fel cum îl cunoscuse Moon. Ea tot pe băiatul acela continuă să-l vadă, chiar dacă acum ştie adevărul. Poate ea are dreptate, poate nu, cine ştie? Slavă zeilor, nu e treaba mea să judec aceste lucruri.

— Vrei să spui că lui i-ai dat drumul? Asta nu-i şterge faptele. Nu le schimbă cu nimic! Din glasul lui Ngenet se înălţă mânia.

,”Deci până şi tu te-ai răzbuna, trecând peste justiţie, dacă rana ar fi destul de adâncă”, gândi ea. „Chiar şi tu. Şi în toţi anii ăştia, am crezut că eşti al naibii de sfânt”. Nu era dezamăgită, ci doar uşurată că înţelesese în sfârşit că până şi el era om, având tot dreptul la emoţii şi greşeli umane.

— Ştiu, Miroe… O vor şti şi ei. În cea mai frumoasă zi a vieţii lor, trecutul se va ridica între ei precum un mormânt deschis, îndepărtându-le fericirea aidoma fumului unui rug funerar.

Jerusha văzu luptându-se pe faţa bărbatului două sentimente contradictorii, cunoaşterea a ceea ce făcuse Starbuck împotriva mersilor şi tot ceea ce simţea el faţă de Moon.

În sfârşit, el coborî privirea, smuci scurt din cap, într-un gest de acceptare a realităţii.

— În plus, am prins-o pe adevărata vinovată… Arifhod, despre ea e vorba. Ea l-a pus să facă toate lucrurile acelea teribile. A încercat chiar să pună mâna pe oraş prin

declanşarea unei epidemii în rândurile Văraticilor, dar n-a reuşit să-şi ducă planul la bun sfârşit. În zorii acestei zile, domnia ei prelungită în mod nenatural va ajunge la un sfârşit nenatural.

Ngenet ridică iar ochii.

— A-ncercat ea să facă asta? Regina Iernaticilor?

— Ţi-am spus ce era ea, şi ţi-am spus că voi avea grijă ca vinovaţii să plătească. Aşa că mi-am ţinut toate promisiunile. „Cu excepţia celor pe care le-am făcut faţă de mine însămi”.

— Atunci îţi datorez din nou mulţumiri pentru c-ai avut grijă să se facă dreptate. O justiţie adevărată, nu una oarbă, încercă el un surâs. La ultima noastră întâlnire, ca şi la prima dealtfel… Jerusha, unde vei pleca de aici? Unde-i viitorul tău post?

Ea se îndepărtă brusc de birou.

— Sunt trimisă pe Marele Albastru.

Ocoli scurt încăperea, trăgând tot timpul de mânecile uniformei.

Văzând că nu mai adaugă nimic, Ngenet ridică din sprâncene.

— Unde e? Sper că nu în lagărele de zgură, încercă el o glumă.

— Ba da. Femeia se răsuci, evident rănită. Exact acolo mă duc. Sunt investită cu conducerea lagărului penitenciar.

— Ce tot spui? Râse stânjenit, incapabil să creadă că răspunsul nu era tot o glumă.

— Nu glumesc, ripostă Jerusha categoric.

Râsul amuţi brusc.

— Tu… să conduci un loc ca acela? Ngenet privi biroul, de parcă se aştepta să-i ofere o explicaţie. Oare Tiamatul este atât de prost apreciat, încât un lagăr penitenciar este considerat o avansare?

— Nu, Miroe. „‚Eu sunt cea prost apreciată”. Îşi acoperi insigna de Comandant de pe guler cu degetele unei mâini. Poţi spune că ăsta-i un caz de justiţie oarbă.

— Tu vrei postul ăsta? întrebă bărbatul, mângâindu-şi mustaţa.

— Nu, răspunse ea încruntată. E o fundătură, o insultă… Îşi ţinu respiraţia.

— Atunci, de ce nu plângi? La urma urmei, eşti Comandantul Poliţiei… Se încruntă şi el, încercând să priceapă ceva ce brusc devenise de neînţeles.

Fu rândui Jerushei să râdă absolut fără nici un rost.

— Sunt un obiect al batjocurii, asta sunt. Clătină din cap. Ori mă duc acolo unde-am fost trimisă, ori demisionez.

— Atunci, demisionează!

— La naiba, asta-i tot ce-mi spun bărbaţii! Renunţă… supune-te… nu poţi s-o rezolvi! Ei bine, pot! Mă aşteptam la ceva mai mult din partea ta, dar trebuia să fi ştiut mai bine…

— Jerusha, clătină el din cap, în numele zeilor! Nu mă transforma într-un obiect.

— Atunci nu mă trata ca pe-un obiect.

— Nu vreau să te văd transformându-te într-unul! Şi aşa se va întâmpla, când vei conduce un loc ca ăla… când vei trata alte fiinţe umane ca pe ceva subuman, vei coborî şi tu sub nivelul unei fiinţe umane. Ori îţi va fi distrus umanismul, ori îţi va fi afectată sănătatea mentală. Iar eu nu vreau să-mi aduc aminte de tine aflată pe punctul de a pleca într-acolo sau să mi te imaginez… Gesticulă neajutorat din mâinile sale mari.

— Atunci ce altceva ar trebui să fac? Totdeauna am vrut să fac ceva cu viaţa mea, ceva care să aibă sens, ceva important. Faptul că am devenit ofiţer de poliţie mi-a oferit această posibilitate. Poate că n-a fost exact aşa cum mi-am imaginat… dar la urma urmei, se întâmplă oare vreo dată aşa? „Dacă ar fi existat ceva…”

— Consideri că ceea ce vei face tu acolo va avea vreun sens? întrebă bărbatul sarcastic şi-şi afundă mâinile în buzunare.

— Am răspuns deja la asta, se întoarse femeia. Cu timpul, poate că voi avea posibilitatea să mă transfer. De altfel, ce altceva pot să fac? N-a mai rămas nimic.

— Poţi rămâne aici, murmură Ngenet, sunând ca o invitaţie nesigură.

Ea clătină din cap, fără să-l privească.

— Şi ce să fac? Nu sunt potrivită în postura de soţie de pescar, Miroe. „Spune-mi că mai există şi altceva”.

Dacă bărbatul avea într-adevăr şi un alt răspuns, acesta fu oprit de sosirea celor doi ofiţeri chemaţi de Jerusha. Aveau în păr confetti de la Festival, iar pe feţe li se citea o uşoară expresie de resemnare, totuşi salutară cu un respect destul de decent.

PalaThion le răspunse la salut, smucindu-şi uniforma şi gândurile ca să şi le pună în ordine.

— Aranjaţi-vă ţinuta, imediat ce Mantagnes ajunge aici, mă veţi însoţi la ceremonia Schimbării.

Chipurile lor se luminară întrucâtva la perspectiva de a avea locuri în primul rând la „spectacolul” sacrificiului uman, când ieşiră din încăpere, aruncară priviri curioase, furişate, către Tor. Stânjenită Jerusha îşi reaminti de Starhiker, până când văzu că aceasta recăzuse într-un somn adânc.

Alături de ea, Miroe rămăsese gânditor, cu privirile aţintite în podea.

— Participi la… sacrificiu? Aidoma lui Tor, el părea să rostească cu dificultate cuvântul. Moartea Reginei Zăpezii?

Poliţista încuviinţă, simţindu-se totuşi stânjenită de acest gând, deşi trăise destui ani cu perspectiva respectivă. „Moartea Reginei Zăpezii. Un sacrificiu uman. O, zeii mei”. Se întrebă totuşi de ce perspectiva execuţiei publice a femeii care o merita din plin, i se părea mult mai groaznică decât pedeapsa din locul unde urma să meargă ea însăşi. Zeii ştiau: o societate care trecea printr-o restructurare totală, având drept rezultat doar două execuţii, se afla foarte departe faţă de cele mai multe societăţi.

— Este ultima mea activitate oficială ca reprezentantă a Hegemoniei. Ca să spun aşa, predau cheile regatului noii Regine.

„Şi o văd pe Arienrhod înecată în regrete”. Şovăind, coborî privirea.

— Vii şi tu, Mâroe? Ştiu că nu-i ceva care să-ţi doreşti, aşa că nu-mi vine uşor să te rog s-o faci.

Bărbatul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, continuând să privească în jos.

— Da, voi veni. Ai dreptate. Reprezintă ceva despre care niciodată n-am crezut că voi dori să-l văd. Cunoscând însă tot ceea ştiu acum despre ea… Se spune că ar trebui să fie un fel de purificare să asişti la moartea simbolul viu al vechii ordini, ceva de care toţi au nevoie, că să-şi cureţe sufletele. Ei bine, niciodată n-am crezut că am nevoie de asta… dar poate că, la urma urmei, nu sunt cu nimic mai bun decât oricine altcineva.

— Bun venit printre noi, replică Jerusha, fără să zâmbească. Mă-ntorc imediat. Se duse în biroul ei să-şi ia pelerina şi casca.

Când reveni, îl găsi pe Mantagnes aşteptând-o cu o răceală trufaşă. Răspunse inexpresivă la salutul lui şi-i ordonă sa preia conducerea sediului.

În drum spre ieşire, se opri s-o scuture pe Tor.

— Trezeşte-te, Iernatico. Aproape s-au ivit zorile.

Tor se ridică în capul oaselor, ştergându-şi cu palmele suferinţa înceţoşată de pe faţă.

— Cobor la ceremonia Schimbării, continuă Jerusha cu glas îmblânzit. Nu ştiu dacă vrei să fii prezentă. Dacă da, atunci poţi să vii cu noi. „Deşi n-am să te învinuiesc dac-ai să vrei să dormi în timpul ei”.

Femeia aprobă din cap, apoi îşi întinse braţele; ochii i se limpeziră.

— Mda… cred că am să vin. Nu pot rămâne veşnic aici, nu-i aşa? întrebă ea retoric. Se ridică în picioare şi se-ntoarse către Pollux, care continua să şadă alături de ea: Mai bine

mă duc să văd sfârşitul lumii, Polly, n-o să mai existe un altul. Iar dacă nu-l văd, s-ar putea să nu cred c-a venit.

— La revedere, Tor. Vocea robotului sună mai subţire şi mai posomorâtă decât îşi amintea Jerusha. La revedere.

— La revedere, Polly. Buzele femeii tremurară. N-am să te uit. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, Tor. Robotul-poliţist îşi ridică mâinile, imitând un gest de bun rămas.

— Bun băiat.

Se îndepărtă încetişor de el. Privind-o, Jerusha o văzu ştergându-se iute la ochi în timp ce-i urma către ieşirea din mediul poliţiei.

Arienrhod îşi ocupă locul pe maldărul de blănuri albe cane acoperea în întregime carul ceremonial în formă de corabie aflat în curtea palatului. Intră în rolul ei din ritual cu mult calm, stăpânindu-se perfect, cu regala prezenţă de sine dobândită în cei aproape o sută cincizeci de ani. Aclamaţiile şi zeflemelele Văraticilor adunaţi în preajmă o înconjurară din toate părţile, la fel de inevitabile ca şi moartea; şi tot de acolo simţea venind şi mâhnirea tânguitoare a Iernaticilor aflaţi în aşteptare. Bocetele lor îi sunau în urechi precum geamătul flămând al Iadului, din străfundurile unde marea stătea aşteptând… aşa cum se întâmpla şi astăzi. În sfârşit, foamea ei avea să fie potolită.

Starbuck stătea deja printre blănurile cu reflexe argintii, arătând ca o statuetă cioplită din obsidian, cu masca şi veşmântul negru de curtean. Era surprinsă că venise înaintea ei. „Dragul meu, întotdeauna ai fost nerăbdător. Nu crezusem însă că te vei grăbi şi pentru asta”. Simţi o greutate rece în interiorul ei. „Pentru că eu nu sunt grăbită. Nu sunt deloc”.

— Bună dimineaţa, Starbuck. Sper c-ai dormit bine.

Când încercă să-l privească în ochi, bărbatul întoarse capul în partea opusă, fără să zică nimic.

— Crezi deci că n-ai să mă ierţi niciodată? Să ştii că veşnicia înseamnă mult timp, Sparks. Exact atât vom fi noi

doi împreună.

Drăgăstoasă, îi cuprinse umerii cu braţul şi-l simţi tremurând, sau vibrând. Prin grosimea pânzei şi a pielii, umerii lui păreau mai largi decât şi-i amintea. „Doar un băiat, cu forţa unui bărbat… şi cu slăbiciunea acestuia”.

„Măcar vom fi veşnic tineri”, încercă ea iarăşi să creadă ceea ce crezuse odată, că mai degrabă ar muri decât să trăiască într-o lume în care ar fi trebuit să fie săracă, bolnavă şi bătrână…

Escorta nobililor din Iarnă se adună în jurul carului, toţi înveşmântaţi într-un alb nedefinit, cu măşti amorfe albe peste albul straielor, mimând creaturile de totem ale familiilor lor. Şase dintre ei luară hulubele ca să tragă carul, pornind să coboare cu el panta dealului, restul, purtând câte un obiect extraplanetar preţios, formară o perdea umană în jur, ca s-o protejeze, măcar în parte, de privirile, insultele şi gunoaiele aruncate de Văraticii aflaţi în mulţimea înşirată de-a lungul drumului. Poziţia lor, această muncă înjositoare, era în egală măsură o onoare şi o penitenţă.

Arienrhod îşi aranjă faldurile vechii ei pelerine din pene, răsfirându-le prin albul blănurilor, era aceeaşi pe care o purtase la toate ocaziile festive, la fiecare întrecere a lui Starbuck de-a lungul unui secol şi jumătate. Dedesubt avea o rochie lungă, simplă, albă. Albul, culoarea Iernii, şi a doliului. Părul îi cădea în voie pe umeri ca un văl, acoperit cu o reţea de diamante şi safire. Nu purta mască – era singura nemascată – astfel ca toată lumea să fie sigură că ea era într-adevăr Regina Zăpezii.

„Eu sunt Regina Zăpezii”. Trecând pe lângă vilele bogat ornamentate ale nobilimii le privi pentru ultima oară, îşi imagină cum aveau să arate lipsite de eleganţa extraplanetară şi-şi aminti de sprijinul loial pe care i-l acordaseră, de-a lungul anilor, ocupanţii lor ce fuseseră membri ai curţii ei regale. „Chiar şi astăzi”. Îşi plimbă privirea dintr-o parte în cealaltă a cortegiului, ascultând

sfidătoarea melodie extraplanetară pe care purtătorii lecticii o cântau ca s-o onoreze şi ca să înece huiduielile mulţimii batjocoritoare. Câţiva dintre însoţitorii mascaţi erau aproape la fel de bătrâni ca şi ea, deşi niciunul nu se menţinuse atât de bine. Îşi dovediseră mereu devotamentul şi utilitatea, şi fuseseră întotdeauna recompensaţi, în timp ce aceia mai puţin folositori şi mai puţin maleabili îmbătrâniseră, fiind exilaţi în provincie. Astăzi erau sincer mâhniţi, ca şi ceilalţi Iernatici tânguitori, dar, ca toţi Iernaticii, îşi deplângeau mai ales propria lor soartă. Era însă o reacţie omenească. Printre ei nu exista niciunul după care ea să regrete. Pe mulţi îi agrease şi chiar îi respectase, dar pentru niciunul nu simţi vreo căldură aparte, care să nu fi pălit precum infatuarea de-a lungul întinsei perioade de timp. Pe unul singur îl iubise cu adevărat – şi pe acela nu-l părăsea. Întinse mâna spre genunchiul lui Starbuck acoperit cu poalele mantiei, dar el i-o îndepărtă înainte ca s-o fi putut aşeza. După o clipă însă, într-un gest parcă de scuză, mâna lui alunecă de-a lungul spatelui femeii, pe sub mantie, şi braţul lui îi încercui talia. Ea zâmbi, până când un cap de peşte lovi cu zgomot blănurile din spatele lor.

Ajunseseră deja la marginea Labirintului. „Oare oraşul ăsta e într-adevăr atât de mic?” Arienrhod aruncă o privire către aleile pline cu rămăşiţe, ticsite cu mulţime; văzu ochii goi, ficşi ai faţadelor magazinelor pustii. Zărindu-le pe toate pentru ultima oară… Încerca un sentiment comun cu cel pe care-l simţise când le văzuse pentru prima oară, fiecare imagine era la fel de intactă şi proaspătă ca şi mersul printr-o zăpadă abia căzută. Prima şi ultima trecere erau la fel şi nu aveau nimic în comun cu celelalte nenumărate treceri care se petrecuseră între ele.

Acestea însă aveau ceva în comun. În cel mai strict sens literal, mulţimile Festivalului, clădirile abandonate şi pe jumătate goale. Prima dată când văzuse oraşul, fusese la sfârşitul domniei Verii, venise aici de pe plantaţia familiei, la primul Festival ce avea loc după o sută de ani, ca să vadă

întoarcerea extraplanetarilor şi să concureze pentru alegerea noii Regine. Cu toate că Arienrhod provenea dintr-o familie Iernatică nobilă, faptul că se născuse la marginea teritoriului Verii însemna că fusese crescută în condiţii cu puţin mai civilizate decât Văraticii. Toate artefactele extraplanetare ce-i erau atât de familiare acum, i se păruseră pe atunci la fel de ciudate şi minunate cum păreau probabil şi acum oricărui Văratic.

Ea însă aflase destul de iute utilitatea darurilor pe care extraplanetarii le aduseseră acestei lumi – magia ciudată a tehnologiei, obiceiurile bizare, viciile neobişnuite. Aflase de asemenea ce doreau în schimb stăpânii lor ocrotitori de la planetă şi de la ea, reprezentanta neexperimentată a acesteia. Începuse să înveţe, în mod dureros, cum să iei fără să dai, cum să dai fără să te predai, cum să storci sânge din piatră seacă. Îşi luase apoi primul Starbuck, un bărbat ale cărui trăsături străine Tiamatului nu şi le putea reaminti, al cărui nume adevărat îl uitase de mult timp. Multe zeci îl urmaseră, până când îl găsise pe singurul…

Între timp văzuse cum Carbuncle se transforma într-un prosper port stelar, an după an, continuase să înveţe mai multe despre utilitatea tehnologiei, despre slăbiciunea fiinţei umane, despre univers în general, şi despre ea însăşi în mod special. Zece vieţi de om abia dacă i-ar fi ajuns să înceapă să cunoască tot ceea ce putea să afle, iar ea. căpătase două. În cele din urmă îşi dăduse seama că planeta constituia prelungirea fiinţei sale şi era nemuritoare într-un fel în care nu putea să fie nici un om, niciodată. Îşi făcuse planuri să-i lase o moştenire când propria ei domnie va trebui să se sfârşească, s-o elibereze, ca să continue să crească şi să înveţe când ea nu va mai putea s-o facă.

Dar eşuase. Nu reuşise să păstreze cheia ce deschidea viitorul Tiamatului, nu reuşise să ducă la bun sfârşit planul de a conduce singură viitorul Tiamatului, nu reuşise să-şi menţină autoritatea asupra lui Moon, când fata ar fi putut

să fie ultima ei speranţă… Şi cumva, între timp, îşi pierduse perspectiva asupra propriului ei viitor. Odată trăise şi ea pentru Văratici, însă fusese de mult, mult prea îndepărtat în timp. Nici măcar nu se putea imagina întorcându-se la un asemena trai ducând iar o viaţă de sălbatic. Şi chiar dacă Văraticilor nu avea să li se permită să distrugă absolut toată tehnologia rămasă în Carbuncle, oraşul şi întregul Tiamat urma să înceteze să mai fie măcar o hologramă estompată a haltei interplanetare înfloritoare de acum.

Arienrhod crezuse cândva – când era sigură că Moon, clonă ei, o va reîncarna pe ea însăşi – că va merge bucuroasă la sacrificiu. Că va interpreta rolul tradiţional până la sfârşit, iar moartea va reprezenta o ultimă nouă experienţă pentru un trup care încercase orice alte senzaţii imaginabile. Că părăsindu-şi viaţa, nu va regreta, pentru că traiul aşa cum îl cunoscuse ea va înceta să existe.

Totuşi după ce o pierduse pe Moon, găsindu-l în schimb pe Sparks, după ce începuse să-şi construiască planuri noi a căror temelie se baza pe ea însăşi, pierduse din vedere toate astea. Uitase că ea şi iubitul ei vor trebui să îmbătrânească şi să îndure greutăţi pentru a păstra în viaţa Iarna şi moştenirea regatului. Nu, nu uitase, ignorase acest lucru, fiindcă ţelul cel mai mare şi şansa nemuririi atârnaseră mai greu în balanţă.

Dar acum, acum eşuase, teribil şi complet. În zorii acestei zile, viaţa ei avea să se sfârşească pentru totdeauna, urma să devină încă una din nesfârşitul şir de Regine uitate care trăiseră şi muriseră fără nici un rost. Şi nu era pregătită să moară astfel! Nu, nu, nu fără să-şi fi lăsat moştenirea pentru viitor! La naiba cu ăştia, lua-i-ar dracu pe ticăloşii de extraplanetari, care-i ruinaseră planurile de viitor pentru a şi le menţine intacte pe-ale lor! La naiba cu prostia jalnică a văraticilor, imbecili împuţiţi şi răutăcioşi care aveau să ducă voioşi la bun sfârşit purificarea lor de cunoaştere… Se uită dintr-o parte în cealaltă a carului, strălucind de-o furie neputincioasă.

— Ce nu-ţi convine, Arienrhod? Ţi-ai dat seama în final că ăsta-i sfârşitul?

Ea îngheţă, cu privirea aţintită asupra lui Starbuck.

— Cine eşti tu? şopti, dar în minte fraza îi răsună mai tare decât toate strigătele mulţimii. Cine eşti? Tu nu eşti Starbuck!

Se răsuci ca să se elibereze din strânsoarea braţului pus în jurul mijlocului său. „Sparks… O, voi zei, ce-aţi făcut cu el?”

— Eu sunt Starbuck. Nu-mi spune că deja m-ai uitat, Arienrhod. Bătrânul îi prinse mâna într-o strânsoare de menghină. Au trecut doar cinci ani. Îşi întoarse capul cu cască neagră astfel ca ea să-i poată vedea ochii, nemiloşi, maronii, de culoarea pământului, cu gene lungi, întunecate…

— Herne! Nu se poate… o, zei, nu se poate să-mi fi făcut mie una ca asta! Schilodule, tu ai murit… nu poţi să te afli aici, n-am să-ţi permit aşa ceva! „Sparks… blestemat să fii, unde eşti!” Le voi spune tuturor că nu eşti bărbatul care trebuie!

— N-o să le pese, rânji el. Ei vor doar un corp extraplanetar pe care să-l azvârle în mare. Nu le pasă, al cui este. De ce ţi-ar păsa ţie?

— El unde-i? întrebă Arienrhod înebunită. Unde-i Sparks? Ce i-ai făcut? Şi de ce?

— Deci într-adevăr îl iubeşti foarte mult, scrâşni vocea lui Herne. Atât de mult că-l vrei în mormânt alături de tine? Hohoti sinistru. Dar nu îndeajuns ca să-l laşi să continue să trăiască fără tine… sau alături de celălalt eu al tău, lacomă până la sfârşit. Am schimbat locul cu el, Arienrhod, pentru că nu te iubeşte îndeajuns ca să moară pentru tine… iar eu te iubesc. Luă mâna ei pe fiare-o strângea şi şi-o apăsă pe frunte. Arienrhod… ne aparţinem unul altuia, suntem acelaşi soi. N-ai nimic în comun cu slăbănogul ăla – niciodată n-a fost îndeajuns de bărbat ca să te aprecieze.

Îi dădu drumul la mână şi femeia şi-o ascunse sub mantie.

— Herne, dac-aş avea un cuţit, te-aş ucide cu mâna mea! „Te-aş sugruma cu mâinile goale…”

— Vezi ce voiam să spun? râse el din nou. Cine altul în afară de mine ar vrea să petreacă astfel o veşnicie? Deja ai încercat o dată să mă ucizi, căţea ce eşti, şi aş vrea să-ţi fi isprăvit treaba atunci. Dar acum mi se va îndeplini dorinţa, şi mă voi răzbuna. Te voi avea veşnic, numai şi numai pentru mine iar dacă ai să mă urăşti pentru asta, cu atât mai bine. Dar cum a spus chiar tu, dragostea mea, „veşnicia înseamnă mult timp”.

Arienhod îşi strânse mantia în jurul corpului, izolân-du-se de el, închizând ochii ca să nu-l mai vadă. Cu toate acestea, cântecul nobiliilor nu era îndeajuns ca să-i împiedice urechile s-audă tânguiala şi batjocura mulţimii, i se strecură în trup prin toţi porii, amplificând şi transformându-i disperarea în dorinţa de a ucide.

— Nu vrei să ştii cum am făcut asta? Nu vrei să ştii cine a aranjat că să vin aici? Vocea sfidătoare a lui Herne se făcu ecoul vuietului mulţimii. Arienrhod nu-i răspunse ştiind că oricum avea să-i povestească totul. Moon a făcut totul. Clona ta, Arienrhod, celălalt eu al tău. Ea a aranjat lucrurile,ea ţ-i l-a luat de sub nas. Într-adevăr, e clona ta. nimeni alta nu lucrează aşa bine ea tine.

— Moon… Arienrhod îşi încleştă fălcile, rămânând cu ochii închişi. Pentru prima oară, după atâţia ani că nu-şi mai putea aduce aminte numărul lor, îi reveni teama că ar putea să-şi piardă controlul în public. Nimic altceva n-ar fi putut s-o înfrângă, nimic în afară de pierderea a tot ceea ce avea vreo importanţă pentru ea. Şi de cunoaşterea faptului că ultima lovitură îi fusese dată chiar de ea însăşi! „Nu, la naiba, fata asta n-a fost niciodată ca mine… e o străină, o neruşinată!” Totuşi amândouă îl iubiseră pe… Sparks cel cu ochii verzi ca frunzele vara, cu părul roşu şi sufletul înflăcărat.

Şi nu numai că această imagine imperfectă a sufletului ei îi înfruntase voinţa, evitându-i blestemul, dar îl furase şi pe

băiat, înlocuindu-i cu acest… acest…, îi aruncă iarăşi o privire lui Herne, şi-şi înfipse unghiile în braţe. În văzduh se simţea iz de alge marine, ajunseseră deja în partea de jos a oraşului. Aproape că putea să vadă capătul vieţii sale. „Te rog, te rog, n-o lăsa să se termine astfel!” Neştiind către cine îşi îndrepta ruga, nu către zeii falşi ai extraplanetarilor, nu către Marea Văraticilor… ba da, poate către Mare, care era pe punctul de a primi jertfa vieţii ei, indiferent dacă Arienrhod credea sau nu în vechea religie. De când devenise Regină nu avusese încredere în altă forţă decât cea proprie. Dar acum, când puterea îi fusese luată, conştiinţa faptului că era complet neajutorată o apăsa, o sufoca precum apele reci ale mării…

Procesiunea ajunse la ultima pantă de la piciorul străzii şi porni la vale pe rampa largă, către portul ce se întindea dedesubtul oraşului. Masa de oamenire prezentă peste tot era şi mai înghesuită aici: un zid neîntrerupt de carne, un zid din feţe groteşti de animale. Uralele şi plânsetele se ridicau în întâmpinarea ei, pe măsură ce carul avansa, reflectându-se în nenumărate ecouri de pereţii vastei cavităţi ce acoperă marea. Aerul umed şi îngheţat al lumii exterioare se revărsa în jur în adâncul sufletului, Arienrhod începu să tremure, dar mândria îi acoperi orice alte sentimente de pe chip.

Drept înainte, văzu tribune decorate cu roşu, ridicate la capătul îndepărtat al digului, rânduri de scaune ocupate de demnitari extraplanetar şi seniori influenţi aparţinând unor familii Văratice. Pe locurile cele mai bune, îl distinse pe Primul Ministru alături de membrii Adunării, deja nemascaţi, de parcă ar fi fost mai prejos de demnitatea lor să participe la acest ritual păgân, căutând să pară indiferenţi la apropierea ei. Zărindu-i, încercă o senzaţie de deja vu. Mai văzuse acest tablou de vreo şase-şapte ori, dar o singură dată fusese asemănător cu cel de acum, prima dată, când fusese noua Regină care stătea la piciorul digului şi o privea pe ultima dintre Reginele Verii trecând

pe aici, şi-şi trimisese triumfătoare predecesoarea în apa îngheţată a mării.

Toate celelalte carnavaluri de Festival fusese simple repetiţii generale pentru următoarea Schimbare, pentru această Schimbare. După regulile aceloraşi străvechi ritualuri se alesese Regina de o zi, ca să domnească în Noaptea Măştii şi să facă această călătorie din zori. Însă la comanda ei, mării îi fusese oferită doar o pereche de efigii, nu nişte fiinţe umane.

Numai ea şi membrii Adunării rămăseseră neschimbaţi, precum însuşi ritualul, de-a lungul acestor Festivaluri, de-a lungul anilor. Acum însă ei aveau să asiste la sfârşitul lui Arienrhod şi al tuturor eforturilor femeii de a se elibera de stăpânirea lor, în timp ce sistemul pe care-l simbolizau urma să continue la nesfârşit Mâinile i se încleştară pe materialul moale al rochiei lungi. „Dac-aş putea măcar să-i iau pe toţi cu mine!”. Dar era prea târziu, prea târziu ca să mai facă ceva.

O văzu în sfârşit pe Regina Verii, stătea în picioare pe dig în spaţiul liber dintre tribunele acoperite cu roşu, în timp ce marea întunecată clipocea la picioarele ei. Masca sa era un obiect de o frumuseţe deosebită şi stârni o nedorită admiraţie în inima lui Arienrhod. „Totuşi a fost făcută de o Iernatică”. Şi cine ştie ce faţă de insulară urâtă, care n-o merita, se ascundea dedesubtul ei, ce trup voinic de ţărancă şi ce cap cu minte greoaie erau înfăşurate în coconul strălucitor al plasei de pescuit create dintr-o reţea verde mătăsoasă. Simţi cum i se răsuceşte stomacul la perspectiva acelui chip, şi a acelei minţi, care avea să-i ia locul.

Herne şedea la fel de tăcut. Se întrebă care oare erau gândurile lui în timp ce privea elita planetei sale natale şi marea care aştepta acolo jos. Arienrhod nu putea spune nimic despre expresia de pe faţa bărbatului, ascunsă de mască. „Să-l ia dracu'!”. Se rugă ca el să-şi regrete acum impulsul sinucigaş; să simtă, fie măcar pentru o clipă,

disperarea şi regretul pe care le cunoscuse ea, stând aici pe ruinele ambiţiei de-o viaţă întreagă. „Atunci, lasă moartea să fie uitare! Dacă trebuie să mi-o petrec cu acest simbol al tuturor eşecurilor mele, ar fi mai rău decât toate iadurile blestemaţilor de extraplanetar!”.

Carul înaintase atât cât putuse în spaţiul deschies aflat de-a lungul marginii digului. Escorta de nobili a lui Arienrhod încetini, se opri şi lăsă jos hulubele. Înconjurară vehiculul de trei ori, lent aruncând în spatele lui ofrandele lor extraplanetare, în timp ce intonau cântecul lor de adio, un bun rămas adresat Iernii. În sfârşit îşi plecară capetele în faţa Reginei Zăpezii şi ea putu să le audă plânsetele şi lamentările deasupra ţipetelor mulţimii, pe măsură ce începură să se îndepărteze în şir, unul câte unul. Unii îi atinseră cu buzele tivul mantiei când trecură pe lângă ea pentru ultima oară. Alţii îndrăzniră chiar să-i atingă mâna – dintre cei mai bătrâni, servitorii credincioşi de un secol şi jumătate – şi pe neaşteptate se simţi adânc emoţionată de durerea lor.

Fură înlocuiţi de un cerc de Văratici, de asemenea mascaţi şi cântând un imn de mulţumire adresat zilelor de aur ce vor veni. Arienrhod îşi închise mintea şi nu ascultă cântecul. Ei o înconjurară tot de trei ori, aruncându-şi propriile ofrande în car: coliere zornăitoare, grosolane din scoici şi pietre, plute de pescuit colorate, arcuri de verdeaţă ofilită.

Când terminară de cântat, o tăcere adâncă se lăsă asupra mulţimii care aştepta. Arienrhod putu să audă foarte bine scârţâitul şi geamătul parâmelor de acostare ce se mişcau şi deveni conştientă de mulţimea navelor străine care acopereau suprafaţa apei, un înveliş aproape solid de lemn, pânză şi metal zdrăngănitor. Carbuncle se contură deasupra lor precum norii care se adună înaintea unei furtuni; dar aici, la acest capăt al structurii subterane a oraşului, ea izbutea să vadă dincolo de umbra lui, departe peste verdele-cenuşiu al largului mării. „Nesfârşită… eternă… este oare de mirare că ne închinăm ţie?”

Amintindu-şi că odată, într-un timp de mult uitat, ea însăşi crezuse în Mare.

Masca Reginei Verii acoperi priveliştea mării în momentul în care femeia se ridică printre hulubele carului, rămânând în faţa ei.

— Maiestate. Regina Verii se înclină şi Arienrhod îşi aduse aminte că ea rămânea Regină până la moarte. Ai venit, spuse femeia, cu o vece ciudat de nesigură, şi ciudat de familiară.

Încuviinţă cu un gest regal şi rezervat, controlând din nou singurul lucru care îi mai stătea încă în putere.

— Da, grăi amintindu-şi răspunsul ce trebuia dat conform ritualului, am venit ca să fiu schimbată. Eu sunt încarnarea Mării. Aşa cum se-ntoarce fluxul, iar planeta are anotimpurile sale, tot astfel şi eu trebuie să fiu condusă. Iarna şi-a avut sezonul său… zăpada se topeşte la suprafaţa Mării, şi din ea ploile blânde vor renaşte. Vocea îi răsună straniu în cavitatea lumii subterane. Ritualul era înregistrat de camere de luat vederi ascunse, iar imaginea şi sunetul erau transmise către ecranele înălţate peste tot în oraş.

— Vara urmează Iernii precum noaptea urmează zilei, recită Regina Verii. Marea se uneşte cu pământul. Una alături de cealaltă, jumătăţile devin întregi, cine poate oare să le despartă? Cine oare poate să le nege locul, sau timpul, când vremea lor a venit? Ele sunt născute de o forţă mai mare decât oricare de aici, adevărul lor este universal! Regina Verii îşi înălţă braţele către mulţime. Arienrhod tresări uşor. Ea nu spusese niciodată acest ultim vers, şi nici nu-l auzise până acum. Mulţimea murmura, o tulburare ce-i dădea fiori se strecură prin trup.

— Cine vine cu tine ca să fie schimbat?

— Iubitul meu, răspunse păstrându-şi vocea calmă, al cărui trup este ca pământul, unit cu Marea. Împreună sub înaltul cerului, niciodată nu putem fi despărţiţi. Vântul rece îi ardea ochii. Herne nu spuse nimic şi nu făcu nimic, aşteptând cu un stoicism potrivit momentului respectiv.

— Atunci aşa va fi. Vocea femeii tremură. Întinse mâinile şi doi dintre însoţitorii Văratici, îi aşezară în fiecare palmă câte un mic bol umplut cu un lichid închis la culoare. Regina Verii, oferi unul lui Herne, el îl luă fără ezitare. Pe celălalt i-l întinse lui Arienrhod, spunând:

— Ai să bei pentru îndurarea Doamnei?

Arienrhod îşi simţi gura amorţită, incapabilă să răspundă, într-un târziu vorbi:

— Da.

Vasul conţinea un drog puternic care urma să-i atenueze frica, amorţind conştiinţa întâmplărilor ce urmau să se petreacă. Alături, Herne îşi ridică masca nea-gră şi, înălţându-şi vasul până la buze, bău şi se strâmbă. Arienrhod ridică şi ea recipientul. Dintotdeauna intenţionase să-l refuze, respingând ideea de a-şi întuneca conştiinţa momentului când triumful i-ar fi fost evident. Acum însă voia uitarea.

— Pentru Doamnă, rosti ea. Trase pe nări mireasma înţepătoare a ierburilor, simţi amăreala lor amorţitoare arzându-i gura. Înghiţi lichidul, ce-i dădu o senzaţie stranie; a doua înghiţitură şi a treia fură la fel de lipsite de gust ca şi apa.

Când termină de băut şi înapoie bolul îi văzu pe Văratici apropiindu-se cu frânghiile care aveau s-o lege de Herne şi pe-amândoi de car, fără putinţă de scăpare. Spaima îi îngheţă în piept, panica îi întunecă vederea. „Curmaţi-mi durerea, pentru numele zeilor!” Încercă să simtă dacă amorţeala i se răspândeşte în trup. Herne aproape că se împotrivi când Văraticii întinseră mâinile către el, femeia îi văzu muşchii răsucindu-se şi încordându-se, slăbiciunea lui îi dădu putere. Stătu perfect liniştită şi maleabilă când Văraticii îi legară mâinile, picioarele, apoi trupul strâns de cel al fostului Starbuck şi fixară frânghiile de car. Chiar dacă vehiculul avea forma unei bărci cu prova teşită, ea ştia că, pe sub grămezile de piei şi ofrande, carena îi fusese găurită şi se va scufunda aproape imediat. Nu-şi putea opri

mâinile să se încordeze sub legături, sau trupuri să încerce să se îndepărteze de cel al lui Herne. Faţa acestuia mascată se răsuci către ea, dar nu-i aruncă nici o privire.

Regina Verii reveni în faţa lor, dar se întoarse cu chipul, spre apă când declară Invocaţia finală adresată Mării. La sfârşit, tăcerea care se lăsase peste mulţime continuă, era acum liniştea anticipării. Imediat, în orice moment de-acum încolo, urma să se dea semnalul. Arienrhod simţi o letargie asemănătoare somnului strecurându-i-se de-a lungul membrelor, de-a lungul şirei spinării, dar lăsându-i mintea încă destul de limpede. „Aşa-i făcut să lucreze? Măcar acum trupul îi devenea mai greu ca plumbul ca s-o poată trăda, acordându-i demnitatea în moarte, indiferent dacă voia sau nu, acest lucru.

Totuşi în loc să dea comanda, Regina Verii îşi întoarse din nou faţa către ea.

— Maiestate. Insistenţa vocii înăbuşite îi atrase atenţia. Aţi vrea… să priviţi chipul Reginei Verii înainte de a muri?

Arienrhod o privi cu ochii mari incapabilă să-nţeleagă, îl simţi pe Herne holbându-se şi el. Tradiţia spunea ca noua Regină să nu-şi dea jos masca, pentru a scăpa de păcate, decât după ce cea veche dispărea în mare, făcând semn mulţimii s-o urmeze. Pe când femeia asta se împiedicase deja odată pe drumul ritualului. „E oare chiar aşa de proastă?” Sau era altceva la mijloc?

— Îţi voi vedea faţa, da, murmură ea, forţându-se să rostească vorbele printre buzele amorţite.

Regina Verii veni mai aproape de car, acolo unde mulţimea nu putea s-o vadă prea bine. Încetişor, îşi puse mâinile pe mască şi o ridică, scoţând-o de pe cap.

O cascadă de păr argintiu se rostogoli afară, şi apoi în jos. Arienrhod rămase cu gura căscată la vederea feţei care se dezvăluise, cercul de Vărateci ce înconjurau carul se holbară şi ei uluiţi. Arienrhod le auzi vocile murmurând pe măsură ce mirarea se răspândea, pe măsură ce toţi văzură ce văzură şi ea… se găsea faţă în faţă cu propriul ei chip.

— Moon… Nici măcar o şoaptă n-o trădă. Corpul îi stătea perfect liniştit, de parcă nu era nimic neobişnuit de văzut, nimic remarcabil, incredibil, imposibil. „Nu în zadar. N-a fost în zadar!”

— O, zei, mormăi Herne răguşit. Cum? Cum ai făcut asta, Arienrhod? Ea doar zâmbi. Moon îşi scutură părul, întâmpinând surâsul reginei cu iertare, sfidare şi compasiune.

— Schimbarea a venit… din pricina ta, în ciuda, ta, Maiestate. Îşi lăsă din nou masca pe cap.

Văraticii din jurul carului se traseră într-o parte, uitându-se unii la alţii, cu expresii încremenite între uimire şi teamă.

— Regina! Amândouă sunt Regine… „o precizare, un semn”. Tatuajul sibil era clar vizibil pe gâtul lui Moon, ei arătară cu degetul într-acolo şi începură să murmure.

Herne râse cu greu, pe înfundate.

— Secretul a ieşit la iveală… a ieşit la iveală-n sfârşit. Ea a fost în afara planetei şi ştie ce este.

— Ce? Ce, Herne? şuieră Arienrhod, încercând să-şi întoarcă faţa.

— Pretutindeni există sibili. N-ai ştiut niciodată, nu-i aşa? N-ai bănuit nici măcar vreodată. Şi manechinele, îmbuibate…, continuă el aruncând o privire către extraplanetarii din tribune, nu bănuiesc nimic. Râsul său horcăit îl făcu să-şi piardă răsuflarea.

„Pretutindeni există sibili?… Oare există într-adevăr. Nu, nu-i, corect, au mai rămas atât de multe lucruri de învăţat. Închise ochii, incapabilă să se concentreze asupra imaginii din interior. „Dar n-a fost în zadar!”

Corul de bocete şi blesteme începu să apese iarăşi a-supra lor, la fel de implacabil ca însăşi schimbarea, nerăbdător să vadă sacrificiul. Toată durerea revărsată a mulţimii, toate reproşurile ei, toată ostilitatea, resentimentul şi teama se scurseră ca un şuvoi în barca fragilă, peste fiinţele neajutorate – ea şi Herne – ca să fie doborâte odată cu ei în punctul culminant al ritualului. Nu se mai împotrivi

contactului dintre trupul ei şi cel al lui Herne, mulţumită în sfârşit că avea pe cineva alături ca să împartă trădarea, şi acest ultim moment… trecerea în alt plan al existenţei. Văzuse prea multe imagini ale raiului, prea multe iaduri, ca să aleagă dintre ele. „Sper că ni-l vom făuri pe-al nostru”.

Îşi întoarse pentru ultima oară privirea şi-o văzu pe Moon dându-se la o parte din drumul carului, trupul ei era încordat de tensiune, parcă pe punctul de a rosti un blestem de neiertat, unul pe care nu şi-l mai putea retrage niciodată. „De ce o răneşte? Eu m-aş fi bucurat…” Incapabilă să-şi amintească de ce avea să se bucure, sau măcar dacă era adevărat. Îşi adună minţile pentru ultima oară, înainte ca Moon să pronunţe cuvintele profetice, înainte să rostească ea însăşi cele din urmă vorbe.

— Poporul meu… Cuvintele fură pe. jumătate acoperite de ţipete. Iarna a plecat! Ascultaţi-o pe nouă Regină… cum aţi ascultat-o pe-a voastră. Pentru că ea e a voastră de-acum. Îşi lăsă capul în jos, întâlnind ochii lui Moon, unde… este el?

Sibila mişcă uşor din cap, aproape împotriva voinţei sale, îndeplinind ultima dorinţă a mamei/clonă. Arienrhod îi urmări privirea şi-l descoperi pe Sparks în tribună, printre Seniorii Văratici lângă locul gol ce aparţinea Reginei Verii. Şedea cu ochii închişi ca să nu vadă momentul despărţirii; sau ca să n-aibă posibilitatea s-o vadă ridicându-şi privirile şi uitându-se la el pentru ultima oară… „Îi pasă… Lui chiar îi pasă…” Se uită iarăşi la Moon. „Amândurora le pasă. Şi în acel moment fu nesfârşit de surprinsă, şi pentru veşnicie stupefiată de nepăsarea vieţii faţă de raţiune sau dreptate.

Privirea fixă, mocnită, a lui Herne, aştepta s-o întâlnească când ea întoarse din nou capul, ştiind cui aparţineau gândurile ei din acest moment.

— Veşnic… Herne.

El clătină o singură dată din cap.

— Noi suntem veşnici. Acest moment e veşnic. Moartea e veşnică. Viaţa e… ceva care nu durează.

— Trăim atât timp cât cineva îşi aduce aminte de noi. Şi de acum, ei n-au să mă mai uite niciodată…

Pentru că reîncarnarea lui Arienrhod stătea deja pe locul său. Nu-i mai rămăsese nici o fărâmă de dorinţă ca să arunce o ultimă privire către Moon, sau Sparks. „Niciodată să nu priveşti înapoi.”

Moon îşi înălţă braţele în direcţia Mării, strigând ca un pescăruş în furtuna presimţirii mulţimii.

— Doamnă Mare, Mama noastră a tututror, acceptă darurile noastre şi dă-ni-le înapoi înzecite, acceptă-ne păcatele şi adu-ne reînnoire, acceptă sufletul Iernii şi lasă-l să… renască. Se bâlbâi imperceptibil, lasă primăvara să ajungă Vară!

Arienrhod simţi carul înclinându-se pe măsură ce Văraticii îl împingeau şi observă suprafaţa uleioasă a apei apropiindu-se tot mai mult. Fluxul era la înălţimea sa maximă şi se întindea la poalele marginii digului precum o oglindă deformată. „Aşa să fie. N-a fost în zadar”. Urletele şi gemetele mulţimii erau ca un imn închinat viitorului, proslăvind amintirea ei. Carul începu să se balanseze, Arienrhod se aplecă în faţă, privindu-şi reflecţia pe măsură ce aluneca în apă…

Moon văzu cum carul atinge apa, se scufundă şi apoi iese din nou la suprafaţă, îl auzi, simţi impactul lui vibrându-i în oase. Vuietul mulţimii se prelungi tot mai mult, în mod înfiorător. Carul în formă de barcă pluti în derivă, îndepărtându-se de dig, afundându-se mereu, răsucindu-se încetişor, până când putu să vadă faţa ascunsă a lui Starbuck şi chipul Reginei Zăpezii, Arienrhod… ea însăşi, senină cu indiferenţa provocată de drog, legată de iubitul ei neputincios în parodia grotească a unei îmbrăţişări. Umplându-se cu apă, barca începu să se rotească mai repede. Moon încercă să închidă ochii, dar pleoapele ei nu se apropiară ca s-o împiedice să zărească hipnotica mişcare finală a dansului morţii desfăşurat la suprafaţa apei. Îşi aminti propriul ei chin în mare, îşi aduse din nou aminte ce

o purtase către acest loc, sacrificiu după sacrificiu. Cu toate acestea, nu putu să-şi întoarcă privirea…

Barca se înclină, deodată, când feţele celor doi erau din nou îndreptate către mulţime, apoi dispăru brusc sub apă. Moon clipi de nenumărate ori, dar ea nu mai reapăru. Suprafaţa mării se întindea cu ondulaţiile sale neperturbate de nimic altceva decât de o trădătoare targă de crengi, marcând acceptarea de către Ea a ofrandei poporului Său. Zgomotul mulţimii se ridică precum vuietul unei furtuni, iar lumea subterană vibră. Moon privi mişcarea lenâşă a valurilor, la fel de fluide şi de indiferente ca şi Marea însăşi.

În sfârşit, unul dintre Văratici avansă, şi-i atinse ezitant braţul. Moon se înfioră simţindu-l şi trase aer în piept.

— Doamnă? se înclină el când Moon se întoarse într-un târziu. Văraticii recunoşteau rolul Reginei lor de întruchipare a Mării Mamă, şi nu foloseau forma extraplanetar de adresare către o persoană de rang regesc. Momentul scoaterii măştii…

— Ştiu, încuviinţă ea uitându-se înapoi peste umăr, în timp ce vorbea, la calmul mării. „Călătorie bună, port sigur.” Se îndepărtă de marginea docului, revenind sub privirile mulţimii. „Doamnă”… Eu sunt Regina”.

— Regina… Regina… Regina a murit. Trăiască Regina!

Ţipetele văraticilor răsunară în sufletul ei precum o batjocură.

Îşi puse mâinile pe mască, şi le simţea umede şi îngheţate precum Vântul ce sufla prin lumoa subterană.

— Poporul meu…

Îşi percepu trupul opunând rezistenţă încercării ei de a-şi expune din nou faţa, dintr-o dată fu tulburător de conştientă de pericolul pe care doar îl întrezărise în ochii Văraticilor ce stăteau din jurul ei. Acum, asemănarea sa cu Arienrhod avea să fie un lucru evident pentru toţi, şi în special pentru extraplanetari. Dacă numai ar bănui adevărul… Scutură capul, silind celelalte cuvinte, pe care

trebuia să le spună mulţimii aflate în aşteptare, să i se dezlege din minte:

— Iarna a trecut, Vara a venit în sfârşit. Doamna a acceptat ofrandele noastre şi ni le va înapoia înzecite. Viaţa care a fost s-a dus… să fie înlăturată, precum o mască sfărâmată, precum o scoica lepădată. Bucuraţi-vă acum, şi porniţi un nou început! Îşi ridică masca de pe cap.

Toţi cei din mulţime laolaltă – Iernatici, Văratici, ba chiar şi extraplanetar! – deveniră unul singur în acel unic moment. Ţipetele lor de bucurie şi foşnetul nenumăratelor măşti scoase de pe mulţimea de capete se auziră tot mai tare, feţe descoperite, eliberate de acum de toate tristeţile, păcatele şi temerile trecute. Sărbătoarea şi adulaţia lor o ridicară pe umerii lor, i se năpusti în inimă. „Această lume va fi liberă!”

Dar pe când vorbea, ţinând masca în sus, vocea mulţimii se schimbă; cavernoasa lume subterană reverberă de strigătele unui popor care văzu un lucru aflat dincolo de puterea sa de înţelegere, totuşi care nu putea fi negat… „Arienrhod… Arienrhod!” Moon simţi cum se încheagă treptat superstiţia Văraticilor, simţi neîncrederea răspândindu-se prin mulţime ca o nebunie, şi-o imagină găsind ecou în întregul oraş. Ştiind că trebuia s-o oprească acum, s-o oprească înainte ca ea, Moon, să piardă totul chiar înainte de a fi avut ceva. „Cum… cum oare să-i oprească?” Îşi făcu din aceste cuvinte o rugăciune, în timp ce-şi apăsă mâinile pe semnul de la gât. Simbolul sibil…

— Popor al Tiamatului, copii ai Mării! Întinse mâinile, trăgând de guler, ca să dezvelească trifoiul tatuat. Eu sunt sibilă! Iată semnul meu… o servesc pe Doamnă cu credinţă corectitudine. Numele meu este Moon Dawntreader Văratică, şi voi face la fel ca Regina voastră. Păstrătorul întregii înţelepciuni vorbeşte prin intermediul meu, dar numai pentru voi. Întrebaţi-mă şi vă voi răspunde, şi întotdeauna am să rostesc numai adevărul.

Treptat se făcu linişte, răspândindu-se până când orice ecou muri, toţi ochii din întregul oraş erau aţintiţi pe gâtui

ei, sau pe imaginea lui aflată pe vreun ecran. Iernaticii rămăseseră muţi de îndoială, iar Văraticii de veneraţie, la vederea dovezii de netăgăduit a transmutaţiei Reginei lor, a simbolului renaşterii ei şi a statutului său sfânt. Cu coada ochiului, Moon zări privirea ciudată care trecu peste feţele funcţionarilor extraplanetari instalaţi în tribune, privirea care voia să vadă acel semn, dedesubtul acelui chip…

Pe măsură ce continua să-i urmărească, simţind în piept durerea respiraţiei, ea vedea privirea lor descompunându-se într-un spectru natural de expresii umane: amuzament înspăimântat, fascinaţie, dezgust pentru spectacolul la care tocmai fuseseră martori cu toţii… totuşi marcate de o nesiguranţă şi-o stânjeneală prelungită. Nicăieri printre extraplanetar! nu zărea vreo urmă de vinovă-ţie, de respect, sau de înţelegere cu adevărat a ceea ce văzuseră. „Data viitoare… data viitoare indiferent cine va sta aici va vedea toate aceste lucruri”.

Lăsându-şi ochii să alunece mai departe, se duse să-şi ocupe locul în tribună printre Seniorii Văratici. Sparks se ridică în picioare, aşteptând în locul rezervat consortului Reginei; părul lui ca o văpaie părea un far ce-i semnaliza fetei poziţia… faţa îi era încordată ca un arc pregătit pentru tras. Tăcută, Moon se aşeză alături de el, îşi desprinse privirea de la mulţime, îndreptându-şi-o din nou către locul unde crengile pluteau pe mare. Mulţimea continua să aştepte, străbătută de murmure şi îndoială.

— Doresc să le adresaţi câteva cuvinte, Doamnă, se aplecă la urechea ei una dintre membrele familiei Goodventure, care-i fusese călăuză la ceremonie. Simţise şi ea o umbră de nelinişte printre Văratici.

Moon încuviinţă din cap, întrebându-se iarăşi, aşa cum se întrebase pe parcursul cântecului de amorţire a minţii şi al sărbătoririi Nopţii Măştii, ce cuvinte ar putea să fie acelea care să determine poporul ei s-o asculte. Cum poate unul singur să transforme atât de mulţi oameni, şi în acelaşi timp

să-şi păstreze încrederea lor? Totuşi cumva, undeva, vorbele trebuiau să existe.

Le simţi deodată venindu-i, nu dinspre straniul păzitor al minţii ei, ci de la tăria propriului sentiment.

— Popor al Tiamatului, Doamna m-a binecuvântat o dată, dându-mi pe cel cu care să-mi împart viaţa. Se uită la Sparks care stătea alături de ea şi-i atinse mâna, ce-i atârna rece şi lipsită de vlagă pe lângă corp. Ea m-a binecuvântat a doua oară, făcându-mă sibilă, şi a treia oară, făcându-mă Regină. De ieri m-am gândit foarte mult şi la destinul acestei planete, pe care-o vom împărţi cu toţii. M-am rugat ca Ea să-mi arate modul de a-i îndeplini dorinţa şi de a fi simbolul Ei în viaţă. Şi Ea mi-a răspuns. „Într-un fel în care n-am visat niciodată c-ar fi posibil”. Moon aruncă o privire către mare şi către secretul aflat sub apele întunecate. Ştiu, continuă ea, că există un motiv pentru care Doamna v-i s-a arătat sub, chipul unei sibile, prin intermediul meu. Încă n-am aflat întreaga alcătuire a viitorului, dar ştiu că pentru a o duce în întregime la bun sfârşit trebuie să primesc ajutor… de la voi toţi, şi în special de la ceilalţi sibili. Vara a venit în Carbuncle, şi acest oraş nu va mai fi închis accesului sibililor, mai mult decât oricine, mai mult decât poate cineva să ştie, sibilii aparţin acestui loc! Insulari, când veţi reveni acasă, cereţi-le sibililor voştri să întreprindă o călătorie încoace, dacă pot, să vină la mine şi să-şi afle rolul în proiectarea viitorului nostru.

Făcu o pauză şi auzi murmurul mulţimii, încercă să aprecieze dacă îi acceptau cuvintele şi pe ea însăşi. Aruncă priviri furişe către Văraticii din tribună, din jurul ei. uşurată să descopere o surprindere blajină pe chipurile lor. Iernaticii aveau să fie ofensaţi, recunoscu ea instinctiv, amintindu-şi mai întâi teama şi dispreţui lor. Trebuia să le ofere ceva aparte, numai pentru ei, o părticică din acest viitor. Trase din nou cu ochiul către extraplanetarii ce aşteptau, cunoscând riscul pe care şi-l asuma făcând

această ofertă, echilibrul delicat pe care trebuia să-l menţină atâta timp cât ei rămâneau pe Tiamat.

— Dacă… dacă v-i se pare că eu, ca Regină a Verii, mă abat de la drumurile bătătorite ale tradiţiei şi nu trec râul prin vad, ci prin locurile adânci, netrecute pe hartă, trebuie să aveţi încredere în mine. Încercaţi să vă aduceţi aminte că sunt aleasa Doamnei şi că eu doar îi îndeplinesc dorinţa… (Era sigură că măcar acum spunea adevărul) Ea este călăuza mea şi Ea îmi trasează drumul printre stele străine, „mai străine decât cele de deasupra noastră”. Primul meu ordin din postura de nouă Regină… (conştiinţa puterii şi a energiei îi răsună în minte) este de a nu se arunca în mare posesiunile extraplanetare ale Iernaticilor. Ascultaţi-mă! adăugă înainte ca mulţimea să-i înăbuşe glasul. Lucrurile făcute de extraplanetari insultă apele, sufocă marea cu murdărie. Ea pretinde doar trei lucruri, de la fiecare Iernatic, care îşi vor alege singuri ofrandele. Timpul… timpul va avea grijă de restul!

Îşi adună toate puterile, aşteptând reacţia Văraticilor jigniţi.

Urmă însă doar o undă de murmure uluite, iar ici şi colo un strop strălucitor de râs sau aplauze de la vreun Iernatic. Moon inspiră adânc, abia îndrăznind să creadă ce vedea… „Au încredere în mine! Mă ascultă; vor face tot ce-am să le spun…”, dându-şi în sfârşit seama ce ştiuse Arienrhod, şi cât de uşor îi era puterii, ca şi focului, să-şi rupă lanţurile şi să distrugă ceea ce trebuie să păzească. Mâinile i se strânseră pe balustrada tribunei.

— Îţi mulţumesc, poporul meu. Îşi înclină capul în direcţia lor.

Văraticii din tribune îşi schimbară atitudinea într-o resemnare plină de respect, dar Sparks o veghea, ca un motan, suspicios şi neliniştit, parcă percepându-i conştiinţa asupra puterii.

Îşi mută repede privirea, străduindu-se să-şi menţină pe chip o expresie calmă când îl văzu pe însuşi Primul Ministru

începând să coboare din tribună, ca să înceapă recunoaşterea finală, oficială a domniei ei, aducând omagiile ipocrite ale altui conducător. Moon îl zări şi pe Primul Secretar Sirus printre membrii Adunării şi-i prinse căutătura cercetând-o dubios. Îl înghionti pe Sparks şi-l îndemnă să se uite într-acolo, îl văzu silindu-se să răspundă zâmbetului neaşteptat al părintelui său. Tânărul îl privi fără un cuvânt până în momentul în care Primul Ministru îşi începu cuvântarea.

Discursul Primului Ministru, al Şefului Justiţiei de pe Tiamat şi ale altor şase demnitari de ale căror funcţii Moon nu auzise niciodată, fură scurte şi rostite de pe poziţii de superioritate. Rămase liniştită pe parcursul lor, simţându-se protejată împotriva aroganţei de către cunoaşterea ei secretă, dar văzu pe fiecare chip suspiciunea şi neîncrederea stârnite de propriul ei discurs. Şeful Justiţiei se uită la ea lung şi pătrunzător, totuşi rosti numai felicitările, ca şi ceilalţi, proslăvind tradiţionala şi rituala revenire la ignoranţă a poporului ei. O îndemnă să nu se abată prea puternic de la calea tradiţiei şi să fie atentă la posibilele consecinţe. Moon îi zâmbi.

După ce plecă, se apropie ultima dintre persoanele care veniseră să-şi prezinte omagiile, Comandanta Poliţiei. Când PalaThion trecu pe lângă Şeful Justiţiei, Sibila surprinse un schimb tăcut de priviri între ei şi zări deprimarea din ochii poliţistei.

— Maiestate, PalaThion salută cu o corectitudine protocolară, iar deprimarea îi deveni şi mai evidentă când măsură din priviri prezenţa reală a Reginei, deasupra ei, lângă balustrada învelită în roşu. Felicitările mele!

Nepotrivirea răzbătea din fiecare cuvânt.

Moon zâmbi cu generozitate.

— Îţi mulţumesc, Comandante. Cred că şi eu sunt la fel de surprinsă ca şi dumneata că mă găsesc aici. Se simţi deodată stingherită, de parcă vorbea prin gura altuia.

— În privinţa aceasta mă îndoiesc foarte tare, Maiestate. Dar cine ştie?… PalaThion strânse din umeri şi înălţă glasul, recunoaşterea poziţiei dumneavoastră ca Regină a Verii pune capăt îndatoririlor mele pe această planetă, Maiestate, precum şi întregii responsabilităţi a poliţiei pentru ceea ce se întâmplă pe Tiamat. De asemenea, pune capăt conducerii oficiale de către Hegemonie pentru o sută de ani, când, la următoarea Schimbare, vom reveni aici. De acum încolo păstrarea ordinii va fi responsabilitatea voastră.

— Ştiu, Comandante, încuviinţă Moon. Îţi mulţumesc pentru sprijinul acordat poporului meu… În special Văraticilor, pentru că ne-ai salvat de la… molimă. Am o datorie faţă de dumneata pe care nu pot s-o plătesc… „două datorii”, gândi ea, sprijinindu-se de balustradă.

PalaThion coborî privirile pentru o clipă, apoi le ridică.

— Mi-am făcut numai datoria, Maiestate, replică ea dar pe chip i se ivi o surprinzătoare recunoştinţă.

— Tiamatul regretă pierderea unui prieten sincer ca dumneata, şi la fel regret şi eu. În galaxia aceasta nu avem prea mulţi prieteni adevăraţi. Ne sunt toţi necesari.

Jerusha de abia schiţă un zâmbet.

— Prietenii îşi fac apariţia în cele mai neaşteptate locuri, Maiestate… Dar uneori afli asta când este prea târziu. Acelaşi lucru e valabil şi pentru duşmani. Îşi coborî glasul: Ia-o uşurel, Moon, până când pleacă şi ultima navă din portul stelar. Nu încerca să grăbeşti lucrurile mai mult decât trebuie. Nu doar ai tăi, dar şi alţii, se întreabă cine eşti tu cu adevărat. Ai fi într-o celulă acum, dacă Şeful Justiţiei n-ar şti că asta poate declanşa o răzmeriţă… Singurul motiv pentru care vei scăpa cu schimbarea ritualului este acela că lor le este indiferent.

Moon clipi, încleştându-şi cu putere mâinile pe pânza roşie.

— Ce vrei să spui?

— Când pleacă, Hegemonia are metodele ei de a se ocupa de păstrătorii de tehnologie. Să n-o subestimezi niciodată, nici măcar o secundă. Ăsta-i cel mai bun sfat pe care ţi-l poate da acum un prieten.

— Îţi mulţumesc, Comandante. Sibila îşi îndreptă umerii, încercând să-şi ascundă spaima. Însă nici măcar asta n-o să mă oprească. „Fiindcă mersii reprezintă adevărata cheie”.

Poliţista începu să se întoarcă şi privi peste dig, înspre oamenii ei. Avu o ezitare.

— Maiestate. Se răsuci iar către Moon, vorbind încet, abia auzit, eu cred în ceea ce vrei să faci. Cred că este drept. Şi nu vreau ca această acţiune să fie oprită. Deşi nu se clintea, lăsa impresia că întindea braţele implorator. De fapt, vreau să te-ajut să-ţi atingi scopul, adăugă în grabă, temătoare. Eu îmi… ofer serviciile, cunoştinţele, experienţa, tot restul vieţii mele, dacă vrei să le accepţi. Dac-ai să mă laşi să le folosesc pentru ceva în care pot să cred.

Moon simţi că insistenţa femeii ajungea mai sus, mai departe, mai profund, dincolo de ceea ce-i cerea.

— Adică… vrei să rămâi? Pe Tiamat?

Şoapta ei răsună prosteşte şi deloc regeşte. Neîncrezător, Sparks o fulgeră cu privirea pe poliţistă. Adâncită în propria ei viziune, PalaThion nici nu auzi, nici nu văzu.

— Nu pe Tiamatul care-a fost, ci pe cel care-ar putea să fie. Ochii ei întunecaţi, privind pieziş în sus, cereau, şi pretindeau o promisiune.

— Eşti Comandanta Poliţiei, pumnul Hegemoniei… De ce? Moon clătină din cap, sigură că Jerusha era sinceră, încercând să reaşeze nisipurile mişcătoare ale realităţii.

— Este vremea schimbării, zise simplu extraplanetară.

— Nu-i de-ajuns, se aplecă Sparks peste balustradă. Nu, dacă vrei să-ţi petreci restul zilelor amestecându-te în vieţile noastre. PalaThion îşi frecă faţa cu mâinile.

— Cât de mult este deajuns? Câte dovezi ţi-am cerut eu ţie, Dawntreader?

El întoarse capul în altă parte, fără să-i răspundă.

— Mi-ar lua o viaţă întreagă ca să-ţi spun motivele care au provocat schimbarea în interiorul meu. Dar crede-mă, ele există. Jeresha reveni către Moon.

— Iar dacă te răzgândeşti vei petrece toată viaţa aici, regretând ce-ai făcut… Eşti sigură că asta doreşti?

— Nu. Poliţista se uită din nou spre extraplanetarii care aşteptau în tribune, la ani-lumină depărtare de lumea către care ea urma să se îndrepte. Da! Ce naiba am de pierdut? Da, zâmbi ea în sfârşit.

— Atunci rămâi, surâse şi Moon. „Dacă lumea asta te-a schimbat, atunci se poate schimba şi pe sine… noi putem s-o schimbăm… eu pot". Am nevoie de tot ceea ce vrei să oferi, Comandante… Jerusha.

— Jerusha. Moon îi întinse o mână iar PalaThion o apucă de încheietură, în saltul tipic băştinaş.

— N-am să mă eliberez de chestia asta, spuse ea arătându-şi uniforma, până când nu va pleca de-aici şi ultima navă, dar nici voi nu veţi fi liberi. După aceea voi fi terminat cu Hegemonia şi o să fiu gata să aparţin viitorului din toată inima.

Sibila încuviinţă din cap.

— Şi-acum, Măiestre, cu permisiunea voastră, am să vă părăsesc. De vreme ce am îndrăzneala să-mi schimb vechile greşeli pentru unele noi, am de gând să spun câteva lucruri unui bărbat care nu poate vorbi pentru sine.

Moon aprobă, inexpresivă şi o urmări cu privirea pe Jerusha traversând spaţiul deschis până la rândurile de scaune unde stăteau extraplanetarii. Când poliţista dispăru printre tribune, Regina Verii îşi înălţă din nou glasul, ca să proclame sfârşitul ceremoniilor, al Festivalului, al Iernii… dar de abia începutul Schimbării.

Amurgul îngheţat se deplasa pe aripile vântului prin lumea subterană a docurilor şi locurilar de acostare, unde zorile văzuseră Schimbarea coborând asupra lui Carbuncle. Moon mergea împreună cu Sparks, urmăriţi de un alai eterogen, printre scârţâiturile şi oftaturile navelor mereu mişcătoare,

printre vocile neclare, care provocau ecouri, ale echipajelor obosite. Îngrămădeala de nave din Iarnă şi Vară, care acoperise întreaga suprafaţă a apei se redusese deja la jumătate, pe măsură ce Văraticii şi Iernaticii începuseră să părăsească oraşul după Festival.

Nu după mult timp Văraticii vor reveni, schimbarea a fost semnalul începerii exodului lor către nord, părăsindu-şi teritoriile ecuatoriale marine pentru a umple interstiţiile din domeniile Iernaticilor. Pe măsură ce Tiamat se va apropia de Poarta Neagră şi activitatea solară a Gemenilor se va intensifica, latitudinile mai mari vor deveni nelocuibile, marea se va întoarce împotriva lor, iar viaţa indigenă se va retrage în adâncuri sau către latitudini şi mai înalte, forţând oamenii să facă la fel.

Iernaticii vor trebui să împartă cu aceştia insulele risipite şi întinderile vaste ale oceanului care până atunci fuseseră doar ale lor şi de asemenea să împartă o nouă existenţă, cea de azi pe mâine, cea fără sprijin extraplanetar. Nobilimea va trebui să plece din oraş ca să reînveţe îndatorirea de a-şi transforma plantaţiile (ce nu fuseseră decât simple graniţe ale teritoriilor de vânătoare) în baze capabile să susţină echilibrul nesigur al vieţii pe care le-o lăsaseră extraplanetarii.

Iar în mijlocul acestui haos ciclic, ea, Moon, trebuia cumva să înceapă o nouă ordine.

— Credeam că odată ajunsă în Carbuncle, toate problemele mele vor fi rezolvate. Dar ele abia au început să apară, se plânse Sibila.

Chiar şi aici, în timp ce mergeau unul lângă celălalt, alinaţi de prezenţa mării, ea simţea cum povara viitorului o apasă la fel de tare că şi greutatea oraşului de deasupra. Se sprijini de o balustradă înnegrită de trecerea timpului şi privi apa îngheţată, neagră-verzuie, de jos. Fără un cuvânt, Sparks se rezemă alături de ea, tăcuse toată ziua, încercând să se acomodeze cu ceea ce nu putea să schimbe, să accepte faptul că schimbarea acţionase

nediscriminatoriu şi-i adusese la acelaşi nivel atât pe favoriţii, cât şi pe victimele sale.

— Acum ai căpătat susţinători. Şi-ai să mai capeţi. Nu va trebui să porţi singură toată povara. Îi vei avea întotdeauna în jurul tău.

Un ton posac i se strecură în voce şi tânărul se îndepărtă puţin de Moon. Toţi oamenii pe care urma ea să se bizuie ştiau ce fusese el, şi chiar dacă încă nu-l urau pentru asta, aveau să-i reamintească mereu ceea ce făcuse, lăsându-l să continue să se urască singur.

— Nimeni nu conduce singur… nici măcar Aricnrhod.

— Eu nu sunt Arienrhod! Se opri dându-şi seama, prea târziu însă, ce intenţionase el să spună. Am crezut că tu…

— Nu!

— Ştiu.

Ştiind însă că întotdeauna o parte din el o va zări pe Arienrhod când o va privi pe ea, pentru că Arienrhod avea să fie întotdeauna acolo, pentru el, s-o vadă, mereu acolo, făcându-i să se teamă să-şi întâlnească privirile. Moon îşi şterse umezeala lăsată de amurg pe chipul ei. Dincolo de marginea vag conturată a oraşului, undeva spre vest, ea văzu fâşia de lumină a apusului de soare, precum un curcubeu pe cale de a dispărea.

— Când o să mai vedem vreodată un alt curcubeu? întrebă Sibila. Oare ne vom trece vieţile fără să mai zărim vreunul?

Dedesubtul lor, ceva străpunse suprafaţa apei, întrerupându-i cuvintele. Privind în jos, Moon văzu un cap vărgat, cu blana linsă, ridicându-se şerpuitor ca să se uite în ochii ei. Simţi cum i se opreşte răsuflarea şi auzi protestul involuntar al lui Sparks…

— Nu!

— Sparks! Îi prinse braţul ca şi cum el ar fi avut intenţia să se retragă de lângă balustradă. Aşteaptă! Nu!

— Ce vrei să-mi faci?

Ea însă nu răspunse, ci se ghemui, trăgându-l în jos, lucrătura din mărgele de pe eşarfa ei verde, transparentă,

zornăi pe lemnul debarcaderului. Întinse o mână dincolo de margine şi o întinse până când silueta întunecată a mersului i-o întâlni, devenind o fiinţă reală sub atingerea ei.

— Ce cauţi aici? Mersul singuratic o privi cu ochi de abanos, inexpresivi de parcă răspunsul n-ar fi existat nici în propria lui minte. Nu schiţa totuşi nici o mişcare ca să se îndepărteze, înotătoarele lui agitau ritmic apa presărată de gunoaiele plutitoare de la marginea docului. Începu să îngâne încetişor, deznădăjduit, o voce singuratică dintr-un cor pierdut ce cânta pe mai multe voci. „Cântecele… de ce cântaţi voi? Sunt oare ele mai mult decât nişte cântece? Vă pot ele spune din nou scopul vostru, datoria voastră, motivul pentru care existaţi, cu condiţia să înţelegeţi?” Emoţia o furnică prin tot corpul. „Ngenet”. Ngenet o putea ajuta să afle. Şi, dacă ea avea dreptate, va afla cum să-i înveţe pe mersi…

Îl văzuse astăzi în mulţime, observase mândria şi speranţa de pe faţa lui, dar nu reuşise să ajungă până la el. Văzuse însă şi amintirea, imposibil de uitat, citindu-i-se în ochi când îl descoperise pe Sparks alături de ea. Continuă să-i strângă mâna tânărului, ţinând-o în ciuda împotrivirii tremurătoare pe care o opunea, i-o trase cu forţa deasupra apei. El gemu, de parcă îi băgase mâna în foc. Mersul se uită enigmatic de la sibilă la Sparks şi se scufundă încet în apa neagră fără să-l atingă pe tânăr.

Moon lăsă mâna lui Sparks, privind-o cum rămase atârnată deasupra apei. El şi-o trase încetişor, se ghemui, privind-o fix, sprijinindu-se de balustradă.

Înapoia lor se auzise murmurele neîncrezătoare ale, Văraticilor din escortă, omniprezenţii membri ai familiei Goodventure, care întreaga zi păruseră mai degrabă s-o Urmărească decât să-ncerce s-o călăuzească. Moon se opusese, cu o nesupunere intenţionată, îndeplinirii momentelor aşteptate ale ritualului şi ştia că, datorită ascendentelor lor regale, ei ar putea fi în viitor duşmani periculoşi. Acum îi displăceau cu atât mai mult cu cât

trebuia să rămână singura cu Sparks, în intimitatea suferinţei acestuia. Înţelese în sfârşit că, devenind Regină, nu căpătase o libertate absolută, ci pierduse orice libertate.

— Marea nu uită niciodată, dar Ea te iartă, Sparkie. Întinse mâna şi atinse părul tânărului, apoi îi cuprinse între palmele îngheţate şi umede faţa lui rece, udă de lacrimi, simţindu-i ruşinea ca pe un alt ţurţure de gheaţă al îndoielii. Numai că asta durează, adăugă ea.

— Nici întreaga viaţă nu va fi destul!

Cuvintele erau un pumnal vârât de propria lui mână. Până când nu avea să facă pace cu sine însuşi, Sparks nu putea aparţine acestui loc, sau oricărui altul.

— Of, Sparks… Marea mi-e martoră că inima mea doritoare îţi aparţine numai ţie, acum şi pentru totdeauna. Rosti încrezătoare cuvintele legământului de credinţă, singurele pe care le simţea necesare pentru a-l potoli.

— Marea mi-e martoră…, repetă el, liniştindu-se pe măsură ce rostea vorbele, iar rezistenţa îi dispăru.

— Sparks… afară ziua s-a sfârşit, chiar dacă în Carbuncle ea nu se termină niciodată. Hai să ne găsim locşorul nostru pentru la noapte, unde tu şi eu să putem uita că sunt regină. Aruncă o privire peste umăr la cei din familia Goodventure. „Dar oare mâine ce va fi?” Mâine toate vor începe să se aşeze la locurile lor. Mâine vom fi eliberaţi de azi şi apoi, în ziua următoare…

Îşi îndepărtă părul care-i cădea în ochi, uitându-se din nou la apele ce se întunecau tot mai mult, nu mai rămăsese nici o urmă din sacrificiul adus în zorii zilei. Sublimă în indiferenţa Ei, Marea se odihnea, o oglindă imperturbabila pentru faţa stelară a adevărului universal. „Ziua de azi nu se sfârşeşte niciodată în Carbuncle… oare ziua de mâine va veni vreodată cu adevărat?” Moon întrevăzu viitorul care se întindea muribund sub apele întunecate: viitorul ce nu avea să vină niciodată dacă ea eşua, dacă făcea un pas greşit, dacă-i slăbeau forţele pentru o clipă. Şopti cu sălbăticie, aproape de urechea lui:

— Sparkie, mi-e frică.

El o strânse tare în braţe şi nu răspunse.

Jerusha stătea în strălucirea incandescentă ca de iad a bazinului de acostare luminat în roşu, sub vasta umbrelă a navei în formă de disc. Cea din urmă navă, care-i lua pe ultimii ei ofiţeri de poliţie, ultimii extraplanetari care plecau de pe Tiamat. În frenetica perioadă finală a ultimelor zile, navele Adunării se ridicaseră deja pe orbita planetei, alăturându-se celorlalte aflate deja acolo pentru a prelua navetele venite de jos cu negustorii încăpăţânaţi şi cu refugiaţii epuizaţi de Festival.

Suportă calmă toate operaţiile de inventariere, verifică şi răsverifică datele din rapoarte şi înregistrări, încercând să se asigure că nimeni dintre ai lor nu fusese lăsat pe planetă, că nimic vital nu rămăsese nefăcut, nerecuperat, neetanşat. Era responsabilitatea ei să asigure îndeplinirea minuţioasă şi completă a acestor sarcini. Le rezolvase, punându-şi la bătaie cele mai bune calităţi, asigurându-se că oamenii ei nu lăsaseră în funcţiune acumulatori, sisteme nedemontate, sau borne de ieşire accesibile. Totul în vreme ce ştia, cu un fel de stranie viziune dublă, că mâine tot ea va încerca să refacă ceea ce desfăcuse azi.

„Dar pe toţi zeii, n-am să-mi uşurez sarcina de mâine!” Ştia că dacă îşi va încheia cariera care însemnase atât de mult pentru ea cu un act de trădare, nu va mai fi niciodată în stare să-şi construiască o nouă viaţă care să aibă vreo importanţă. „Nimic nu se obţine uşor din ceea ce merită să ai”. Îşi mută privirea de la operaţiunea de încărcare a proviziilor, de la grupurile de uniforme albastre şi containere, pe lângă rampa de încărcare telescopată a navei. Nava, bazinul de acostare, dincolo de el complexitatea vibrantă a astroportului ce se asemăna atât de mult cu un organism viu, Jerusha renunţa acum la tot ceea ce simbolizau ele. Nu peste un an, sau peste o săptămână, nici măcar peste o zi, ci în mai puţin de o oră, toate urmau să rămână în urma ei, părăsind-o. Renunţa la

tot… pentru Carbuncle. Iar înainte ca ultima navă stelară să părăsească spaţiul Tiamatului, avea să transmită semnalul de înaltă frecvenţă care să distrugă microprocesoarele fragile ce alcătuiesc practic toate aparatele rămase pe planetă. Păstrătorii ilegali de tehnologie urmau să piardă totul, iar Tiamatul se va întoarce iarăşi la nivelul tehnologic zero. Aducându-şi aminte că n-avusese nici cea mai mică idee la ce-ar fi putut să folosească asemenea echipament. „Nimeni nu-i mai orb decât cel care nu vrea să vadă”. Zâmbi şi ea pe neaşteptate.

— Comandante?

Se sili să privească din nou în imediata apropiere, aşteptându-se la o nouă întrebare sau verificare!

— Da, sunt ai… Gundhalinu!

El o salută. Zâmbetul îi scoase în evidenţă slăbiciunea deosebită a feţei fantomatice; uniforma atârna pe el de parcă era împrumutată de la un străin.

— Ce naiba faci aici? N-ar fi trebuit să fii…

— Am venit să vă spun la revedere. Comandante.

Jerusha îşi întrerupse activitatea, şi puse telecomanda calculatorului pe biroul improvizat din containere goale.

— Ah…

— KerlaTinde mi-a spus… c-aţi demisionat, că urmează să rămâneţi pe Tiamat? În vorbele lui răsună uluirea, parcă se aştepta ca ea să nege toate aceste lucruri.

— E adevărat, încuviinţă femeia. Rămân aici.

— De ce? Din cauza noului post? Am auzit şi despre asta. De mâine, vocea lui devenise categorică. Nimănui nu-i place ce faceţi, Comandante.

„Îmi vin în minte unul sau doi care au fost încântaţi la culme”.

— Numai în parte din cauza asta.

Poliţista se încruntă, uitându-se la el fără să-l vadă, gândindu-se la colegii ei rumegând bârfe despre demisie precum nişte bătrâni în piaţa publică a oraşului. Îşi păstrase mânia doar pentru sine, hotărând că n-ar fi avut nici un rost

să se plângă cuiva, totuşi nu exista nici o cale prin care să ascundă de ceilalţi faptul real al umilirii ei. De asemenea, refuzase să comenteze cu cineva despre hotărârea pe care o luase sau despre demisie, nu era însă sigură dacă se temuse că vor încerca s-o determine să se răzgândească, sau de teamă că n-o vor face. Încruntarea ei dispăru.

— O, zei, BZ! Ai avut tu destule necazuri ca să-ţi mai aduc şi eu unul pe cap.

— Doar pe jumătate din cele pe care le-aş fi avut. Comandante, dacă nu mi-aţi fi luat apărarea. Bărbia lui se ascuţi de emoţie. Ştiu că dacă n-aţi fi fost dumneavoastră n-aş mai fi avut dreptul să port această uniformă. Ştiu cât de mult a însemnat ea dintotdeauna pentru dumneavoastră… mult mai mult decât a însemnat pentru mine, până acum, pentru că eu n-a trebuit niciodată să lupt pentru dreptul de a o purta. Iar acum tocmai dumneavoastră renunţaţi. Îşi plecă ochii. Dacă aş putea, aş face cel mai al naibii lucru cu putinţă ca să v-ajut să vă fie schimbată noua însărcinare. Dar eu… Îşi examină mâinile. Eu nu mai sunt fiul tatălui meu. „Inspectorul Gundhalinu” este tot ce mi-a mai rămas. Vă sunt de zece ori recunoscător că mi-a mai rămas şi asta. O privi iarăşi. Pot totuşi să vă întreb: De ce aici? De ce Tiamat? Nu vă acuz c-aţi demisionat… dar la dracu, orice planetă din Hegemonie este mai bună decât asta, dacă vreţi să vă construiţi o nouă viaţă. Măcar dacă nu vă place un alt loc, îl puteţi părăsi.

Jerusha clătină din cap, cu un zâmbet hotărât, abia schiţat, pe chip.

— Nu sunt o fire delăsătoare, BZ. N-aş fi procedat astfel dacă n-aş fi avut în gând să fac ceva mai bun. Şi cred că am găsit, aici acest lucru, deşi e greu de crezut aşa cum pare la prima vedere.

Se uită în sus, departe, spre şirul de ferestre înalte care dădeau către câmp, erau ale sălii pustii unde, nevăzut, Ngenet Miroe asista la plecarea Hegemoniei, aşteptând

momentul când Jerusha avea să devină în sfârşit, complet şi irevocabil, o părticică a Tiamatului.

Gundhalinu îi urmări privirea, evident încurcat.

— Aţi urât întotdeauna lumea asta, chiar mai mult decât mine. În numele a o mie de zei, ce-aţi putea găsi…?

— De-acum am să mă rog la unul singur, clătină ea din cap. Şi, de asemenea, presupun că voi lucra pentru Ea.

Gundhalinu o privi inexpresiv. Înţelegerea îi apăru mai târziu în ochi:

— Vreţi să spuneţi… Regina Verii? Adică Moon… dumneavoastră şi Moon?

— Exact, aprobă femeia. De unde-ai aflat că ea a câştigat?

— A venit la mine, la spital… ea mi-a spus. Vocea lui sună fără nici o intonaţie. Am văzut masca Reginei Verii. Era ca un vis. Mâinile i se mişcară prin aer, atingând ceva din amintire, închise ochii. Îl are pe Sparks alături de ea.

— BZ, tu ai să te faci bine?

— Şi ea m-a întrebat asta. Deschise ochii. Un om fără armură este un om lipsit de apărare, Comandante. Zâmbi slab, curajos. Dar poate că el e un om mai liber pentru asta. Lumea aceasta… lumea aceasta m-ar fi zdrobit. Moon însă mi-a arătat că până şi eu mă pot supune. Au mai rămas pentru mine, pentru univers, mai multe decât am bănuit. Există loc pentru toate visele pe care le-am avut vreodată, şi pentru toate coşmarurile… eroi în mocirlă şi în oglindă, sfinţi în îngheţatul teren necultivat, proşti şi mincinoşi pe tronul înţelepciunii, ca şi mâini întinzându-se flămânde în care nu se va pune niciodată nimic… Orice devine posibil, după ce-ai avut destul curaj să recunoşti că nimic nu-i sigur.

Surâsul i se contractă pe chip, conştient de sine. Jerusha asculta cu o neîncredere tăcută.

— Pe vremuri, viaţă m-i se părea asemenea unui cristal şlefuit, Comandante, tăios, limpede şi perfect. Visele îmi stăteau în buzunare acolo unde le era locul. Dar acum… Ridică din umeri. Muchiile acelea dure şi netede sparg lumina în curcubee şi totul, devine blând şi înceţoşat. Nu

ştiu dac-am să mai văd vreodată clar. O notă de amărăciune i se strecură în voce.

„Însă pentru asta vei fi un Albastru mai bun”. Jerusha îl văzu cum cercetează cu privirile întinderea vastă a câmpului adâncit, apoi se fixează asupra celei mai apropiate ieşiri, de parcă se aştepta cumva ca noua lui viziune să-i arate, ca într-o străfulgerare, o ultimă imagine a lui Moon.

— Nu, BZ. Ea nu-i aici. Îi este interzis accesul pe astroport.

Privirea lui insistentă deveni brusc tăioasă şi limpede.

— Da, doamnă. Cunosc legea.

Vorbele lui îi spuseră Jerushei că el înţelesese acum că nici legile naturii nu erau perfecte, că legile sociale erau la fel de imperfecte ca şi oamenii care le făcuseră, că până şi el putea să-şi dea seama ce anume, era Moon şi ce intenţiona Jerusha s-o ajute să facă… şi BZ îşi feri privirile.

— Poate că-i cel mai bine aşa, adăugă deşi nici măcar el nu credea ce spune.

Vai face tot ce-mi stă în putinţă ca să am grijă de ea în numele tău, BZ.

El râse sfios, ecoul unei dezmierdări.

— Ştiu, Comandante. Dar oare ce forţă din galaxie este mai puternică decât ea?

— Indiferenţa. (Jerusha se descoperi mirată de răspunsul dat). Indiferenţa, Gundhalinu, este cea mai puternică forţă din univers. Tot ce atinge, devine fără înţeles. Dragostea şi ura n-au nici o şansă împotriva ei. Lasă frâu liber neglijenţei, decăderii şi nedreptăţii monstruoase. Ea nu acţionează, ci permite. De aceea are atât de multă putere.

Bărbatul dădu încetişor din cap, aprobându-i spusele.

— Poate tocmai de asta oamenii vor să aibă încredere în Moon. Fiindcă pentru ea totul contează, inclusiv ei, iar când Moon îi atinge, îşi dau seama că sunt importanţi pentru ei înşişi. Îşi ridică mâinile şi privi cicatricile de la încheieturi. Ea mi le-a făcut invizibile…

— Ai putea rămâne aici, BZ.

Gundhalinu clătină din cap, lăsându-şi mâinile în jos.

— A fost o vreme… dar acum nu mai pot. Nu doar viaţa mea s-a schimbat. Nu mai aparţin acestui loc. Nu, oftă el, există două lumi, cu excepţia Mileniului, pe care nici nu mă mai aştept să le revăd. Asta, şi planeta mea natală.

— Kharemough?

Nesigur pe picioare, el se aşează pe o stivă de lăzi. Concetăţenii mei îmi vor vedea întodeauna cicatricile, chiar şi atunci când ele vor dispărea. Dar la naiba, mai rămân încă şase planete pe care le pot alege. Şi cine ştie ce-am să găsesc acolo unde am să mă duc? Privirea lui se întoarse către ieşirea pustie, căutând ceva pe care n-avea să-l mai găsească niciodată.

— O carieră deosebită. Jerusha atinse uşor comutatorul de pe guler când pager-ul ei reîncepu să bâzâie.

Gundhalinu şedea pe lăzi privind liniştit şi ultima încărcătură era urcată la bordul navei auzind ultimul raport primit de poliţistă şi confirmarea retransmisă către interiorul navei conturate undeva în apropiere. Rămaseră unul lângă celălalt cât timp ultimii dintre oamenii ei rămaşi pe planetă o salutară şi îi adresară sfioşi urări de bine, îndreptându-se apoi către liftul de marfă.

— Nu veniţi şi dumneavoastră la bord să daţi ultimul raport? întrebă BZ.

Jerusha clătină din cap, simţindu-şi pe neaşteptate inima strânsă de o mână necruţătoare: clipa despărţirii.

— Nu. Nu pot înfrunta acest moment. Dacă pun piciorul acum pe navă, nu cred c-aş fi capabilă s-o părăsesc iarăşi, indiferent cât de sigură aş fi că rămânerea aici este o decizie corectă. Îi întinse telecomanda calculatorului. Poţi să le spui că pentru mine totul e limpede. Inspectore Gundhalinu. Şi ia astea. Îşi desfăcu insemnele de Comandant de pe guler şi i le înmână. Să nu le pierzi. Într-o zi, vei avea nevoie de ele.

— Vă mulţumesc, Comandante. Pistruii bărbatului se colorară într-un roşu aprins, făcând-o să zâmbească. Cu mâna lui bună înhăţă bucăţile de metal ca pe-o comoară

rară. Sper că le voi purta cu tot atâta cinste cât şi dumneavoastră. Îşi ţinu în sus braţul răsucit într-un instinctiv gest Khlaremoughi, în semn de bun rămas, femeia i-l strânse.

— La revedere, BZ. Oriunde te vei duce, fie ca zeii să-ţi zâmbească.

— Şi dumneavoastră, Comandante. Fie ca nenumăratele generaţii de Strănepoţi să vă venereze amintirea.

Ea aruncă o privire în depărtare către ferestrele întunecate ale sălii unde aştepta Ngenet şi zâmbi tainic. Se întrebă oare ce i-ar putea spune nenumăratele generaţii de stră-strănepoţi ai ei descendenţilor lui Gundhalinu în ziua reîntoarcerii extraplanetarilor.

Străduindu-se, Gundhalinu îşi ridică trupul suferind şi dădu un salut perfect. Jerusha îi răspunse – ultimul salut din cariera sa, salutul de adio adresat unei vieţi şi unei galaxii.

— Nu uitaţi să stigeţi luminile.

El porni care locul unde-l aştepta celălalt poliţist, care se afla deja în lift. Femeia se întoarse cu spatele la vederea lor, a deschizăturii liftului ca o gură căscată, chemând-o, chemând-o nebuneşte… Începu să meargă cât de repede putu, fără să alerge însă, către cea mai apropiată ieşire din terenul de asolizare.

Când intră în sala pustie, îl găsi pe Ngenet pândind intrarea în aşteptarea sosirii ei. I se alătură în faţa zidului de sticlă ecranată, uitându-se în jos, la masa inertă a navei singuratice rămasă ultima în groapa imensă, roşiatică, la fel cum şi ei rămăseseră singuri acolo. Miroe vorbi liniştit, felicitând-o pentru competenţa de care dăduse dovadă, punându-i întrebări inofensive; vocea lui era calmă, de parcă el trecea printr-un eveniment religios. Jerusha îi răspunse distrată, abia auzind ceea ce spunea fiecare dintre ei.

Nava rămase mult timp în locul de acostare, femeii i se păru şi mai lung din cauza aşteptării încordate a celor ce. urmau să se întâmple, îl lăsă pe Miroe să asculte sunetele

ce răzbăteau din căştile ei, încărcarea ultimelor macarale şi utilaje, vocile ofiţerilor care făceau cele din urmă verificări şi însemnări.

— Vă este totul clar, Cetăţeană PalaThion?

Jerusha tresări când vocea căpitanului i se adresă direct.

— Da. Da, totul mi-e clar. „Cetăţeană”. Simţi deodată o dezamăgire iraţională. Totu-i în regulă, Căpitane.

— Sunteţi sigură că doriţi să rămâneţi aici?

Miroe îşi ridică privirea, aşteptând.

Ea răsuflă adânc, încuviinţă din cap… şi rosti parcă după o lungă gândire:

— Da, sunt sigură, Căpitane. Oricum, mulţumesc că m-aţi întrebat.

Viaţa şi zgomotul se mai auziră pentru câteva clipe de la celălalt capăt al golului dintre ei, apoi dispozitivul de comunicare amuţi. Jerusha rămase mult timp foarte liniştită, ca şi cum auzise sunetul propriei sale morţi, înainte să-şi scoată de pe cap delicata reţea a căştilor.

Undeva dedesubt, văzu luminile holografice ale succesiunii de aprindere a motoarelor jucând pe carcasa navei, apoi pălind precum un avertisment mut. Privi fix într-acolo, până începură s-o doară ochii, aşteptând să vadă mişcarea.

— Priveşte! Se ridică.

Atunci o văzu şi ea, văzu tremurând întreaga structură a navei – în timp ce grilele de respingere ale astroportului fură activate şi nava începu să se înalţe – precum şi slaba distorsiune a aerului din jurul ei. Pluti tot mai sus către fanta din domul protector, care se deschidea ca o floare înspre câmpul roşiatic al nopţii năpădite de stele. Trecu prin fantă, ieşind în lumea întunecată din exterior, sus, undeva departe, avea să se alăture unui convoi format din câteva zeci de nave ale unei flote de câteva sute. De acolo, motoarele cu propulsie bazată pe fuziune urmau să le ducă până la Poarta Neagră şi să le treacă prin ea, niciodată în decursul vieţii Jerushei, ele n-aveau să se mai întoarcă pe această planetă.

Domul se închise deasupra capetelor lor, întunecând lumina stelelor.

Jerusha privi în jos, peste reţeaua strălucitoare a câmpului de asolizare, apoi se uită la ea însăşi, stând singură în sala întunecoasă şi pustie, precum o mobilă netrebuin-cioasă. „O zeii mei…”. Îşi acoperi faţa cu o mână, legănându-se de pe-un picior pe celălalt.

— Jerusha. Miroe o calmă şovăind. Îţi promit, n-ai să regreţi c-ai rămas aici.

Ea dădu aprobator din cap, strângând din buze.

— Mă simt bine. Sau o să mă simt, când o să-mi recapăt răsuflarea. Îşi coborî mâna, urmărind fermoarul jachetei. Ca orice alt nou născut, adăugă zâmbindu-i nesigură lui Miroe, el îi susţinu zâmbetul, surâzând la rândul lui, până ce văzu că acesta nu-i mai dispare de pe faţă.

Tu aparţii acestui loc, Tiamatului, Am ştiut asta de când ne-am întâlnit prima oară. Dar a trebuit să aştept, până când ai aflat şi tu… Am crezut că n-aj să înţelegi niciodată. Brusc deveni stânjenit.

— De ce n-ai spus ceva, orice, ca să m-ajuţi să pricep. Vocea femeii era tăioasă, străbătută parcă de un fel de exasperare.

— Am încercat! O, zei, cât am încercat! El clătină din cap. Îmi era însă teamă să nu te-aud spunându-mi „nu”.

— Iar mie mi-era teamă că aş putea spune „da”. Se uită iar pe fereastră, afară. Dar aparţineam şi acestui astroport. Ca şi tine dealtfel… Oftă, privind în spate. Acum niciunul dintre noi nu mai aparţine acestui loc, Miroe. Mai bine-am ieşi de-aici, înainte ca să fie astupat precum un mormânt.

Bărbatul zâmbi, liniştindu-se:

— Ăsta-i un pas făcut în direcţia corectă. Vom parcurge restul drumului aşa cum se va ivi, pas cu pas. Deveni iarăşi solemn şi completă: Oricând vei fi pregătită.

— Sunt tot atât de pregătită cum am să fiu întotdeauna, Miroe. Pentru orice va urma. Simţi cum îi revin curiozitatea şi curajul. O să fie interesant. Când bărbatul o atinse, se

îmbujoră. Ştii Miroe, râse ea pe neaşteptate, printre cei din neamul meu urarea: „Fie să trăieşti vremuri interesante” nu este chiar o binecuvântare.

El zâmbi, apoi începu să râdă şi porniră împreună prin sălile abandonate – se întorceau în Carbuncle, se duceau acasă.

SFÂRŞIT